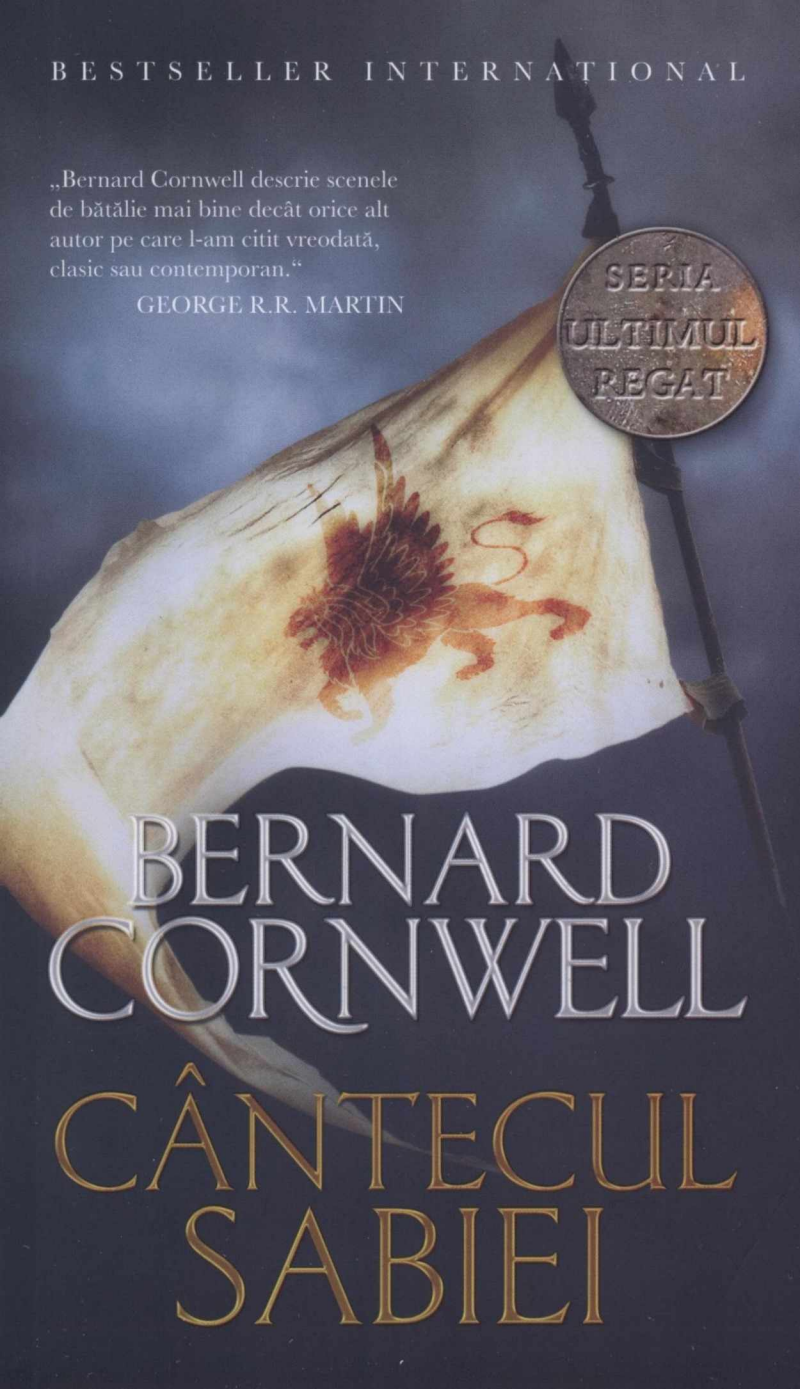
BESTSELLER INTERNATIONAL

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

CÂNTECUL SABIEI

Sword Song
Bernard Cornwell
Copyright © 2007 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Cântecul sabiei
Bernard Cornwell

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Cântecul sabiei / Bernard Cornwell;
trad. Graal Soft. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1987-7
I. Soft, Graal (trad.)

821.135.1-31

BERNARD
CORNWELL

CÂNTECUL SABIEI

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

BERNARD CORNWELL

CÂNTECUL SABIEI

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT / GRAAL SOFT

LITERA®

Sword Song *is voor Aukje,*
mit liefde:
Er was eens...[1]

[1] *Cântecul sabiei* este pentru Aukje, cu dragoste: A fost odată ca niciodată... (în limba neerlandeză în original) (n.tr.)

Toponime

Modul de scriere a toponimelor din Anglia anglo-saxonă a fost întotdeauna o chestiune disputată, neexistând un acord unanim nici măcar în privința denumirilor înseşi. Astfel, Londra apare în textele medievale ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster sau Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale toponimelor din lista de mai jos, dar eu le-am folosit în general pe cele existente în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru anii din preajma perioadei în care a domnit Alfred, 871–899 d.Hr. Această soluție nu este infailibilă, desigur. În 956, Hayling Island era scrisă şi Heilincigae, şi Hæglingaiggæ. Eu, personal, am preferat England, în loc de Englaland, şi forma modernă Northumbria, în loc de Norðhymbralond, pentru a nu lăsa impresia că hotarele străvechiului regat coincideau cu cele ale țării moderne. Prin urmare, lista de mai jos este pur orientativă.

Æscengum	Eashing, Surrey
Arwan	râul Orwell, Suffolk
Beamfleot	Benfleet, Essex
Bebbanburg	Bamburgh, Northumberland
Berrocscire	Berkshire
Cair Ligualid	Carlisle, Cumbria

Caninga	insula Canvey, Essex
Cent	Kent
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastre	Cirencester, Gloucestershire
Cisseceastre	Chichester, Sussex
Coccham	Cookham, Berkshire
Colaun	râul Colne, Essex
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cornwalum	Cornwall
Cracgelad	Cricklade, Wiltshire
Dunastopol	Dunstable (numele roman Durocobrivis), Bedfordshire
Dunholm	Durham, comitatul Durham
Eoferwic	York, Yorkshire
Ethandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Fleot	râul Fleet, Londra
Francia	Germania
Fughelness	insula Foulness, Essex
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Gyruum	Jarrow, comitatul Durham
Hastengas	Hastings, Sussex
Horseg	insula Horsey, Essex
Hothlege	râul Hadleigh, Essex
Hrofeceastre	Rochester, Kent
Hwealf	râul Crouch, Essex
Lundene	Londra
Mæides Stana	Maidstone, Kent
Medwæg	râul Medway, Kent
Oxnaforda	Oxford, Oxfordshire
Padintune	Paddington, Greater London
Pant	râul Blackwater, Essex
Scaepege	Isle of Sheppey, Kent
Sceaftes Eye	insula Sashes (la Coccham)
Sceobyrig	Shoebury, Essex
Scerhnesse	Sheerness, Kent

Sture	râul Stour, Essex
Sutherge	Surrey
Suthriganaweorc	Southwark, Greater London
Swealwe	râul Swale, Kent
Temes	fluviul Tamisa
Thunresleam	Thundersley, Essex
Wæced	Watchet, Somerset
Wæclingastræt	Watling Street
Welengaford	Wallingford, Oxfordshire
Werham	Wareham, Dorset
Wiltunscir	Wiltshire
Wintanceaster	Winchester, Hampshire
Wocca's Dun	South Ockenden, Essex
Wodenes Eye	insula Odney (la Coccham)

PROLOG

Întuneric. Iarnă. O noapte cu ger şi fără lună.

Pluteam pe fluviul Temes, iar dincolo de prora înaltă a corabiei se vedeau stelele reflectate în apa vălurită. Zăpada se topise, umplând albiile pâraielor care curgeau de pe înălţimile de cretă ale Wessexului. Vara, aveau să sece, dar acum se prăvăleau spumegând pe versanţii lungilor dealuri verzi şi umflau fluviul, revărsându-se în marea îndepărtată.

Corabia noastră, care nu avea nici un nume, se afla lângă ţărmul Wessexului, în timp ce Mercia era la nord. Prorele noastre erau îndreptate spre amonte. Ne ascundeam sub crengile desfrunzite ale trei sălcii, iar un odgon din piele împletită legat de una dintre ele ne împiedica să fim luaţi de curent.

Eram treizeci şi opt de oameni pe acea corabie fără nume, o navă comercială care de obicei naviga pe Temes. Căpitanul, Ralla, stătea lângă mine, cu o mână pe vâsla de cârmit. Abia îl vedeam prin întuneric, dar ştiam că purta o vestă din piele şi avea o sabie la brâu. Ceilalţi eram îmbrăcaţi în piele şi zale şi aveam coifuri, scuturi, securi, săbii şi lănci. În noaptea asta, aveam să ucidem.

Sihtric, servitorul meu, stătea pe vine în apropiere şi trecea o tocilă peste lama sabiei lui scurte.

– Ea zice că mă iubeşte, îmi spuse el.

– Fireşte că zice asta, i-am replicat.

Făcu o pauză, iar când vorbi din nou, vocea i se însufleţise, de parcă ar fi fost încurajat de cuvintele mele.

– Iar eu probabil că am deja nouăsprezece ani, stăpâne! Poate, chiar douăzeci?

– Sau optsprezece? am sugerat eu.

– M-aş fi putut însura acum patru ani, stăpâne!

Vorbeam aproape în şoaptă. Noaptea era plină de zgomote. Valurile clipoceau, crengile desfrunzite se legănau în vânt şi se ciocneau una de alta, o vulpe urla de parcă s-ar fi chinuit în ghearele morţii, iar o bufniţă ţipa în depărtare. Corabia scârţâia. Piatra lui Sihtric şuiera şi zgâria metalul. Un scut se lovi de o bancă a vâslaşilor. În ciuda zgomotelor nopţii, nu îndrăzneam să vorbesc mai tare, deoarece corabia inamică era la mică distanţă în amonte, iar cei care coborâseră pe mal lăsaseră neîndoielnic santinele. Chiar dacă ne văzuseră coborând spre mare pe lângă ţărmul mercian, îşi închipuiau probabil că ne îndreptaserăm de mult spre Lundene.

– Dar de ce să te însori cu o prostituată? l-am întrebat pe Sihtric.

– Este... începu el.

– Este bătrână, am mârâit, trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Şi nu-i întreagă la minte. E de-ajuns să vadă un bărbat, că-şi şi desface picioarele! Dacă-i aduni pe toţi cei care i-au tras-o, ai o armată destul de mare ca să cucereşti Britania. Alături de mine, Sihtric chicoti. Ai fi şi tu în armata aia, Ralla? m-am întors spre căpitan.

– De peste douăzeci de ori, se făli acesta.

– Mă iubeşte! spuse Sihtric posomorât.

– Ba îţi iubeşte argintul, i-am zis. Pe deasupra, de ce să bagi o sabie nouă într-o teacă veche?

E ciudat despre ce vorbesc bărbaţii înaintea unei bătălii. Despre orice, numai despre ce-i aşteaptă nu. Odată, pe când făceam parte dintr-un zid de scuturi, faţă în faţă cu inamicul înarmat până-n dinţi, negru de o furie ameninţătoare, i-am auzit pe doi dintre oamenii mei certându-se aprig în privinţa cărei taverne făcea o bere mai bună. Frica pluteşte în aer ca un nor, iar noi vorbim despre nimicuri, prefăcându-ne că norul nu este acolo.

– Caută una tânără, l-am sfătuit pe Sihtric. Fata olarului e numai bună de măritiş. Cred că are treisprezece ani.

– E proastă, bombăni servitorul.

– Şi tu cum eşti? Eu îţi dau argint, şi tu îl arunci în prima gaură întâlnită! Ultima dată când am văzut-o, purta o brăţară pe care ţi-o dădusem ţie.

El pufni, dar nu spuse nimic. Tatăl lui fusese Kjartan cel Crud, un danez care-l făcuse cu una dintre sclavele sale saxone. Era un băiat bun, deşi, ca să fiu drept, nu mai era băiat. Era un bărbat care făcuse parte dintr-un zid de scuturi. Un bărbat care ucisese. Un bărbat care avea să ucidă din nou, în noaptea asta.

– Îţi voi găsi eu o nevastă, i-am promis.

Atunci am auzit ţipătul. Era slab pentru că venea de foarte departe, doar un fel de zgârietură în întuneric care ne vorbea despre durere şi moarte la sud de noi. Urmară ţipete şi urlete. Femeile ţipau şi bărbaţii, fără îndoială, mureau.

– Dracu' să-i ia! mormăi Ralla.

– O să-i trimitem noi în iad! am spus eu cu asprime.

– Ar trebui... începu căpitanul, apoi se gândi că era mai bine să tacă.

Ştiam ce voise să spună, că ar fi trebuit să protejăm satul acela, dar îşi dăduse seama ce i-aş fi răspuns.

I-aş fi zis că nu ştiusem ce sat aveau să atace danezii şi, chiar dacă aş fi ştiut, nu l-aş fi apărat. Am fi putut apăra satul dacă am fi prins de veste ce intenţii aveau năvălitorii. Ne-am fi ascuns în case, iar în clipa atacului am fi ieşit pe străzi cu săbii, suliţe şi securi. Am fi ucis câţiva, dar, pe întuneric, mult mai mulţi ar fi scăpat, iar eu nu doream să scape vreunul. Voiam ca absolut toţi danezii, toţi norvegienii, toţi invadatorii să moară. Toţi cu excepţia unuia, pe care să-l trimit în est pentru a le da de veste vikingilor din taberele de pe malurile fluviului Temes că Uhtred de Bebbanburg îi aştepta.

– Sărmanii oameni! murmură Ralla.

Spre sud, prin încâlceala de crengi negre, am văzut o strălucire roşiatică ce trăda incendierea unui acoperiş de stuf. Strălucirea se extinse şi deveni tot mai intensă, luminând cerul iernii dincolo de un şir de copaci goleşi. Se reflecta în coifurile oamenilor mei, conferind metalului o nuanţă roşiatică, iar eu

le-am cerut să şi le dea jos, ca nu cumva santinelele inamice de pe marea corabie aflată în faţa noastră să ne observe.

Mi-am scos şi eu coiful cu creastă din argint în formă de lup.

Eu sunt Uhtred, senior de Bebbanburg, iar în vremurile acelea eram un senior al războiului. Stăteam acolo îmbrăcat în zale şi piele, cu mantia pe umeri, tânăr şi puternic. Jumătate din trupele mele se aflau pe corabia lui Ralla, iar restul erau undeva spre vest, călare, sub comanda lui Finan.

Sau cel puţin speram că aşteptau pe malul învăluit în noapte. Noi, cei de pe corabie, avuseserăm sarcina mai uşoară de a naviga pe fluviu în căutarea duşmanului, pe când Finan fusese nevoit să-şi conducă oamenii prin ţinutul cufundat în beznă. Dar aveam încredere în Finan. Sigur era acolo, foindu-se, strâmbându-se, aşteptând nerăbdător să-şi dezlănţuie sabia.

Nu era prima noastră încercare de a organiza o ambuscadă pe Temes în acea iarnă lungă şi umedă, însă era prima dată când aveam sorţi de izbândă. În două rânduri mi se dăduse de ştire că vikingii intraseră prin spărtura creată de podul rupt de la Lundene ca să atace satele paşnice şi prospere ale Wessexului, dar, de ambele dăţi când coborâsem pe râu, nu găsisem nimic. Acum însă, lupii erau prinşi în capcană. Mi-am strâns degetele pe plăselele Răsuflării-Şarpelui, sabia mea, apoi mi-am atins amuleta de la gât, ce reprezenta ciocanul lui Thor.

„Ucide-i pe toţi, ucide-i pe toţi în afară de unul!" m-am rugat zeului.

Probabil că a fost frig în acea noapte lungă. Apa îngheţase în bălţile de pe câmp, dar nu-mi amintesc frigul. Am atins din nou Răsuflarea-Şarpelui şi mi s-a părut că începuse să vibreze. Uneori, aveam impresia că sabia cânta. Era un cântec slab, abia auzit, un cântec de dor, cântecul sabiei care tânjea după sânge.

După aceea, când totul se sfârşi, Ralla îmi zise că nu încetasem nici o clipă să zâmbesc.

*

Am crezut că ambuscada noastră va fi un eşec, pentru că invadatorii nu se întoarseră la corabia lor decât atunci când zorii aduseră primele gene de lumină. M-am gândit că

santinelele lor sigur ne văzuseră, însă nu fusese aşa. Crengile sălciilor ne ascunseseră suficient de bine, sau poate că soarele de iarnă care se înălţa la răsărit îi orbise.

Noi i-am văzut pe ei. I-am văzut pe bărbaţii înzăuaţi mânând o ceată de femei şi copii pe o pajişte inundată de ploaie. Am estimat că erau vreo cincizeci de duşmani şi că prizonierii lor erau cam tot atâţia. Femeile probabil că erau tinerele din satul incendiat, cu care atacatorii intenţionau să-şi satisfacă plăcerile. Copiii aveau să ajungă la piaţa de sclavi din Lundene, iar de acolo, peste mare, în Francia sau chiar mai departe. După ce erau folosite, şi femeile urmau să fie vândute. Nu eram atât de aproape încât să-i aud pe prizonieri plângând, dar îmi imaginam că asta făceau. Spre sud, unde nişte dealuri joase şi verzi se înălţau din lunca fluviului, mari vălătuci de fum murdăreau cerul senin al iernii, marcând locul unde invadatorii incendiaseră satul.

Ralla dădu s-o ia din loc.

– Aşteaptă! am murmurat, iar el încremeni.

Era un bărbat cărunt, cu ochii ca nişte despicături înguste după atâţia ani în care scrutase mările. Era căpitan de corabie, soldat şi prieten.

– Încă nu, am adăugat eu în şoaptă, atingând Răsuflarea-Şarpelui ca să mai simt vibraţia oţelului.

Vocile bărbaţilor erau puternice, relaxate şi vesele. Îşi împingeau prizonierii pe corabie şi-i sileau să se ghemuiască în cala plină de apă, astfel încât nava supraîncărcată să fie stabilă în timp ce naviga spre mare prin canalul cunoscut numai de cei mai buni şi mai bravi căpitani. Apoi războinicii urcară şi ei la bord cărându-şi prada, cazmale, găleţi, cuţite şi orice altceva putea fi vândut, topit sau folosit. Erau oameni care uciseseră şi care urmau să se îmbogăţească din vânzarea prizonierilor, aşa că erau veseli şi nepăsători.

Iar Răsuflarea-Şarpelui cânta domol în teaca sa.

Am auzit un zornăit când, pe cealaltă corabie, vâslele fură aşezate în furcheţi. Cineva strigă o comandă.

– Împingeţi!

Prora corabiei inamice, împodobită cu un cap de monstru, se îndreptă spre mijlocul fluviului, iar oamenii proptiră vâslele în mal și împinseră. Nava se pusese în mișcare în direcția noastră, purtată de curentul creat de umflarea apelor. Ralla mă privi.

– Acum! Tăiați odgonul! am strigat, iar Cerdic, aflat la proră, reteză funia de piele care ne ținea priponiți de salcie. Foloseam doar douăsprezece vâsle, care fură cufundate în apă în timp ce eu m-am repezit printre băncile vâslașilor răcnind: Îi vom ucide pe toți! Îi vom ucide pe toți!

– Trageți! ordonă Ralla, iar cei doisprezece bărbați se opintiră ca să înfrunte puterea fluviului.

– Îi vom ucide pe ticăloși până la ultimul! am strigat eu pe când urcam pe mica platformă de la prora, unde-mi lăsasem scutul. Ucideți-i pe toți! Ucideți-i pe toți!

Mi-am pus coiful, mi-am trecut brațul stâng prin curelele scutului și am scos Răsuflarea-Șarpelui din teaca sa căptușită cu lână. Nu mai cânta. Țipa.

– Ucideți! am zbierat. Ucideți, ucideți, ucideți!

Vâslele împingeau corabia în cadența răcnetelor mele. În fața noastră, nava inamică se clătina haotic, fiindcă vâslașii panicați nu reușeau să-și găsească ritmul. Oamenii strigau și se loveau de bănci căutându-și scuturile în timp ce câțiva se străduiau să vâslească. Femeile urlau, iar bărbații se împiedicau unii de alții.

– Trageți! strigă Ralla.

Corabia noastră fără nume se năpusti pe firul curentului în vreme ce nava inamică era adusă spre noi. Capul ei monstruos avea o limbă roșie, ochi albi și dinți ca niște pumnale.

– Acum! am țipat eu la Cerdic, iar el azvârli ancora cu gheare, care se agăță de prora corabiei inamice, după care trase de lanț pentru ca ghearele să intre în lemnul navei și astfel s-o poată trage spre noi.

– Acum, ucideți! am răcnit, sărind la bordul ei.

Oh, ce bucurie să fii tânăr! Să ai douăzeci și opt de ani, să fii puternic, să fii un senior al războiului. Toate astea s-au dus deja,

au mai rămas doar amintirile, iar acestea pălesc, însă bucuria aceea mi s-a întipărit în minte pe vecie.

Prima lovitură a Răsuflării-Şarpelui fu din zbor, în timp ce aterizam pe platforma de la prora corabiei inamice, unde un om încerca să scoată ancora din lemn. Sabia mea îl izbi în gât atât de repede şi cu atâta forţă, încât îi reteză capul, care-i căzu pe spate în timp ce sângele ţâşni în jur, stropindu-mi faţa. Eu eram moartea care venea în zori, moartea cu zale şi mantie neagră împroşcate cu sânge, moartea purtând un coif cu creastă în formă de lup.

Sunt bătrân acum. Atât de bătrân! Vederea îmi slăbeşte, muşchii şi-au pierdut vlaga, urina îmi picură, oasele mă dor, adorm din senin, iar apoi mă trezesc obosit. Dar îmi amintesc acele lupte, acele lupte de demult. Ultima mea soţie, o femeie cucernică şi proastă, care se vaită necontenit, tresare de fiecare dată când îmi aude poveştile, dar ce altceva mai au bătrânii, în afară de poveşti? Mă mustră, spunând că nu vrea să audă despre capete tăiate care cad în vreme ce sângele ţâşneşte strălucitor, dar cum altfel să-i pregătim pe tineri pentru războaiele pe care trebuie să le poarte? Eu am luptat toată viaţa. Asta a fost soarta mea, soarta tuturor. Alfred dorea să fie pace, însă pacea a fugit de el, iar danezii au venit şi au venit şi norvegienii, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să luptăm. După moartea lui Alfred, când regatul lui era deja puternic, au venit şi mai mulţi danezi, şi mai mulţi norvegieni, iar britonii au atacat din Ţara Galilor şi scoţienii s-au năpustit din nord. Ce altceva poate face un bărbat decât să lupte pentru pământul lui, pentru familia lui, pentru casa lui şi pentru ţara lui? Mă uit la copiii mei şi la copiii lor şi ştiu că vor trebui să lupte şi că va fi război atâta vreme cât va exista o familie pe nume Uhtred şi câtă vreme va exista un regat pe această insulă bătută de vânturi. Aşa că nu putem tresări când auzim de război. Nu ne putem ascunde de cruzimea lui, de sângele lui, de duhoarea lui, de răutatea lui şi de bucuria lui pentru că războiul va veni peste noi fie că vrem, fie că nu. Războiul ne e soarta, iar *wyrd bið ful āræd.* Soarta nu poate fi schimbată.

Aşa că spun aceste poveşti astfel încât copiii copiilor mei să-şi cunoască soarta. Soţia mea scânceşte, însă eu o silesc să asculte. Trebuie să afle cum s-a izbit corabia noastră de flancul celeilalte şi cum impactul a împins prora navei inamice spre malul sudic. Asta îmi dorisem, iar Ralla reuşise manevra perfect. Corabia noastră se lipi de a inamicului şi rupse vâslele danezilor în timp ce oamenii mei săreau la bord rotindu-şi săbiile şi securile. Mă clătinasem după prima lovitură, dar cadavrul căzuse pe punte, împiedicându-i pe doi danezi să ajungă la mine. Cu un urlet de luptă, am sărit jos să-i înfrunt. Răsuflarea-Şarpelui era letală. Era şi este o sabie minunată, făurită în nord de un fierar saxon care-şi cunoştea meseria. Luase şapte vergele, patru din fier şi trei din oţel, le încinsese şi le bătuse împreună, făcând o lamă lungă, cu două tăişuri şi vârful în formă de frunză. Cele patru vergele din fier, mai moi, fuseseră răsucite în foc, iar acele răsuciri se păstraseră în lamă ca nişte fâşii fantomatice care se unduiau ca răsuflarea de foc a unui dragon, motiv pentru care o numisem astfel.

În clipa următoare, un tânăr cu barba abia crescută îşi năpusti securea spre mine. Am parat lovitura întinzând scutul, apoi mi-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în pântecul lui. Am răsucit-o puternic cu dreapta pentru ca măruntaiele şi carnea muribundă să nu se încleştеze pe lamă, apoi am smuls-o într-un şuvoi de sânge şi mi-am tras spre corp scutul în care era înfiptă securea, ca să parez o lovitură de sabie. Sihtric era alături de mine, înfigându-şi sabia scurtă în vintrele altui atacator. Tot mai mulţi dintre oamenii mei erau deja la bord, făcând să scânteieze săbiile şi securile. Copii plângeau, femeile jeleau, invadatorii mureau.

Prora corabiei inamice se înfipse în noroiul de la mal, în vreme ce pupa începu să se legene sub forţa curentului. Dându-şi seama că aveau să moară dacă rămâneau la bord, câţiva danezi săriră pe mal, urmaţi de tovarăşii lor. Panica pusese stăpânire pe toţi atunci când Finan apăru dinspre vest. Peste lunca râului se lăsase o ceaţă uşoară, nişte fuioare rare ce pluteau deasupra băltoacelor îngheţate, iar din ele se iviră mândrii călăreţi ai lui Finan în formaţie de linie dublă, cu săbiile ridicate

ca niște sulițe. Știind ce avea de făcut, Finan, necruțătorul meu irlandez, conduse prima linie în galop spre cei care încercau să scape, tăindu-le retragerea, în vreme ce a doua linie atacă frontal.

– Ucideți-i pe toți! i-am strigat. Ucideți-i până la ultimul!

Îmi răspunse printr-o fluturare a sabiei înroșite de sânge. L-am văzut pe Clapa, marele meu danez, străpungând cu lancea un dușman aflat în apa de la mal. Rypere îl tăia cu sabia pe unul care încerca să se ferească. Mâna în care Sihtric ținea sabia era roșie. Cerdic legăna o secure și striga ceva neinteligibil în timp ce lama izbea și spărgea coiful unui danez, sângele și creierii acestuia revărsându-se peste prizonierii îngroziți. Îmi amintesc că am trântit un om pe punte și i-am înfipt Răsuflarea-Șarpelui în gât, apoi, sprijinindu-mă în sabie, m-am uitat cum fața i se schimonosea, iar limba îi ieșea împreună cu sângele printre dinții înnegriți. Peste câteva clipe i-am văzut pe oamenii lui Finan întorcându-și caii și năpustindu-se spre inamicii încercuiți. Călăreții loveau în dreapta și-n stânga, vikingii țipau, iar câțiva încercară să se predea. Un tânăr îngenunche pe o bancă de vâslaș, aruncându-și securea și scutul, și își ridică rugător mâinile spre mine.

– Ia-ți securea! i-am spus în daneză.

– Stăpâne... începu el.

– Ia-o, l-am întrerupt eu, și așteaptă-mă în Valhalla.

După ce se înarmă, Răsuflarea-Șarpelui îi reteză gâtul dintr-o mișcare rapidă. M-am uitat în ochii lui în timp ce-i curmam zilele, i-am văzut sufletul luându-și zborul, apoi am pășit peste trupul care, zvârcolindu-se, alunecă de pe bancă în poala unei prizoniere. Femeia începu să urle cuprinsă de isterie.

– Taci! i-am poruncit.

M-am încruntat la celelalte femei și la copii, care plângeau ghemuiți în cala corabiei. Am luat Răsuflarea-Șarpelui cu mâna pe care aveam scutul, l-am apucat pe muribund de gulerul din zale și l-am pus din nou pe bancă.

Unul dintre copii nu plângea. Era un băiat de vreo nouă sau zece ani care mă privea cu gura căscată. Oare ce vedea? Vedea un bărbat din metal, pentru că luptasem cu apărătoarele de obraji

ale coifului închise. Acestea te împiedică să vezi în lateral, dar îţi conferă un aer de-a dreptul înfricoşător. Băiatul acela vedea un războinic înalt, înzăuat, cu sabia însângerată, cu chipul oţelit, care venise cu o corabie a morţii. Mi-am dat jos coiful şi mi-am clătinat capul pentru ca părul să mi se răsfire pe umeri, apoi i-am aruncat coiful cu creastă de lup.

– Ai grijă de el, băiete, i-am spus, apoi i-am dat sabia unei fete care abia se oprise din plâns, poruncindu-i: Spal-o în râu şi şterge-o cu mantia unui mort.

I-am întins scutul lui Sihtric, apoi mi-am desfăcut larg braţele şi mi-am ridicat chipul spre soarele dimineţii.

Fuseseră cincizeci şi patru de invadatori, iar şaisprezece încă trăiau. Erau prizonieri. Nimeni nu trecuse de oamenii lui Finan. Mi-am scos Acul-Viespii, sabia scurtă, care aducea moartea într-un zid de scuturi unde oamenii sunt lipiţi unul de altul ca nişte îndrăgostiţi.

– Dacă vreuna dintre voi vrea să-l ucidă pe cel care a siluit-o, acum e momentul! le-am îndemnat pe femei.

Două dintre ele doreau să se răzbune, aşa că le-am lăsat să folosească Acul-Viespii. Amândouă îşi măcelăriră victimele. Una îl înjunghie de nenumărate ori, iar cealaltă îl hăcui, ambii murind încet. Dintre cei paisprezece oameni rămaşi, unul nu purta zale. Era căpitanul corabiei inamice. Avea părul sur, o barbă rară şi ochi căprui care mă priveau cu ostilitate.

– De unde aţi venit? l-am întrebat.

Se gândi să nu-mi răspundă, apoi îşi dădu seama că nu era o idee bună.

– De la Beamfleot.

– Dar cu Lundene ce-i? Vechiul oraş încă este în mâinile danezilor?

– Da.

– Da, stăpâne, l-am corectat eu.

– Da, stăpâne, rosti el supus.

– Atunci, te vei duce la Lundene, apoi la Beamfleot şi de acolo unde pofteşti, şi le vei spune vikingilor că Uhtred de Bebbanburg păzeşte fluviul Temes. Şi le vei mai spune că sunt bine-veniţi aici oricând doresc.

Acel om rămase în viaţă. Înainte de a-l lăsa să plece i-am tăiat mâna dreaptă, astfel încât să nu mai poată folosi niciodată o sabie, şi i-am băgat ciotul sângerând în tăciuni aprinşi pentru a închide rana. Era un bărbat curajos. Tresări, dar nu ţipă când sângele îi dădu în clocot, iar carnea sfârâi. I-am bandajat braţul cu fâşie de pânză ruptă din cămaşa unui mort.

– Pleacă! i-am poruncit. Pleacă!

Porni spre est. Dacă era norocos, avea să supravieţuiască acelei călătorii şi să împrăştie vestea despre masacrul săvârşit de mine.

Pe ceilalţi i-am ucis, pe absolut toţi.

– De ce i-aţi ucis? m-a întrebat cândva noua mea soţie, fără să-şi ascundă dezgustul.

– Pentru ca ei să înveţe ce este frica, desigur.

– Dar morţii n-au cum să se teamă!

Încerc să fiu răbdător cu ea.

– O corabie a plecat din Beamfleot şi nu s-a mai întors, i-am explicat. Iar alţii care doreau să atace Wessexul, auzind de soarta acelei corăbii, au decis să-şi ia săbiile şi să atace în altă parte. Am ucis echipajul acelei corăbii pentru a nu trebui să ucid sute de alţi danezi.

– Domnul Iisus ar fi dorit să dai dovadă de milă, mi-a replicat ea cu ochii măriţi.

E idioată, n-am ce să-i fac.

Finan îi conduse pe săteni la casele lor arse, unde săpară morminte pentru morţii lor, în vreme ce oamenii mei atârnau leşurile inamicilor de crengile copacilor de pe malul fluviului. Am făcut frânghii din fâşii rupte din hainele lor. Le-am luat zalele, armele şi brăţările. Le-am tăiat părul lung pentru că-mi place să-mi călăfătuiesc scândurile corabiei cu părul duşmanilor ucişi, apoi i-am spânzurat, iar trupurile lor albe şi goale începură să se legene în vântul domol în vreme ce corbii se grăbeau să le ciugulească ochii.

Cincizeci şi trei de cadavre atârnate de crengile copacilor de pe malul fluviului. Un avertisment pentru cei care ar fi putut să vină în urma lor. Cincizeci şi trei de semnale că orice invadator risca să fie nimicit dacă urca pe Temes.

Apoi ne-am dus acasă, luând corabia inamicului cu noi.

Iar Răsuflarea-Şarpelui adormi în teaca sa.

PARTEA ÎNTÂI

Mireasa

Unu

– Mortul vorbeşte, îmi spuse Æthelwold.

Era treaz de data asta. Treaz şi înfricoşat la culme. Vântul nopţii izbea casa, iar curenţii reci care intrau prin gaura pentru fum din acoperiş, pe lângă uşi şi obloane se înverşunau asupra licăririi roşiatice a opaiţelor.

– Mortul vorbeşte? l-am întrebat.

– Da, un cadavru se ridică din mormânt şi vorbeşte. Mă privi cu ochii măriţi, apoi dădu din cap ca să-şi întărească spusele. Era aplecat spre mine, iar mâinile încleştate i se frământau între genunchi. L-am văzut! stărui el.

– Un cadavru care vorbeşte?

– Se ridică!

Îşi înălţă mâna ca să-mi arate.

– Cine?

– Mortul. Se ridică şi vorbeşte. E adevărat! adăugă el, de parcă ar fi ştiut că nu-l credeam.

Mi-am tras banca mai aproape de vatră. Trecuseră zece zile de când îi ucisesem pe invadatori şi le spânzurasem cadavrele pe malul fluviului, iar acum, o ploaie rece răpăia pe acoperişul de stuf şi bătea în obloanele zăvorâte. Doi dintre dulăii mei zăceau în faţa focului; unul mă privi cu reproş când auzi banca frecându-se de podea, apoi îşi lăsă din nou capul jos. Casa fusese construită de romani, ceea ce însemna că pardoseala era din lespezi, iar pereţii, din piatră, însă acoperişul din stuf eu îl făcusem. Ploaia cădea prin gaura pentru fum.

– Şi ce spune mortul? se interesă Gisela.

Era soţia mea şi mama celor doi copii ai mei.

Æthelwold nu-i răspunse imediat, poate fiindcă era de părere că o femeie nu trebuia să participe la o discuţie serioasă, dar tăcerea mea îi arătă că Gisela avea tot dreptul să vorbească în propria casă. Oricum, era prea nervos ca să-mi ceară s-o pun la locul ei.

– Zice că eu ar trebui să fiu rege, murmură el, apoi mă privi, temându-se de reacţia mea.

– Regele cui? am întrebat eu sec.

– Al Wessexului, desigur.

– Oh, al Wessexului, am făcut, ca şi cum nu auzisem niciodată de acel loc.

– Şi chiar ar trebui să fiu rege! protestă Æthelwold. Tata a fost rege!

– Iar acum, fratele tatălui tău e rege, şi oamenii sunt de părere că e un rege bun.

– Şi tu crezi asta? mă provocă el.

Nu i-am răspuns. Toată lumea ştia că nu-l plăceam pe Alfred şi că Alfred nu mă plăcea pe mine, dar asta nu însemna că Æthelwold, nepotul lui Alfred, ar fi fost un rege mai bun. La fel ca mine, Æthelwold se apropia de treizeci de ani, însă el îşi crease o reputaţie de beţiv şi de afemeiat. Totuşi, pretindea tronul Wessexului. Într-adevăr, tatăl lui fusese rege. Dacă Alfred ar fi avut o fărâmă de minte, ar fi pus să-i fie retezat gâtul nepotului său. În schimb, Alfred conta pe setea de bere a lui Æthelwold pentru a-l împiedica să-i facă necazuri.

– Unde ai văzut acest cadavru viu? l-am întrebat, în loc să-i răspund.

Îşi flutură mâna spre nord.

– Pe partea cealaltă a drumului. Chiar vizavi.

– Wæclingastræt? am zis, iar el încuviinţă din cap.

Deci, vorbea şi cu danezii, şi cu mortul. Wæclingastræt este un drum care porneşte din Lundene către nord-vest, traversând Britania şi sfârşindu-se la Marea Irlandei, la graniţa cu Ţara Galilor. Tot ce se afla la sud de acel drum era pământ saxon

şi tot ce era la nord de el fusese cedat danezilor. Asta se întâmplase în urma păcii încheiate în anul 885, cu toate că era o pace întinată de lupte şi ură.

– Este un cadavru danez? am vrut să ştiu.

Æthelwold aprobă.

– Îl cheamă Bjorn, şi a fost scald la curtea lui Guthrum, dar a refuzat să se creştineze, aşa că Guthrum l-a ucis. Poate fi chemat din mormânt. Eu l-am văzut.

M-am uitat la Gisela, care era daneză. Vrăjitoria descrisă de Æthelwold nu semăna cu nimic din ceea ce ştiam de la saxonii mei. Gisela ridică din umeri, dându-mi de înţeles că nici ea nu mai auzise de aşa ceva.

– Cine îl cheamă pe mort? întrebă ea.

– Un cadavru nou, spuse Æthelwold.

– Cum adică un cadavru nou?

– Cineva trebuie trimis în lumea morţilor ca să-l găsească pe Bjorn şi să-l aducă înapoi, explică el ca şi cum ar fi fost evident.

– Aşa că trebuie omorât un om? se cutremură Gisela.

– Cum altfel să-i trimiţi mortului un mesager? se răsti Æthelwold plin de arţag.

– Şi acest Bjorn vorbeşte engleza? am intervenit.

Pusesem acea întrebare ştiind că Æthelwold habar nu avea de daneză.

– Vorbeşte engleza, răspunse el acru, neplăcându-i să fie chestionat.

– Cine te-a dus la el?

– Nişte danezi, spuse el vag.

Am pufnit dispreţuitor.

– Deci, nişte danezi au venit la tine şi ţi-au spus că un bard mort vrea să-ţi vorbească, iar tu te-ai dus cuminte pe pământul lui Guthrum?

– M-au plătit cu aur, zise el pe un ton defensiv.

Æthelwold avea veşnic datorii.

– Şi de ce ai venit la noi?

Fără să răspundă, prinţul se foi stânjenit. M-am uitat cum Gisela trăgea un fir de lână din furca de tors, apoi m-am răsucit spre el.

– Te-ai dus pe pământul lui Guthrum ca să vorbeşti cu un mort, după care ai venit la mine. De ce?

– Fiindcă Bjorn a spus că şi tu vei fi rege, murmură Æthelwold.

Am ridicat o mână pentru a-l face să tacă şi am privit neliniştit spre uşă, parcă aşteptându-mă să văd pe cineva trăgând cu urechea din întunericul camerei alăturate. Ştiam că Alfred avea spioni printre servitorii mei şi bănuiam cine erau, dar nu eram complet sigur că-i identificasem pe toţi, motiv pentru care trebuia să am grijă să-i ţin departe de camera în care eu şi Æthelwold stăteam de vorbă. Chiar şi aşa, nu era înţelept să spui cu glas tare astfel de lucruri.

Gisela încetase să toarcă şi se uita la Æthelwold. Şi eu mă uitam la el.

– Ce-a spus? l-am iscodit.

– A spus că tu, Uhtred, vei fi încoronat rege al Merciei.

– Ai băut?

– Nu, zise el. Doar bere. Aplecându-se spre mine, continuă: Bjorn cel Mort doreşte să stea de vorbă şi cu tine, ca să-ţi dezvăluie ce soartă te aşteaptă. Noi doi, Uhtred, vom fi regi şi vecini. Zeii vor asta şi au trimis un mort pentru a mi-o spune. Æthelwold tremura puţin şi transpira, însă nu era beat. Ceva îl speriase şi-l făcuse să rămână treaz, iar asta m-a convins că zicea adevărul. Ei vor să ştie dacă eşti dispus să-l întâlneşti pe mort, urmă el, iar dacă da, vor trimite pe cineva după tine.

Am privit-o pe Gisela, a cărei faţă era lipsită de orice expresie. Am privit-o în continuare nu pentru că aşteptam un răspuns de la ea, ci pentru că era frumoasă, foarte frumoasă. Daneza mea brunetă, minunata mea Gisela, mireasa mea, iubirea mea. Probabil că-mi ghicise gândurile, fiindcă pe chipul ei prelung şi grav apăru un zâmbet.

– Uhtred va fi rege? întrebă ea curmând tăcerea.

– Aşa spune mortul, zise Æthelwold pe un ton sfidător. Iar Bjorn a auzit asta de la cele trei surori.

Se referea la cele trei ursitoare, cele trei surori care ne ţes destinul.

– Uhtred va fi regele Merciei? stărui Gisela neîncrezătoare.

– Iar tu vei fi regina, spuse Æthelwold.

Gisela mă privi întrebător, însă nu i-am dat nici un răspuns. Mă gândeam că, într-adevăr, Mercia nu avea rege. Cel bătrân, o corcitură saxonă în lesă daneză, murise şi nu avea urmaşi, iar regatul era împărţit între danezi şi saxoni. Pe de altă parte, fratele mamei fusese ealdorman în Mercia înainte de a fi ucis de galezi, aşa că aveam sânge mercian. Era o idee care merita mai multă chibzuinţă.

– Cred că ar fi bine să auzi ce are mortul de zis, spuse Gisela cu gravitate.

– Dacă vor trimite după mine, o voi face, i-am făgăduit.

Şi chiar aveam de gând s-o fac, pentru că un mort vorbise, spunând că urma să fiu rege.

Alfred sosi o săptămână mai târziu, într-o zi frumoasă, cu cer albastru, când soarele amiezii atârna jos deasupra pământului rece. Lişiţe, găinuşe-de-baltă şi cufundaci lipăiau pe marginile canalelor prin care Temes curgea domol în dreptul insulelor Sceaftes Eye şi Wodenes Eye, în vreme ce o mulţime de sturzi şi de mierle vânau viermi şi melci pe noroiul îngheţat de pe Sceaftes Eye.

Eram acasă, la Coccham, la marginea Wessexului, unde Temes curgea spre Lundene şi mare. Asta era casa mea de doi ani încoace. Eu, Uhtred, senior din Northumbria, războinic exilat, devenisem constructor, negustor şi tată. Îl slujeam pe Alfred, regele Wessexului, pentru că asta doream, nu pentru că-i jurasem credinţă.

Iar Alfred îmi dăduse o sarcină – să-i construiesc un nou burg la Coccham. Burgul era un oraş transformat în fortăreaţă, şi Alfred plănuia să împânzească regatul cu astfel de cetăţi. De-a lungul hotarelor Wessexului, pe ţărmul mării, pe râuri şi în mlaştinile care mărgineau sălbăticia Cornwalumului se ridicau ziduri de apărare. O armată daneză ar fi putut să invadeze, dar,

înaintând pe pământul lui Alfred, avea să descopere tot mai multe cetăți, fiecare cu garnizoana ei. Într-un rar moment de euforie războinică, Alfred îmi descrisese burgurile ca pe niște cuiburi de viespi din care oamenii puteau năvăli pentru a-i înțepa pe atacatorii danezi. Se construiau burguri la Exanceaster și Werham, la Cisseceastre și Hastengas, la Æscengum și Oxnaforda, la Cracgelad și Wæced, precum și în zeci de alte locuri. Pe zidurile și palisadele lor se aflau oameni înarmați cu sulițe și scuturi. În condițiile în care Wessexul se transforma într-o fortăreață uriașă, sarcina mea era să transform orășelul Coccham într-un burg.

Pusesem la treabă toți saxonii care aveau peste doisprezece ani. Jumătate lucrau la construcții, iar restul munceau la câmp. Ar fi trebuit să am la dispoziție cinci sute de oameni în orice clipă, dar de obicei erau mai puțini de trei sute care săpau, făceau diguri și tăiau lemne pentru ziduri. Am înălțat astfel două fortărețe, una pe malul sudic și alta pe insula Sceaftes Eye, care împărțea Temesul în două canale. În ianuarie 885, treaba era aproape gata și nici o corabie daneză nu mai putea urca pe fluviu ca să atace fermele și satele de pe maluri. Puteau încerca, însă danezii trebuiau să treacă de noile mele metereze și știau că trupele mele i-ar fi urmărit, i-ar fi prins în capcană la mal și i-ar fi ucis.

Un negustor danez pe nume Ulf își ancorase în acea dimineață corabia la cheiul de pe Sceaftes Eye, unde un om de-al meu îi inventaria marfa ca să stabilească taxa de plătit. Rânjind cu gura lui fără dinți, Ulf veni să mă salute și-mi dădu o bucată de chihlimbar învelită în piele de ied.

– Pentru lady Gisela. E bine, sănătoasă?

– Da, este, am zis eu atingând ciocanul lui Thor pe care-l purtam la gât.

– Am auzit că aveți un al doilea copil, așa-i?

– O fată. Unde ai aflat vestea?

– La Beamfleot, spuse el, ceea ce era plauzibil. Ulf era din nord, dar nici o corabie nu călătorea din Northumbria până în Wessex în toiul unei ierni reci. Probabil că-și petrecuse iarna

în sudul Angliei de Est, în meandrele mlăştinoase din estuarul fluviului Temes. N-am adus mare lucru, adăugă negustorul arătând spre corabia sa. Am cumpărat nişte piei şi lame de securе din Grantaceaster şi m-am gândit să urc pe râu să văd dacă nu cumva voi, saxonii, nu mai aveţi nişte bani de cheltuit.

– Ai urcat pe râu ca să vezi dacă am terminat fortăreaţa. Eşti spion, Ulf, şi cred c-o să te spânzur de un copac.

– Ba nu, n-o s-o faci, replică el, deloc impresionat de ameninţare.

– Sunt plictisit, am spus, vârând chihlimbarul în punga de la brâu. M-ar înveseli să văd cum se zvârcoleşte un danez în ştreang.

– Înseamnă că te-ai distrat de minune când ai spânzurat echipajul lui Jarrel, mormăi el.

– Aşa-l chema? Jarrel? Nu l-am întrebat cum îl cheamă.

– Am văzut treizeci de trupuri atârnând din copaci, spuse Ulf arătând cu capul spre aval. Sau poate că erau mai multe? M-am gândit că pare o treabă făcută de lordul Uhtred.

– Numai treizeci? Nici vorbă, erau cincizeci şi trei. Ar trebui să adaug şi cadavrul tău mizerabil, ca să crească numărul.

– Nu mă vrei pe mine, vrei unul tânăr, pentru că cei tineri se zvârcolesc mai mult decât noi, bătrânii. Ulf se uită spre corabia lui şi scuipă către un băiat roşcat care privea în gol dincolo de fluviu. Poţi să-l spânzuri pe ticălosul ăla mic. E băiatul cel mai mare al nevestei mele şi nu-i altceva decât un zgârci de broască-râioasă. El o să se zvârcolească.

– Cine mai e în Lundene zilele astea? am vrut să ştiu.

– Contele Haesten vine şi pleacă, dar mai mult stă decât e plecat.

Vestea mă surprinse. Îl cunoşteam pe Haesten. Era un danez tânăr, care-mi jurase credinţă cândva, dar îşi încălcase jurământul, iar acum aspira să devină un senior războinic. Îşi zicea „conte", ceea ce mă amuza, însă m-am mirat că se dusese la Lundene. Ştiam că-şi făcuse o tabără înconjurată de ziduri pe coasta Angliei de Est, dar acum se mutase mai aproape de Wessex, ceea ce sugera că-şi căuta necazul cu lumânarea.

– Şi ce face? am întrebat eu dispreţuitor. Fură raţele vecinilor?

Ulf suspină şi clătină din cap.

– Are aliaţi.

Ceva din tonul lui îmi stârni îngrijorarea.

– Ce aliaţi?

– Fraţii Thurgilson, zise negustorul atingându-şi amuleta-ciocan.

Numele nu însemna nimic pentru mine.

– Cine sunt fraţii Thurgilson?

– Sigefrid şi Erik, îmi explică Ulf strângând amuleta între degete. Conţi norvegieni.

Asta era o noutate. De obicei, norvegienii nu veneau în Anglia de Est sau în Wessex. Auzeam adesea poveşti despre incursiunile lor în ţinuturile scoţiene şi în Irlanda, dar căpeteniile lor rareori se apropiau de Wessex.

– Ce caută norvegienii în Lundene?

– Au venit cu două zile în urmă, spuse Ulf, cu douăzeci şi două de corăbii. Contele Haesten s-a dus cu ei şi a luat nouă corăbii.

Am fluierat încetişor. Treizeci şi una de corăbii constituiau o flotă impresionantă, iar asta însemna că fraţii Thurgilson, împreună cu Haesten, comandau o armată de cel puţin o mie de oameni. Acei oameni erau în Lundene, la graniţa cu Wessexul.

Lundene era un oraş ciudat pe vremea aceea. Oficial, era în Mercia, dar Mercia nu avea rege, aşa că Lundene nu avea nici un conducător. Nu era nici saxon, nici danez, ci o amestecătură, un loc unde un om putea să se îmbogăţească ori să moară, sau amândouă. Situat acolo unde se întâlneau regatele Mercia, Anglia de Est şi Wessex, era un oraş de negustori şi marinari. Iar acum, dacă Ulf avea dreptate, între zidurile sale se afla o armată de vikingi.

Ulf chicoti.

– Te-au prins ca pe un şobolan într-un sac.

M-am întrebat cum de era posibil ca o flotă să se fi strâns şi să fi urcat cu fluxul până la Lundene fără ca eu să fi prins de

veste cu mult înainte de plecarea corăbiilor. Coccham era burgul cel mai apropiat de Lundene, așa că de obicei aflam cu o zi întârziere ce se întâmpla acolo. Acum însă, dușmanul ocupase orașul, și eu habar n-aveam.

– Te-au trimis cei doi frați să-mi spui asta? l-am întrebat pe Ulf.

Presupuneam că frații Thurgilson și Haesten capturaseră Lundene doar pentru a fi plătiți de cineva, probabil de Alfred, ca să plece de-acolo. Caz în care aveau tot interesul ca noi să aflăm că erau în oraș. Ulf clătină din cap.

– Am plecat fără să stau de vorbă cu ei. Îmi ajunge că trebuie să-ți plătesc ție taxe, nu voiam să le dau și lor jumătate din marfă. Se cutremură. Contele Sigefrid este un om rău. Nu e cineva cu care să faci afaceri.

– Eu de ce n-am știut că erau cu Haesten?

– Nu erau. Ei au fost în Francia. Au venit de-a dreptul peste mare și au urcat pe fluviu.

– Cu douăzeci și două de corăbii pline de vikingi, am rostit eu posomorât.

– Sunt de toate soiurile, zise Ulf. Danezi, frizoni, saxoni, norvegieni, tot felul. Sigefrid găsește oameni oriunde își varsă zeii oalele de noapte. Sunt oameni flămânzi. Oameni fără stăpân. Nelegiuiți. Vin de pretutindeni.

Oamenii fără stăpân erau soiul cel mai rău. Nu aveau nici o credință. Nu aveau decât sabia, foamea și ambiția. Și eu fusesem cândva un astfel de om.

– Deci, Sigefrid și Erik ne vor face necazuri?

– Sigefrid, fără îndoială, spuse negustorul. Erik? El este fratele cel mic. Oamenii îl vorbesc de bine, însă Sigefrid abia așteaptă să tulbure apele.

– Vrea o răscumpărare? am întrebat.

– S-ar putea. Trebuie să-i plătească pe toți oamenii ăia, iar în Francia n-a găsit decât rahați de șoareci. Dar cine să-i plătească o răscumpărare? Lundene aparține Merciei, nu-i așa?

– Așa-i.

– Iar Mercia nu are rege, zise Ulf. Nu e normal, nu? Cum se poate ca un regat să nu aibă un rege?

M-am gândit la vizita lui Æthelwold şi am atins amuleta-ciocan pe care o purtam la gât.

– Ai auzit vreodată de un mort care să se ridice din mormânt? l-am întrebat pe danez.

– Cum să se ridice un mort din mormânt? Se holbă alarmat la mine şi-şi atinse amuleta-ciocan. Cel mai bine e ca morţii să fie lăsaţi în Niflheim.

– Nu există vreo magie veche? Care să-i scoale pe morţi?

– Se spun poveşti, murmură Ulf strângând cu putere amuleta în palmă.

– Ce poveşti?

– De departe din nord. Din ţinutul gheţurilor şi al mestecenilor. Acolo se petrec lucruri stranii. Se spune că oamenii pot zbura pe întuneric şi am auzit că morţii umblă pe marea îngheţată, dar eu n-am văzut niciodată aşa ceva. Îşi ridică amuleta la buze şi o sărută. Bănuiesc că sunt poveşti de speriat copiii în nopţile de iarnă.

– Poate.

Am zărit cu coada ochiului un băiat care venea în goană pe lângă zidul nou construit, aşa că m-am întors să-l privesc.

Sări peste buştenii din care avea să se facă platforma de luptă, alunecă pe o porţiune cu noroi, urcă dâmbul, apoi rămase în picioare, gâfâind prea tare ca să poată vorbi. L-am aşteptat să-şi recapete răsuflarea.

– *Haligast*, stăpâne, gemu el. *Haligast!*

Ulf mă privi întrebător. Ca toţi negustorii, ştia puţină engleză, însă cuvântul „haligast" îl nedumerea.

– Sfântul Duh, i-am tradus eu în daneză.

– Vine, stăpâne, icni agitat băiatul arătând spre amonte. Vine acum!

– Vine Sfântul Duh? întrebă Ulf neliniştit.

Probabil că habar n-avea ce era Sfântul Duh, dar ştia destule ca să se teamă de toate duhurile; pe deasupra, întrebările mele despre morţi sculaţi din morminte îl speriaseră de-a binelea.

– Corabia lui Alfred, i-am explicat eu, după care m-am întors iarăşi spre băiat.

– Este regele la bord?

– Steagul lui flutură pe catarg, stăpâne.

– Atunci, e la bord, am conchis.

Ulf îşi îndreptă tunica.

– Vine Alfred? Ce vrea?

– Vrea să afle cui îi sunt loial, am spus eu sec.

Negustorul rânji.

– Deci, s-ar putea ca tu să te zvârcoleşti într-un ştreang, nu?

– Am nevoie de lamele de secure, i-am zis. Du-le la mine acasă pe cele mai bune, iar mai târziu, vom vorbi despre preţ.

Nu mă mira sosirea lui Alfred. În acei ani, îşi petrecea o mare parte a timpului călătorind de la un burg la altul, ca să vadă cum mergeau lucrările. Fusese de zece ori la Coccham, în tot atâtea luni, însă bănuiam că de data asta nu voia să examineze zidurile, ci să afle de ce venise Æthelwold la mine. Spionii regelui îşi făcuseră treaba, aşa că regele venea să mă chestioneze.

Corabia lui se apropia rapid, purtată de curenţii de iarnă ai fluviului. În lunile reci te deplasai mai repede pe apă, iar lui Alfred îi plăcea *Haligast* pentru că putea să lucreze la bord în timp ce călătorea de-a lungul frontierei nordice a Wessexului. *Haligast* avea douăsprezece vâsle şi oferea suficient loc pentru jumătate din gărzile lui Alfred şi inevitabila trupă de preoţi. Steagul regelui, un dragon verde, flutura pe catarg, iar alte două steaguri se aflau pe verga pe care ar fi fost întinsă o velă dacă vasul ar fi navigat pe mare. Unul înfăţişa un sfânt, iar pe celălalt, care era verde, era brodată o cruce albă. La pupă se afla o cabină mică, destinată cârmaciului, dar acolo îşi instalase Alfred biroul. Pe o a doua corabie, *Heofonhlaf*, se aflau restul gărzilor şi alţi preoţi. „Heofonhlaf" însemna „pâinea cerului". Alfred se dovedea incapabil să găsească un nume potrivit pentru o corabie.

Heofonhlaf acostă prima, şi câţiva bărbaţi înzăuaţi, cu scuturi şi lănci, coborâră pe mal şi se aliniară pe debarcaderul din lemn. Cârmaciul lui *Haligast* lovi zdravăn cu pupa un stâlp,

astfel că Alfred, care aştepta în mijlocul punţii, se clătină. Sunt regi care ar spinteca un cârmaci pentru că i-a făcut să-şi piardă demnitatea, însă Alfred nu păru să se sinchisească de asta. Îi vorbea înflăcărat unui călugăr cu chipul subţire, palid şi fără barbă. Era galezul Asser. Auzisem că fratele Asser era noul favorit al regelui şi ştiam că mă ura, ceea ce era firesc, având în vedere că şi eu îl uram. I-am zâmbit totuşi, iar el se feri de parcă tocmai vomitasem pe roba lui şi-şi aplecă fruntea spre suveran, care ar fi putut să fie fratele lui geamăn, căci Alfred de Wessex semăna mai mult cu un preot decât cu un rege. Purta o mantie lungă şi neagră, iar chelia lui tot mai pronunţată aducea cu o tonsură de călugăr. La fel ca ale unui scrib, mâinile lui erau veşnic pătate cu cerneală, în vreme ce pe chipul slab şi palid se citeau seriozitatea şi francheţea. Adesea, se bărbierea de tot, dar acum avea o barbă înspicată din belşug cu fire albe.

Marinarii legară corabia la mal, apoi Alfred îl luă pe Asser de cot şi coborî împreună cu el. Galezul avea o cruce supradimensionată pe piept, iar regele o atinse în treacăt înainte de a se uita la mine.

– Lord Uhtred, rosti el entuziasmat.

Era neobişnuit de amabil, nu pentru că se bucura să mă vadă, ci fiindcă mă suspecta de trădare. Altfel, ce motiv aş fi avut să iau cina cu Æthelwold, nepotul lui?

– Sire, am spus eu făcând o plecăciune.

L-am ignorat pe fratele Asser. Galezul mă acuzase cândva de piraterie, de crimă şi de vreo zece alte nelegiuiri, şi majoritatea acuzaţiilor fuseseră întemeiate, însă reuşisem să scap cu viaţă. Îmi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi se îndepărtă grăbit prin noroi, evident ducându-se să se asigure că nici una dintre călugăriţele de la mănăstirea din Coccham nu era însărcinată, beată sau fericită.

Urmat de Egwine, comandantul gărzilor sale, şi de şase soldaţi, Alfred porni de-a lungul noilor mele fortificaţii. Se uită la corabia lui Ulf, dar nu făcu nici un comentariu. Ştiam că trebuia să-i spun de capturarea oraşului Lundene, însă am decis

să-l las mai întâi să-mi pună întrebările care-l interesau. Deocamdată, se mulţumea să inspecteze lucrările; nu găsi nimic de criticat, după cum mă aşteptam. Burgul Coccham era mult mai reuşit decât toate celelalte. Următorul fort aflat la vest pe Temes, la Welengaford, abia dacă depăşea nivelul solului, nemaivorbind de faptul că nu avea o palisadă, în vreme ce zidurile de la Oxnaforda alunecaseră în şanţul din faţa lor după o săptămână de ploaie violentă, chiar înainte de Yule.

– Mi s-a spus că fyrdul n-are chef să muncească, zise regele. Este adevărat?

Fyrdul era oastea adunată din comitat; membrii săi nu trebuiau doar construiască burgurile, ci şi să le apere.

– Într-adevăr, fyrdul nu are nici un chef să muncească, sire.

– Şi totuşi, aproape aţi terminat, nu?

Am zâmbit.

– Am spânzurat zece oameni, iar asta i-a încurajat pe ceilalţi să muncească plini de avânt.

Se opri să scruteze fluviul, căruia lebedele îi dădeau un aer de basm. M-am uitat la el. Ridurile erau mai adânci, iar pielea, mai palidă. Părea bolnav, dar, în fond, Alfred de Wessex fusese mereu un om bolnăvicios, suferind de dureri cumplite de pântece. L-am văzut strâmbându-se când îl străbătu un junghi.

– Am auzit, spuse el cu răceală, că i-ai spânzurat fără judecată, aşa este?

– Aşa e, sire.

– În Wessex există legi, îmi aminti el cu asprime.

– Dacă burgul nu e construit, n-o să mai fie nici un Wessex, i-am replicat.

– Tare-ţi place să mă sfidezi!

– Nu, sire, ţi-am jurat credinţă, aşa că nu fac decât să-ţi îndeplinesc vrerea.

– Atunci, nu mai spânzura pe nimeni fără un proces corect, îmi porunci el sever. Se răsuci să privească spre malul mercian şi adăugă: Un rege trebuie să împartă dreptatea, lord Uhtred. Asta-i treaba unui rege. Iar dacă o ţară nu are rege, cum poate exista lege? Vorbea cu blândeţe, însă era limpede că mă punea

la încercare. Există oameni care ar dori să ajungă regi ai Merciei, continuă el. Eram sigur că știa tot ce-mi spusese Æthelwold, însă următoarele lui vorbe îmi arătară că nu avea habar și că temerile mele fuseră neîntemeiate: Este Æthelwold unul dintre ei?

Am izbucnit într-un hohot de râs pe care ușurarea îl făcu să fie prea puternic.

– Æthelwold nu vrea să fie regele Merciei! Vrea tronul tău, sire.

– Ți-a zis el asta? mă întrebă el cu asprime.

– Firește că mi-a zis asta. O zice tuturor!

– De asta a venit să te vadă? mă iscodi Alfred, incapabil să-și mai ascundă curiozitatea.

– A venit să cumpere un cal, sire, am mințit eu. Vrea să-mi cumpere armăsarul, pe Smoca, însă l-am refuzat.

Smoca avea o culoare neobișnuită, un amestec de gri cu negru, de unde și numele, care însemna „fum", și câștigase toate întrecerile la care participase în viața lui, plus că nu se temea de oameni, de scuturi, de arme și de zgomot. L-aș fi putut vinde pe Smoca oricărui războinic din Britania.

– Și a vorbit despre faptul că vrea să fie rege? întrebă Alfred suspicios.

– Firește că da.

– Nu mi-ai spus, mă mustră el.

– Dacă ți-aș da de veste ori de câte ori vorbește Æthelwold despre trădare, ar însemna să te deranjez întruna. Dar acum sunt de părere că ar trebui să-i tai capul.

– Este nepotul meu și are sânge regal!

– Are și un cap care poate fi tăiat, am stăruit eu.

Dădu neglijent din mână, ca și cum ideea mea era ridicolă.

– M-am gândit să-l fac regele Merciei, însă ar pierde tronul imediat.

– Da, l-ar pierde, am fost eu de acord.

– E slab, spuse el disprețuitor, iar Mercia are nevoie de un conducător puternic. De cineva care să-i înspăimânte pe danezi. Mărturisesc că, în clipa aceea, am crezut că se referea la mine și am fost gata să-i mulțumesc, ba chiar să cad în genunchi și

să-i iau mâna, dar apoi Alfred mă lumină: Îl am în vedere pe vărul tău.

– Æthelred? am exclamat, incapabil să-mi ascund indignarea.

Vărul meu era o mică jigodie îngâmfată, convinsă de propria importanţă, dar îi era şi apropiat lui Alfred. Atât de apropiat, încât urma să se însoare cu fata cea mare a regelui.

– Ar putea să fie ealdorman în Mercia şi să cârmuiască ţara cu binecuvântarea mea.

Cu alte cuvinte, mizerabilul meu văr avea să conducă Mercia ţinut în lesă de Alfred, ceea ce, sincer să fiu, era o soluţie mai bună pentru Alfred decât să lase pe cineva ca mine să ocupe tronul Merciei. Însurat cu Æthelflaed, Æthelred urma să-i fie fidel, iar Mercia, sau cel puţin partea de la sud de Wæclingastræt, avea să fie un fel de provincie a Wessexului.

– Dacă vărul meu va fi lord de Mercia, atunci va fi şi lord de Lundene? am întrebat eu.

– Desigur.

– Atunci, are o problemă, sire, am spus. Recunosc, mi-a făcut plăcere să-l înştiinţez că arogantul meu văr urma să înfrunte o mie de ticăloşi aflaţi sub comanda unor conţi norvegieni, aşa că am continuat cu însufleţire: O flotă de treizeci şi una de corăbii a sosit la Lundene acum două zile, comandată de conţii Sigefrid şi Erik Thurgilson. Haesten de Beamfleot s-a aliat cu ei. Din câte ştiu, sire, Lundene este acum în mâinile norvegienilor şi danezilor.

Preţ de câteva clipe, Alfred nu zise nimic, mărginindu-se să privească apa pe care pluteau lebede. Părea mai palid decât oricând. Maxilarele îi erau încleştate.

– Pari încântat de asta, constată el mohorât.

– N-am vrut să par astfel, sire, l-am asigurat.

– Cum Dumnezeu s-a putut întâmpla aşa ceva? Furios, se răsuci spre zidurile burgului. Fraţii Thurgilson erau în Francia, din câte ştiu.

Nu auzisem niciodată de Sigefrid şi de Erik, dar Alfred era întotdeauna la curent cu locurile prin care rătăceau bandele vikingilor.

– Acum, sunt la Lundene, am zis fără nici o remuşcare.

El tăcu din nou, căzut pe gânduri. Se gândea că Temes era drumul nostru către alte regate, către restul lumii, iar dacă danezii şi norvegienii blocau fluviul, Wessexul avea să rămână fără o importantă legătură comercială cu lumea mare. Desigur, existau şi alte porturi, şi alte râuri, însă Temes era cel care atrăgea corăbii de pe toate mările.

– Vor bani? întrebă el ursuz.

– Asta-i problema Merciei, sire.

– Nu fi prost! se răsti Alfred. O fi Lundene în Mercia, dar fluviul aparţine ambelor regate. Se răsuci din nou şi privi spre aval, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă apărând catargele corăbiilor norvegiene. Dacă nu pleacă, vor trebui alungaţi.

– Da, sire.

– Iar acesta va fi darul de nuntă pe care i-l voi face vărului tău.

– Lundene?

– Iar tu îl vei obţine, rosti el înverşunat. Vei reda oraşul Lundene Merciei, lord Uhtred. Până de sfântul David, să-mi comunici câţi oameni îţi trebuie pentru a obţine acel cadou. Se încruntă gânditor. Vărul tău va comanda armata, dar e prea ocupat ca să planifice campania. Tu vei face pregătirile necesare şi-l vei sfătui.

– Serios? am pufnit eu cu acreală.

– Da. Tu vei face asta.

Nu rămase la masă. Se rugă în biserică, dărui nişte argint mănăstirii, se îmbarcă pe *Haligast* şi dispăru în amonte.

Iar eu urma să cuceresc Lundene-ul pentru ca toată gloria să-i revină vărului meu Æthelred.

Chemarea pentru a mă întâlni cu mortul veni două săptămâni mai târziu, luându-mă prin surprindere.

Dacă zăpada nu era prea mare, în fiecare dimineaţă o mulţime de oameni mă aşteptau la poartă cu jalbele lor. Eu eram conducătorul Cocchamului, cel care împărţea dreptatea, iar Alfred îmi dăduse această putere ştiind că era esenţială pentru construirea burgului. De fapt, îmi dăduse mai mult de-atât.

Aveam dreptul la a zecea parte din recoltele adunate în nordul Berrocscire-ului, mi se dădeau porci, vite şi grâne, iar din acel venit plăteam pentru lemn şi arme. Bănuitor ca de obicei, Alfred îmi trimisese un preot viclean, pe nume Wulfstan, a cărui sarcină era să se asigure că nu furam prea mult. Dar Wulfstan era cel care fura. Venise la mine în timpul verii şi-mi spusese rânjind că taxele pe care le încasam de la negustorii care navigau pe fluviu erau imprevizibile, aşa că Alfred n-ar fi putut estima niciodată dacă ţineam o socoteală corectă. Se aştepta să-l aprob, dar se alesese cu o lovitură în capul tuns. L-am trimis sub pază la Alfred, împreună cu o scrisoare în care-i descriam necinstea, apoi mi-am însuşit eu acele taxe. Preotul fusese un prost. Absolut niciodată nu vorbeşti despre fărădelegile tale, asta dacă nu cumva sunt atât de mari, încât nu pot fi ascunse, iar atunci zici că sunt măsuri cu bătaie lungă sau forme de exercitare a artei guvernării.

Nu furam mult, nu mai mult decât oricine altcineva în poziţia mea, şi aspectul zidurilor îi dovedea lui Alfred că-mi făceam treaba. Mi-a plăcut întotdeauna să construiesc, iar viaţa îţi oferă puţine plăceri mai mari decât aceea de a sporovăi cu oameni care taie, modelează şi îmbină buşteni. Mă ocupam şi de justiţie, cu aceeaşi competenţă, pentru că tata, care fusese lord de Bebbanburg, în Northumbria, mă învăţase că seniorul are o datorie faţă de oamenii săi, iar aceştia îi iartă multe păcate atâta vreme cât îi protejează. Prin urmare, le ascultam ofurile în fiecare zi. La vreo două săptămâni după vizita lui Alfred, într-o dimineaţă ploioasă, peste douăzeci de oameni îngenunchează în noroiul din faţa casei mele atunci când am ieşit. Nu-mi amintesc toate jalbele de-atunci, dar fără îndoială că era vorba despre obişnuitele plângeri legate de mutarea pietrelor de hotar sau de neplata zestrei după căsătorie. Am dat rapid verdictele, în funcţie de comportamentul reclamantului. De obicei, un reclamant sfidător mintea, pe când unul în lacrimi reuşea să-mi stârnească mila. Mă îndoiesc că toate verdictele erau juste, însă oamenii se arătau mulţumiţi cu judecăţile mele şi ştiau că nu acceptam să fiu mituit pentru a-i favoriza pe cei bogaţi.

Îmi amintesc de un petiţionar din acea dimineaţă. Venise singur, ceea ce era neobişnuit, fiindcă majoritatea oamenilor veneau cu rude sau cu prieteni care să jure că respectivul zicea adevărul, dar acest bărbat era singur. Cum le permitea tuturor celorlalţi să-şi spună păsurile înaintea lui, era limpede că dorea să fie ultimul la rând; bănuind că avea nevoie de mult timp, am fost tentat să închei acea sesiune fără a-i acorda audienţă, dar, până la urmă, l-am lăsat să vorbească. Din fericire, a fost scurt.

– Bjorn mi-a tulburat pământul, stăpâne, murmură el.

Îngenunchease în faţa mea, aşa că nu-i vedeam decât părul încâlcit, pe care mizeria formase o crustă. Preţ de câteva clipe n-am recunoscut numele.

– Bjorn? Cine-i Bjorn?

– Cel care-mi tulbură pământul în timpul nopţii, stăpâne.

– Un danez? am întrebat eu mirat.

– Iese din mormânt, stăpâne, spuse bărbatul.

În clipa aceea, înţelegând, i-am făcut semn să tacă pentru ca preotul care-mi consemna verdictele să nu afle prea multe.

I-am cerut să se ridice ca să-i pot vedea chipul. După limba vorbită, am bănuit că era saxon, însă ar fi putut fi un danez care vorbea perfect limba noastră, aşa că l-am încercat în daneză.

– De unde vii?

– Dintr-un ţinut tulburat, stăpâne, răspunse el, dar, din felul în care pocea cuvintele, mi-a fost clar că nu era danez.

– De dincolo de drum? am vorbit eu iarăşi în engleză.

– Da, stăpâne.

– Şi când îţi va tulbura Bjorn pământul din nou?

– Poimâine, stăpâne. Va veni după răsăritul lunii.

– Ai fost trimis ca să mă conduci acolo?

– Da, stăpâne.

A doua zi am plecat călare. Gisela ar fi vrut să mă însoţească, dar n-aveam încredere în acea invitaţie, motiv pentru care am luat cu mine şase oameni, pe Finan, Clapa, Sihtric, Rypere, Eadric şi Cenwulf. Ultimii trei erau saxoni, Clapa şi Sihtric erau danezi, iar Finan era irlandezul aprig care-mi comanda gărzile. Toţi şase îmi juraseră credinţă; viaţa mea le aparţinea,

iar viețile lor îmi aparțineau. Gisela rămase în spatele zidurilor Cocchamului, păzită de fyrd și de restul gărzilor mele.

Călăream înzăuați și înarmați. La început, am mers spre vest și nord, pentru că fluviul era umflat de zăpada topită și ne-a luat mult să găsim un vad prin care să traversăm. Acesta se afla la Welengaford, un alt burg, unde am remarcat că zidurile de pământ nu erau terminate și că buștenii din care trebuia făcută palisada putrezeau în noroi. Comandantul garnizoanei, un bărbat pe nume Oslac, vru să știe de ce traversam râul; era dreptul lui să afle, deoarece era însărcinat cu paza acelei porțiuni a graniței dintre Wessex și Mercia. I-am spus că un fugar evadase din Coccham și că primiserăm de știre că se ascundea pe malul nordic al fluviului Temes, poveste pe care Oslac o crezu. Avea să ajungă la Alfred cât de curând.

Bărbatul care venise să mă cheme, pe nume Huda, îmi spuse că era slujitorul lui Eilaf, un danez care avea un domeniu mărginit la vest de Wæclingastræt. Asta însemna că Eilaf era din Anglia de Est și-i era supus regelui Guthrum.

– Eilaf este creștin? l-am întrebat pe Huda.

– Toți suntem creștini, stăpâne. Regele Guthrum a impus asta.

– Și ce poartă Eilaf la gât? am vrut să știu.

– Ce porți și dumneata, stăpâne, zise el.

Eu purtam ciocanul lui Thor pentru că nu eram creștin; din răspunsul lui Huda am înțeles că Eilaf, la fel ca mine, îi venera pe vechii zei, dar, pentru a-i face pe plac regelui său, se pretinea creștin. Îl cunoșteam pe Guthrum de pe vremea când ataca Wessexul în fruntea unor mari armate, însă acum îmbătrânea. Adoptase religia dușmanului său și nu mai dorea să stăpânească toată Britania, mulțumindu-se cu câmpiile fertile din Anglia de Est, care era regatul său. Totuși, mulți dintre cei de-acolo – Sigefrid, Erik, Haesten și, probabil, Eilaf – n-aveau stare. Ei erau războinici norvegieni și danezi, le făceau sacrificii lui Thor și Odin, aveau grijă ca săbiile lor să fie mereu ascuțite și visau, ca toți oamenii nordului, la pământul mai bogat al Wessexului.

În timp ce străbăteam Mercia, țara fără rege, am remarcat cât de multe ferme fuseseră incendiate, singurele urme ale existenței

lor fiind peticele de pământ înnegrit din care creşteau buruieni. Alte buruieni acopereau ceea ce fusese terenul agricol. Puieţii de alun invadaseră păşunile. Puţinii localnici rămaşi erau înspăimântaţi, iar când ne vedeau venind fugeau în păduri sau se ferecau în spatele palisadelor.

– Cine domneşte aici? l-am întrebat pe Huda.

– Danezii, spuse el, apoi arătă cu capul spre vest. Iar saxonii, acolo.

– Eilaf nu vrea acest pământ?

– Are o mare parte din el, stăpâne, dar saxonii îl hărţuiesc.

Conform tratatului încheiat între Alfred şi Guthrum, Mercia era pământ saxon, însă danezii nu se satură niciodată, iar Guthrum nu-i putea controla pe toţi thegnii lui. Aşa că acesta era un câmp de luptă, un loc pentru care ambele părţi purtau un război tacit, un regat a cărui coroană îmi era oferită de către danezi.

Eu sunt saxon. Din nord. Sunt Uhtred de Bebbanburg, dar am fost crescut de danezi şi-i cunosc. Le vorbesc limba, m-am însurat cu o daneză şi cred în zeii lor. Dacă era să ocup tronul Merciei, saxonii s-ar fi mulţumit cu gândul că aveau un rege saxon, iar danezii m-ar fi acceptat pentru că-i fusesem ca un fiu contelui Ragnar. Însă asta ar fi însemnat să mă întorc împotriva lui Alfred, iar dacă mortul spusese adevărul, nepotul beţiv al lui Alfred ar fi ajuns pe tronul Wessexului. Cât ar fi fost în stare Æthelwold să-l păstreze? Ar fi trecut mai puţin de un an până să-l ucidă danezii, iar apoi, toată Britania ar fi fost sub stăpânire daneză, mai puţin Mercia, unde eu, un saxon care gândea ca danezii, aş fi fost rege. Şi cât m-ar fi tolerat danezii?

– Vrei să fii rege? mă întrebase Gisela în noaptea de dinaintea plecării.

– Nu m-am gândit niciodată că aş putea ajunge rege, am răspuns eu precaut.

– Atunci, de ce te duci acolo?

Am privit focul.

– Pentru că mortul aduce un mesaj de la ursitoare, i-am spus în cele din urmă.

Ea își atinse amuleta și murmură:

– Soarta nu poate fi evitată. *Wyrd bið ful āræd.*

– Deci, trebuie să mă duc pentru că asta îmi cere soarta, am conchis. Și fiindcă vreau să văd un mort vorbind.

– Și dacă mortul spune că vei fi rege?

– Atunci, tu vei fi regină.

– Și te vei lupta cu Alfred? mă întrebă Gisela.

– Dacă asta spun ursitoarele...

– Și cum rămâne cu jurământul pe care i l-ai făcut?

– Ursitoarele cunosc răspunsul, eu nu, i-am replicat.

Călăream pe la poalele dealurilor acoperite de fagi care se înălțau spre est și nord. Am petrecut noaptea la o fermă părăsită, făcând de pază cu rândul. Nimic nu ne deranjă, iar în zori, sub un cer de culoarea oțelului de sabie, am pornit mai departe. Am vorbit cu Huda o vreme și am aflat că era vânător și că-l slujise pe un lord saxon ucis de Eilaf, iar acum era mulțumit să aibă un stăpân danez. Răspunsurile lui deveniră tot mai seci și mai scurte pe măsură ce ne apropiam de Wæclingastræt, așa că după o vreme am rămas în urmă pentru a călări alături de Finan.

– Ai încredere în el? mă întrebă Finan arătând cu capul spre Huda.

Am ridicat din umeri.

– Stăpânul lui ascultă de Sigefrid și Haesten. Pe Haesten îl cunosc. I-am salvat viața, iar asta înseamnă ceva.

– I-ai salvat viața? Cum?

– L-am salvat de niște frizoni. Mi-a jurat credință.

– Și și-a încălcat jurământul.

– Da.

– Deci în Haesten nu se poate avea încredere, rosti Finan cu fermitate.

N-am comentat. În partea cealaltă a pășunii, trei căprioare stăteau încremenite și gata s-o ia la fugă. Călăream pe o potecă plină de buruieni, mărginită de un gard viu la baza căruia creșteau brândușe.

– Ceea ce vor ei este Wessexul, continuă irlandezul. Iar ca să pună mâna pe Wessex, trebuie să lupte. Şi ei ştiu că Alfred nu e un mare războinic.

– Ceea ce vor ei este burgul de la Coccham, i-am zis.

Iar ca să-l obţină, îmi ofereau coroana Merciei, însă asta nu i-am mai spus lui Finan şi nimănui altcuiva. Doar Gisela ştia. Desigur, doreau mult mai mult de-atât. Voiau Lundene-ul pentru că era un oraş fortificat cu o situare excepţională, dar Lundene se afla pe malul mercian, iar asta nu-i ajuta să invadeze Wessexul. Pe de altă parte, dacă eu le dădeam Cocchamul, ar fi avut acces pe malul sudic al fluviului şi ar fi putut folosi burgul ca punct de pornire pentru incursiuni în Wessex. În cel mai rău caz, Alfred avea să-i plătească pentru a pleca din Coccham, aşa că, dacă nu reuşeau să-l dea jos de pe tron, puteau spera la o mare cantitate de argint.

Bănuiam însă că Sigefrid, Erik şi Haesten nu erau interesaţi doar de argint. Premiul cel mare era Wessexul, iar pentru a-l cuceri aveau nevoie de oameni. Guthrum nu intenţiona să-i ajute; în Mercia, împărţită între danezi şi saxoni, se puteau găsi câţiva bărbaţi dispuşi să-şi lase casele nepăzite, dar dincolo de Mercia era Northumbria, unde domnea un rege danez sprijinit de un mare războinic danez. Regele era fratele Giselei, iar războinicul era Ragnar, prietenul meu. Cumpărându-mă, sperau să implice Northumbria în războiul lor. Nordul danez avea să cucerească Sudul saxon. Asta doreau ei. Asta-şi doriseră danezii de când mă ştiam. Tot ce trebuia să fac era să-mi încalc jurământul făcut lui Alfred şi să devin regele Merciei, iar pământul pe care unii îl numeau Anglia avea să devină Danemarca. Bănuiam că de aceea mă chemase mortul.

Am ajuns la Wæclingastræt la apus. Romanii consolidaseră drumul cu un pat de pietriş şi margini de piatră, iar lucrările lor încă se vedeau pe alocuri prin iarba uscată. Într-o parte se afla o piatră de hotar acoperită cu muşchi pe care scria Durocobrivis V.

– Ce înseamnă Durocobrivis? l-am întrebat pe Huda.

– Noi îi spunem Dunastopol, zise el ridicând din umeri în semn că acel loc nu era important.

Am traversat drumul. Într-o țară bine cârmuită, m-aș fi așteptat să văd patrule care să-i protejeze pe călători, dar n-am zărit pe nimeni, doar niște ciori ce zburau spre pădurea din apropiere. Treptat, întunericul învăluia Anglia de Est în fața noastră. Huda ne conduse către dealurile joase dinspre Dunastopol printr-o vale lungă și puțin adâncă, unde meri desfrunziți se înălțau ca niște strigoi în lumina slabă a crepusculului. Noaptea se instalase de-a binelea când am ajuns acasă la Eilaf.

Oamenii lui Eilaf mă întâmpinară de parcă aș fi fost deja rege. Câțiva servitori așteptau lângă poarta palisadei ca să ne ia caii, iar un altul îngenunche în pragul casei, oferindu-mi un vas cu apă în care să-mi spăl mâinile și un prosop cu care să mi le șterg. Un vechil îmi luă cele două săbii, Răsuflarea-Șarpelui cu lamă lungă și Acul-Viespii pentru spintecat pântece. Se arătă plin de respect, ca și cum ar fi regretat obiceiul ca nimeni să nu intre înarmat într-o casă, însă eu îl socotesc un obicei bun. Armele și berea nu se împacă bine.

Înăuntru erau cel puțin patruzeci de oameni, majoritatea îmbrăcați cu zale sau cu pieptare, stând de o parte și de cealaltă a vetrei din care fumul se înălța spre tavanul susținut de grinzi. Unii mă salutară printr-o plecăciune, alții doar se uitară la mine în timp ce mă apropiam să salut gazda, care stătea împreună cu soția și cu cei doi fii lângă vatră. Haesten era alături de ei și rânjea. Un servitor îmi aduse un corn plin cu bere.

– Lord Uhtred! mă salută Haesten cu voce tare, pentru ca fiecare bărbat și femeie din sală să afle cine eram. Rânjea, ca și cum noi doi am fi împărtășit un secret amuzant. Avea părul de culoarea aurului, un chip pătrățos, ochi strălucitori și purta o tunică din lână fină vopsită în verde, peste care atârna un lanț gros de argint. Brațele îi erau pline de brățări din argint și aur, în vreme ce pe cizmele înalte avea prinse agrafe de argint. Mă bucur să te văd, spuse el făcând o plecăciune vagă.

– Încă trăiești, Haesten? l-am întrebat, ignorându-l pe stăpânul casei.

– Încă trăiesc.

– Nu-i de mirare că ultima dată când te-am văzut erai la Ethandun.

– Din câte îmi amintesc, a fost o zi ploioasă, zise el.

– Iar tu fugeai ca un iepure, Haesten.

Am văzut o umbră întunecându-i chipul. Îl acuzasem de laşitate, dar merita atacul meu, căci îmi jurase credinţă şi îşi trădase jurământul părăsindu-mă.

Simţind că urmau necazuri, Eilaf îşi drese glasul. Era un bărbat masiv, înalt, cu cel mai strălucitor păr roşu pe care l-am văzut vreodată. Coama era cârlionţată, la fel ca barba, şi ambele aveau culoarea flăcărilor, motiv pentru care i se spunea Eilaf cel Roşu. În ciuda staturii sale, cumva părea mai mic decât Haesten, care avea o încredere neclintită în calităţile proprii.

– Bun venit, lord Uhtred, rosti Eilaf.

Fără să-l bag în seamă, i-am zâmbit larg lui Haesten, care mă privea posomorât.

– Toată armata lui Guthrum a fugit în ziua aceea, iar cei care n-au făcut-o sunt morţi cu toţii. Aşa încât mă bucur că te-am văzut fugind.

Zâmbi şi el.

– Am ucis opt oameni la Ethandun, spuse tare, dorind ca oamenii lui să ştie că nu era laş.

– Atunci, mă simt uşurat că n-a trebuit să am de-a face cu sabia ta, am zis, compensând insulta de mai devreme cu o flatare nesinceră. Apoi m-am uitat la roşcatul Eilaf. Şi tu ai fost la Ethandun?

– Nu, n-am fost.

– Atunci, ai pierdut o bătălie extraordinară. Nu-i aşa, Haesten? O bătălie memorabilă!

– A fost un masacru în ploaie, mormăi Haesten.

– Eu încă şchiopătez din cauza rănii căpătate atunci, am spus, ceea ce era adevărat, deşi şchiopătatul nu mă deranja aproape deloc.

Am făcut cunoştinţă cu alţi trei danezi. Toţi erau bine îmbrăcaţi şi aveau brăţări ce le dovedeau vitejia. Nu-mi amintesc

cum îi chema, însă veniseră acolo anume ca să mă cunoască, însoțiți de războinicii lor. Din felul cum a făcut Haesten prezentările, mi-am dat seama că se fălea cu mine. Arătându-le că mă aliasem cu el, le sugera ca, la rândul lor, să-i devină aliați. Haesten punea la cale o rebeliune în acea casă. L-am tras deoparte.

– Cine sunt ăștia? am vrut să știu.

– Au pământuri și oameni în această parte a regatului lui Guthrum.

– Și tu ai nevoie de oamenii lor?

– Trebuie să ne formăm o armată, zise Haesten cu simplitate.

M-am uitat la el și m-am gândit că acea rebeliune nu era împotriva lui Guthrum al Angliei de Est, ci contra lui Alfred de Wessex, iar dacă era încununată de succes, întreaga Britanie avea să fie trecută prin foc și sabie.

– Și dacă refuz să mă aliez cu voi? l-am întrebat.

– O vei face, spuse el încrezător.

– Serios?

– Pentru că, în seara asta, mortul îți va vorbi. Chiar în clipa aceea, Eilaf ne dădu de știre că totul era pregătit. Îl vom trezi pe mort, zise Haesten pe un ton dramatic, atingându-și amuleta de la gât, iar apoi vom petrece. A arătat spre ușa din fundul încăperii. Poftește pe-aici, te rog. Pe-aici.

Așa că m-am dus să mă întâlnesc cu mortul.

În timp ce-l urmam pe Haesten prin întuneric, eu m-am gândit că, în bezna aceea, era simplu să pretinzi că un mort se trezise din somnul de veci și începuse să vorbească. De unde era să știm ce se petrecea de fapt? Probabil că puteam auzi vocea cadavrului, dar nu-l puteam vedea; tocmai eram pe cale să protestez, când doi dintre oamenii lui Eilaf ieșiră din casă cu făclii aprinse, care ardeau strălucitor în noaptea umedă. Ne conduseră pe lângă un țarc în care erau porci, iar lumina se reflectă în ochii animalelor. Plouase cât timp stătuserăm înăuntru, o ploaie trecătoare de iarnă, dar apa încă picura de pe crengile desfrunzite. Finan se ținea aproape de mine și era nervos din pricina vrăjitoriei la care urma să fim martori.

Am coborât dealul spre o mică pășune unde se afla ceea ce mi s-a părut a fi un hambar. Oamenii vârâră torțele în niște maldăre de lemne pregătite dinainte, iar focul se aprinse rapid, luminând pereții hambarului și acoperișul de stuf. Mi-am dat seama că aceea nu era o pășune, ci un cimitir. Câmpul era presărat cu mormane scunde de pământ și era împrejmuit cu un gard solid pentru ca animalele să nu dezgroape morții.

– Asta a fost biserica noastră, îmi explică Huda arătând spre clădirea pe care o luasem drept hambar.

– Ești creștin? l-am întrebat.

– Da, stăpâne. Dar acum, nu mai avem nici un preot. Își făcu semnul crucii. Morții noștri intră în pământ fără slujbă.

– Am un fiu într-un cimitir creștin, am spus. În clipa aceea mi-am dat seama că rareori mă gândesc la băiatul meu mort. Nu l-am cunoscut. Eu și mama lui ne înstrăinaserăm. Totuși, mi-am amintit de el în acea noapte întunecată, în acel loc umed al morții. După o scurtă tăcere, l-am întrebat pe Huda: De ce este îngropat un scald danez într-un mormânt creștin? Mi-ai zis că nu era creștin.

– A murit aici, stăpâne, iar noi l-am îngropat înainte să aflăm asta. Poate că de aceea nu se poate odihni în pace.

– Poate, am spus.

Auzind zgomotul unei încăierări în spatele nostru, mi-a părut rău că nu mă gândisem să-mi cer săbiile înapoi înainte de a ieși din casa lui Eilaf.

M-am răsucit așteptându-mă la un atac, însă am văzut doi oameni care-l trăgeau spre noi pe un al treilea, un tânăr firav și blond, cu niște ochi ce păreau uriași în lumina flăcărilor. Scâncea. Bărbații care-l târau erau mult mai mari, iar efortul lui de a scăpa era inutil. M-am uitat întrebător la Haesten.

– Ca să trezim mortul, trebuie să trimitem un mesager pe lumea cealaltă, mă lămuri el.

– Cine este?

– Un saxon, spuse Haesten nepăsător.

– Merită să moară?

Nu mă deranja moartea, dar simţeam că Haesten era dispus să ucidă aşa cum un copil ar fi înecat un şoarece, şi eu nu doream să am moartea cuiva pe conştiinţă dacă acel om nu merita să moară. Aceasta nu era o bătălie, aşa că n-ar fi avut şansa să plece spre eternele bucurii din palatul lui Odin.

– Este hoţ, zise Haesten.

– E de două ori hoţ, adăugă Eilaf.

M-am apropiat de tânăr şi, apucându-l de bărbie, am văzut că avea stigmatul de hoţ condamnat aplicat pe frunte cu fierul încins.

– Ce-ai furat?

– O haină, stăpâne, şopti el. Mi-era frig.

– Acesta a fost primul lucru pe care l-ai furat sau al doilea? l-am întrebat.

– Primul a fost un miel, rosti Eilaf din spatele meu.

– Mi-era foame, stăpâne, se tângui tânărul, şi copiii mei mureau fiindcă nu mâncaseră nimic.

– Ai furat de două ori, iar asta înseamnă că trebuie să mori, am conchis.

Aceasta era legea chiar şi în acest loc unde nu existau legi. Printre lacrimi, tânărul se uita la mine, sperând să mă înduplece să-i cruţ viaţa, însă eu m-am îndepărtat. Am furat multe lucruri la viaţa mea, aproape toate mai valoroase decât un miel sau o haină, dar le-am furat sub ochii proprietarului, astfel încât acesta le-ar fi putut apăra cu sabia. Hoţul care fură pe întuneric merită să moară.

Huda îşi făcea întruna semnul crucii. Era agitat. Tânărul hoţ îmi striga cuvinte neinteligibile, asta până când unul dintre paznici îl lovi cu putere peste gură; atunci, îşi lăsă capul în jos şi începu iarăşi să plângă. Finan şi cei trei saxoni ai mei îşi strângeau în palme crucile pe care le purtau la gât.

– Eşti gata? mă întrebă Haesten.

– Da, am spus eu încercând să par încrezător, dar adevărul e că mă simţeam la fel de neliniştit ca Finan.

Există un văl între lumea noastră şi lumea morţilor, şi n-aş fi vrut să fie dat la o parte. Instinctiv, am căutat plăselele Răsuflării-Şarpelui, dar, firește, nu le-am găsit.

– Puneţi-i mesajul în gură, porunci Haesten.

Unul dintre paznici încercă să deschidă gura tânărului, dar prizonierul se opuse. Rezistenţa îi fu înfrântă cu lama unui cuţit înfiptă între buze.

– O coardă de harpă, îmi explică el. Bjorn îi cunoaşte semnificaţia. Ucideţi-l, le ceru paznicilor.

– Nu! a ţipat tânărul scuipând coarda încolăcită.

Începu să urle şi să plângă în vreme ce doi bărbaţi îl trăgeau spre un morman de pământ. Se postară de-o parte şi de cealaltă a movilei, ţinându-şi prizonierul deasupra mormântului. Luna strălucea argintie printr-o spărtură din nori. În curtea bisericii mirosea a ploaie proaspătă.

– Nu, vă rog, nu! imploră tânărul tremurând din toate încheieturile. Am o soţie, am copii, nu! Vă rog!

– Ucideţi-l! porunci Eilaf cel Roşu.

Unul dintre gardieni îndesă din nou coarda în gura mesagerului şi-i apăsă maxilarele ca să i-o ţină închisă, apoi îi trase capul mult spre spate, expunându-i gâtul. Al doilea danez i-l reteză cu o mişcare rapidă, experimentată. Am auzit un sunet gutural înăbuşit şi am văzut cum sângele îi împroşcă pe cei doi bărbaţi, căzu în stropi mari pe mormânt şi se împrăştie pe iarba umedă. Trupul mesagerului se zvârcoli în timp ce şuvoiul de sânge devenea tot mai subţire; până la urmă se prăbuşi între cei care-l ţineau, ultimele picături prelingându-se pe movilă. Abia când nu mai curse sânge îl târâră de-acolo, lăsându-i cadavrul să cadă lângă gardul de lemn al cimitirului. Mi-am ţinut respiraţia. Nici unul dintre noi nu se clinti. Cu aripile surprinzător de albe în noapte, o bufniţă zbură pe lângă mine, iar eu mi-am atins instinctiv amuleta-ciocan, convins că văzusem sufletul hoţului ducându-se pe lumea cealaltă.

Haesten se apropie de mormântul îmbibat cu sânge.

– Ai primit sânge, Bjorn! strigă el. Ţi-am dat o viaţă! Ţi-am trimis un mesaj!

Nu se întâmplă nimic. Vântul suspina pe acoperişul de stuf al bisericii. Undeva, un animal se mişcă în întuneric, apoi se opri. O buturugă se prăbuşi în foc, iar scânteile săriră în toate părţile.

– Ai primit sânge! strigă Haesten din nou. Mai vrei şi alt sânge?

M-am gândit că n-avea să se întâmple nimic. Că pierdusem degeaba vremea pe drum.

Apoi mormântul începu să se mişte.

Doi

Movila de pământ se mişca.

Ţin minte că inima îmi îngheţase şi eram copleşit de spaimă. Nu puteam nici să respir, nici să mă mişc, aşa că mă holbam încremenit, aşteptând oroarea.

Pământul se cufundă puţin, de parcă o cărţiţă ar fi săpat dedesubt. Apoi, se mişcă mai tare, şi ceva cenuşiu apăru. Făptura cenuşie se clătină şi începu să se înalţe, răscolind solul în jur. Focurile erau în spatele nostru, aşa că umbrele noastre cădeau pe fantoma care ieşea din pământul iernii, o fantomă ce căpătase forma unui cadavru murdar care se ridica împleticindu-se din mormântul deschis. Am văzut mortul răsucindu-se, căzând pe jumătate, străduindu-se să-şi găsească echilibrul şi, în cele din urmă, stând în picioare.

Finan mă apucă de braţ. Habar n-avea că făcuse asta. Huda îngenunchease şi-şi ţinea strâns în palmă crucea de la gât. Eu doar priveam.

Cadavrul tuşi, un sunet înecat, ca horcăitul unui muribund. Ceva îi căzu din gură, apoi tuşi din nou, după care îşi îndreptă încet trupul. În lumina îndepărtată a focurilor, am văzut că era acoperit cu un linţoliu cenuşiu pătat de pământ. Faţa palidă îi era murdară de ţărână, dar neatinsă de putreziciune. Părul lung îi cădea drept şi alb pe umerii slabi. Respira, însă o făcea anevoie, asemenea unui muribund. M-am gândit că, din moment ce omul tocmai se sculase din morţi, era normal să fie ca atunci când îşi începuse călătoria pe tărâmul morţii. Gemu îndelung,

apoi scoase ceva din gură și aruncă acel obiect spre noi, iar eu am făcut involuntar un pas în spate înainte să-mi dau seama că era o coardă de harpă încolăcită. În clipa aceea am știut că lucrul imposibil pe care-l vedeam era real, fiindcă văzusem cum paznicii îndesaseră coarda în gura mesagerului, iar acum, cadavrul ne arăta că o primise.

– Nu vreți să mă lăsați în pace, rosti mortul într-o șoaptă răgușită.

Lângă mine, Finan scoase un sunet asemănător cu un geamăt disperat.

– Bun venit, Bjorn, spuse Haesten.

Haesten era singurul dintre noi care nu părea afectat de prezența cadavrului viu. Ba chiar am deslușit un oarecare amuzament în vocea lui.

– Vreau să-mi dați pace, croncăni Bjorn.

– Acesta este lordul Uhtred, zise Haesten arătând spre mine. A trimis mulți danezi pe tărâmul unde trăiești tu acum.

– Eu nu trăiesc, spuse Bjorn cu amărăciune. Începu să horcăie în timp ce pieptul i se ridica și cobora spasmodic, de parcă aerul nopții i-ar fi afectat plămânii. Te blestem, îi zise lui Haesten, dar cu o voce atât de slabă, încât cuvintele nu păreau deloc amenințătoare.

Haesten râse.

– Astăzi, am avut o femeie, Bjorn. Îți amintești de femei? Îți amintești ce plăcute-s părțile lor moi? Căldura pielii lor? Îți amintești sunetele pe care le scot când le călărești?

– Fie ca Hel să te sărute de-a pururi, până la haosul final! icni Bjorn.

Hel este zeița morții, cadavrul putred al unei zeițe, dar, din cauză că Bjorn abia putea vorbi, și acel blestem, la fel ca primul, păru inofensiv. Ochii mortului erau închiși, pieptul încă i se ridica și cobora spasmodic, iar mâinile parcă încercau să apuce aerul rece.

Eram îngrozit, și nu mă sfiesc să recunosc asta. Pe această lume avem certitudinea că morții se duc în casele lor veșnice din pământ și rămân acolo. Creștinii spun că trupurile noastre

se vor ridica într-o zi şi că atunci vor răsuna goarnele îngerilor, iar cerul va străluci ca aurul în timp ce morţii vor ieşi din morminte, dar eu n-am crezut niciodată asta. Murim şi mergem pe lumea cealaltă, şi rămânem acolo. Iată însă că Bjorn se întorsese. Se luptase cu vânturile întunericului şi cu valurile morţii şi venise înapoi, iar acum stătea în faţa noastră, slab şi înalt şi murdar, croncănind şi blestemând. Finan căzuse într-un genunchi şi ştiam că oamenii mei, aflaţi în spate, tremurau la fel ca mine. Numai Haesten părea neafectat de prezenţa mortului.

– Spune-i lordului Uhtred ce ţi-au zis *nornele*, îi porunci el lui Bjorn.

Nornele sunt ursitoarele, cele trei femei care torc firele vieţilor la rădăcinile lui Yggdrasil, copacul vieţii. Ori de câte ori se naşte un copil, ele trag un nou fir şi ştiu încotro va duce, cu ce alte fire se va împleti şi cum se va sfârşi. Ele ştiu totul. Şed şi torc şi râd de noi; uneori revarsă asupra noastră noroc, în vreme ce alteori ne hărăzesc durere şi lacrimi.

– Spune-i ce au zis nornele despre el, îi ceru Haesten pe un ton imperativ.

Bjorn nu zise nimic. Pieptul i se ridica şi cobora, iar mâinile îi zvâcneau. Ochii îi erau închişi.

– Spune, insistă Haesten, şi-ţi voi da înapoi harpa.

– Harpa mea! gemu Bjorn. Îmi vreau harpa!

– Ţi-o voi pune la loc în mormânt, ca să le poţi cânta morţilor, îi promise Haesten. Dar mai întâi, vorbeşte-i lordului Uhtred.

Bjorn deschise ochii şi se uită la mine. Am avut o tresărire la vederea acelor ochi negri, dar m-am silit să-l privesc şi eu, mimând o vitejie pe care n-o simţeam.

– Vei fi rege, lord Uhtred, rosti Bjorn cu un nou geamăt lung. Vei fi rege! suspină el.

Vântul era rece. Câţiva stropi de ploaie îmi atinseră obrajii. Nu am spus nimic.

– Regele Merciei, zise Bjorn brusc, cu o voce surprinzător de puternică. Vei fi regele saxonilor şi al danezilor, duşmanul galezilor, regele dintre râuri şi stăpân a tot ce se află acolo. Vei fi

puternic, lord Uhtred, pentru că cele trei ursitoare te iubesc. Se uită la mine şi, cu toate că soarta pe care mi-o anunţase era minunată, am deslușit răutate în ochii lui morţi. Vei fi rege, încheie el, scuipând ultimul cuvânt de parc-ar fi fost otrăvit.

Frica-mi trecu în clipa aceea, înlocuită de un val de mândrie şi putere. Nu m-am îndoit de mesajul lui Bjorn pentru că zeii nu vorbeau aiurea, iar ursitoarele cunoşteau soarta oamenilor. Noi, saxonii, spunem *wyrd bið ful āræd*, şi chiar şi creştinii acceptă acest adevăr. Or nega ei existenţa celor trei *norne*, dar ştiu că *wyrd bið ful āræd*. Soarta este inexorabilă. Soarta nu poate fi schimbată. Soarta ne conduce vieţile. Vieţile ne sunt stabilite înainte ca noi să le trăim, iar eu aveam să fiu regele Merciei.

Atunci nu m-am gândit la Bebbanburg. Bebbanburg este pământul meu, fortăreaţa mea de la marea nordică, casa mea. Rostul vieţii mele era să-l iau înapoi de la unchiul meu, care mi-l furase în copilărie. Visam la Bebbanburg, în visele mele îi vedeam stâncile spintecând marea albă şi simţeam furtunile atacând acoperişul din stuf al casei, dar când l-am auzit pe Bjorn vorbind nu m-am mai gândit la Bebbanburg. M-am gândit că o să fiu rege. Că voi cârmui o ţară. Că voi conduce o mare armată care-i va zdrobi pe duşmanii mei.

Şi m-am gândit la Alfred, la datoria faţă de el şi la promisiunile pe care i le făcusem. Ştiam că trebuia să-mi încalc jurământul pentru a fi rege, dar cui îi sunt făcute jurămintele? Regilor, aşa că un rege are puterea de a elibera un om de un jurământ. Mi-am spus că, în calitate de rege, m-aş fi putut elibera de orice jurământ. Toate astea îmi trecură prin minte ca o pală de vânt care mătură o podea murdară, ridicând toată mizeria spre cer. Nu gândeam limpede. La fel de confuz ca pleava învârtejindu-se în vânt, n-am pus în balanţă jurământul meu faţă de Alfred şi viitorul meu ca rege. Pur şi simplu, am văzut două căi în faţa mea, una grea şi stâncoasă şi alta largă şi plină de verdeaţă, care ducea spre un regat. Şi în plus, nu aveam de ales. *Wyrd bið ful āræd.*

Apoi, în tăcerea lăsată, Haesten îngenunche brusc în faţa mea.

– Sire! rosti el, cu un respect neaşteptat.

– Ţi-ai încălcat jurământul faţă de mine, am spus eu aspru. Nu ştiu de ce am zis asta atunci. Aş fi putut să-i fac reproşul mai devreme, în casă, dar i-am adresat acuzaţia lângă acel mormânt deschis.

– Aşa este, sire, şi îmi pare rău.

Am rămas tăcut. Ce era în mintea mea, că eram deja rege?

– Te iert, am spus într-un târziu.

Îmi puteam auzi bătăile inimii. Bjorn ne privea, iar lumina torţelor aprinse îi arunca umbre întunecate pe chip.

– Îţi mulţumesc, sire, zise Haesten. Eilaf cel Roşu, aflat lângă el, îngenunche, apoi toţi oamenii din acel cimitir umed îngenuncheară în faţa mea.

– Încă nu sunt rege, le-am amintit, brusc ruşinat de tonul regal cu care-i vorbisem lui Haesten.

– Vei fi, sire. Asta zic nornele.

M-am uitat la cadavru.

– Ce altceva au spus cele trei ursitoare?

– Că vei fi rege, răspunse Bjorn, şi că vei fi regele altor regi. Vei fi stăpânul pământului dintre râuri şi-ţi vei distruge duşmanii. Vei fi rege.

Se opri brusc, pradă convulsiilor. În cele din urmă, când spasmele încetară, se încovoie şi rămase nemişcat câteva clipe, după care se prăbuşi încet pe pământul răscolit.

– Îngropaţi-l la loc, le porunci Haesten oamenilor care-i tăiaseră gâtul saxonului.

– Dă-i harpa, am spus eu.

– I-o voi da mâine, mă asigură Haesten, apoi arătă spre casa lui Eilaf. Sire, avem acolo mâncare şi bere. Şi o femeie pentru tine. Două, dacă vrei.

– Am o soţie, am replicat eu dojenitor.

– Atunci, te aşteaptă mâncare, bere şi căldură, zise el pe un ton supus.

Şi ceilalţi oameni se ridicară. Războinicii mei mă priveau nedumeriţi, dar i-am ignorat. Regele altor regi. Stăpânul pământului dintre râuri. Regele Uhtred.

M-am uitat peste umăr şi i-am văzut pe cei doi bărbaţi săpând pământul pentru a-l îngropa la loc pe Bjorn, apoi l-am urmat pe Haesten în casă şi m-am aşezat pe scaunul de la mijlocul mesei, scaunul stăpânului. În jurul meu, oamenii care fuseseră martori la trezirea mortului păreau convinşi de spusele lui, ceea ce însemna că aveau să se alieze cu Haesten, punându-i la dispoziţie trupele lor. Rebeliunea împotriva lui Guthrum, rebeliunea care urma să cuprindă toată Britania şi să distrugă Wessexul, era condusă de un mort. Mi-am sprijinit capul în palme şi m-am gândit. M-am gândit cum ar fi fost să fiu rege. M-am gândit cum ar fi fost să conduc armate.

– Am auzit că soţia ta e daneză, mi se adresă Haesten, smulgându-mă din visare.

– Aşa este.

– Atunci, saxonii din Mercia vor avea un rege saxon, iar danezii din Mercia vor avea o regină daneză. Toată lumea va fi fericită.

Mi-am ridicat capul şi l-am privit. Ştiam că era deştept şi viclean, dar în noaptea aceea avea grijă să pară supus şi plin de respect.

– Ce doreşti, Haesten? l-am întrebat.

– Sigefrid şi fratele lui vor să cucerească Wessexul, spuse el ocolindu-mi întrebarea.

– Asta visează toată lumea, am comentat eu dispreţuitor.

– Iar pentru asta, continuă Haesten trecând peste replica mea, avem nevoie de oameni din Northumbria. Ragnar va veni dacă i-o ceri.

– I-o voi cere, m-am învoit eu.

– Iar dacă vine Ragnar, alţii îl vor urma.

Rupse o pâine şi împinse bucata mai mare spre mine. Un castron cu tocană se afla în faţa mea, dar nu m-am atins de ea. În schimb, am început să fărâmiţez pâinea, căutând bucăţelele de granit căzute din piatra de moară. Pur şi simplu îmi făceam de lucru cu mâinile în timp ce-l priveam pe Haesten.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, i-am zis. Tu ce vrei?

– Anglia de Est.

– Vrei să fii regele Haesten?

– De ce nu? zâmbi el.

– De ce nu, sire, l-am corectat, făcându-l să zâmbească şi mai larg.

– Regele Æthelwold în Wessex, regele Haesten în Anglia de Est şi regele Uhtred în Mercia.

– Æthelwold? am mormăit, gândindu-mă la nepotul beţiv al lui Alfred.

– El este de drept regele Wessexului, sire.

– Şi cât timp va mai trăi?

– Nu prea mult, recunoscu Haesten, asta dacă nu cumva e mai puternic decât Sigefrid.

– Deci, până la urmă, va fi Sigefrid de Wessex? am întrebat.

Haesten zâmbi.

– Până la urmă, da, sire.

– Şi cu fratele lui, Erik, cum rămâne?

– Lui Erik îi place să fie viking. Fratele lui se va alege cu Wessexul, iar el, cu corăbiile. Erik va fi un rege al mărilor.

Deci urmau să fie Sigefrid de Wessex, Uhtred de Mercia şi Haesten de Anglia de Est. M-am gândit că am fi fost ca trei nevăstuici într-un sac, dar n-am lăsat să se vadă ce era în mintea mea.

– Şi unde începe acest vis? am întrebat în schimb.

Zâmbetul îi dispăru, fiind înlocuit de o expresie serioasă.

– Eu şi Sigefrid avem oameni. Nu destui, dar ar forma scheletul unei armate bune. Dacă-l aduci pe Ragnar cu danezii lui din Northumbria, vom avea un număr suficient de războinici ca să cucerim Anglia de Est. Iar când vă vor vedea pe tine şi pe Ragnar, jumătate dintre conţii lui Guthrum ni se vor alătura. Apoi, îi vom lua pe oamenii din Anglia de Est în armata noastră şi vom cuceri Mercia.

– După care îi veţi lua pe oamenii din Mercia pentru a cuceri Wessexul, i-am terminat eu ideea.

– Da. Când vor cădea frunzele, iar hambarele vor fi pline, vom ataca Wessexul.

– Dar fără Ragnar nu puteţi face nimic.

Haesten încuviinţă din cap.

– Iar Ragnar nu va veni decât dacă te aliezi cu noi.

M-am gândit că planul avea şanse de reuşită. Guthrum, regele danez din Anglia de Est, ratase toate ocaziile de a cuceri Wessexul. Acum făcuse pace cu Alfred, însă faptul că Guthrum devenise creştin şi aliat al lui Alfred nu însemna că restul danezilor abandonaseră visul de a pune mâna pe câmpiile mănoase ale Wessexului. Dacă puteau fi adunaţi destui oameni, Anglia de Est avea să cadă, iar conţii săi, veşnic dornici de pradă, aveau să invadeze Mercia. Apoi, cei din Northumbria, Mercia şi Anglia de Est aveau să atace Wessexul, ultimul şi cel mai bogat regat saxon.

Totuşi, eu îi jurasem credinţă lui Alfred. Jurasem să apăr Wessexul. Îi jurasem lui Alfred, iar fără jurăminte, nu suntem cu nimic mai buni decât animalele. Pe de altă parte, nornele vorbiseră. Soarta este inexorabilă, nu poate fi păcălită. Firul vieţii mele era deja ţesut, şi nu mai puteam schimba nimic, după cum nu puteam face soarele să se întoarcă din calea sa. Nornele trimiseseră un mesager de pe tărâmul celălalt pentru a-mi spune că trebuia să-mi încalc jurământul şi că aveam să fiu rege; prin urmare, am dat din cap spre Haesten.

– Aşa să fie! am spus.

– Trebuie să te întâlneşti cu Sigefrid şi cu Erik şi să facem jurăminte.

– Bine.

– Mâine vom pleca la Lundene, zise el privindu-mă cu atenţie.

Deci, începuse. Sigefrid şi Erik făceau pregătiri ca să apere Lundene-ul, iar prin asta îi sfidau pe mercieni, cărora le aparţinea oraşul, îl sfidau pe Alfred, care se temea ca inamicul să nu-şi facă o garnizoană acolo, şi îl sfidau pe Guthrum, care dorea ca pacea să fie respectată. Doar că nu avea să fie pace.

– Mâine vom porni spre Lundene, insistă Haesten.

A doua zi am pornit la drum. Eu îi conduceam pe cei şase oameni ai mei, în vreme ce Haesten avea douăzeci şi unu de însoţitori. Înaintam spre sud pe Wæclingastræt printr-o ploaie

persistentă, care transforma marginile drumului în noroi gros. Caii erau nefericiți, noi eram nefericiți. În timp ce călăream, am încercat să-mi amintesc fiecare cuvânt pe care mi-l spusese Bjorn cel Mort, știind că Gisela va dori să afle toate detaliile conversației.

– Deci? mă provocă Finan curând după amiază.

Cum Haesten pornise înainte, irlandezul dădu pinteni calului pentru a ajunge alături de mine.

– Deci, ce? l-am întrebat.

– Deci, vei fi regele Merciei?

– Așa spun ursitoarele, am zis, fără să mă uit la el.

Eu și Finan fuseserăm sclavi pe corabia unui negustor. Suferiserăm, înghețaserăm, înduraserăm și ajunseserăm să ne iubim unul pe altul ca niște frați, așa că-mi păsa de opinia lui.

– Ursitoarele joacă renghiuri, mormăi Finan.

– Asta e părerea unui creștin? am replicat.

Zâmbi. Avea gluga pelerinei trasă peste coif, așa că vedeam prea puțin din chipul lui uscățiv și sălbatic, dar i-am zărit sclipirea dinților când își depărtă buzele într-un zâmbet.

– Am fost un om important în Irlanda, spuse el. Aveam cai care fugeau mai repede decât vântul, femei care făceau soarele să pălească și arme cu care puteam cuceri întreaga lume, dar ursitoarele m-au blestemat.

– Trăiești și ești un om liber, i-am amintit.

– Ți-am jurat credință și am făcut-o de bunăvoie. Iar tu i-ai jurat credință lui Alfred.

– Așa este.

– Ai fost obligat să-i juri credință lui Alfred? mă întrebă Finan.

– Nu, am recunoscut eu.

Ploaia îmi biciuia fața. Norii erau joși, iar pământul, întunecat.

– Dacă soarta este inevitabilă, de ce mai facem jurăminte?

I-am ignorat întrebarea.

– Dacă-mi încalc jurământul pe care i l-am făcut lui Alfred, și tu îți vei încălca jurământul pe care mi l-ai făcut?

– Nu, spuse el zâmbind din nou. Mi-ar lipsi compania ta, dar ţie nu ţi-ar lipsi Alfred.

– Nu, am admis eu.

Am lăsat conversaţia să se sfârşească în ploaia bătută de vânt, însă cuvintele lui Finan îmi rămăseseră în minte şi mă tulburaseră.

Ne-am petrecut noaptea în apropiere de marea biserică a sfântului Alban. Romanii construiseră un oraş acolo, dar acesta devenise o ruină, aşa că am stat într-o casă daneză de la margine. Gazda noastră se arătă primitoare, dar precaută în conversaţie. Auzise că Sigefrid îşi dusese oamenii în vechiul oraş Lundene, dar fapta nu i se părea nici de condamnat, nici de lăudat. Purta la gât o amuletă-ciocan, la fel ca mine, însă avea şi un preot saxon, care binecuvântă pâinea, şunca şi fasolea puse pe masă. Prezenţa preotului ne amintea că acea gospodărie se afla în Anglia de Est şi că Anglia de Est era oficial creştină şi în relaţii bune cu vecinii creştini, dar gazda noastră avu grijă ca poarta palisadei să fie bine zăvorâtă şi puse oameni înarmaţi să stea de pază în noaptea umedă. Atmosfera părea încremenită acolo, ca şi cum o furtună ar fi fost pe cale să izbucnească din clipă în clipă.

Furtuna însoţită de o ploaie puternică se isprăvi în timpul nopţii. Am pornit la drum în zori, călărind într-o lume îngheţată şi încremenită, dar Wæclingastræt se aglomeră treptat. Am întâlnit oameni care mânau vite spre Lundene. Animalele erau sfrijite, însă fuseseră cruţate cu ocazia tăierilor din toamnă, aşa că-i puteau hrăni pe locuitorii oraşului în lunile de iarnă. Când treceam pe lângă ei, văcarii cădeau în genunchi la vederea atâtor oameni înarmaţi. Norii se risipiră spre est, aşa că, atunci când am ajuns la Lundene, în miezul zilei, soarele strălucea dincolo de fumul gros şi negru care pluteşte veşnic deasupra oraşului.

Mi-a plăcut întotdeauna Lundene-ul. Este un oraş al ruinelor, comerţului şi ticăloşiei care se întinde de-a lungul malului nordic al fluviului Temes. Ruinele erau clădirile abandonate de romani când se retraseseră din Britania, iar oraşul lor vechi, împrejmuit cu un zid din cărămidă şi piatră, încununa dealurile

din estul oraşului actual. Saxonilor nu le plăcuseră niciodată clădirile romane deoarece se temeau de fantomele de-acolo, aşa că-şi înălţaseră propriul oraş, la vest, cu case din buşteni, nuiele şi stuf, cu alei înguste şi şanţuri împuţite prin care mizeria ar fi trebuit să se scurgă în râu, dar de obicei aceasta băltea acolo până când o curăţa o ploaie torenţială. Oraşul saxon era un loc aglomerat, duhnind de fumul fierăriilor şi răsunând de strigătele negustorilor, prea aglomerat ca să merite osteneala ridicării unui zid de apărare. De ce să construiască un zid de apărare, argumentau saxonii, când danezii erau mulţumiţi să locuiască în oraşul vechi şi nu vădeau nici o dorinţă de a-i măcelări pe locuitorii din oraşul nou? În câteva locuri existau palisade, dovadă a faptului că unii încercaseră să protejeze noul oraş care se dezvolta rapid, însă entuziasmul de a pune în practică proiectul se stingea rapid de fiecare dată; prin urmare, palisadele putrezeau sau lemnele lor erau furate pentru a se construi alte case de-a lungul străzilor cu rigole împuţite.

Comerţul din Lundene era avantajat de existenţa fluviului şi a drumului care duceau în toate părţile Britaniei. Desigur, drumurile erau romane, iar pe ele erau aduse lână şi obiecte din ceramică, lingouri şi piele, în vreme ce pe fluviu veneau obiecte de lux din străinătate şi sclavi din Francia, şi oameni înfometaţi care creau necazuri. Erau mulţi astfel de oameni, pentru că oraşul construit la întâlnirea a trei regate nu avea un conducător în momentul acela.

La răsărit de Lundene se afla Anglia de Est, unde domnea Guthrum. La sud, pe malul celălalt al fluviului Temes, era Wessexul, iar la apus se întindea Mercia, căreia îi aparţinea de fapt oraşul, însă Mercia era o ţară cu probleme, unde nu exista rege, aşa că nu exista nici un intendent care să păstreze ordinea în Lundene şi nici un mare lord care să impună aplicarea legii. Oamenii umblau înarmaţi pe străzi, soţiile aveau gărzi personale, iar porţile erau păzite de câini mari. În fiecare dimineaţă erau găsite cadavre, asta dacă nu cumva fluviul le ducea spre mare, în largul coastei pe care danezii îşi instalaseră tabăra, la Beamfleot, de unde corăbiile nordice îi vămuiau pe negustorii

care intrau pe larga gură de vărsare a Temesului. Vikingii nu aveau nici o autoritate să încaseze taxe, însă aveau corăbii şi oameni, săbii şi securi care-i ajutau să se facă ascultaţi.

Haesten încasase destule taxe ilegale, se îmbogăţise din piraterie şi devenise puternic; totuşi, am văzut că era îngrijorat în timp ce intram în oraş. Vorbiserăm întruna pe când ne apropiam de Lundene, în general despre nimicuri, el râzând cu prea multă uşurinţă când făceam vreun comentariu ironic la flecărelile lui. Apoi, când am trecut printre turnurile pe jumătate prăbuşite care străjuiau o poartă largă, tăcu brusc. Santinelele îl recunoscuseră probabil, căci nu ne opriră din drum, ci pur şi simplu dădură la o parte barierele ce blocau intrarea pe sub arcada în ruine. Dincolo de arcadă am văzut un maldăr de buşteni, ceea ce însemna că poarta urma să fie reconstruită.

Ajunseserăm la oraşul roman, oraşul vechi, iar caii noştri porniră să urce pe strada cu o pantă domoală, pavată cu dale mari, între care creşteau buruieni din abundenţă. Era frig. Încă exista gheaţă în colţurile întunecate unde soarele abia dacă pătrundea. Fumul se strecura pe la marginile obloanelor ce închideau ferestrele şi se învârtejea pe stradă.

– Ai mai fost pe-aici? mă întrebă Haesten deodată.

– De multe ori.

Eu şi Haesten călăream în faţa celorlalţi.

– Sigefrid... începu Haesten, apoi se gândi că n-avea nimic de zis.

– Din câte am auzit, e norvegian, am spus eu.

– Este imprevizibil, mormăi Haesten, iar din tonul vocii lui mi-am dat seama că Sigefrid era motivul pentru care se simţea neliniştit.

Haesten se confruntase cu un cadavru viu fără să clipească, dar gândul la Sigefrid îl făcea să se teamă.

– Şi eu pot fi imprevizibil, i-am spus, şi la fel poţi fi şi tu.

Fără vreun comentariu, îşi atinse amuleta-ciocan, apoi îşi mână calul spre o poartă, de unde servitorii ieşiră în fugă să ne întâmpine.

– Palatul regelui, rosti Haesten.

Cunoşteam palatul. Era o clădire mare, cu acoperiş boltit şi coloane, construită de romani din blocuri de piatră. Fusese reparată de regii mercieni, care puseseră să se astupe golurile din pereţii pe jumătate prăbuşiţi cu stuf compactat, împletituri din nuiele şi scânduri de lemn. Sala principală avea pereţii de cărămidă şi coloane romane de jur împrejur, dar pe ici, pe colo supravieţuiseră cumva petice din faţada din marmură. Privind edificiul, m-am minunat că oamenii din vechime putuseră să construiască astfel de ziduri. Noi ne făceam casele din lemn şi stuf, materiale ce putrezeau, deci nu lăsam nimic în urma noastră. Romanii lăsaseră marmură şi piatră, cărămidă şi măreţie.

Un servitor ne spuse că Sigefrid şi fratele lui erau la vechea arenă romană, situată la nord de palat.

– Ce fac acolo? întrebă Haesten.

– Un sacrificiu, stăpâne.

– Atunci, mergem şi noi acolo, zise Haesten cerându-mi aprobarea din priviri.

– Da, mergem, am spus.

Cerşetorii se fereau din calea noastră. Aveam bani, iar ei ştiau asta, însă nu îndrăzneau să ne ceară pentru că eram nişte străini înarmaţi. Săbiile, scuturile, securile şi lăncile atârnau pe lângă crupele pline de noroi ale cailor noştri. Prăvăliaşii ne făceau plecăciuni, iar femeile îşi ascundeau copiii după fuste. Majoritatea celor care locuiau în partea romană a Lundene-ului erau danezi, însă chiar şi ei erau îngrijoraţi. Oraşul lor fusese ocupat de oamenii lui Sigefrid, care erau înfometaţi de bani şi de femei.

Cunoşteam arena romană. În copilărie, Toki Căpitanul mă învăţase loviturile de bază cu sabia în marea arenă ovală înconjurată de trepte de piatră roasă, pe care cândva se aflaseră bănci de lemn. Treptele de piatră obosită erau aproape goale, doar câţiva oameni privindu-i pe cei din mijlocul arenei sufocate de buruieni. Erau vreo patruzeci sau cincizeci de bărbaţi acolo, şi în margine am văzut un grup de cai înşeuaţi, dar ceea ce m-a surprins cel mai mult în timp ce treceam prin bolta înaltă de la intrare a fost crucea creştină înfiptă în mijlocul micii mulţimi.

– Sigefrid e creştin? l-am întrebat uimit pe Haesten.

– Nu! replică el cu hotărâre.

Oamenii auziră zgomotul făcut de copitele cailor noştri şi se întoarseră spre noi. Toţi erau îmbrăcaţi ca pentru luptă, în zale sau piele, şi înarmaţi cu săbii sau securi, dar erau veseli, în ciuda aspectului fioros. Apoi, din centrul acelei mulţimi, de undeva de lângă cruce, apăru Sigefrid.

L-am recunoscut pe dată. Sigefrid era un bărbat masiv, care părea şi mai mare datorită mantiei din blană de urs negru, care-l învăluia de la gât până la glezne. Avea cizme înalte din piele neagră, zale strălucitoare, o cingătoare pentru sabie cu ţinte de argint şi o barbă stufoasă ce se răsfira de sub coiful de fier cu ornamente de argint. Îşi scoase coiful în timp ce se apropia de noi, şi am putut vedea că părul îi era la fel de negru şi de stufos ca barba. Avea ochi negri pe o faţă mare, un nas turtit, care fusese spart cândva, şi o gură lată care-i dădea o înfăţişare de sălbatic. S-a oprit în faţa noastră cu picioarele depărtate, de parcă se aştepta la un atac.

– Lord Sigefrid! îl salută Haesten cu o veselie forţată.

– Lord Haesten! Bun venit! Mă bucur să te văd. Vocea lui Sigefrid era curios de stridentă, nu feminină, doar că părea ciudată pentru un om atât de mare şi înfricoşător. Iar tu, arătă el cu o mână pe care avea o mănuşă neagră, tu trebuie să fii lord Uhtred!

– Uhtred de Bebbanburg, mi-am rostit eu numele complet.

– Şi tu eşti bine-venit, mă bucur să te văd! Se apropie şi luă el însuşi frâiele calului meu, ceea ce era o onoare, apoi îmi zâmbi, iar chipul lui, care păruse înspăimântător, păru brusc amabil, aproape prietenos. Se spune că eşti înalt, lord Uhtred!

– Da, aşa am auzit.

– Atunci, hai să vedem cine-i mai înalt, eu sau tu? propuse el voios.

Am sărit din şa şi mi-am dezmorţit picioarele. Uriaş cu mantia lui de blană, Sigefrid încă-mi ţinea frâiele şi încă zâmbea.

– Ei bine? îi întrebă pe oamenii aflaţi lângă el.

– Tu eşti mai înalt, stăpâne, rosti grăbit unul dintre ei.

– Şi dacă te-aş întreba cine e mai frumos, ce-ai spune?

Omul se uită de la Sigefrid la mine şi de la mine la Sigefrid, dar nu ştiu ce să zică. Părea îngrozit.

– Se teme că, dacă îmi dă un răspuns greşit, îl voi ucide, mi se confesă amuzat Sigefrid.

– Şi l-ai ucide?

– M-aş gândi la asta. Vino! îl chemă pe bărbat, care se apropie neliniştit. Ia frâiele şi plimbă calul. Deci, cine-i mai înalt? îl întrebă Sigefrid pe Haesten.

– Sunteţi la fel de înalţi, spuse Haesten.

– Şi la fel de frumoşi, completă Sigefrid izbucnind în râs. Mă cuprinse în braţe, îngăduindu-mi să simt duhoarea râncedă a mantiei de blană. Bun venit, lord Uhtred, bun venit! Făcu un pas îndărăt şi rânji. Mi-a plăcut de el în clipa aceea, pentru că zâmbetul îi era cu adevărat primitor. Am auzit multe despre tine! spuse el.

– Şi eu despre tine, lord Sigefrid.

– Şi fără îndoială, amândurora ni s-au spus multe minciuni! Dar minciuni de bine. Totuşi, am un dinte împotriva ta. Aştepta rânjind, dar, cum n-am zis nimic, mă lămuri: L-ai omorât pe Jarrel!

– Da, l-am omorât.

Jarrel fusese conducătorul vikingilor pe care-i nimicisem pe Temes.

– Îmi plăcea de Jarrel, spuse Sigefrid.

– Atunci, ar fi trebuit să-l sfătuieşti să-l evite pe Uhtred de Bebbanburg, i-am replicat.

– Adevărat. E la fel de adevărat că l-ai ucis şi pe Ubba?

– Da.

– Probabil că a fost greu de omorât. Şi pe Ivarr?

– L-am ucis şi pe Ivarr.

– Dar el era bătrân, îi venise vremea să plece. Fiul lui te urăşte, ştii asta?

– Ştiu.

Sigefrid pufni dispreţuitor.

– Fiul lui e un nimic. Un gunoi. Te urăşte, dar de ce ar trebui să-i pese unui şoim că o vrabie îl urăşte? Îmi zâmbi, apoi se uită la Smoca, armăsarul meu care era plimbat prin arenă pentru a se răcori încet după lunga călătorie. Ăla-i un cal frumos! rosti Sigefrid plin de admiraţie.

– Este, am fost eu de acord.

– Aş putea să ţi-l iau?

– Mulţi au încercat.

Asta îi plăcu. Râse din nou şi-şi puse mâna grea pe umărul meu ca să mă îndrume spre cruce.

– Am auzit că eşti saxon, aşa este?

– Da.

– Dar nu eşti creştin?

– Mă închin la zeii adevăraţi.

– Fie ca ei să te iubească şi să te răsplătească pentru asta, spuse el strângându-mi umărul astfel încât, în ciuda zalelor şi a tunicii din piele, i-am simţit forţa. Se răsuci. Erik? Faci pe timidul?

Fratele lui ieşi din mulţime. Avea acelaşi păr negru şi stufos, dar al lui Erik era bine legat cu un şnur. Barba îi era tunsă cu grijă. Era tânăr, de vreo douăzeci sau douăzeci şi unu de ani, şi avea o faţă mare, cu ochi strălucitori, pe care se citeau curiozitatea şi bunăvoinţa. Fusesem surprins să descopăr că-mi plăcea de Sigefrid, dar nu m-a mirat că-l plăceam pe Erik. Zâmbetul lui era instantaneu, iar chipul îi era deschis şi sincer. La fel ca fratele Giselei, era un om pe care-l simpatizai din prima clipă.

– Eu sunt Erik, mi se adresă tânărul.

– El este sfătuitorul meu, conştiinţa mea şi fratele meu, spuse Sigefrid.

– Conştiinţa?

– Erik n-ar ucide un om pentru că a zis o minciună, nu-i aşa, frate?

– Nu, rosti Erik.

– Deci, este un prost, dar un prost pe care-l iubesc. Sigefrid râse. Dar să nu crezi că prostul e vreun neputincios, lord Uhtred. Se luptă ca un demon din Niflheim. Îşi bătu fratele pe umăr, apoi mă luă de cot şi mă conduse spre crucea care nu părea a-şi

avea locul acolo. Am niște prizonieri, mă lămuri el arătându-mi cinci oameni îngenuncheați, cu mâinile legate la spate.

Li se luaseră pelerinele, armele și tunicile, așa că erau doar în pantaloni. Tremurau în aerul rece. Crucea, făcută din doi pari care fuseseră grosolan bătuți în cuie, era înfiptă într-o groapă săpată în pripă. La baza ei se aflau niște cuie groase și un ciocan mare.

– Statuile și gravurile lor înfățișează adesea crucificări, îmi explică Sigefrid, și așa ceva apare și pe amuletele pe care le poartă, însă eu n-am văzut niciodată o crucificare în realitate. Tu ai văzut?

– Nu, am recunoscut eu.

– Și nu înțeleg cum este posibil ca un om să moară astfel, spuse el cu o uimire sinceră în voce. Sunt doar trei cuie! Am suferit răni mult mai grave în luptă.

– Și eu la fel.

– Așa că m-am gândit să aflu! zise el voios, apoi arătă cu barba lui mare spre prizonierii de lângă cruce. Cei doi ticăloși din capăt sunt preoți creștini. O să-l batem în cuie pe unul din ei, ca să vedem dacă moare. Am pus rămășag zece arginți că asta n-o să-l ucidă.

Unul din preoți era pântecos, atât puteam vedea. Capul îi era aplecat, nu pentru că se ruga, ci fiindcă fusese bătut rău. Spatele și pieptul descoperite îi erau pline de răni, iar sângele îi păta părul cârlionțat și încâlcit.

– Cine sunt? l-am întrebat pe Sigefrid.

– Cine sunteți? se răsti el la prizonieri. Neprimind nici un răspuns, îl lovi cu putere în coaste pe cel mai apropiat. Cine sunteți?

Bărbatul își înălță capul. Era în vârstă, avea cel puțin patruzeci de ani, iar pe chipul cu riduri adânci se citea resemnarea unuia care știa că va muri.

– Eu sunt contele Sihtric, consilierul regelui Æthelstan.

– Guthrum! răcni Sigefrid. Fusese un răcnet de furie pură, izbucnit de nicăieri. Cu o clipă în urmă fusese amabil, apoi devenise brusc un demon. Din gură îi țâșniră stropi de salivă când strigă numele a doua oară. Guthrum! Numele lui e Guthrum,

ticălosule. Îi trase lui Sihtric un picior în piept, iar eu m-am gândit că lovitura fusese suficient de puternică pentru a-i rupe o coastă. Cum îl cheamă? zbieră Sigefrid.

– Guthrum, murmură Sihtric.

– Guthrum! strigă Sigefrid, izbindu-l din nou pe bătrân.

După ce făcuse pace cu Alfred, Guthrum se botezase, luându-şi numele creştin Æthelstan. Eu tot Guthrum îl numeam, la fel şi Sigefrid, care acum părea hotărât să-l ucidă pe Sihtric călcându-l în picioare. Bătrânul încerca să se ferească de loviturile lui, dar Sigefrid îl trântise la pământ, de unde nu putea scăpa. Erik părea neimpresionat de furia sălbatică a fratelui său, însă, după o vreme, se apropie şi-l apucă de braţ, iar uriaşul îngădui să fie îndepărtat de-acolo.

– Ticălosul! scuipă Sigefrid spre omul care gemea, apoi se întoarse revoltat spre mine: Cum să-i spună lui Guthrum pe numele creştin? Încă tremura din pricina furiei care-l cuprinsese brusc. Ochii îi erau îngustaţi, iar chipul, schimonosit, dar se stăpâni şi-mi cuprinse umerii cu braţul lui greu. Guthrum i-a trimis ca să-mi zică să plec din Lundene, mă lămuri el. Dar asta nu-i treaba lui Guthrum! Lundene nu este în Anglia de Est! E în Mercia! Este al regelui Uhtred de Mercia!

Asta era prima dată când cineva îmi folosea titlul, şi mi-a plăcut cum suna. Regele Uhtred. Sigefrid se răsuci din nou spre Sihtric, care acum avea sânge pe buze.

– Care este mesajul lui Guthrum?

– Că oraşul aparţine Merciei şi că trebuie să-l părăseşti, izbuti Sihtric să îngaime.

– Atunci, Mercia n-are decât să mă alunge.

– Şi dacă regele Uhtred ne permite să rămânem? sugeră Erik zâmbind.

N-am spus nimic. Titlul suna bine, dar, în mod ciudat, parcă nu se potrivea cu firul ţesut de cele trei ursitoare.

– Alfred nu vă va permite să rămâneţi, îndrăzni să vorbească alt prizonier.

– Cine dă un rahat pe Alfred? se răsti Sigefrid. Ticălosul n-are decât să-şi trimită armata să moară aici.

– Ăsta este răspunsul tău, stăpâne? întrebă prizonierul cu umilinţă.

– Răspunsul meu va fi să vă tai capetele, declară Sigefrid.

M-am uitat la Erik. El era fratele mai mic, dar, în mod limpede, el era cel care gândea. Ridică din umeri.

– Dacă negociem, asta le va oferi timp duşmanilor să-şi adune armatele. E mai bine să fii sfidător.

– Veţi intra în război şi cu Guthrum, şi cu Alfred? am întrebat eu.

– Guthrum nu se va bate, zise Erik. Ameninţă, dar nu se va bate. Îmbătrâneşte, lord Uhtred, şi va prefera să se bucure de viaţa care i-a mai rămas. Iar dacă-i trimitem capetele mesagerilor, va pricepe că şi capul lui este în primejdie dacă nu ne lasă-n pace.

– Dar Alfred? am întrebat.

– El e precaut, spuse Erik, nu-i aşa?

– Ba da.

– Ne va oferi bani ca să părăsim oraşul?

– Probabil.

– Şi poate că-i vom lua, interveni Sigefrid, dar vom rămâne aici.

– Alfred nu ne va ataca până la vară, spuse Erik fără să-şi bage în seamă fratele, iar până atunci, lord Uhtred, sperăm că-l vei aduce pe contele Ragnar în Anglia de Est. Alfred nu poate ignora o asemenea ameninţare. Se va bate cu armatele noastre unite, nu va ataca garnizoana de la Lundene, iar treaba noastră este să-l ucidem pe Alfred şi să-l punem pe nepotul lui pe tron.

– Pe Æthelwold? am zis eu cu îndoială în glas. E un beţiv.

– Beţiv sau nu, un rege saxon ar fi mai uşor de acceptat de către localnici.

– Asta până când nu veţi mai avea nevoie de el.

– Asta până nu vom mai avea nevoie de el, confirmă Erik.

Preotul cu pântec mare de la capătul şirului de prizonieri îngenunchează ne ascultase atent. Se uită la mine, apoi la Sigefrid, care-i observă privirea.

– La ce te uiți, rahatule? Fără să-i răspundă, preotul se uită din nou la mine, apoi își înclină capul. O să începem cu el, hotărî Sigefrid. O să-l batem în cuie pe cruce pe ticălosul ăsta gras și-o să vedem dacă moare.

– De ce nu-l lași să lupte? am sugerat eu.

Sigefrid se holbă la chipul meu, neștiind sigur dacă auzise bine.

– Să-l las să lupte?

– Celălalt preot e slab, așa că ar fi mult mai ușor de crucificat. Celui gras ar trebui să i se dea o sabie și să fie pus să lupte.

Sigefrid surâse disprețuitor.

– Crezi că un preot e în stare să lupte?

Am ridicat din umeri ca și cum nu mi-ar fi păsat.

– Pur și simplu, îmi place să-i văd pe burtoși pierzând o luptă, i-am zis. Îmi place să le văd burțile despicate. Îmi place să văd cum li se revarsă mațele. Îl scrutam pe preot în timp ce vorbeam, iar el își ridică privirea și se uită în ochii mei. Vreau să-i văd mațele lungi revărsându-se, iar apoi, să mă uit cum câinii tăi îi mănâncă intestinele în timp ce el încă trăiește, am rostit cu sălbăticie.

– Sau l-am putea face să și le mănânce, spuse Sigefrid gânditor, după care trăsăturile i se destinseră brusc într-un rânjet. Îmi place de tine, lord Uhtred!

– Va muri prea ușor, zise Erik.

– Atunci, dați-i un motiv pentru care să lupte, am propus.

– Pentru ce ar putea lupta un preot gras ca un porc? întrebă Sigefrid batjocoritor.

Erik răspunse în locul meu:

– Pentru libertatea lui? Dacă învinge, toți prizonierii vor fi eliberați, iar dacă pierde, îi vom crucifica. Asta ar trebui să-l facă să lupte.

– Tot va pierde, am zis.

– Da, dar va face un efort, spuse Erik.

Sigefrid râse, înveselit de acea propunere. Pe jumătate gol și speriat de moarte, preotul cel gras se uită pe rând la fiecare dintre noi, dar nu văzu decât amuzament și ferocitate.

– Ai ţinut vreodată o sabie în mână? vru Sigefrid să ştie.

Preotul tăcea înfricoşat.

– Doar va fugi de colo-colo ca un porc, am spus eu râzând.

– Vrei să te lupţi cu el? mă întrebă Sigefrid.

– Nu la mine a fost trimis ca mesager, lord Sigefrid, am replicat eu respectuos. În plus, am auzit că nimeni nu te întrece în lupta cu sabia. Te provoc să-l spinteci chiar în buric.

Lui Sigefrid îi plăcu acea provocare. Se uită la preot.

– Ia spune, părinţele, vrei să te lupţi pentru libertatea voastră?

Bărbatul tremura de frică. Aruncă o privire spre tovarăşii săi, dar nu găsi nici o susţinere din partea lor. Izbuti să dea din cap.

– Da, stăpâne, îngăimă el.

– Atunci, te vei lupta cu mine, zise Sigefrid vesel, iar dacă voi învinge, veţi muri. Dacă vei învinge tu, puteţi pleca. Ştii să lupţi, nu?

– Nu, stăpâne.

– Ai ţinut vreodată o sabie în mână?

– Nu, stăpâne.

– Deci, eşti gata să mori? îl întrebă Sigefrid.

Preotul se uită la norvegian şi, în ciuda rănilor şi vânătăilor, am văzut un licăr de furie în ochii lui, contrazis de umilinţa din voce.

– Da, stăpâne, rosti el, sunt gata să mor şi să mă duc la Mântuitorul meu.

– Dezleagă-l, îi porunci Sigefrid unuia dintre oamenii lui. Dezleagă-l şi dă-i o sabie. Îşi scoase propria sabie, o lamă lungă, cu două tăişuri, şi ne-o arătă: Dătătoarea-de-Spaimă, credincioasa mea armă. Are nevoie de exerciţiu.

– Poftim, am spus eu scoţând Răsuflarea-Şarpelui.

Am răsucit-o, am apucat-o de lamă şi i-am aruncat-o preotului ale cărui mâini tocmai fuseseră dezlegate.

El dădu s-o prindă, dar Răsuflarea-Şarpelui căzu în buruienile uscate ale iernii. Preţ de câteva clipe, privi sabia ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva, apoi se aplecă s-o ridice. Nu era sigur dacă s-o apuce cu mâna dreaptă sau cu stânga.

În cele din urmă, se decise pentru stânga şi încercă să reteze aerul cu o lovitură neîndemânatică, spre amuzamentul soldaţilor.

– De ce i-ai dat sabia ta? mă întrebă Sigefrid.

– Oricum n-o să ştie ce să facă cu ea, am replicat eu disprețuitor.

– Şi dacă ţi-o rupe?

– Atunci, voi şti că fierarul care a făcut-o nu-şi cunoaşte meseria.

– Sabia ta, treaba ta, mormăi Sigefrid, apoi se întoarse spre preotul care ţinea Răsuflarea-Şarpelui cu vârful pe pământ. Eşti gata?

– Da, stăpâne, spuse preotul, acela fiind primul răspuns sincer pe care i-l dăduse norvegianului.

Preotul ţinuse de multe ori o sabie în mână, ştia să se lupte şi mă îndoiam că avea să moară. Era părintele Pyrlig.

Dacă ai un câmp de argilă tare şi udă, poţi înjuga doi boi la un plug şi îi poţi mâna biciuindu-i până la sânge pentru ca lama să are pământul. Animalele trebuie să tragă împreună, motiv pentru care sunt legate împreună, iar în viaţă, unul dintre boi se numeşte Soartă şi celălalt, Jurăminte.

Soarta decide ce facem. Nu putem scăpa de soarta pe care o avem. *Wyrd bið ful āræd.* Nu avem de ales în viaţă, cum am putea avea?

Însă noi decidem ce jurăminte facem. Când mi-a dat sabia lui şi mi-a întins mâinile ca să le cuprind în ale mele, Alfred nu-mi poruncise să-i jur credinţă. Îmi propusese, iar eu alesesem. Dar chiar fusese alegerea mea, sau tot ursitoarele hotărâseră? În cazul ăsta, ce rost are să ne mai ostenim cu jurămintele? M-am întrebat asta adesea, şi chiar şi acum, la bătrâneţe, tot mă mai întreb. Eu l-am ales pe Alfred? Sau ursitoarele au râs când am îngenunchеat şi i-am luat sabia şi mâinile în ale mele?

Cu siguranţă, cele trei norne au râs în acea zi rece şi senină de la Lundene pentru că, din clipa în care am văzut pântecul mare al părintelui Pyrlig, am ştiut că nimic nu era simplu. În momentul acela mi-am dat seama că ursitoarele nu-mi ţesuseră

un fir de aur care ducea la un tron. Râdeau la rădăcinile lui Yggdrasil, copacul vieții. Făcuseră o farsă, iar eu eram victima și trebuia să fac o alegere.

Oare eu am făcut-o? Poate că ursitoarele au făcut alegerea, dar, în clipa aceea, la umbra crucii improvizate, am crezut că trebuia să aleg între frații Thurgilson și Pyrlig.

Sigefrid nu-mi era prieten, însă era un om teribil, iar aliindu-mă cu el, aș fi devenit rege al Merciei. Gisela ar fi fost regină. I-aș fi putut ajuta pe Sigefrid, Erik, Haesten și Ragnar să jefuiască Wessexul. M-aș fi îmbogățit. Aș fi condus armate. Mi-aș fi arborat steagul cu cap de lup, și o oaste de lăncieri înzăuați ar fi călărit pe urmele lui Smoca. Dușmanii mei ar fi auzit ropotul copitelor cailor noștri în coșmarurile lor. Toate astea ar fi fost ale mele dacă alegeam să mă aliez cu Sigefrid.

Dacă-l alegeam pe Pyrlig, aveam să pierd tot ce-mi promisese mortul. Ceea ce însemna că Bjorn mințise, dar cum putea minți un om trimis de pe lumea cealaltă cu un mesaj de la norne? Îmi amintesc că am gândit toate astea într-o fracțiune de secundă, înainte de a mă decide, dar, sincer să fiu, nu am avut nici o ezitare. Nu a existat nici măcar o urmă de ezitare.

Pyrlig era galez, deci briton, iar noi, saxonii, îi urâm pe britoni. Britonii sunt niște hoți mișei. Se ascund în fortărețele lor de pe dealuri și coboară călare pentru a ne jefui pământurile, ne iau vitele și, uneori, femeile și copiii, iar când îi urmărim, se afundă tot mai adânc în sălbăticia plină de ceață, stânci, mlaștini și nenorociri. Plus că Pyrlig era și creștin, iar mie nu-mi plac deloc creștinii. Alegerea părea foarte ușoară! Pe de-o parte erau o coroană, prietenii vikingi și bogății nemăsurate, iar pe de alta era preotul unei religii care alungă bucuria din lume la fel cum amurgul alungă lumina zilei. Totuși, n-am stat pe gânduri. Am ales – sau soarta a ales – prietenia. Pyrlig îmi era prieten. Îl cunoscusem în iarna cea mai grea a Wessexului, când danezii păreau să fi cucerit regatul, iar Alfred și câțiva dintre oamenii lui fuseseră nevoiți să se refugieze în mlaștinile din vest. Pyrlig fusese trimis ca sol de către regele lui ca să descopere și poate să exploateze slăbiciunile lui Alfred, însă, în loc de

asta, el trecuse de partea lui Alfred şi luptase pentru Alfred. Eu şi Pyrlig fuseserăm împreună într-un zid de scuturi. Luptaserăm cot la cot. Un galez şi un saxon. Un creştin şi un păgân. Ar fi trebuit să fim duşmani, dar îl iubeam ca pe un frate.

Aşa că i-am dat sabia mea şi, în loc să mă uit cum era răstignit pe cruce, i-am oferit şansa de a lupta pentru viaţa lui. Desigur, nu fu o luptă dreaptă. Se termină în câteva clipe! Abia începuse, că se şi sfârşi, iar eu eram singurul pe care nu-l şocă deznodământul.

Sigefrid se aştepta să se confrunte cu un preot gras şi nepriceput, însă eu ştiam că Pyrlig fusese războinic înainte de a-şi descoperi credinţa. Fusese un mare războinic, un ucigaş de saxoni, un bărbat căruia oamenii săi îi închinaseră cântece. Acum, nu arăta ca un mare războinic. Era pe jumătate gol, gras, cu părul zburlit, rănit şi plin de vânătăi. Aştepta atacul lui Sigefrid cu o expresie îngrozită pe chip şi cu vârful Răsuflării-Şarpelui încă pe pământ. Se retrase când îl văzu pe norvegian apropiindu-se şi scoase un fel de schelălăit. Sigefrid râse şi-şi repezi sabia aproape în dorul lelii, aşteptându-se să dea cu uşurinţă la o parte lama lui Pyrlig şi astfel să-i expună pântecul mare pentru ca Dătătoarea-de Spaimă să i-l spintece.

Numai că Pyrlig se feri cu iuţeala unei nevăstuici.

Ridică Răsuflarea-Şarpelui şi dansă puţin spre spate, făcând ca atacul neglijent al lui Sigefrid să se piardă în aer, apoi păşi spre inamic şi năpusti sabia cu toată forţa în jos, din încheietură, izbind braţul înarmat al lui Sigefrid în timp ce acesta încă nu-şi încheiase mişcarea. Lovitura nu fu atât de puternică încât să frângă zalele, dar îndepărtă şi mai mult braţul norvegianului de corp, expunându-i trupul la un atac din fandare. Aşa că Pyrlig fandă cu o asemenea iuţeală, încât Răsuflarea-Şarpelui păru o nălucă argintie care se repezi în pieptul lui Sigefrid.

Din nou, lama nu străpunse zalele uriaşului, dar îl obligă să se retragă împleticindu-se. Cu o furie nebună în ochi, norvegianul îşi lansă din nou sabia cu o forţă care şi-ar fi decapitat instantaneu adversarul. Lovitura fusese de o sălbăticie de neînchipuit, dar Pyrlig, care păruse la un pas de moarte, reuşi să pareze

parcă fără să se mişte din loc. Într-o clipită, Răsuflarea-Şarpelui licări în sus şi în lateral.

Vârful lamei se roti scurt şi găsi încheietura lui Sigefrid, moment în care i-am văzut sângele împroşcat ca o ceaţă roşie în aer.

Şi l-am văzut pe Pyrlig zâmbind. Era mai mult o strâmbătură, dar acel zâmbet reflecta mândria şi triumful războinicului. Lama urcă pe antebraţul lui Sigefrid, tăind zalele şi spintecând pielea şi carnea şi muşchii de la încheietură până la cot, aşa încât braţul drept al norvegianului deveni inert. Pyrlig făcu brusc un pas îndărăt şi răsuci Răsuflarea-Şarpelui ca să poată lovi în jos, pentru prima oară dând semne că avea nevoie de un oarecare efort ca s-o mânuiască. Lama scoase un şuierat când galezul o repezi în încheietura însângerată a lui Sigefrid. Aproape că i-o reteză cu totul, dar sabia ricoşă de un os şi tăie în schimb degetul mare al norvegianului. În clipa în care Dătătoarea-de-Spaimă căzu pe pământ, Răsuflarea-Şarpelui pătrunse prin barba lui Sigefrid şi i se propti în gât.

– Nu! am strigat eu.

Sigefrid era prea îngrozit ca să fie furios. Nu-i venea a crede ce se întâmplase. Probabil că-şi dăduse repede seama că adversarul său era spadasin, dar nu voia să priceapă că fusese învins. Îşi ridică mâinile însângerate, parcă vrând să apuce sabia lui Pyrlig, însă lama galezului zvâcni, făcându-l pe uriaş să încremenească în aşteptarea morţii.

– Nu! am repetat.

– De ce să nu-l omor? întrebă Pyrlig.

Vocea lui era de războinic acum, dură şi nemiloasă, şi ochii îi erau tot de războinic, reci ca gheaţa şi furioşi.

– Nu! am rostit eu din nou.

Ştiam că, dacă Pyrlig îl omora pe Sigefrid, oamenii acestuia aveau să se răzbune.

Şi Erik ştia asta.

– Ai câştigat, preotule, spuse el cu glas domol în timp ce se apropia de fratele lui. Ai câştigat, îi zise lui Pyrlig, aşa că lasă sabia jos.

– El știe că l-am învins? întrebă Pyrlig privind în ochii negri ai lui Sigefrid.

– Eu vorbesc în numele lui, replică Erik. Ai învins, preotule, așa că sunteți liberi.

– Mai întâi, am un mesaj de transmis, spuse Pyrlig.

Cu sângele șiroindu-i din mână, Sigefrid se holba la galez, incapabil să scoată o vorbă.

– Mesajul pe care îl aducem de la regele Æthelstan, continuă Pyrlig referindu-se la Guthrum, este că trebuie să plecați din Lundene. Acest oraș nu se află pe pământul cedat de Alfred stăpânirii daneze. Înțelegeți asta? Apăsă din nou Răsuflarea-Șarpelui pe gâtul lui Sigefrid, deși acesta nu spusese nimic. O să ne dați cai, iar lordul Uhtred și oamenii lui o să ne conducă afară din Lundene. De acord?

Erik se uită la mine, iar eu am încuviințat din cap.

– De acord, îi zise Erik preotului.

Am luat Răsuflarea-Șarpelui din mâna lui Pyrlig. Erik își ținea fratele de brațul rănit. Preț de o clipă, am crezut că Sigefrid avea să-l atace pe galezul neînarmat, dar Erik izbuti să-l oprească.

Se aduseră caii. Oamenii din arenă erau tăcuți și iritați. Își văzuseră căpetenia umilită și nu înțelegeau de ce lui Pyrlig i se îngăduia să plece împreună cu ceilalți soli, însă trebuiau să accepte decizia lui Erik.

– Fratele meu este încăpățânat, îmi spuse Erik.

Mă luase deoparte ca să vorbim câtă vreme erau înșeuați caii.

– Se pare că, la urma urmelor, preotul știe să lupte, am zis, dând de înțeles că-mi părea rău că propusesem acea înfruntare.

Erik se încruntă, nu de furie, ci de mirare.

– Sunt curios ce-i cu zeul lor. Zeul lor pare să fie puternic. Probabil că și tu gândești la fel, nu? mă întrebă el observând crucea de argint încastrată în mânerul Răsuflării-Șarpelui.

– E un cadou de la o femeie, l-am lămurit. O femeie bună. O iubită. La un moment dat, zeul creștin a convins-o să-l slujească, și de atunci nu mai are de-a face cu bărbații.

Erik se apropie și atinse crucea cu un gest șovăitor.

– Crezi că dă puteri sabiei tale?

– Amintirea iubirii ei s-ar putea să-i dea, însă puterile adevărate vin de-aici, am spus, atingând amuleta care reprezenta ciocanul lui Thor.

– Eu mă tem de zeul lor, mărturisi Erik.

– Este aspru, e nemilos. Este un zeu căruia îi place să dea legi.

– Ce legi?

– Nu ai voie s-o dorești pe nevasta aproapelui tău.

Erik râse, apoi văzu că nu glumeam.

– Vorbești serios? mă întrebă el neîncrezător.

– Preotule! l-am strigat eu pe Pyrlig. Zeul tău îi lasă pe bărbați să le dorească pe nevestele altora?

– Îi lasă, stăpâne, răspunse Pyrlig umil, de parcă s-ar fi temut de mine, dar găsește că e un lucru rău.

– A dat o lege în privința asta?

– Da, stăpâne, a dat. Și a mai dat una, care spune că nu ai voie să dorești boul aproapelui tău.

– Poftim, i-am zis lui Erik. Dacă ești creștin, nu poți să dorești nici măcar un bou.

– Ciudat, rosti el gânditor. Se uita la solii lui Guthrum, care fuseseră cât pe ce să-și piardă capetele. Te deranjează că trebuie să-i escortezi?

– Nu.

– Poate că nu-i rău că au scăpat cu viață. Ce rost are să-i oferim lui Guthrum un motiv să ne atace?

– N-ar fi atacat nici dacă i-ați fi ucis, am spus eu cu convingere.

– Probabil că nu, dar am convenit că, dacă preotul învinge, toți vor scăpa cu viață, așa că-i vom lăsa să trăiască. Sigur nu te deranjează să-i escortezi?

– Firește că nu, l-am asigurat.

– După aceea, să te întorci, îmi spuse Erik cu căldură. Avem nevoie de tine.

– Aveți nevoie de Ragnar, l-am corectat eu.

– Adevărat, recunoscu el zâmbind. Ai grijă ca oamenii ăia să iasă teferi din oraș, apoi întoarce-te.

– Am o soție și copii pe care trebuie să mă ocup mai întâi.

– Da, spuse Erik cu un nou zâmbet. Ai noroc în privința asta. Dar te vei întoarce?

– Așa mi-a spus Bjorn cel Mort, am zis, evitând să-i răspund la întrebare.

– Da, așa ți-a spus. Mă îmbrățișă. Avem nevoie de tine, repetă el. Împreună, putem cuceri toată insula asta.

Am străbătut călare străzile orașului, am ieșit pe poarta vestică, cunoscută ca Ludd's Gate, apoi am traversat râul Fleot prin vad. Sihtric stătea aplecat în șa, încă suferind de pe urma loviturii încasate de la Sigefrid. Când am ajuns pe malul celălalt al vadului, m-am uitat în spate, așteptându-mă ca Sigefrid să fi anulat decizia fratelui său și să fi trimis oameni pe urmele noastre, însă nu se vedea nimeni. Am dat pinteni cailor pe terenul mocirlos, apoi am urcat panta domoală spre orașul saxon.

N-am rămas pe drumul care ducea spre vest, ci am cotit către cheiul unde erau ancorate vreo zece corăbii. Erau nave ale negustorilor care făceau comerț în Wessex și în Mercia. Puțini căpitani îndrăzneau să treacă prin deschizătura din ruinele podului construit de romani peste Temes, așa că acele vase erau mai mici, manevrate de vâslași. Toți negustorii și căpitanii mă cunoșteau, deoarece trebuiau să-mi plătească taxe ori de câte ori treceau pe lângă Coccham.

Ne-am croit drum printre baloturile de mărfuri, pe lângă focurile făcute pe mal și pe lângă sclavii care încărcau sau descărcau corăbiile. Una singură era gata de plecare. Se numea *Lebăda*, iar eu o cunoșteam bine. Avea echipaj saxon și mi-am dat seama că era pe cale să ridice ancora, pentru că vâslașii așteptau pe chei în vreme ce căpitanul, un bărbat pe nume Osric, își încheia socotelile cu negustorul ale cărui mărfuri le transporta.

– Ne vei lua și pe noi, i-am spus.

Am lăsat majoritatea cailor acolo, dar am stăruit să se găsească loc pentru Smoca. Cum și Finan voia să-și păstreze armăsarul, animalele fură urcate pe puntea deschisă a *Lebedei*, apoi vâslele se cufundară în apă și corabia porni spre amonte.

– Unde vreţi să vă duc? mă întrebă Osric, căpitanul.

– La Coccham, i-am răspuns.

Şi înapoi la Alfred.

Apele fluviului erau umflate, cenuşii şi mohorâte. Curentul era puternic, alimentat de ploile iernii, iar fluxul i se împotrivea tot mai greu. În timp ce *Lebăda* înainta anevoie, cei zece oameni luptându-se din răsputeri cu forţa apei, i-am prins privirea lui Finan şi ne-am zâmbit unul altuia. Ne aminteam lungile luni petrecute ca sclavi la vâslele unei corăbii de negoţ. Suferiserăm amarnic, sângeraserăm şi tremuraserăm, crezând că numai moartea ne putea elibera de acea soartă, însă acum alţi oameni vâsleau, iar *Lebăda* se străduia să treacă de coturile strânse ale fluviului Temes, care fuseseră lărgite de apele revărsate în lunci.

M-am aşezat pe mica platformă construită la pupa boantă a corabiei, iar părintele Pyrlig mi se alătură. Îi dădusem mantia mea, pe care şi-o înfăşurase strâns în jurul trupului. Găsise nişte pâine şi brânză, ceea ce nu mă surprinse, pentru că nu mai văzusem vreun om care să mănânce atât de mult.

– De unde ai ştiut că o să-l învinge pe Sigefrid? mă întrebă el.

– N-am ştiut. De fapt, am sperat că o să te învingă el şi o să fie un creştin mai puţin pe lume.

Zâmbi, cu ochii la păsările de apă care-şi căutau prada.

– Ştiam că nu-i pot da decât două sau trei lovituri până să-şi dea seama că mă pricep la luptă. Apoi, avea să-mi dea jos carnea de pe oase.

– Aşa ar fi fost, dar am socotit că acele trei lovituri îţi vor fi îndeajuns.

– Îţi mulţumesc pentru asta, Uhtred, spuse el, apoi rupse o bucată de brânză şi mi-o dădu. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

– M-am plictisit.

– Am auzit că te-ai însurat.

– De nevastă nu m-am plictisit, am zis eu repede.

– Mă bucur pentru tine! Eu, unul, n-o mai suport pe nevastă-mea. Dragă Doamne, ce limbă are vipera aia! Ar putea

să despice o placă de ardezie doar vorbindu-i! N-ai cunoscut-o pe nevastă-mea, nu?

– Nu.

– Uneori, îl blestem pe Dumnezeu că i-a luat o coastă lui Adam şi a făcut-o pe Eva, dar apoi văd câte o fetişcană şi inima îmi tresaltă. Atunci mă gândesc că, la urma urmelor, Dumnezeu a ştiut ce face.

Am zâmbit.

– Credeam că preoţii creştini trebuie să aibă un comportament exemplar.

– Şi e rău să admiri creaţiile lui Dumnezeu? pufni Pyrlig indignat. Mai ales una tânără, cu ţâţe dolofane şi rotunde şi cu fese bucălate. Aş păcătui dacă aş ignora astfel de dovezi ale milosteniei sale. Rânji, apoi sprâncenele i se împreunară a îngrijorare. Am auzit că ai fost captiv, aşa este?

– Da.

– M-am rugat pentru tine.

– Îţi mulţumesc, i-am răspuns cu sinceritate.

Nu mă închinam zeului creştin, dar, la fel ca Erik, mă temeam să nu aibă anumite puteri, aşa că rugăciunile adresate lui nu erau inutile.

– Am auzit că Alfred e cel care te-a eliberat, aşa a fost? zise Pyrlig.

Am tăcut câteva clipe. Ca întotdeauna, detestam să recunosc că îi eram îndatorat lui Alfred, dar nu aveam de ales.

– Da, el i-a trimis pe oamenii care m-au eliberat, am mormăit într-un târziu.

– Iar tu, lord Uhtred, îl răsplăteşti înscăunându-te ca rege al Merciei?

– Ai auzit tu asta? l-am întrebat precaut.

– Fireşte că am auzit! Vikingul ăla uriaş şi bădăran a strigat-o la numai cinci paşi de urechea mea. Chiar eşti regele Merciei?

– Nu, am spus, reprimându-mi dorinţa aprigă de a adăuga, „nu încă".

– Nici nu credeam că eşti, zise Pyrlig cu blândeţe. Aş fi aflat de asta, nu-i aşa? Şi nici nu vei fi, nu dacă nu vrea Alfred.

– Din partea mea, Alfred n-are decât să se pişe în gâtul lui, am bombănit.

– Fireşte că ar trebui să-i spun ce-am aflat, continuă Pyrlig.

– Da, fireşte că ar trebui, am spus eu cu amărăciune.

M-am sprijinit de lemnul arcuit al etravei şi am privit spinările vâslaşilor. De asemenea, voiam să văd dacă nu ne urmărea vreo navă, pe jumătate aşteptându-mă să zăresc o corabie de război împinsă iute de o mulţime de vâsle lungi, dar n-am zărit nici un catarg dincolo de coturile fluviului, ceea ce sugera că Erik reuşise să-şi convingă fratele să nu se răzbune imediat pe umilinţa provocată de Pyrlig.

– A cui a fost ideea să fii regele Merciei? se interesă Pyrlig. Neprimind răspuns, adăugă: A lui Sigefrid, nu-i aşa? Ideea dementă a lui Sigefrid.

– De ce dementă? am întrebat eu făcând pe niznaiul.

– Omul nu e prost, şi frate-său cu atât mai puţin. Ei ştiu că, în Anglia de Est, Æthelstan îmbătrâneşte, aşa că se întreabă cine va fi rege după moartea lui. Iar în Mercia nu e nici un rege. Însă Sigefrid nu poate să pună pur şi simplu mâna pe Mercia, nu-i aşa? Saxonii din Mercia i s-ar opune, iar Alfred le-ar veni în ajutor, astfel că fraţii Thurgilson s-ar confrunta cu mânia saxonilor. Prin urmare, lui Sigefrid i-a venit ideea să adune oameni şi să pună mâna mai întâi pe Anglia de Est, apoi pe Mercia, iar după aceea, pe Wessex! Pentru a face toate astea, este esenţial ca Ragnar să aducă luptători din Northumbria.

Faptul că Pyrlig, care era prieten cu Alfred, cunoştea tot ce plănuiseră Sigefrid, Erik şi Haesten mă înfricoşa, dar n-am lăsat să se vadă.

– Ragnar nu va lupta, am spus, încercând să pun capăt conversaţiei.

– Dacă nu i-o ceri tu, replică Pyrlig cu asprime.

Am ridicat din umeri.

– Dar ce-ţi poate oferi Sigefrid? mă întrebă Pyrlig. Tăcerea mea îl făcu să dea tot el răspunsul: Mercia.

Am zâmbit condescendent.

– Toate astea par foarte complicate.

– Sigefrid şi Erik au ambiţia de a fi regi, zise Pyrlig trecând peste vorbele mele în doi peri. Însă aici sunt doar patru regate. Pe Northumbria nu pot pune mâna fiindcă nu-i va lăsa Ragnar. Nu pot lua nici Mercia, pentru că nu-i va lăsa Alfred. Însă Æthelstan îmbătrâneşte, aşa că ar putea pune stăpânire pe Anglia de Est. Iar apoi, de ce să nu termine treaba? Sigefrid anunţă că-l va pune pe tron pe nepotul beţiv al lui Alfred, ceea ce-i va calma pe saxoni timp de câteva luni. Desigur, Sigefrid îl va omorî în cele din urmă; până atunci, Haesten va deveni rege în Anglia de Est şi altcineva, poate tu, va ajunge la cârma Merciei. La final se vor întoarce împotriva ta, apoi vor împărţi Mercia între ei. Asta-i ideea, lord Uhtred, şi nu e proastă deloc! Dar cine i-ar urma pe cei doi briganzi?

– Nimeni, am minţit eu.

– Asta dacă nu cumva oamenii ar fi convinşi că ursitoarele sunt de partea lor, rosti Pyrlig pe un ton aproape neutru, apoi se uită la mine. L-ai întâlnit pe mort? Cum, şocat de întrebare, nu eram în stare să-i răspund, galezul vârî o altă bucată de pâine în gură şi adăugă senin: Bjorn îl cheamă.

– Morţii nu mint, m-am răstit eu.

– Cei vii mint însă! Pentru numele lui Dumnezeu, mint de îngheaţă apele! Până şi eu mint, lord Uhtred, zise el rânjind răutăcios. I-am trimis un mesaj nevestei mele şi i-am spus că ar detesta traiul în Anglia de Est! Alfred îi ceruse lui Pyrlig să se ducă în Anglia de Est pentru că era preot şi fiindcă vorbea daneza, sarcina lui acolo fiind să-l educe pe Guthrum în privinţa creştinismului. De fapt, i-ar plăcea la nebunie acolo! continuă Pyrlig. E mai cald decât acasă şi nu sunt dealuri de urcat. Terenul este drept şi umed, aşa-i în Anglia de Est, fără nici un deal mai răsărit. Neveste-mii nu i-au plăcut niciodată dealurile, acesta fiind probabil motivul pentru care mi-am găsit chemarea preoţească. Obişnuiam să colind dealurile ca să fiu departe de ea, şi pe culmea unui deal eşti mai aproape de Dumnezeu. Bjorn nu e mort.

Rostise ultimele patru cuvinte pe un ton brutal, iar eu i-am răspuns cu aceeaşi asprime.

– L-am văzut cu ochii mei!

– Ai văzut un om care a ieşit dintr-un mormânt, asta ai văzut.

– Chiar l-am văzut! am insistat.

– Fireşte că l-ai văzut! Şi nu te-ai îndoit nici o clipă de ceea ce ai văzut? mă întrebă mânios galezul. Bjorn a fost băgat în mormânt chiar înainte de sosirea ta. L-au acoperit cu nişte pământ, îngăduindu-i să respire printr-o tulpină de trestie.

Mi-am amintit că Bjorn scuipase ceva când se ridicase. Nu coarda harpei, ci altceva. Crezusem că era un bulgăre de pământ, dar adevărul era că fusese ceva mai deschis la culoare. Nu mă gândisem la asta atunci, dar, după ce Pyrlig mi-a atras atenţia, am înţeles că ridicarea din morţi fusese o înscenare. Incapabil să mă mişc, acolo, pe puntea *Lebedei*, am simţit cum ultimele rămăşiţe ale visului meu se spulberau. Nu aveam să fiu rege.

– De unde ştii toate astea? l-am întrebat posomorât.

– Regele Æthelstan nu e prost. Are spioni. Pyrlig îmi puse o mână pe braţ. A fost chiar atât de convingător?

– Foarte, am mormăit.

– E unul dintre oamenii lui Haesten, iar dacă vom pune vreodată mâna pe el, îl vom trimite de-a binelea în iad. Ce ţi-a spus de fapt?

– Că voi fi rege al Merciei. Că voi fi rege al saxonilor şi danezilor, duşmanul galezilor, regele dintre râuri şi stăpân a tot ce se află acolo. L-am crezut, am mărturisit cu glas coborât.

– Dar cum ai putea fi regele Merciei dacă nu te înscăunează Alfred? replică Pyrlig.

– Alfred?

– I-ai jurat credinţă, nu-i aşa?

Îmi era ruşine să recunosc, dar n-aveam încotro.

– Da.

– Asta înseamnă că trebuie să-i spui, rosti Pyrlig aspru, pentru că încălcarea unui jurământ este o chestiune serioasă, lord Uhtred.

– Aşa este.

– Iar în acel moment Alfred va avea dreptul să te ucidă.

Am ridicat din umeri.

– E mai bine să-ţi respecţi jurământul decât să te laşi prostit de unii care pretind că un om viu e un cadavru, continuă Pyrlig. Ursitoarele nu sunt de partea ta, lord Uhtred. Crede-mă!

M-am uitat la el şi i-am văzut tristeţea din ochi. Ţinea la mine, fără îndoială, însă avea dreptate. Fusesem păcălit, iar visul se prăbuşea în jurul meu.

– Ce pot face? l-am întrebat cu amărăciune. Tu ştii că m-am dus la Lundene şi trebuie să-i zici asta lui Alfred. N-o să mai aibă niciodată încredere în mine.

– Mă îndoiesc că acum are, zise Pyrlig voios. Dar te cunoaşte, Uhtred, ştie că eşti un războinic bun şi are nevoie de războinici. Se opri cât să-şi scoată crucea de lemn de sub haină. Jură pe asta, îmi ceru el.

– Ce să jur?

– Că nu vei încălca jurământul pe care l-ai rostit în faţa lui! Dacă faci asta, nu-i voi zice nimic. Dacă faci asta, voi nega ce s-a întâmplat. Dacă faci asta, te voi proteja.

Am şovăit.

– Dacă-ţi încalci jurământul faţă de Alfred, adăugă Pyrlig, vei deveni duşmanul meu şi voi fi silit să te ucid.

– Crezi că poţi?

Rânji răutăcios.

– Ah, îţi place de mine, deşi sunt galez şi preot, aşa că ai ezita să mă omori, iar eu aş avea trei lovituri de dat înainte ca tu să accepţi că eşti în primejdie, deci, da, te-aş ucide.

Am pus mâna dreaptă pe cruce.

– Jur! am spus cu glas limpede.

Şi astfel, am rămas în continuare omul lui Alfred.

Trei

În seara aceea, când am ajuns la Coccham, am văzut-o pe Gisela – care îndrăgea creştinismul la fel de puţin ca mine – bucurându-se de prezenţa părintelui Pyrlig. Flirtă cu ea în mod revoltător, îi făcu complimente extravagante şi se jucă cu copiii noştri. Aveam doi pe-atunci; prin mărinimia sorţii, amândoi supravieţuiseră naşterii, la fel şi mama lor. Uhtred era cel mai mare. Fiul meu. Avea patru ani, păr auriu ca al meu şi o feţişoară puternică, cu un năsuc cârn, ochi albaştri şi o bărbie încăpăţânată. Fiica mea, Stiorra, avea doi ani. Numele era ciudat. La început nu-mi plăcuse, însă Gisela se rugase de mine, iar eu nu-i puteam refuza aproape nimic, cu siguranţă nu alegerea numelui pentru fiica noastră. „Stiorra" însemna „stea", iar Gisela spusese că noi doi ne întâlniserăm sub o stea norocoasă şi că fiica noastră se născuse sub aceeaşi stea. M-am obişnuit cu numele şi l-am îndrăgit la fel ca pe copila care moştenise de la mama sa părul negru, chipul prelung şi zâmbetul şăgalnic.

– Stiorra, Stiorra! îmi plăcea să repet în timp ce o gâdilam sau o lăsam să se joace cu brăţările mele.

Stiorra era foarte frumoasă. M-am jucat cu ea în seara de dinainte ca eu şi Gisela să plecăm la Wintanceaster. Era primăvară, şi apele fluviului Temes scăzuseră, lăsând vederii luncile mănoase. Lumea întreagă se înverzea pe măsură ce copacilor le apăreau frunzele. Primii miei mergeau împleticit pe pajiştile care străluceau de ciuboţica-cucului, iar mierlele umpleau cerul cu triluri vibrante. Somonii se întorseseră în apele fluviului,

iar capcanele noastre din ramuri de salcie împletite ne ofereau hrană din belşug. Perii din Coccham erau ticsiţi de muguri şi la fel de ticsiţi de botgroşi, care trebuiau alungaţi de băieţei ca să avem fructe la vară. Era o perioadă bună a anului, o perioadă în care lumea se trezea la viaţă, o perioadă în care fuseserăm chemaţi în capitala lui Alfred ca să asistăm la nunta lui Æthelflaed, fiica lui, cu Æthelred, vărul meu. În seara aceea, în timp ce pretindeam că genunchiul meu era un cal, iar Stiorra era o călăreaţă, m-am gândit la promisiunea de a-i obţine lui Æthelred darul de nuntă. Darul sub forma unui oraş. Lundene.

Gisela torcea lână. Ridicase din umeri la vestea că nu avea să fie regina Merciei şi dăduse din cap cu gravitate când îi zisesem că-mi voi respecta jurământul făcut lui Alfred. Accepta situaţia mai uşor decât mine, spunând că soarta şi acea stea norocoasă ne aduseseră şi ne ţinuseră împreună, deşi lumea făcuse tot posibilul să ne despartă.

– Dacă-ţi respecţi jurământul făcut lui Alfred, rosti ea brusc, întrerupându-mi jocul cu Stiorra, atunci trebuie să cucereşti Lundene-ul şi să-l alungi pe Sigefrid?

– Da, i-am răspuns, minunându-mă cât de adesea gândeam la fel.

– Şi poţi face asta?

– Da.

Sigefrid şi Erik se aflau în oraşul vechi, iar oamenii lor păzeau fortificaţiile romane, pe care le reparaseră cu buşteni. Nici o corabie nu putea urca pe Temes fără să le plătească fraţilor o taxă; cum taxa aceea era uriaşă, traficul pe fluviu încetase, negustorii căutând alte căi de a-şi aduce mărfurile în Wessex. Regele Guthrum al Angliei de Est îi ameninţase pe Sigefrid şi pe Erik că va porni un război împotriva lor, însă ameninţarea se dovedise deşartă. Guthrum nu voia să se lupte, ci doar să-l convingă pe Alfred că făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a respecta tratatul de pace. Prin urmare, numai cei din Wessex l-ar fi putut alunga pe Sigefrid, şi eu aveam să-i conduc în luptă.

Îmi făcusem planurile. Îi scrisesem regelui, iar el le scrisese ealdormenilor din comitate, care-mi promiseseră patru sute de

războinici experimentați și fyrdul din Berrocscire. Fyrdul era o oaste alcătuită din țărani și pădureni care, cu toate că erau mulți, nu știau să se lupte. Mă puteam bizui doar pe cei patru sute de războinici, în condițiile în care, potrivit iscoadelor, Sigefrid avea cel puțin șase sute de oameni în orașul vechi. Aceeași spioni îmi spuseră că Haesten se întorsese în tabăra lui de la Beamfleot, dar asta nu era departe de Lundene, așa că putea veni repede în ajutorul aliaților săi, la fel cum aveau să facă și danezii din Anglia de Est care urau creștinismul lui Guthrum și doreau ca Sigefrid și Erik să înceapă războiul de cucerire. Socoteam că dușmanul urma să aibă cel puțin o mie de oameni, toți pricepuți la mânuirea sabiei, securii sau suliței. Erau danezi războinici. Un inamic de temut.

– Regele va dori să știe care-ți sunt planurile, zise Gisela cu glas molcom.

– Atunci, îi voi spune.

Mă privi neîncrezătoare.

– Chiar îi vei spune?

– Desigur. În fond, el e regele.

Își puse furca în poală și se încruntă la mine.

– Îi vei spune adevărul?

– Firește că nu. O fi el regele, dar eu nu sunt vreun prost.

Izbucni în râs, ceea ce o făcu pe Stiorra să râdă și ea.

– Mi-aș dori să pot veni cu tine la Lundene, zise Gisela peste câteva clipe.

– Nu poți, i-am replicat aspru.

– Știu, răspunse ea cu o supunere care nu-i era caracteristică, apoi își atinse pântecul. Chiar nu pot.

M-am uitat la ea. Am privit-o timp îndelungat, lăsând vestea să-mi pătrundă în minte. Apoi, i-am zâmbit și am început să râd. Am aruncat-o pe Stiorra atât de sus, încât părul ei negru aproape că atinse tavanul înnegrit de fum.

– Mama ta e însărcinată, i-am spus fetiței care țipa fericită.

– Și e numai vina tatălui tău, adăugă Gisela cu prefăcută dojană.

Eram cu toții în culmea fericirii.

*

Æthelred era vărul meu, fiul fratelui mamei mele. Era mercian, dar de ani de zile îi era loial lui Alfred de Wessex, şi în ziua aceea, la Wintanceaster, în marea biserică pe care o construise Alfred, Æthelred de Mercia primi răsplata pentru loialitatea sa.

Primi mâna lui Æthelflaed, fata cea mare a lui Alfred şi al doilea copil al său. Avea părul de aur şi ochii de culoarea şi strălucirea cerului de vară. Æthelflaed avea treisprezece sau paisprezece ani atunci, vârsta potrivită pentru măritiş, şi devenise o tânără zveltă, cu trupul drept şi privirea îndrăzneaţă. Era deja la fel de înaltă ca bărbatul care avea să-i fie soţ.

Æthelred este un erou acum. Aud poveşti despre el, poveşti spuse la vetrele din casele saxonilor de pe tot cuprinsul Angliei. Æthelred cel Neînfricat, Æthelred Războinicul, Æthelred cel Loial. Zâmbesc când le aud, dar nu zic nimic nici măcar când oamenii mă întreabă dacă este adevărat că l-am cunoscut pe Æthelred. Fireşte că l-am cunoscut, şi e adevărat că era războinic înainte ca boala să-l încetinească şi să-l oprească, şi chiar a fost viteaz, însă cea mai mare ispravă a sa a fost să plătească barzi care să compună cântece despre vitejia lui. Oricine se putea îmbogăţi la curtea lui Æthelred dacă ştia să înşire cuvintele ca pe mărgele.

Nu a ajuns regele Merciei, deşi şi-a dorit să fie. Alfred a avut grijă să nu se întâmple asta deoarece nu dorea ca în Mercia să existe vreun rege. Dorea ca un supus loial să cârmuiască Mercia şi a avut grijă ca acel supus loial să fie dependent de banii Wessexului, iar Æthelred a fost ales. A primit titlul de ealdorman de Mercia şi toate puterile unui rege, cu excepţia coroanei, însă danezii din nordul ţinutului nu i-au recunoscut niciodată autoritatea. I-au recunoscut puterea, iar acea putere era conferită de faptul că era ginerele lui Alfred, acesta fiind şi motivul pentru care thegnii din sudul Merciei l-au acceptat. Nu l-or fi plăcut pe ealdormanul Æthelred, dar ştiau că putea aduce trupele din Wessex pentru a contracara orice atac al danezilor.

Aşa se face că, într-o zi de primăvară, o zi însorită şi plină de trilurile păsărilor, Æthelred îşi primi puterea la Wintanceaster. Intră ţanţoş în noua şi marea biserică a lui Alfred, cu un zâmbet larg pe chipul acoperit de o barbă roşcată. I se păruse întotdeauna că oamenii îl plăceau, şi poate că unii îl plăceau, dar nu şi eu. Vărul meu era scund, certăreţ şi lăudăros. Avea fălcile late, o mină arţăgoasă şi ochi sfidători. Timp de aproape cinci ani fusese comandantul gărzilor lui Alfred, funcţie pe care o datora obârşiei, nu calităţilor. Avusese norocul să moştenească pământuri care se întindeau în cea mai mare parte a sudului Merciei, şi asta-l făcuse cel mai de seamă nobil din Mercia, fapt care, bănuiam eu înciudat, îi dădea dreptul să cârmuiască ţara. Mai bănuiam, de data asta fără ciudă, că era un rahat.

Alfred nu-şi dăduse seama de asta. Se lăsase păcălit de pioşenia exagerată a lui Æthelred şi de faptul că acesta îi ţinuse mereu isonul. Da, sire, nu, sire, dă-mi voie să-ţi golesc oala de noapte, sire, lasă-mă să-ţi pup fundul regal, sire. Ăsta era Æthelred, iar răsplata lui a fost Æthelflaed.

Ea intră în biserică la câteva momente după Æthelred şi, la fel ca mirele, zâmbea. Era îndrăgostită de dragoste, ajunsese în ziua aceea pe o culme a bucuriei care făcea să-i radieze chipul dulce. Era o tânără mlădioasă, cu şoldurile deja arcuite. Avea picioare lungi, zvelte şi o faţă cu năsuc cârn, neafectată de vreo boală. Purta o rochie din olandă azurie pe care erau brodaţi sfinţi cu aure şi cruci. Avea o cingătoare dintr-o ţesătură aurie, de care atârnau ciucuri şi clopoţei de argint. Pe umeri purta o mantie albă, prinsă la gât cu o broşă de cuarţ, care mătura lespezile de piatră ale pardoselii în timp ce păşea. Părul ei de un auriu strălucitor era răsucit pe creştet şi prins cu piepteni de fildeş. Acea zi de primăvară era prima în care-şi purta părul ridicat, semn că era măritată, dezvăluindu-şi gâtul lung şi subţire.

În timp ce se îndrepta graţios spre altarul acoperit cu o pânză albă, îmi întâlni privirea, şi în ochii ei, deja plini de încântare, păru să se aprindă o nouă flacără. Îmi zâmbi, iar eu a trebuit să-i zâmbesc la rându-mi. Æthelflaed râse fericită înainte

de a-şi continua drumul spre tatăl ei şi spre bărbatul care avea să-i fie soţ.

– Ţine foarte mult la tine, spuse Gisela zâmbind.

– Suntem prieteni de pe vremea când era o copilă, i-am răspuns.

– Încă este o copilă, murmură Gisela când mireasa ajunse la altarul presărat cu flori, pe care se afla o cruce.

Atunci m-am gândit că Æthelflaed urma să fie sacrificată pe acel altar, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, era o victimă foarte dornică să accepte. Fusese întotdeauna o copilă neastâmpărată şi încăpăţânată, şi nu mă îndoiam că o iritaseră privirile severe ale mamei sale şi regulile rigide ale tatălui. Socotea căsătoria o cale de scăpare de la curtea mohorâtă şi plină de pioşenie a regelui, iar în acea zi, noua biserică a lui Alfred se umpluse de fericirea ei. L-am văzut pe Steapa – poate, cel mai mare războinic al Wessexului – plângând. La fel ca mine, şi Steapa ţinea la Æthelflaed.

Erau aproape trei sute de oameni în biserică. Veniseră soli din Francia, de peste mare, iar alţii veniseră din Northumbria, Mercia, Anglia de Est şi regatul galez, toţi acei oameni, preoţii şi nobilii având locuri de onoare în apropierea altarului. Ealdormenii şi intendenţii din Wessex erau şi ei acolo. Cel mai aproape de altar stătea un grup întunecat de preoţi şi călugări. Am auzit foarte puţin din slujbă pentru că eu şi Gisela am stat aproape de uşă, unda am vorbit cu prietenii noştri. Din când în când, un preot cerea cu asprime să se facă linişte, însă nimeni nu-l băga în seamă.

Hild, stareţa unei mănăstiri din Wintanceaster, o îmbrăţişă pe Gisela. Gisela avea două prietene bune care erau creştine. Prima era Hild, care cândva părăsise Biserica pentru a-mi deveni iubită, iar a doua era Thyra, sora lui Ragnar, alături de care crescusem şi pe care o iubeam ca pe o soră. Desigur, Thyra era daneză şi fusese crescută în credinţa lui Thor şi Odin, dar se convertise şi venise în Wessex. Era îmbrăcată în straie de călugăriţă. Purta o sutană de un gri mohorât, cu o glugă care-i ascundea frumuseţea ieşită din comun. O cingătoare neagră

îi cuprindea talia, care în mod obişnuit era la fel de subţire ca a Giselei, dar acum îi era îngroşată din pricina sarcinii.

– Altul? am întrebat eu.

– Şi foarte curând, spuse Thyra.

Născuse trei copii, însă doar unul, un băieţel, mai trăia.

– Soţul tău e nesătul, am rostit eu cu asprime prefăcută.

– Asta-i voia lui Dumnezeu, replică Thyra fără să clipească.

Umorul pe care îmi aminteam că-l avusese în copilărie se evaporase după convertire, deşi, dacă stau să mă gândesc, probabil o părăsise când fusese răpită de duşmanii fratelui ei şi ţinută în sclavie la Dunholm. Ticăloşii o siluiseră, o supuseseră caznelor şi-o făcuseră să-şi piardă minţile până când eu şi Ragnar am intrat cu forţa în Dunholm ca s-o eliberăm, însă creştinarea fusese ceea ce o vindecase de nebunie şi o transformase în femeia senină care mă privea acum în ochi.

– Şi ce mai face soţul tău? am întrebat-o.

– Mulţumesc, bine, răspunse ea luminându-se la faţă.

Thyra găsise dragostea, nu doar a lui Dumnezeu, ci şi a unui bărbat bun, iar pentru asta eram recunoscător.

– Desigur, vă veţi boteza copilul Uhtred dacă e băiat.

– Dacă regele ne va permite, îl vom numi Alfred, iar dacă va fi fată, îi vom spune Hild, mă înştiinţă Thyra.

Asta o făcu pe Hild să plângă. Gisela dezvălui că şi ea era însărcinată, apoi cele trei femei începură o conversaţie interminabilă despre copii. M-am retras şi l-am găsit pe Steapa, uriaşul care domina mulţimea.

– Ştii că urmează să-i alung pe Sigefrid şi pe Erik din Lundene? l-am întrebat.

– Am auzit, spuse el cu vocea sa lentă şi calculată.

– Vii şi tu?

I-am luat zâmbetul drept consimţire. Avea un chip înspăimântător, cu pielea atât de întinsă pe craniul cu oase mari, încât părea că se strâmbă permanent. În luptă era cumplit, un războinic uriaş, care mânuia sabia cu pricepere şi neînduplecare. Se născuse în sclavie, dar statura şi talentul de luptător îl ajutaseră să obţină un statut de invidiat. Făcea parte din gărzile

lui Alfred, avea sclavi şi o fermă pe o frumoasă întindere de pământ din Wiltunscir. Din pricina mâniei care i se citea permanent pe chip, lumea se temea de el, însă eu ştiam că era un om bun. Nu era inteligent. Steapa nu fusese niciodată genul care să gândească, dar era cumsecade şi loial.

– O să-i cer regelui să te lase, i-am spus.

– Ba o să vrea să mă duc cu Æthelred, zise Steapa.

– Cred că ai prefera să fii cu oamenii care se luptă, nu-i aşa?

Steapa clipi, mintea fiindu-i prea lentă ca să priceapă insulta pe care i-o adresasem vărului meu.

– Voi lupta, rosti el, apoi îşi puse braţul uriaş pe umerii soţiei lui, o făptură micuţă, cu chipul neliniştit şi ochii mici.

N-am reuşit niciodată să-i reţin numele, aşa că am salutat-o politicos şi m-am îndepărtat prin mulţime.

Æthelwold mă găsi la un moment dat. Nepotul lui Alfred începuse iarăşi să bea, aşa că ochii îi erau injectaţi. Fusese un tânăr frumos, însă faţa i se buhăia, iar venele îi erau roşii şi sparte sub piele. Mă trase la o margine a bisericii, sub un steag pe care, cu lână roşie, fusese brodată o povaţă lungă. „Dacă ai credinţă, vei primi tot ce-i ceri lui Dumnezeu. Când rugăciunile sunt bune, credinţa este răsplătită cu bunătate." Am presupus că soţia lui Alfred şi doamnele ei făcuseră acea broderie, dar cuvintele îi aparţineau neîndoielnic lui Alfred. Æthelwold mă strângea cu atâta putere de cot, că mă durea.

– Am crezut că eşti de partea mea, şuieră el pe un ton plin de reproş.

– Sunt, i-am spus.

Mă privi bănuitor.

– L-ai văzut pe Bjorn?

– Am văzut un om care se prefăcea a fi mort.

El îmi ignoră vorbele, ceea ce mă surprinse, ţinând cont că întâlnirea cu Bjorn îl afectase enorm. Fusese atât de impresionat, încât nu mai băuse o vreme, dar acum nu părea să-l deranjeze afirmaţia mea.

– Nu pricepi că asta-i cea mai bună şansă pe care o avem? mârâi el încă strângându-mi cotul.

– Cea mai bună şansă ca să ce? am întrebat eu răbdător.

– Ca să scăpăm de el, spuse Æthelwold cu prea multă vehemenţă, stârnind curiozitatea celor din jur. Fireşte că voia să scape de unchiul lui, dar îi lipsea curajul de a da el însuşi lovitura, motiv pentru care căuta permanent aliaţi asemenea mie. Îşi ridică privirea spre chipul meu şi, negăsind nici urmă de susţinere, îmi dădu drumul şi-mi spuse aproape în şoaptă: Ei vor să ştie dacă i-ai cerut lui Ragnar să vină.

Deci Æthelwold încă ţinea legătura cu Sigefrid? Asta era interesant, dar poate că nu şi surprinzător.

– Nu, am spus, n-am făcut-o.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

– Pentru că Bjorn a minţit, şi nu mi-e scris să fiu rege al Merciei.

– Dacă voi deveni vreodată rege al Wessexului, ar fi bine să fugi dacă vrei să scapi cu viaţă. Cum n-am reacţionat decât printr-un zâmbet, continuând să-l privesc fix în ochi, întoarse capul şi murmură ceva de neînţeles, probabil o scuză. Apoi, încruntat, îşi roti privirea prin biserică. Uite-o şi pe târfa aia daneză! spuse el pe un ton aprig.

– Care târfă daneză? l-am întrebat, pentru o clipă crezând că se referea la Gisela.

– Târfa aia, zise el arătând cu capul spre Thyra. Cea măritată cu idiotul. Târfa pioasă. Aia cu burtă mare.

– Thyra?

– E frumoasă.

– Da, este.

– Şi e măritată cu un prost bătrân! răbufni Æthelwold cu o expresie dezgustată pe chip. După ce o să-şi fete căţelandrul, o s-o pun pe spate şi o să-i arăt cum ară câmpul un bărbat adevărat.

– Ştii că este prietena mea?

Păru alarmat. Chiar nu ştiuse de îndelungata afecţiune pe care i-o purtam Thyrei, aşa că încercă s-o dreagă.

– Pur şi simplu cred că-i frumoasă, mormăi el, asta-i tot.

Am zâmbit şi m-am aplecat spre urechea lui să-i şoptesc:

– Dacă o atingi, o să-ți bag o sabie în fund și o să te spintec de la vintre până la gât, apoi o să-mi hrănesc porcii cu mărunțaiele tale. Dacă o atingi o singură dată, ești mort, Æthelwold!

M-am îndepărtat de el. Cum era prost, beţiv şi desfrânat, îl socoteam inofensiv, dar s-a dovedit că mă înşelasem. La urma urmelor, era regele de drept al Wessexului, însă numai el şi alţi câţiva neghiobi credeau sincer că trebuia să ocupe tronul în locul lui Alfred. Alfred era opusul nepotului său – nu bea, era inteligent, harnic şi serios.

Iar în ziua aceea era şi fericit. Privea cum fiica lui se mărita cu un bărbat pe care îl iubea aproape ca pe un fiu, îi asculta pe călugări psalmodiind, se uita la biserica înălţată de el, cu pereţi auriţi şi statui vopsite, şi se gândea că, prin acea căsătorie, căpăta controlul asupra Merciei.

Ceea ce însemna că Wessexul, la fel ca pruncii din pântecele Thyrei şi Giselei, se mărea.

Părintele Beocca mă găsi în curtea bisericii, unde oaspeţii stăteau la soare şi aşteptau să fie poftiţi la ospăţul din casa lui Alfred.

– Prea multă vorbărie în sfântul lăcaş! se plânse Beocca. Era o zi sacră, Uhtred, iar oamenii sporovăiau ca la piaţă.

– Am fost unul dintre ei, am recunoscut.

– Serios? făcu el privindu-mă cu ochii îngustaţi. Ei bine, n-ar fi trebuit să vorbeşti. Asta e o lipsă de bun-simţ, pur şi simplu! Şi o insultă la adresa lui Dumnezeu! Mă mir de tine, Uhtred, zău că mă mir. Sunt surprins şi dezamăgit.

– Da, părinte, am replicat eu zâmbind.

Beocca mă dojenea de ani de zile. Fusese preotul şi confesorul tatălui meu şi, la fel ca mine, fugise din Northumbria când unchiul meu şi-a însuşit Bebbanburgul. Beocca găsise refugiu la curtea lui Alfred, unde pioşenia, cunoştinţele şi entuziasmul lui fuseseră apreciate de rege. Durase mult până când aprecierea regală să-i fi convins pe oameni să nu-şi mai bată joc de bietul preot, care era cu adevărat cel mai urât om din tot Wessexul. Avea un picior strâmb, era saşiu, iar mâna stângă

îi era paralizată. Albeața îi acoperise un ochi, făcându-l de aceeași culoare cu părul cărunt, firesc pentru vârsta sa de aproape cincizeci de ani. Copiii îl batjocoreau pe străzi, iar unii oameni își făceau semnul crucii crezând că urâțenia era un semn al diavolului, însă el era un creștin mai bun decât oricare altul din câți am cunoscut.

– Mă bucur să te văd, zise el pe un ton indiferent, ca și cum s-ar fi temut că l-aș putea crede. Știi că regele vrea să vorbească cu tine? Ți-aș sugera să te întâlnești cu el după ospăț.

– O să fiu beat atunci.

El suspină, apoi întinse mâna teafără ca să-mi ascundă sub tunică amuleta-ciocan.

– Încearcă să nu te îmbeți.

– N-am putea vorbi mâine?

– Regele este ocupat, Uhtred! N-o să aștepte până când îți convine ție.

– Atunci, va trebui să vorbească cu mine când voi fi beat.

– Te avertizez că vrea să știe cât de curând vei putea cuceri Lundene-ul. Ăsta-i motivul pentru care vrea să stea de vorbă cu tine. Se opri brusc, transfigurat de fericire, zărindu-le pe Gisela și Thyra, care se apropiau de noi. Se uita la Thyra ca un om care vede un înger, iar când ea îi zâmbi, am crezut că inima avea să-i explodeze de mândrie și adorație. Nu ți-e frig, draga mea? o întrebă el grijuliu. Ți-aș putea aduce o mantie.

– Nu mi-e frig.

– Să-ți aduc totuși mantia albastră?

– Mi-e cald, dragul meu, zise ea punându-și mâna pe brațul lui.

– Nu e nici un deranj! stărui Beocca.

– Nu mi-e frig, iubitule, îl asigură Thyra, răspuns care-l aduse în pragul extazului.

Toată viața lui, Beocca visase la femei. La femei frumoase. La o femeie care să se mărite cu el și care să-i facă copii, dar, toată viața, fusese disprețuit din cauza înfățișării. Asta până când, pe culmea unui deal însângerat, o cunoscuse pe Thyra și alungase demonii din sufletul ei. Se căsătoriseră cu patru ani

în urmă. Dacă te uitai la ei, puteai fi sigur că nu existau alţi doi oameni mai puţin potriviţi unul cu celălalt. Un preot bătrân, urât şi tipicar şi o tânără daneză blondă. Dar când te aflai în preajma lor, le simţeai fericirea ca pe căldura unui foc într-o noapte de iarnă.

– N-ar trebui să stai în picioare, draga mea, nu având în vedere starea în care eşti. Mă duc să-ţi aduc un taburet.

– O să mă aşez curând, iubitule.

– Totuşi, mă gândesc că ar fi bine să-ţi aduc un taburet sau un scaun. Şi eşti sigură că nu vrei o mantie? N-ar fi nici o problemă să-ţi aduc!

Gisela se uită la mine şi zâmbi, dar Beocca şi Thyra nici nu ne băgau în seamă. Peste câteva clipe, Gisela făcu un mic semn cu capul; privind într-acolo, am văzut un tânăr călugăr care mă scruta. Era evident că aştepta să-mi întâlnească privirea, iar neliniştea lui era la fel de evidentă. Era slab, nu foarte înalt şi avea un chip palid care semăna remarcabil cu al lui Alfred. Avea aceeaşi înfăţişare nesigură şi anxioasă, aceiaşi ochi serioşi, aceeaşi gură subţire şi, judecând după sutana de călugăr, aceeaşi pioşenie. Părul nu-i era tuns, ceea ce însemna că era novice. Când m-am uitat la el, se lăsă într-un genunchi.

– Lord Uhtred, rosti el cu umilinţă în glas.

– Osferth! exclamă Beocca remarcând prezenţa tânărului călugăr. Ar trebui să studiezi! Nunta s-a terminat, iar novicii nu sunt invitaţi la ospăţ.

Fără să-i acorde atenţie, Osferth mi se adresă cu capul plecat:

– L-ai cunoscut pe unchiul meu, lord Uhtred.

– Serios? Am cunoscut mulţi oameni, am spus, pregătindu-mă pentru refuzul pe care eram sigur că aveam să i-l servesc indiferent ce mă ruga.

– Leofric a fost unchiul meu.

Suspiciunea şi ostilitatea dispărură la auzul acelui nume. Leofric. Pe chip mi se ivi un zâmbet larg.

– L-am cunoscut, am zis cu căldură, şi am ţinut la el.

Leofric fusese un veteran saxon care mă învăţase tot ce era de ştiut despre război. Avea obiceiul să mă facă şterc, însemnând

ceva ce iese din fundul animalelor, şi mă bruscase, se răstise la mine, mă bătuse şi îmi devenise prieten, rămânându-mi prieten până în ziua în care murise pe câmpul de bătălie udat de ploaie de la Ethandun.

– Mama este sora lui, spuse Osferth.

– Du-te la studiile tale, tinere! se răsti Beocca.

Mi-am pus o mână pe braţul paralizat al preotului pentru a-l opri.

– Cum o cheamă pe mama ta? l-am întrebat pe Osferth.

– Eadgyth, Lord Uhtred.

M-am aplecat ca să-i văd mai bine faţa. Nu era de mirare că semăna cu Alfred, căci era fiul nelegitim al regelui, pe care-l făcuse cu o servitoare de la palat. Nimeni nu recunoscuse vreodată că Alfred era tatăl băiatului, deşi era un secret cunoscut de toată lumea. Înainte ca Alfred să-l găsească pe Dumnezeu, descoperise plăcerile oferite de slujnice, iar Osferth era rezultatul exuberanţei din tinereţe.

– Mai trăieşte Eadgyth?

– Nu. A murit de febră, cu doi ani în urmă.

– Şi tu ce cauţi aici, în Wintanceaster?

– Studiază învăţăturile creştine deoarece chemarea lui este să devină călugăr, proclamă Beocca.

– Vreau să te slujesc, lord Uhtred, spuse Osferth privindu-mă neliniştit.

– Pleacă! strigă Beocca. Pleacă!Pleacă de-aici! Întoarce-te la studiile tale, sau îl voi pune pe învăţătorul novicilor să te biciuiască!

– Ai ţinut vreodată o sabie în mână? l-am întrebat pe Osferth.

– Da, pe cea dată de unchiul meu.

– Dar ai luptat vreodată cu ea?

– Nu, lord Uhtred, îngăimă el speriat.

– Studiem viaţa sfântului Cedd, şi vreau să copiezi primele zece pagini până la apusul soarelui, i se adresă Beocca mânios.

– Vrei să fii călugăr? l-am iscodit pe tânăr.

– Nu, lord Uhtred.

– Atunci, ce vrei să fii? l-am întrebat ignorându-l pe părintele Beocca, care protesta în continuare, dar nu reuşea să scape de mâna mea dreaptă care-l ţinea locului.

– Aş vrea să calc pe urmele unchiului meu.

Îmi veni să râd. Leofric fusese unul dintre cei mai grozavi războinici care existaseră vreodată, în vreme ce Osferth era firav şi palid. Totuşi, am izbutit să rămân serios.

– Finan! am strigat.

Irlandezul apăru lângă mine.

– Lord Uhtred?

– Acest om va intra în garda mea, l-am înştiinţat, dându-i câteva monede.

– Nu poţi... începu Beocca să protesteze, dar închise gura când eu şi Finan ne-am uitat urât la el.

– Ia-l pe Osferth, i-am spus irlandezului, găseşte-i nişte haine potrivite pentru un bărbat şi fă-i rost de arme.

– Arme? se miră Finan, privindu-l neîncrezător pe tânărul alb la faţă.

– Are sânge de războinic, aşa că-l vom învăţa să lupte.

– Bine, zise Finan pe un ton care sugera că mă considera nebun, dar apoi se uită la monedele pe care i le dădusem şi se gândi că avea ocazia să obţină un profit. Bine, o să-l facem războinic, spuse el rânjind, după care se îndepărtă împreună cu Osferth.

Îndată ce-am rămas singuri, Beocca se răsti la mine:

– Ai idee ce-ai făcut?

– Da.

– Ştii al cui băiat este?

– E bastardul regelui, şi tocmai i-am făcut lui Alfred un serviciu.

– Serios? mă întrebă preotul clocotind de furie. Ce fel de serviciu i-ai făcut?

– Cât crezi că va rezista după ce-l voi pune într-un zid de scuturi? Cât crezi că va dura până când o sabie daneză o să-l spintece ca pe un hering ud? Ăsta e serviciul pe care i l-am

făcut, părinte. Tocmai l-am scăpat pe regele tău evlavios de bastardul care-l deranja.

Ne-am dus la ospăţ.

Petrecerea fu oribilă, după cum mă aşteptam. Mâncarea lui Alfred nu era niciodată bună, rar era suficientă, şi berea era mereu slabă. Se ţinură discursuri, însă eu n-am ascultat nici unul; harpiştii cântară, dar nici pe ei nu i-am auzit. Am stat de vorbă cu prietenii, m-am încruntat la diverşi preoţi nemulţumiţi de amuleta-ciocan pe care o purtam şi în cele din urmă am urcat pe estrada unde se afla masa principală ca să-i dau un sărut cast lui Æthelflaed. Era în culmea fericirii.

– Sunt cea mai norocoasă fată din lume!

– Eşti femeie de-acum, i-am replicat uitându-mă la părul ei prins în creştet.

Ea îşi muşcă buza de jos, părând intimidată, apoi surâse când o văzu pe Gisela apropiindu-se. În timp ce se îmbrăţişau, părul auriu contrastând cu părul negru, am observat că Ælswith, acra soţie a lui Alfred, se încrunta la mine. I-am făcut o plecăciune adâncă.

– Este o zi fericită, milady.

Ælswith nu mă băgă în seamă. Şedea lângă vărul meu, care-mi făcu semn cu o coastă de porc.

– Noi doi avem nişte treburi de discutat.

– Da, avem, am zis.

– Da, avem, milord, mă corectă Ælswith cu asprime. Lordul Æthelred este ealdorman de Mercia.

– Iar eu sunt senior de Bebbanburg, i-am replicat pe acelaşi ton. Ce mai faci, vere?

– Mâine-dimineaţă o să te înştiinţez care sunt planurile noastre.

– Am înţeles că vom vorbi cu regele în seara asta, i-am zis, trecând peste faptul că Alfred îmi ceruse mie să concep planurile pentru cucerirea Lundene-ului.

– Am alte lucruri de făcut în seara asta, spuse Æthelred uitându-se la tânăra lui mireasă. Preţ de o clipă, expresia îi deveni

animalică, aproape feroce, după care îmi zâmbi. Mâine-dimineață, după rugăciuni, zise el și flutură iarăși coasta de porc, în semn că discuția se încheiase.

Gisela și cu mine ne-am petrecut noaptea aceea în camera principală de la hanul Doi Cocori. Am stat în pat îmbrățișați și am vorbit foarte puțin. Fumul din vatra sălii de mese se ridica prin scândurile prost îmbinate ale podelei, iar oamenii cântau sub noi. Copiii dormeau în partea cealaltă a camerei, împreună cu doica Stiorrei, în vreme ce șoarecii fojgăiau în acoperișul de stuf.

– Bănuiesc că acum se întâmplă, spuse Gisela gânditoare, curmând tăcerea.

– Ce se întâmplă acum?

– Sărmana Æthelflaed devine femeie.

– Abia aștepta să se întâmple asta.

Gisela clătină din cap.

– O s-o siluiască asemenea unui mistreț, spuse ea în șoaptă.

N-am zis nimic. Gisela își puse capul pe pieptul meu, acoperindu-mi gura cu părul ei mătăsos.

– Dragostea ar trebui să fie tandră, continuă ea.

– Păi, este tandră.

– Cu tine, da, murmură Gisela, iar pentru o clipă am avut impresia că plângea.

I-am mângâiat părul.

– Ce este?

– Îmi place de ea, asta-i tot.

– De Æthelflaed?

– Are caracter, pe când el n-are deloc. Își înălță capul ca să se uite la mine, dar, din cauza întunericului, nu i-am văzut decât strălucirea ochilor. Nu mi-ai spus că Doi Cocori e un bordel, mă dojeni ea.

– În Wintanceaster nu sunt multe locuri unde poți dormi, nici pe departe câte ar trebui pentru toți oaspeții, așa că am fost foarte norocoși să le găsim pe astea.

– Am văzut că ești foarte cunoscut aici, Uhtred, spuse Gisela pe un ton acuzator.

– Este şi han, m-am apărat eu.

Ea râse, apoi întinse un braţ lung şi subţire pentru a deschide un oblon ca să se uite la cerul luminat de o mulţime de stele.

Cerul era senin şi în dimineaţa următoare, când m-am dus la palat, unde, după ce mi-am predat cele două săbii, am fost condus de un preot tânăr şi foarte serios în camera lui Alfred. Mă întâlnisem adesea cu el în acea cameră mică şi sumar mobilată, dar ticsită cu pergamente. Mă aştepta acolo, îmbrăcat în veşmântul pământiu care-l făcea să semene cu un călugăr, iar alături de el se afla Æthelred, care avea săbiile la brâu pentru că, în calitate de ealdorman de Mercia, i se acordase privilegiul de a le păstra în interiorul palatului. În cameră mai era un om, Asser Galezul, care mă privea cu o aversiune nedisimulată. Era slab, scund, cu un chip foarte palid şi bărbierit cu grijă. Avea un motiv întemeiat să mă urască. Îl cunoscusem în Cornwalum, unde condusesem un atac împotriva regatului pentru care făcea oficii de emisar, şi încercasem să-l ucid şi pe el, lucru pe care am regretat toată viaţa că n-am reuşit să-l fac. Se încruntă la mine, iar eu l-am răsplătit cu un rânjet vesel, ştiind că avea să-l enerveze.

Fără să-şi ridice privirea, Alfred îmi făcu un semn cu pana. Era evident un gest de bun-venit. Stătea la biroul înalt pe care-l folosea pentru a scrie, iar preţ de câteva clipe nu se auzi decât zgomotul penei care zgâria pergamentul. Æthelred surâdea afectat, părând foarte mulţumit de sine, dar aşa părea întotdeauna.

– *De consolatione philosophiae*[1], murmură Alfred continuând să aştearnă un rând după altul.

– Se pare că o să plouă în curând, am zis. Se vede o pâclă spre apus, iar vântul bate cu putere, sire.

Se uită exasperat la mine şi întrebă:

– Ce poate fi mai plăcut în viaţa asta decât să-ţi slujeşti regele şi să-i stai aproape?

---

[1] *Consolarea filosofiei*, lucrare scrisă de Boethius în preajma anului 524 (n.tr.)

– Nimic! răspunse Æthelred cu entuziasm.

Eu n-am deschis gura, pentru că eram stupefiat. Lui Alfred îi plăceau manierele alese, însă rareori dorea să vadă slugărnicie. Cu toate astea, tocmai sugerase că aştepta de la mine exprimarea unei adoraţii prosteşti. Observându-mi surprinderea, mă lămuri oftând:

– Este o întrebare din opera pe care o traduc.

– Abia aştept s-o citesc, îl asigură Æthelred.

Asser nu făcu nici un comentariu, mulţumindu-se să mă scruteze cu ochii lui negri, de galez. Era un om inteligent şi nu se putea avea încredere în el nici cât într-o nevăstuică şchioapă.

Alfred lăsă pana jos.

– Lord Uhtred, în acest context regele poate fi considerat un reprezentant al atotputernicului Dumnezeu, iar întrebarea sugerează – nu-i aşa? – pacea care poate fi dobândită atunci când te apropii de Dumnezeu. Totuşi, mă tem că tu nu vei găsi consolare nici în filosofie, nici în religie.

Clătină din cap, apoi încercă să-şi şteargă cerneala de pe mâini cu o cârpă umedă.

– Ar fi bine să-şi găsească consolarea alături de Dumnezeu, sire, dacă nu vrea ca sufletul să-i ardă în focul etern, vorbi Asser pentru prima dată.

– Amin! încheie Æthelred.

Alfred îşi privi nemulţumit mâinile pătate cu cerneală.

– Lundene! zise el, schimbând brusc subiectul.

– Briganzii şi-au făcut o garnizoană acolo şi sufocă negoţul, am spus.

– Atât lucru ştiu şi eu, replică el cu răceală. Omul acela... Sigefrid.

– Datorită părintelui Pyrlig, nu mai are decât un singur deget mare.

– Ştiu şi asta, spuse regele, dar tare aş vrea să aflu ce căutai tu în compania lui Sigefrid.

– Îl spionam, sire, am zis eu senin, aşa cum şi tu l-ai spionat pe Guthrum, cu mulţi ani în urmă.

Mă refeream la o noapte de iarnă în care Alfred se deghizase ca un prost în muzician şi se dusese în Cippanhammul ocupat de Guthrum, care, pe vremea aceea, era duşmanul Wessexului. Bravura lui Alfred fusese cât pe ce să aibă consecinţe dezastruoase, şi îndrăznesc să afirm că, dacă n-aş fi fost acolo, Guthrum ar fi devenit regele Wessexului. I-am zâmbit lui Alfred, iar el îşi dădu seama că-i aminteam de faptul că-i salvasem viaţa, însă, în loc să fie recunoscător, păru dezgustat.

– Nu asta am auzit noi, continuă fratele Asser atacul.

– Şi ce-aţi auzit, frate? l-am întrebat.

Ridică un deget lung şi subţire.

– Că ai sosit în Lundene împreună cu piratul ăla de Haesten. Un al doilea deget se alătură primului. Că ai fost întâmpinat cu braţele deschise de Sigefrid şi de fratele lui, Erik. Făcu o pauză şi mă privi cu răutate, după care ridică al treilea deget. Şi că păgânii ţi s-au adresat cu titlul de rege al Merciei.

Îşi îndoi încet cele trei degete, ca şi cum acuzaţiile sale ar fi fost incontestabile.

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că mă minunez.

– Îl cunosc pe Haesten de când i-am salvat viaţa, cu mulţi ani în urmă, şi m-am folosit de el ca să fiu invitat în Lundene. Şi cine e de vină că Sigefrid mi s-a adresat cu un titlu pe care nu-l am şi nici nu-l doresc? Asser nu răspunse, Æthelred se foi lângă mine, iar Alfred mă scrută în tăcere. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe părintele Pyrlig, am spus într-un final.

– A fost trimis înapoi în Anglia de Est ca să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, se răsti Asser. Dar îl vom întreba. Poţi fi sigur de asta.

– L-am întrebat deja, interveni Alfred făcând un gest pentru a-l calma pe Asser. Părintele Pyrlig a garantat pentru tine, adăugă el precaut.

– Şi de ce nu s-a răzbunat Guthrum pentru insultarea solilor săi? am vrut să ştiu.

– Regele Æthelstan, spuse Alfred folosind numele creştin al lui Guthrum, a renunţat la orice pretenţie asupra Lundene-ului. Oraşul aparţine Merciei. Trupele lui nu vor intra acolo. Însă i-am

promis că-i voi trimite pe Sigefrid şi pe Erik ca prizonieri. Iar asta-i treaba ta.

Am încuviinţat din cap fără să scot vreo vorbă.

– Aşa că spune-mi cum plănuieşti să cucereşti Lundene-ul, îmi ceru Alfred.

Am tăcut câteva clipe.

– Ai încercat să răscumperi oraşul, sire?

Alfred păru iritat de întrebare, apoi aprobă printr-un gest.

– Le-am oferit argint, spuse el fără chef.

– Oferă-le mai mult, am sugerat eu.

Se uită foarte nemulţumit la mine.

– Mai mult?

– Oraşul va fi greu de cucerit, sire. Sigefrid şi Erik au sute de oameni. Haesten li se va alătura de îndată ce va auzi că am pornit spre ei. Va trebui să luăm cu asalt nişte fortificaţii de piatră, sire, iar oamenii mor ca muştele în astfel de cazuri.

Æthelred se foi din nou lângă mine. Ştiam că voia să râdă de temerile mele numindu-le laşitate, însă avu destulă minte cât să păstreze tăcerea.

Alfred clătină din cap.

– Le-am oferit argint, zise el posomorât, mai mult argint decât poate să viseze un om. Le-am oferit aur. Au spus că vor lua jumătate din ce le ofer dacă le mai dau ceva.

Am dat uşor din umeri pentru a sugera că probabil refuzase târgul.

– Au vrut-o pe Æthelflaed, continuă el.

– O să aibă parte de sabia mea în schimb, declară Æthelred pe un ton războinic.

– Au vrut-o pe fiica ta? am întrebat eu uimit.

– Mi-au cerut-o, fiindcă ştiau că nu voi accepta şi pentru că au dorit să mă insulte. Alfred ridică din umeri, dând de înţeles că insulta era pe cât de slabă, pe atât de puerilă. Deci, dacă vrem ca fraţii Thurgilson să fie alungaţi din Lundene, tu va trebui s-o faci. Spune-mi cum.

M-am prefăcut că-mi adunam gândurile.

– Sigefrid nu are suficienți oameni ca să păzească tot perimetrul zidurilor, așa că putem să atacăm cu mulți oameni poarta vestică, iar apoi, să lansăm atacul real din nord.

Alfred se încruntă și începu să răscolească pergamentele aflate pe pervazul ferestrei. Când găsi ce dorea, se apucă de citit.

– Din câte înțeleg, orașul vechi are șase porți, zise el peste câteva clipe. La care te referi?

– La cea de apus, cea care se află cel mai aproape de fluviu. Localnicii o numesc Ludd's Gate.

– Iar la nord?

– Acolo sunt două porți. Una dă direct spre vechiul fort roman, iar cealaltă, spre piață.

– Forum, mă corectă Alfred.

– O vom ataca pe cea care dă spre piață, am spus, fără să-i iau în seamă remarca.

– Nu pe cea care dă spre fort?

– Fortul este în spatele zidurilor. Dacă reușim să intrăm pe acea poartă, va trebui să trecem de peretele sudic al fortului. Dacă o atacăm pe cea dinspre piață, oamenii noștri vor împiedica retragerea lui Sigefrid.

Îndrugam aiureli dintr-un anumit motiv, însă erau aiureli plauzibile. Lansarea unui atac din orașul saxon nou, de peste râul Fleot, asupra zidurilor vechiului oraș i-ar fi atras pe apărători la Ludd's Gate, iar dacă o trupă mai mică, dar formată din oameni experimentați, ataca imediat după aceea dinspre nord, avea șanse să găsească zidurile respective slab păzite. După ce intra în oraș, a doua trupă putea să-i atace pe oamenii lui Sigefrid din spate și să deschidă Ludd's Gate ca să permită accesul restului armatei. De fapt, era modalitatea evidentă de a ataca orașul, atât de evidentă, încât eram sigur că Sigefrid se aștepta la asta.

Alfred cântări ideea.

Æthelred nu zise nimic. Aștepta opinia socrului său.

– Fluviul, murmură regele pe un ton ezitant, apoi clătină din cap ca și cum acel gând nu ducea nicăieri.

– Ce-i cu fluviul, sire?

– Să-i atacăm de pe corăbii? sugeră Alfred fără mare convingere.

Am lăsat ideea să atârne în aer ca o bucată de carne legănată pe la nasul unui cățelandru nedresat. Iar cățelandrul fireşte că se năpusti spre ea.

– Sincer să fiu, un atac de pe apă este o idee mai bună, spuse Æthelred încrezător. Cu patru sau cinci corăbii? Care să navigheze în sensul curentului? Am putea să acostăm la chei şi să atacăm zidurile de-acolo.

– Un atac de pe sol ar fi riscant, zise Alfred.

– Şi probabil sortit eşecului, completă Æthelred.

Nu făcea nici un efort pentru a-şi ascunde dispreţul faţă de planul meu.

– Tu te-ai gândit la un atac de pe apă? mă întrebă Alfred.

– Da, sire.

– Mie mi se pare o idee foarte bună! rosti Æthelred cu fermitate.

Aşa că i-am dat cățelandrului bătaia pe care o merita.

– Sire, la mal există un zid, am spus. Putem debarca pe chei, dar trebuie să trecem de zid.

Zidul era construit chiar dincolo de chei. Era tot o construcţie a romanilor, din cărămidă şi împânzită cu bastioane circulare.

– Ah! exclamă Alfred.

– Dar desigur, sire, dacă vărul meu asta doreşte, poate să conducă un atac asupra zidului de pe malul fluviului.

Æthelred rămase tăcut.

– Este înalt acel zid? vru Alfred să ştie.

– Destul de înalt şi reparat de curând, am zis, dar, fireşte, respect experienţa ginerelui tău.

Alfred sesiză ironia, aşa că-mi aruncă o privire iritată înainte de a se decide să mă pună într-o situaţie proastă, aşa cum îl pusesem eu pe Æthelred.

– Părintele Beocca mi-a zis că l-ai luat pe fratele Osferth în serviciul tău.

– Aşa este, sire.

– Nu asta doresc eu pentru fratele Osferth, aşa că să-l trimiţi înapoi.

– Desigur, sire.

– Chemarea lui este să slujească Biserica, adăugă Alfred, pe care răspunsul meu prompt îl făcuse bănuitor. Răsucindu-se să privească pe fereastră, spuse: Nu mai pot suporta prezenţa lui Sigefrid. Trebuie să redeschidem fluviul pentru navigaţie cât mai curând. Mâinile pătate cu cerneală îi erau încleştate la spate, şi i-am văzut degetele desfăcându-se şi strângându-se. Vreau ca treaba asta să fie făcută până la primul cântat al cucilor. Lordul Æthelred va comanda trupele.

– Mulţumesc, sire, rosti Æthelred lăsându-se într-un genunchi.

– Dar vei urma sfaturile lordului Uhtred, preciză regele întorcându-se spre ginerele său.

– Desigur, sire, spuse Æthelred ascunzându-şi nemulţumirea.

– Lordul Uhtred este mai experimentat decât tine în privinţa războiului.

– Voi preţui sfaturile lui, sire, minţi Æthelred foarte convingător.

– Şi vreau ca oraşul să fie cucerit până la primul cântat al cucilor! repetă regele.

Ceea ce însemna că aveam vreo şase săptămâni.

– Vei începe deja să aduni oameni? l-am întrebat.

– Da, spuse el, iar tu te vei ocupa de pregătirile tale.

– Iar eu îţi voi da Lundene-ul, spuse Æthelred entuziasmat. Sire, rugăciunile bune sunt ascultate.

– Nu vreau Lundene-ul, replică Alfred cu asprime. Aparţine Merciei, ţie, explică el înclinând capul spre Æthelred, dar poate că-mi vei permite să-i numesc pe episcopul şi pe guvernatorul oraşului.

– Desigur, sire, spuse Æthelred.

Mi se dădu voie să plec, aşa că i-am lăsat pe socru şi pe ginere cu posomorâtul Asser. M-am oprit în soarele de-afară gândindu-mă cum puteam să cuceresc Lundene-ul, fiindcă ştiam că trebuia s-o fac şi că trebuia s-o fac fără ca Æthelred

să-mi bănuiască planurile. Era posibil, însă doar pe furiș și cu noroc. *Wyrd bið ful ãræd.*

Pe când traversam curtea exterioară am văzut un grup de femei lângă o ușă. Eanflæd era una dintre ele, așa că m-am îndreptat spre ea s-o salut. Fusese prostituată cândva, apoi devenise iubita lui Leofric, iar acum era doamnă de onoare a soției lui Alfred. Mă îndoiam că Ælswith știa că doamna ei de onoare fusese prostituată pe vremuri, deși poate că știa, dar nu-i păsa fiindcă legătura dintre cele două femei se baza pe nemulțumirea pe care o simțeau amândouă. Ælswith era ofensată că soția regelui din Wessex nu era numită regină, în vreme ce Eanflæd știa prea multe despre bărbați ca să se atașeze de vreunul. Totuși, eu țineam la ea, așa că m-am abătut din drum ca să-i dau binețe, dar, văzându-mă venind, ea clătină din cap pentru a mă avertiza să nu mă apropii.

M-am oprit și am văzut că Eanflæd ținea pe după umeri o tânără care ședea pe un scaun cu capul plecat. Își ridică brusc privirea și mă zări. Era Æthelflaed, iar chipul ei frumos era palid, tras și speriat. Plânsese, iar ochii încă îi străluceau de lacrimi. Păru să nu mă recunoască, apoi, dându-și seama cine eram, îmi adresă un zâmbet trist și șovăielnic. I-am zâmbit și eu, am făcut o plecăciune și m-am îndepărtat.

Și m-am gândit la Lundene.

PARTEA A DOUA

Orașul

Patru

Conveniserăm la Wintanceaster că Æthelred avea să coboare pe fluviu până la Coccham, aducând cu el o trupă formată din o parte din gărzile lui Alfred, propriii războinici şi oamenii pe care-i putea aduna de pe întinsele lui pământuri din Mercia. După ce ajungea acolo, aveam să pornim împreună spre Lundene, împreună cu fyrdul din Berrocscire şi gărzile mele. Alfred insistase să ne grăbim, iar Æthelred promisese că avea să fie gata în două săptămâni.

Totuşi, trecu o lună întreagă, şi Æthelred tot nu venise. În cuiburile de pe crengile abia înfrunzite ale copacilor, primii puişori ieşeau din ouă. Florile părului erau albe, iar codobaturile îşi făceau de lucru pe sub streaşina acoperişului casei noastre. Am văzut un cuc privindu-le cu atenţie cuiburile, plănuind când să-şi lase oul printre celelalte. Cucul încă nu începuse să cânte, dar avea s-o facă în curând, acela fiind momentul până la care Alfred dorea ca Lundene să fie cucerit.

Am aşteptat. Mă plictiseam, la fel şi gărzile mele, care erau gata de luptă şi îndurau cu greu pacea. Erau doar cincizeci şi şase de războinici. Erau puţini, abia de ajuns ca să formeze echipajul unei corăbii, însă oamenii costau bani, iar eu îmi drămuiam banii pe vremea aceea. Cinci dintre ei erau tineri care încă nu dăduseră proba supremă a unei bătălii, şi anume zidul de scuturi, aşa că, în timp ce-l aşteptam pe Æthelred, i-am supus zi de zi unei instrucţii dure. Osferth, bastardul lui Alfred, era unul dintre ei.

– Nu-i bun de nimic, îmi tot spunea Finan.

– Dă-i un răgaz, îi ceream eu la fel de des.

– Dacă se întâlneşte cu o sabie daneză, roagă-te să-i spintece burta aia de călugăr, bombăni Finan într-o zi. Parcă regele dorea ca el să se întoarcă la Wintanceaster, nu?

– Aşa este.

– Şi atunci, de ce nu-l trimiţi înapoi? Nouă nu ne este de nici un folos.

– Alfred are altele pe cap, aşa că nu-şi va aminti de Osferth, am zis eu ignorându-i întrebarea.

Ceea ce nu era adevărat. Având o minte foarte metodică, Alfed n-ar fi uitat că-mi poruncise să-l trimit pe tânăr înapoi la studiile sale.

– Dar de ce nu-l trimiţi? stărui Finan.

– Pentru că am ţinut la unchiul lui.

Asta era adevărat. Îl iubisem pe Leofric, iar de dragul lui, aveam să fiu bun cu nepotul său.

– Sau pur şi simplu încerci să-l enervezi pe rege? întrebă Finan, apoi se îndepărtă rânjind, fără să-mi aştepte răspunsul.

– Agaţă şi trage, ticălosule! strigă el la Osferth. Agaţă şi trage!

Osferth se întoarse ca să se uite la Finan şi fu imediat lovit în cap de o bâtă de stejar mânuită de Clapa. Dacă ar fi fost o secure, lama i-ar fi spart coiful şi i-ar fi intrat adânc în craniu, însă bâta doar îl ameţi, făcându-l să cadă în genunchi.

– Ridică-te, becisnicule! se răsti Finan. Ridică-te, agaţă şi trage!

Osferth încercă să se ridice. Chipul lui palid părea groaznic de nefericit sub coiful deformat. Izbuti să se pună pe picioare, dar începu imediat să se clatine şi căzu din nou în genunchi.

– Dă-mi aia, zise irlandezul smulgând securea din mâinile firave ale lui Osferth. Acum, priveşte! Nu e greu s-o faci. Până şi nevastă-mea e în stare!

Cei cinci oameni noi se confruntau cu cinci dintre războinicii mei experimentaţi. Tinerii primiseră securi, arme adevărate, şi li se ceruse să spargă zidul de scuturi din faţa lor. Era un

zid mic, format din numai cinci scuturi suprapuse şi apărat cu bâte de lemn. Clapa rânji când Finan se apropie.

– Ce ai de făcut, îi explică Finan lui Osferth, este să agăţi cu lama securii partea de sus a scutului inamicului. E chiar atât de greu? Îl agăţi, tragi scutul în jos şi îl laşi pe cel de lângă tine să-l ucidă pe şterc. O vom face încet, Clapa, ca să vadă bine cu toţii. Şi nu mai rânji!

Făcură toate mişcările ridicol de încet: securea coborî domol pe deasupra capului pentru a-şi înfige lama în spatele scutului ţinut de Clapa, după care Clapa îi permise lui Finan să tragă spre el partea de sus a scutului.

– Poftim, aşa se sparge un zid de scuturi! rosti irlandezul răsucindu-se spre Osferth când trupul lui Clapa rămase expus. Acum, o vom face de-adevăratelea, Clapa.

Clapa rânji din nou, bucurându-se că avea ocazia să-l lovească pe Finan cu bâta. Irlandezul păşi îndărăt, îşi linse buzele, apoi atacă rapid. Îşi repezi bâta exact aşa cum demonstrase, însă Clapa îşi înclină pavăza spre trup pentru ca securea să lovească suprafaţa de lemn, simultan repezindu-şi cu sălbăticie bâta pe sub scut, direct în vintrele lui Finan.

Era întotdeauna o plăcere să-l priveşti pe irlandez luptând. În luptă, era cel mai rapid om pe care-l văzusem vreodată, şi am văzut mulţi. Am crezut că lovitura lui Clapa îl va frânge în două şi-l va face să se prăbuşească agonizând în iarbă, dar Finan făcu un pas într-o parte, apucă partea de jos a scutului cu mâna stângă şi-l smuci cu putere în sus, marginea superioară de fier lovindu-l pe Clapa în faţă. Acesta se împletici în spate, cu nasul însângerat, moment în care securea se repezi cu iuţeala unui şarpe în atac şi-i agăţă glezna. Finan trase, iar Clapa căzu pe spate. Era rândul irlandezului să rânjească.

– Asta nu e agăţare şi tragere, îi spuse el lui Osferth, dar merge la fel de bine.

– N-ar fi mers dacă şi tu ai fi avut un scut, protestă Clapa.

– Clapa, ştii chestia aia de pe faţa ta care se închide şi se deschide? îl întrebă Finan. Chestia aia urâtă în care îndeşi mâncare. Ţine-o închisă!

Îi aruncă securea lui Osferth, care încercă s-o prindă din zbor. Nu reuşi, astfel că arma căzu într-o băltoacă.

Primăvara devenise ploioasă. Ploua cu găleata, fluviul ieşise din matcă şi era noroi pretutindeni. Cizmele şi hainele putrezeau. Puţinele grâne care mai rămăseseră în hambare încolţiseră, aşa că am trimis oameni să vâneze şi să pescuiască pentru a avea ce mânca. Primii viţei se născură, apărând plini de sânge într-o lume udă. În fiecare zi, mă aşteptam ca Alfred să vină pentru a inspecta progresele făcute la Coccham, dar, din cauza vremii urâte, prefera să rămână la Wintanceaster. Trimise însă un mesager, un preot palid, care aduse o scrisoare cusută într-o punguţă din piele de miel.

– Dacă nu o puteţi citi, milord, aş putea... sugeră el ezitant în timp ce deschideam punga.

– Pot s-o citesc, am mârâit.

Şi chiar puteam. Nu era o realizare cu care să mă mândresc, pentru că numai preoţii şi călugării aveau cu adevărat nevoie să ştie asta, dar, în copilărie, părintele Beocca mă biciuise ca să învăţ alfabetul, şi lecţiile se dovediseră utile. Alfred decretase că toţi lorzii lui trebuiau să ştie carte, nu doar ca să priceapă ce scria în culegerile religioase pe care regele insista să le trimită ca daruri, ci şi ca să-i poată citi mesajele.

M-am gândit că scrisoarea aducea veşti despre Æthelred, poate o explicaţie pentru faptul că întârzia atât de mult să-şi aducă oamenii la Coccham; de fapt, regele îmi poruncea să iau un preot pentru fiecare treizeci de oameni cu care aveam să atac Lundene-ul.

– Chiar trebuie să fac asta? am întrebat cu voce tare.

– Regele îşi face griji cu privire la sufletele oamenilor, zise preotul.

– Aşa că vrea să car după mine guri inutile, pe care va trebui să le hrănesc? Spune-i să-mi trimită cereale, şi o să iau câţiva preoţi afurisiţi.

Am parcurs din nou scrisoarea, care fusese scrisă de unul dintre scribii regali, însă la sfârşit am văzut un rând cu scrisul

îndrăzneț al lui Alfred. „Unde e Osferth", scrisese el. „Trebuie să se întoarcă astăzi. Trimite-l cu părintele Cuthbert."

– Tu ești părintele Cuthbert? l-am întrebat pe preotul neliniștit.

– Da, stăpâne.

– Ei bine, nu poți să-l iei pe Osferth, pentru că este bolnav.

– E bolnav?

– Este bolnav ca un câine și probabil că va muri.

– Dar mi s-a părut că l-am zărit, spuse părintele Cuthbert arătând dincolo de ușa deschisă, spre locul unde Finan încerca să-l facă pe Osferth să dea dovadă de ceva pricepere și entuziasm. Uitați-l, adăugă preotul cu însuflețire, încercând să fie de ajutor.

– Este foarte probabil că va muri, am spus eu încet și amenințător.

Părintele Cuthbert dădu să replice, dar îmi întâlni privirea și vocea i se stinse.

– Finan! am răcnit. Când irlandezul intră în casă cu o sabie în mână, l-am întrebat: Cât crezi că va trăi tânărul Osferth?

– Are noroc dacă supraviețuiește o zi, îmi răspunse el, presupunând că voiam să știu cât ar fi rezistat Osferth în luptă.

– Vezi? i-am spus părintelui Cuthbert. E bolnav. Va muri. Așa că zi-i regelui că o să-l jelesc. Și mai spune-i că, cu cât vărul meu întârzie mai mult, cu atât inamicul va deveni mai puternic în Lundene.

– Vremea e de vină, milord, oftă părintele Cuthbert. Lordul Æthelred nu găsește proviziile necesare.

– Spune-i că există mâncare în Lundene, m-am răstit, știind că vorbeam degeaba.

În cele din urmă, Æthelred veni la mijlocul lunii aprilie. Trupele noastre reunite însumau aproape opt sute de oameni, din care mai puțini de patru sute erau cu adevărat utili. Restul fuseseră luați din fyrdul Berrocscire-ului sau chemați de pe pământurile din Mercia, pe care Æthelred le moștenise de la tatăl lui, fratele mamei mele. Cei din fyrd erau țărani și veniseră înarmați cu securi sau cu arcuri de vânătoare. Puțini aveau

săbii sau lănci şi încă şi mai puţini aveau altă protecţie în afara unei veste de piele, în vreme ce unii nu aveau decât sape ascuţite. O sapă poate fi o armă de temut într-o încăierare, dar nu este deloc potrivită pentru a înfrânge un viking înzăuat şi înarmat cu un scut, o secure, o sabie lungă sau o sabie scurtă.

Luptătorii cu adevărat utili erau gărzile mele, în număr similar cu ale lui Æthelred, şi cei trei sute de oameni din garda lui Alfred, care erau conduşi de Steapa, al cărui chip era la fel de înspăimântător şi de întunecat ca de obicei. Acei oameni experimentaţi aveau să ducă greul luptei, în vreme ce restul se aflau acolo doar pentru a face ca armata noastră să pară numeroasă şi ameninţătoare.

Totuşi, Sigefrid şi Erik aveau să ştie exact cât de primejdioşi eram. De-a lungul iernii şi la începutul primăverii veniseră destui călători de la Lundene, şi unii erau, fără îndoială, spioni ai celor doi fraţi. Era clar că aceştia aflaseră câţi oameni aveam şi câţi dintre ei erau războinici adevăraţi şi primiseră de veste că urma un atac în ziua în care, în cele din urmă, am trecut pe malul nordic.

Am traversat în amonte de Coccham, iar treaba asta dură toată ziua. Æthelred bombănea din cauza întârzierii, însă vadul, care fusese de netrecut în timpul iernii, era din nou adânc, şi caii se lăsau cu greu convinşi să intre. Proviziile trebuiră încărcate pe corăbii ca să fie duse pe celălalt mal, dar nu la bordul corabiei lui Æthelred, care insistă că nu le putea transporta.

Alfred îi dăduse ginerelui său corabia *Heofonhlaf* pentru această campanie. Era mai mică decât navele fluviale ale regelui, iar Æthelred pusese să se instaleze o apărătoare de pânză la pupa, făcându-şi un adăpost chiar în faţa punţii cârmaciului. Avea acolo perne, piei, o masă şi taburete, şi îşi petrecu toată ziua privind cum oamenii traversau, în vreme ce servitorii îi aduceau mâncare şi bere.

Se uita împreună cu Æthelflaed, care, spre surprinderea mea, îl însoţise. O văzusem prima dată atunci când păşise pe mica punte înălţată a lui *Heofonhlaf*, iar ea, zărindu-mă, ridicase o mână ca să mă salute. La amiază, eu şi Gisela am fost

chemați de soțul ei, iar Æthelred o întâmpină pe Gisela ca pe o veche prietenă, străduindu-se s-o facă să se simtă cât mai bine și cerând să fie adusă pentru ea o mantie de blană. Æthelflaed, care asista la scenă, îmi aruncă o privire goală.

– Te întorci la Wintanceaster, milady? am întrebat-o.

Era deja femeie măritată cu un ealdorman, așa că am folosit titlul „milady".

– Vin cu voi, replică ea sec.

M-am mirat.

– Vii...? am început, dar n-am apucat să termin.

– Soțul meu dorește asta, spuse ea pe un ton solemn, apoi am întrezărit o licărire din vechea Æthelflaed atunci când îmi zâmbi fugar. Iar eu mă bucur. Vreau să văd o bătălie.

– Un câmp de bătălie nu este un loc potrivit pentru o lady, am zis eu cu fermitate.

– Nu o face să se îngrijoreze, Uhtred! strigă Æthelred din partea cealaltă a punții. Am asigurat-o pe soția mea că va fi în siguranță.

– Războiul nu este un loc potrivit pentru femei, am insistat eu.

– Își dorește să ne vadă obținând victoria, spuse Æthelred, așa că asta o să vadă, nu, rățușca mea?

– Mac, mac, făcu Æthelflaed atât de încet, încât numai eu am auzit-o.

Deslușisem amărăciune în glasul ei, dar, când m-am uitat la ea, am văzut că-i zâmbea dulce soțului său.

– Aș veni și eu dacă aș putea, spuse Gisela, apoi își atinse pântecul. Bebelușul încă nu era destul de mare ca să se vadă.

– Nu poți, i-am replicat, primind drept răsplată o strâmbătură ironică.

În acel moment se auzi un strigăt furios de la prora lui *Heofonhlaf*.

– Chiar nu poate un om să doarmă? țipa omul. Șterc saxon! Ai reușit să mă trezești!

Părintele Pyrlig dormise sub mica platformă de la prora, iar un nefericit reușise să-l deranjeze. Galezul ieși la lumina mohorâtă a zilei și clipi când dădu cu ochii de mine.

– Dumnezeule mare! pufni el dezgustat. E chiar lordul Uhtred!

– Am crezut că ești în Anglia de Est.

– Acolo eram, dar regele Æthelstan m-a trimis să mă asigur că tu și saxonii tăi nevolnici n-o să faceți pe voi când îi vedeți pe vikingi pe zidurile Lundene-ului.

Mi-au trebuit câteva clipe să-mi aduc aminte că Æthelstan era numele creștin al lui Guthrum. Pyrlig se apropie cu crucea de lemn bălăngănindu-i-se pe pântecele enorm.

– Bună dimineața, milady, i se adresă el voios lui Æthelflaed.

– Este după-amiază, părinte, zise Æthelflaed, iar căldura din vocea ei îmi spuse că îl plăcea pe preotul galez.

– E după-amiază? Dumnezeule mare, am dormit ca un prunc! Lady Gisela! Mă bucur să te văd. Vai, dar toate frumusețile s-au adunat aici! Le zâmbi celor două femei. Dacă n-ar fi plouat, aș fi crezut că am ajuns în rai. Milord! îi zise Pyrlig vărului meu, din tonul lui reieșind limpede că cei doi bărbați nu erau prieteni. Ai nevoie de vreun sfat, milord?

– N-am! rosti aspru Æthelred.

Părintele Pyrlig rânji spre mine.

– Alfred mi-a cerut să vin ca sfătuitor. Făcu o pauză pentru a-și scărpina o pișcătură de purice de pe pântec, apoi adăugă: Așa că trebuie să te sfătuiesc, lord Æthelred.

– La fel și eu, am spus.

– Și fără îndoială că sfatul lordului Uhtred va fi același ca al meu, continuă Pyrlig, și anume că trebuie să ne mișcăm cu viteza unui saxon care vede o sabie galeză.

– Asta înseamnă că trebuie să ne mișcăm repede, i-am explicat eu lui Æthelred, care înțelesese perfect ironia galezului.

Vărul meu mă ignoră.

– Ne insulți anume? îl întrebă el pe Pyrlig.

– Da, milord, rânji preotul, asta fac!

– Am ucis zeci de galezi, spuse vărul meu.

– Atunci, danezii nu vor fi nici o problemă pentru tine, nu-i aşa? replică Pyrlig vesel. Dar sfatul meu e valabil în continuare. Dă-i zor! Păgânii ştiu că venim şi, cu cât le lăsăm un răgaz mai mare, cu atât mai puternică va fi apărarea lor!

Ne-am fi putut mişca mai repede dacă am fi avut corăbii care să ne ducă în aval, însă Sigefrid şi Erik, ştiind că veneam, blocaseră traficul pe Temes, iar fără *Heofonhlaf*, nu reuşiserăm să găsim decât şapte, nici pe departe suficiente pentru a-i transporta pe oamenii noştri, aşa că doar cei lenţi, proviziile şi prietenii lui Æthelred călătoriră pe apă. Am pornit în cele din urmă la drum, care dură patru zile, şi în fiecare zi am văzut călăreţi la nord şi corăbii în aval de noi. Ştiam că erau iscoadele lui Sigefrid, care ne numărau pentru ultima dată în vreme ce armata noastră înainta anevoie spre Lundene. Am pierdut o zi întreagă pentru că era duminică, iar Æthelred insistă ca preoţii care ne însoţeau să ţină o slujbă. Pe când ascultam zumzetul vocilor, m-am uitat cum călăreţii inamici ne dădeau târcoale. Ştiam că Haesten probabil ajunsese deja la Lundene, iar oamenii lui, cel puţin două sau trei sute, aveau să întărească apărarea zidurilor.

Æthelred călătorea la bordul lui *Heofonhlaf*, coborând pe mal doar seara, ca să inspecteze santinelele pe care le postasem. Veşnic le schimba locurile, parcă pentru a sugera că nu ştiam ce am de făcut, dar l-am lăsat în pace. În ultima noapte am campat pe o insulă la care am ajuns de pe malul nordic pe un dig îngust. Ţărmul său era atât de plin de stuf, încât, dacă i-ar fi trecut prin minte să ne atace, Sigefrid ar fi constatat că era foarte greu de ajuns la tabăra noastră. Ne-am băgat corăbiile pe un canal care şerpuia la nord de insulă, iar când veni refluxul şi broaştele umplură amurgul cu orăcăieli, chilele se aşezară pe noroiul gros. Am aprins focul pe malul fluviului ca să-i putem vedea pe eventualii atacatori şi am postat oameni de jur împrejurul insulei.

Æthelred nu coborî pe mal în acea seară. În schimb, trimise un servitor care-mi ceru să mă duc la bordul lui *Heofonhlaf*, aşa că mi-am scos cizmele şi pantalonii şi m-am poticnit prin

mâlul cleios, după care m-am săltat la bordul corabiei. Steapa, care venise cu o parte din gărzile lui Alfred, mă însoţea. Un servitor se duse în partea cealaltă a corabiei şi scoase două găleţi cu apă din fluviu ca să ne spălăm pe picioare, apoi ne-am îmbrăcat din nou. L-am găsit pe vărul meu sub acoperitoarea de la pupa, împreună cu comandantul gărzilor sale, un tânăr nobil mercian pe nume Aldhelm, care avea un chip prelung şi trufaş, ochi negri şi un păr negru şi des pe care-l dăduse cu atâta ulei, încât lucea.

Şi Æthelflaed era acolo, însoţită de o slujnică şi de părintele Pyrlig, care rânjea. I-am făcut o plecăciune, iar ea îmi zâmbi, dar fără entuziasm, după care îşi coborî privirea spre gherghe-ful ei, care era luminat de un felinar făcut dintr-un corn. Broda cu lână albă pe un material verde, creând imaginea unui cal cabrat, acela fiind steagul soţului ei. Un steag similar, dar mult mai mare atârna nemişcat pe catargul corabiei. Vântul nu bătea deloc, aşa că fumul celor două oraşe ce formau Lundene-ul era o pată nemişcată pe cerul tot mai întunecat de la răsărit.

– Vom ataca în zori, anunţă Æthelred fără a se osteni să ne salute. Era îmbrăcat în zale şi avea la brâu cele două săbii, pe cea lungă şi pe cea scurtă. Părea neobişnuit de înfumurat, deşi încerca să vorbească pe un ton normal. Dar eu nu voi da semnalul de plecare pentru trupa mea până nu te aud că ai pornit atacul.

M-am încruntat la auzul acelor cuvinte.

– Nu vei da semnalul de plecare pentru trupa ta până nu vei auzi că am pornit eu atacul? am repetat eu precaut.

– E clar, nu-i aşa? întrebă Æthelred pe un ton agresiv.

– Foarte clar, rosti Aldhelm batjocoritor.

Se purta cu Æthelred aşa cum se purta Æthelred cu Alfred şi, fiind convins că era în graţiile vărului meu, nu se jena să-mi adreseze o insultă voalată.

– Mie nu mi-e clar! interveni părintele Pyrlig. Planul pe care l-am convenit, continuă galezul adresându-i-se lui Æthelred, este ca tu să simulezi un atac asupra zidului de apus, iar după

ce-i vei fi atras pe apărătorii zidului nordic, oamenii lui Uhtred să dea atacul real.

– Ei bine, m-am răzgândit, spuse Æthelred nepăsător. Oamenii lui Uhtred vor face diversiunea, iar eu voi da atacul real.

Își ridică bărbia mare și se uită la mine, provocându-mă să-l contrazic. Și Æthelflaed mă privea, iar eu am simțit că dorea să mă opun soțului ei, însă i-am surprins pe toți încuviințând din cap.

– Dacă insiști, am zis.

– Insist, confirmă Æthelred, incapabil să-și ascundă plăcerea de a fi obținut atât de ușor aparenta victorie. Poți să iei gărzile tale, adăugă el în silă, de parcă ar fi avut vreo autoritate să decidă în privința lor, plus alți treizeci de oameni.

– Ne-am înțeles că pot lua cincizeci, i-am adus aminte.

– M-am răzgândit și în privința asta! replică arțăgos ealdormanul. Deja insistase ca oștenii din fyrdul Berrocscire-ului, oamenii mei, să se alăture trupei sale, iar eu acceptasem supus, la fel cum tocmai acceptasem ca gloria reușitei atacului să-i revină lui. Poți lua treizeci de oameni, încheie el cu asprime.

M-aș fi putut opune și poate că ar fi trebuit s-o fac, însă știam că n-avea nici un rost. Æthelred n-ar fi cedat în fața nici unui argument, dorind doar să-și demonstreze autoritatea în fața tinerei sale soții.

– Nu uita că Alfred mi-a dat mie comanda, spuse el.

– N-am uitat, am zis.

Părintele Pyrlig mă privea cu viclenie, fără îndoială întrebându-se de ce oare cedasem cu atâta ușurință. Aldhelm zâmbea pe jumătate, probabil crezând că fusesem intimidat de Æthelred.

– Vei pleca înaintea noastră, continuă Æthelred.

– Voi pleca foarte curând, pentru că așa trebuie, am zis.

– Gărzile mele, spuse Æthelred uitându-se la Steapa, vor da atacul real. Tu vei conduce trupele regale în urma lor.

– Eu mă duc cu Uhtred! spuse Steapa.

Æthelred clipi.

– Tu eşti comandantul gărzilor lui Alfred! rosti el încet, de parcă ar fi vorbit cu un copil mic. Şi le vei aduce lângă zid de îndată ce oamenii mei vor înălţa scările.

– Eu mă duc cu Uhtred, repetă Steapa. Aşa a poruncit regele.

– Regele nu a poruncit aşa ceva! zise Æthelred dispreţuitor.

– A făcut-o în scris, ripostă uriaşul.

Încruntat, scotoci în punga de la brâu şi scoase un mic pergament. Îl privi nesigur dacă scrisul era sau nu cu susul în jos, apoi ridică din umeri şi i-l dădu vărului meu.

Æthelred se posomorî pe măsură ce citea mesajul la lumina felinarului soţiei sale.

– Ar fi trebuit să-mi dai asta mai devreme, spuse el nemulţumit.

– Am uitat, zise Steapa. Şi voi lua şase oameni pe care-i voi alege eu.

Steapa avea un fel de a vorbi care descuraja orice contradicţie. Vorbea încet, aspru şi monoton, izbutind să dea impresia că era prea prost ca să înţeleagă obiecţiile stârnite de cuvintele lui. De asemenea, dădea impresia că era foarte posibil să-l măcelărească pe cel care insista să-l contrazică. Iar Æthelred, în faţa vocii încăpăţânate a lui Steapa şi a simplei prezenţe a unui om atât de înalt şi de lat şi cu un chip atât de sinistru, cedă fără luptă.

– Dacă asta este porunca regelui... mormăi el returnându-i pergamentul.

– Asta este! insistă Steapa.

Păru că nu ştia ce să facă cu pergamentul. Pentru o clipă, am crezut că-l va mânca, dar apoi îl azvârli peste bord şi se încruntă spre est, privind marele nor de fum care atârna deasupra oraşului.

– Ai grijă să ajungi la timp mâine, îmi zise Æthelred, succesul nostru depinde de asta.

Era clar că pusese capăt întrevederii. Altcineva ne-ar fi oferit bere şi mâncare, însă Æthelred se îndepărtă de noi, aşa că eu şi Steapa ne-am dezbrăcat din nou şi am pornit spre mal prin noroiul cleios.

– Tu l-ai întrebat pe Alfred dacă poţi veni cu mine? l-am iscodit pe Steapa în vreme ce ne croiam drum prin stuf.

– Nu, regele a fost cel care a dorit să vin cu tine. A fost ideea lui.

– Bine. Mă bucur. Şi chiar aşa era. Eu şi Steapa fuseserăm iniţial duşmani, însă deveniserăm prieteni, legătura dintre noi fiind întărită de faptul că stătuserăm scut lângă scut şi înfruntaserăm inamicul. Nici că aş fi vrut să am pe altcineva alături, i-am zis eu cu căldură, în timp ce mă aplecam să-mi pun cizmele.

– Vin cu tine ca să te ucid, spuse el.

M-am oprit şi m-am holbat la el prin întuneric.

– Ca să faci ce?

– Ca să te ucid, repetă el, apoi îşi aminti ordinul complet al lui Alfred. Ca să te ucid dacă se dovedeşte că eşti de partea lui Sigefrid.

– Dar nu sunt!

– Vrea doar să fie sigur de asta. Iar călugărul acela, Asser, zice că nu se poate avea încredere în tine, aşa că, dacă nu respecţi ordinele, trebuie să te ucid.

– De ce îmi spui asta? l-am întrebat.

Uriaşul ridică din umeri.

– Nu contează dacă eşti prevenit sau nu, eu tot o să te ucid.

– Ba nu, vei încerca să mă ucizi, l-am corectat eu.

Se gândi îndelung la cuvintele mele, apoi clătină din cap.

– Ba nu, o să te ucid, zise el în cele din urmă.

Şi chiar ar fi făcut-o.

Am pornit la drum în toiul nopţii, sub un cer acoperit de nori. Călăreţii inamici care ne urmăriseră se întorseseră în oraş la căderea serii, însă eram sigur că Sigefrid avea iscoade ascunse în întuneric, aşa că, vreme de un ceas, am urmat o cărare care ducea spre nord, prin mlaştină. Era greu să nu te abaţi de la potecă, dar, după un timp, pământul deveni mai ferm, urcând spre un sat unde mici focuri ardeau în colibele cu pereţi de lut şi acoperişuri din stuf. Am deschis o uşă şi am văzut

o familie îngrozită ghemuită lângă vatră. Oamenii erau înspăimântaţi pentru că ne auziseră venind şi ştiau că noaptea nu se auzeau alte zgomote în afara celor făcute de creaturile primejdioase.

– Cum se numeşte acest sat? am vrut să ştiu. Preţ de câteva clipe, nimeni nu-mi răspunse, apoi un bărbat începu să facă plecăciuni necontenite şi bâigui că acel loc se numea Padintune. Padintune? am întrebat. Domeniul lui Padda? Este aici Padda?

– A murit, stăpâne, zise bărbatul, a murit cu mulţi ani în urmă. Nimeni din cei de-aici nu l-a cunoscut, stăpâne.

– Padda şi cu mine am fost prieteni, dar, dacă vreun sătean iese din casă, nu vom fi prieteni. Nu doream ca vreun sătean să dea fuga în Lundene şi să-l avertizeze pe Sigefrid că trecusem prin Padintune. Ai înţeles, omule?

– Da, stăpâne.

– Cel care iese din casă va muri, am rostit eu ameninţător.

Mi-am adunat oamenii pe uliţă şi i-am cerut lui Finan să pună câte un om de pază lângă fiecare colibă.

– Nimeni nu pleacă, i-am spus. Pot să doarmă în paturile lor, dar nimeni nu iese din sat.

Steapa apăru din întuneric.

– N-ar trebui să mărşăluim spre nord?

– Ba da, dar n-o facem, i-am zis. Ăsta e momentul în care ar trebui să mă omori. Nu mă supun ordinelor.

– Ah! făcu el, apoi se lăsă pe vine.

I-am auzit pielea armurii scârţâind şi zalele zornăind.

– Ţi-ai putea scoate pumnalul acum, am sugerat eu, şi să mă spinteci dintr-o mişcare? O singură tăietură în burtă? Doar fă-o repede, Steapa. Despică-mi burta şi ridică pumnalul prin ea până ajunge la inimă. Dar înainte, lasă-mă să-mi scot sabia din teacă, da? Îţi promit că n-o s-o folosesc împotriva ta. Doar vreau să mă duc în palatul lui Odin după ce mor.

Uriaşul chicoti.

– N-o să te înţeleg niciodată, Uhtred.

– Sunt un om foarte simplu. Vreau doar să mă duc acasă.

– Nu în palatul lui Odin?

– În cele din urmă, da, însă mai întâi vreau să ajung acasă.

– În Northumbria?

– Unde am o fortăreață lângă mare, am spus eu plin de dor. M-am gândit ce frumos era Bebbanburgul pe stânca lui înaltă și la sălbatica mare cenușie care se unduia la nesfârșit spărgându-se de faleză, și la vântul rece care bătea dinspre nord, și la pescărușii albi care țipau în jerbele de spumă împroșcată de valuri. Acasă! am repetat.

– Casa pe care ți-a furat-o unchiul tău? mă întrebă Steapa.

– Ælfric, am zis eu pe un ton care exprima dorința de răzbunare. M-am gândit din nou la soartă. Ælfric, fratele mai mic al tatălui meu, rămăsese la Bebbanburg când eu îl însoțisem pe tata la Eoferwic. Eram copil pe vremea aceea. Tata murise la Eoferwic, spintecat de o sabie daneză, iar eu îi fusesem dat ca sclav lui Ragnar cel Bătrân, care mă crescuse ca pe fiul lui. Unchiul meu, ignorând dorința tatei, păstrase Bebbanburgul pentru el. Acea trădare îmi rămăsese permanent întipărită în inimă, făcându-mă să acumulez o furie teribilă, iar într-o zi aveam să mă răzbun. Într-o zi, i-am spus lui Steapa, o să-l spintec pe Ælfric de la vintre până la stern și o să-l privesc cum moare, dar n-o s-o fac repede. N-o să-i străpung inima. O să mă uit cum moare și cum se pișă pe el în timp ce se zvârcolește. Apoi o să-i ucid fiii.

– Dar în noaptea asta ce vei face? Pe cine vei ucide în noaptea asta?

– În noaptea asta vom cuceri Lundene-ul.

Nu i-am putut vedea fața pe întuneric, dar l-am simțit că zâmbea.

– I-am zis eu lui Alfred că poate avea încredere în tine.

Fu rândul meu să zâmbesc. Un câine urlă undeva în Padintune, dar se potoli repede.

– Totuși, nu sunt sigur că Alfred poate avea încredere în mine, am zis după o tăcere îndelungată.

– De ce? mă întrebă Steapa uimit.

– Pentru că, într-un fel, sunt un foarte bun creștin.

– Tu? Creștin?

– Îmi iubesc dușmanii.

– Pe danezi?

– Da.

– Eu nu-i iubesc, spuse uriașul posomorât.

Părinții lui Steapa fuseseră uciși de danezi. Nu i-am răspuns. Mă gândeam la destin. Dacă cele trei ursitoare ne cunosc soarta, de ce facem jurăminte? Iar dacă ne încălcăm un jurământ, este trădare? Sau așa vrea soarta?

– Deci, mâine ne vom bate cu ei? vru Steapa să știe.

– Desigur. Dar nu așa cum se așteaptă Æthelred. Așa că nu mă supun ordinelor, iar ție ți s-a poruncit să mă ucizi dacă fac asta.

– O să te ucid mai târziu, îmi promise el.

Æthelred modificase planul convenit, fără să bănuiască vreo clipă că oricum nu intenționasem să-l respect. Era prea previzibil. Cum altfel să atace o armată un oraș dacă nu încercând să-i îndepărteze pe apărători de meterezele vizate? Sigefrid și-ar fi dat seama că primul atac era o momeală și și-ar fi lăsat garnizoana la locul ei până ar fi fost sigur că identificase amenințarea reală, iar noi am fi murit sub zidurile lui și Lundene ar fi rămas fortăreața vikingilor.

Astfel, singura modalitate de a cuceri Lundene-ul era să-i păcălim, să ne furișăm pe nevăzute și să ne asumăm un risc disperat.

– Ceea ce intenționez să fac, i-am spus lui Steapa, este să aștept ca Æthelred să plece de lângă insulă. Atunci o să luăm două corăbii. Va fi primejdios, foarte primejdios, pentru că va trebui să trecem pe întuneric prin spațiul dintre ruinele podului, iar corăbiile naufragiază acolo chiar și pe lumină. Dar, dacă reușim să trecem, ne va fi ușor să intrăm în orașul vechi.

– Am crezut că există un zid pe malul fluviului.

– Există, dar e spart într-un loc.

Un roman își construise o casă mare pe malul fluviului și săpase un mic canal lângă ea. Canalul străpungea zidul, creând o breșă. Presupuneam că romanul fusese bogat și dorise să aibă

un debarcader propriu pentru corabia lui, iar spărtura aceea era calea pe unde aveam să intru în Lundene.

– De ce nu i-ai spus lui Alfred? mă întrebă Steapa.

– Alfred e în stare să păstreze un secret, dar Æthelred nu este. Ar fi spus cuiva, şi danezii ne-ar fi aflat planurile în două zile.

Acesta era adevărul. Noi aveam spioni şi ei aveau spioni, iar dacă mi-aş fi dezvăluit intenţiile reale, Sigefrid şi Erik ar fi blocat canalul cu corăbii şi ar fi umplut cu oameni marea casă de lângă fluviu. Am fi murit pe mal, dar încă puteam muri, deoarece nu ştiam dacă puteam găsi deschizătura dintre ruinele podului. Chiar dacă o găseam, nu era sigur că puteam trece prin acel spaţiu primejdios unde apa era joasă şi înspumată. Dacă ratam deschizătura, dacă una dintre corăbii se abătea cu doar o jumătate de lungime de vâslă de la ea, curentul avea să ne ducă spre stâlpii de susţinere sparţi, oamenii aveau să fie azvârliţi peste bord, iar eu nici măcar n-aş fi auzit că se înecau, fiindcă zalele şi armele i-ar fi tras la fund instantaneu.

Steapa chibzui o vreme, ceea ce era întotdeauna un proces lent, dar într-un târziu îmi puse o întrebare deşteaptă.

– De ce nu debarcăm în amonte de pod? Probabil că sunt porţi în zid.

– Sunt vreo zece, poate chiar mai multe, însă Sigefrid sigur le păzeşte. Şi ultimul lucru la care s-ar aştepta este ca nişte corăbii să încerce să treacă prin deschizătura din ruinele podului.

– Deoarece corăbiile se scufundă acolo?

– Deoarece corăbiile se scufundă acolo, i-am confirmat.

Văzusem asta întâmplându-se o dată, mă uitasem cum o corabie de negoţ încercase să treacă prin spărtură şi să ajungă în apa liniştită de dincolo de ea, însă cârmaciul se îndepărtase prea mult de o parte, iar stâlpii prăbuşiţi îi sfâşiaseră carena. Deschizătura avea o lăţime de vreo patruzeci de paşi, şi când apele fluviului erau calme, când nu era nici flux, nici reflux, nici vânt care să stârnească valuri, acel gol părea inofensiv, dar niciodată nu era. Podul de la Lundene era un ucigaş nemilos, iar pentru a cuceri Lundene-ul trebuia să trec de acel pod.

Şi dacă supravieţuiam? Dacă reuşeam să găsim debarcaderul roman şi să coborâm pe mal? Atunci, am fi fost puţini, iar duşmanii ar fi fost mulţi, aşa că unii dintre noi aveau să moară pe străzile oraşului înainte ca trupa lui Æthelred să poată trece de zid. Am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui şi am pipăit micuţa cruce de argint încrustată în el. Cadoul de la Hild. Darul unei iubite.

– Ai auzit cântecul vreunui cuc? l-am întrebat pe Steapa.

– Încă nu.

– E vremea să plecăm, am zis. Asta dacă nu cumva vrei să mă omori...

– Poate, mai târziu, spuse uriaşul. Deocamdată, voi lupta alături de tine.

Şi avea să fie o luptă crâncenă. Ştiam asta. Mi-am atins amuleta-ciocan şi m-am rugat pe întuneric să trăiesc pentru a vedea copilul din pântecul Giselei.

Apoi, ne-am întors spre sud.

Osric, care ne luase de la Lundene pe mine şi pe părintele Pyrlig, era unul dintre căpitanii noştri, iar celălalt era Ralla, participant la ambuscada în urma căreia pusesem să fie spânzurate cadavrele danezilor pe malul fluviului. Ralla trecuse de nenumărate ori prin deschizătura din ruinele podului de la Lundene.

– Dar niciodată noaptea, îmi spuse el în acea noapte, când ne-am întors la corăbii.

– Dar se poate face?

– Rămâne de văzut, milord, nu-i aşa?

Æthelred lăsase o sută de oameni să păzească insula lângă care se aflau corăbiile, iar acei oameni se aflau sub comanda lui Egbert, un războinic bătrân, a cărui autoritate era dovedită de lanţul de argint pe care-l purta la gât. Egbert mă luă la întrebări când ne-am întors pe neaşteptate. Nu avea încredere în mine şi credea că abandonasem atacul pe care trebuia să-l dau în nordul oraşului deoarece nu voiam ca Æthelred să învingă. Aveam nevoie de o parte din oamenii lui, dar, cu cât mă rugam

mai mult de el, cu atât devenea mai ostil. Luptătorii mei se îmbarcau pe cele două corăbii, înaintând prin apa rece şi săltându-se la bord.

– De unde să ştiu că nu te întorci la Coccham? mă întrebă Egbert suspicios.

– Steapa! am strigat. Spune-i lui Egbert ce vom face.

– Vom ucide danezi, mârâi uriaşul de lângă un foc.

Flăcările se reflectau în armura lui de zale şi în ochii duri şi sălbatici.

– Dă-mi douăzeci de oameni, l-am rugat pe Egbert.

El se uită la mine, apoi clătină din cap.

– Nu pot.

– De ce?

– Trebuie s-o păzim pe Lady Æthelflaed, spuse el. Astea sunt ordinele lordului Æthelred. Treaba noastră este s-o păzim.

– Atunci, lasă douăzeci de oameni pe corabia ei şi dă-mi-i mie pe ceilalţi.

– Nu pot, stărui Egbert cu încăpăţânare.

Am suspinat.

– Tatwine mi-ar fi dat oameni.

Tatwine comandase garda tatălui lui Æthelred.

– L-am cunoscut pe Tatwine, am continuat eu.

– Ştiu că l-ai cunoscut.

Egbert vorbise pe un ton tăios, mesajul fiind că nu-i plăcea de mine. Tatwine îmi fusese comandant timp de câteva luni, în tinereţe, pe când eram nesăbuit, ambiţios şi arogant. În mod clar, Egbert gândea că şi acum eram nesăbuit, ambiţios şi arogant, şi poate că avea dreptate.

Se răsuci, iar eu am crezut că încheiase discuţia cu mine, însă de fapt privea o siluetă albă şi fantomatică ce apăruse dincolo de focurile de tabără. Era Æthelflaed, care, văzând că ne întorseserăm, venise la mal înfăşurată într-o mantie albă ca să vadă despre ce era vorba. Părintele Pyrlig o însoţea.

– De ce nu te-ai dus cu Æthelred? l-am întrebat, surprins să-l văd acolo.

– Domnia sa a considerat că nu mai are nevoie de sfaturile mele, spuse Pyrlig, aşa că mi-a cerut să rămân aici şi să mă rog pentru el.

– Nu ţi-a cerut, îl corectă Æthelflaed, ţi-a poruncit să rămâi aici şi să te rogi pentru el.

– Aşa este, şi, după cum se poate vedea, sunt îmbrăcat pentru rugăciune. Preotul galez purta zalele şi avea cele două săbii prinse la brâu. Dar tu? Credeam că eşti în drum spre nordul oraşului.

– O să mergem pe fluviu şi-o să atacăm Lundene-ul de la mal, i-am explicat.

– Pot să vin şi eu? întrebă Æthelflaed plină de speranţă.

– Nu!

Zâmbi auzind acel refuz aspru.

– Soţul meu ştie ce faci?

– O să afle, milady.

Zâmbi din nou, apoi veni lângă mine, îmi dădu mantia la o parte ca să se sprijine de trupul meu şi trase mantia mea neagră peste veşmântul ei alb.

– Mi-e frig, îi spuse ea lui Egbert, pe chipul căruia apăruseră surprinderea şi indignarea.

– Suntem prieteni vechi, am adăugat eu.

– Prieteni foarte vechi, confirmă Æthelflaed cuprinzându-mi talia cu un braţ. Egbert nu-i putea vedea mâna pe sub mantia mea. Eu îi simţeam părul auriu sub barbă şi trupul subţire tremurând. Îl consider pe Uhtred unchiul meu, mai spuse ea.

– Un unchi care va obţine victoria pentru soţul tău, am zis. Însă am nevoie de luptători. Iar Egbert nu vrea să-mi dea.

– De ce nu?

– Pretinde că are nevoie de toţi oamenii lui ca să te păzească.

– Dă-i cei mai buni oameni ai tăi, îi spuse ea lui Egbert cu o voce domoală, plăcută.

– Milady, ordinele mele sunt să...

– Îi vei da cei mai buni oameni! Æthelflaed ieşise de sub mantia mea şi intrase în lumina puternică a focurilor. Sunt fiica regelui, rosti ea cu aroganţă, şi soţia ealdormanului de Mercia!

Şi îţi poruncesc să-i dai lui Uhtred cei mai buni oameni pe care îi ai! Acum!

Vorbise foarte tare, atrăgând atenţia tuturor oştenilor aflaţi pe malul insulei. Egbert păru ofensat, dar nu zise nimic. În schimb, îşi îndreptă trupul, cu o expresie încăpăţânată pe chip. Pyrlig îmi întâlni privirea şi zâmbi şiret.

– Nici unul dintre voi nu are curaj să lupte alături de Uhtred? îi întrebă Æthelflaed pe oamenii care se holbau la noi. Avea paisprezece ani, era o fetişcană subţire şi palidă, dar întreaga ei atitudine arăta că era descendenta unui lung şir de regi. Tatăl meu ar dori să daţi dovadă de curaj în noaptea asta! continuă ea. Sau vreţi ca, atunci când mă voi întoarce la Wintanceaster, să-i spun tatălui meu că voi aţi stat lângă foc în timp ce Uhtred lupta?

Pusese întrebarea uitându-se la Egbert.

– Dă-mi douăzeci de oameni, l-am rugat eu.

– Dă-i mai mulţi! rosti ferm Æthelflaed.

– Pe corăbii nu e loc decât pentru alţi patruzeci, am zis.

– Atunci, dă-i patruzeci!

– Milady... spuse Egbert încă ezitând, dar se opri când Æthelflaed ridică o mână mică şi mă întrebă:

– Pot avea încredere în tine, lord Uhtred?

Mi se părea o întrebare ciudată din partea unei copile pe care o cunoşteam aproape de când se născuse, aşa că am zâmbit şi am răspuns cu seninătate:

– Poţi avea încredere în mine.

Chipul ei se aspri, iar ochii îi scânteiară. Poate că era doar reflexia focului în pupile, însă eu mi-am dat seama deodată că era mult mai mult decât doar o copilă, era fiica regelui.

– Tata, rosti ea cu voce limpede, pentru ca toţi s-o poată auzi, spune că eşti cel mai bun războinic al lui. Dar nu are încredere în tine.

Urmă o tăcere neplăcută. Egbert îşi drese glasul şi-şi coborî privirea.

– Nu l-am lăsat niciodată la greu, am replicat fără să şovăi.

– Se teme că loialitatea ta este de vânzare.

– I-am jurat credinţă, am spus cu aceeaşi hotărâre.

– Iar acum, vreau să-mi juri mie, îmi ceru ea întinzându-mi mâna subțire.

– Ce să-ți jur?

– Că nu vei încălca jurământul făcut tatălui meu, spuse Æthelflaed, și că vei fi loial saxonilor, nu danezilor, și că vei lupta pentru Mercia când Mercia ți-o va cere.

– Milady... am bâiguit, consternat de lista cerințelor ei.

– Egbert! mă întrerupse ea. Nu-i vei da lordului Uhtred nici un om dacă nu va jura că va sluji Mercia cât timp voi trăi eu.

– Nu, milady, murmură Egbert.

Cât avea să trăiască ea? Ce voia să spună cu asta? Îmi amintesc că m-am întrebat ce era cu acele cuvinte, gândindu-mă că planul meu de a cuceri Lundene-ul depindea de răspunsul pe care i-l dădeam. Æthelred mă lipsise de oamenii de care aveam nevoie, iar Æthelflaed avea puterea să mi-i redea, însă, pentru a obține victoria, trebuia să mă leg printr-un alt jurământ pe care nu doream să-l fac. Ce-mi păsa mie de Mercia? Dar în noaptea aceea voiam să-mi duc oamenii prin ruinele unui pod al morții pentru a dovedi că puteam s-o fac. Îmi păsa de reputația mea, îmi păsa de numele meu, îmi păsa de faimă.

După o scurtă chibzuință, am scos din teacă Răsuflarea-Șarpelui și i-am întins-o cu plăselele spre ea, apoi am îngenuncheat și i-am cuprins mâinile încleștate pe mânerul sabiei mele.

– Îți jur, milady!

– Juri că-l vei sluji cu credință pe tatăl meu?

– Da, milady!

– Și că, atâta vreme cât voi trăi eu, vei sluji Mercia?

– Atâta vreme cât vei trăi, milady! am spus, îngenunchind în noroi și minunându-mă ce prost eram. Voiam să mă duc în nord, voiam să scap de pioșenia lui Alfred, voiam să fiu cu prietenii mei, dar juram să fiu loial ambițiilor lui Alfred și blondei lui fiice. Jur! am rostit, strângându-i puțin mâinile, ca semn al sincerității mele.

– Dă-i oameni, Egbert! porunci Æthelflaed.

Îmi dădu treizeci de oameni și trebuie să recunosc că erau cei mai buni, cei tineri, războinicii mai bătrâni rămânând s-o

păzească pe Æthelflaed și tabăra. Așa că acum aveam peste șaptezeci de luptători, iar unul dintre ei era părintele Pyrlig.

– Mulțumesc, milady! i-am spus lui Æthelflaed.

– M-ai putea răsplăti, zise ea regăsindu-și dintr-odată glasul de copiliță zburdalnică.

– Cum?

– Ia-mă cu tine.

– Nici vorbă!

Ea se încruntă auzindu-mi tonul și mă privi în ochi.

– Ești supărat pe mine? mă întrebă cu voce moale.

– Sunt supărat pe mine, milady.

– Uhtred! gemu ea.

– Îmi voi respecta jurămintele, milady, i-am promis, după care m-am răsucit pe călcâie și-am plecat.

Nu-mi convenea că jurasem, dar cel puțin aveam șaptezeci de oameni cu care să cuceresc un oraș, șaptezeci de oameni la bordul a două corăbii care în scurt timp părăsiră canalul și intrară în curentul puternic al fluviului Temes.

Eu mă aflam la bordul corabiei lui Ralla, corabie pe care o capturasem de la Jarrel, danezul al cărui cadavru spânzurat devenise de mult un schelet. Ralla se afla la pupa, lângă vâsla pentru cârmit.

– Nu sunt sigur că ar trebui să facem asta, milord, spuse el.

– De ce?

Scuipă peste bord, în fluviul întunecat.

– Apa curge cu viteză prea mare. Probabil că se revarsă prin spărtură ca o cascadă. Chiar și când curentul este domol, locul acela e înșelător.

– Du corabia drept și roagă-te zeului în care crezi, l-am îndemnat.

– Asta dacă reușim să vedem deschizătura, zise el sumbru. Se uită în spate, încercând să zărească corabia lui Osric, dar aceasta era înghițită de întuneric. Am văzut o corabie reușind să treacă în timpul refluxului, însă era zi, iar apele nu erau umflate de ploi, adăugă Ralla.

– Suntem în timpul refluxului?

– În plin reflux, mormăi căpitanul posomorât.

– Atunci, roagă-te! am zis eu sec.

Am atins amuleta-ciocan, apoi mânerul Răsuflării-Şarpelui, în vreme ce corabia prindea viteză în curentul puternic. Malurile fluviului erau departe. Ici şi colo se zărea câte o licărire, dovada unui foc care ardea într-o casă, iar în faţă, sub cerul fără lună, era o lumină slabă acoperită cu un văl negru – noul oraş saxon al Lundene-ului. Lumina provenea de la vetrele din oraş, iar vălul era fumul scos de ele. Ştiam că, undeva sub acel văl, Æthelred mărşăluia cu oamenii lui, traversând valea râului Fleot şi urcând spre zidul roman. Sigefrid, Erik şi Haesten aflaseră că se apropia, pentru că precis cineva din oraşul nou dăduse fuga în oraşul vechi ca să-i avertizeze. Danezii, norvegienii şi frizonii, ba chiar şi câţiva saxoni fără stăpân, probabil că se treziseră şi alergau spre meterezele oraşului vechi.

Iar noi coboram pe fluviul întunecat.

Nimeni nu vorbea prea mult. Fiecare om de pe cele două corăbii cunoştea primejdia cu care ne confruntam. Am înaintat printre oamenii care stăteau ghemuiţi pe punte, iar părintele Pyrlig probabil simţi că mă apropiam sau poate că o rază de lumină se reflectă din creasta în formă de lup a coifului meu, pentru că mă salută înainte să mă vadă.

– Stai jos, milord, spuse el.

Şedea la capătul băncii unui vâslaş, însă eu am rămas în picioare lângă el, cu cizmele împroşcate de apa din santină.

– Te-ai rugat? am vrut să ştiu.

– M-am rugat întruna, îmi răspunse el cu sinceritate. Uneori, mă gândesc că Dumnezeu s-o fi săturat de vocea mea. Şi fratele Osferth se roagă.

– Nu sunt frate, zise Osferth supărat.

– Dar rugăciunile tale s-ar putea să dea rezultate mai bune dacă Dumnezeu crede că eşti, spuse galezul.

Fiul nelegitim al lui Alfred stătea ghemuit lângă părintele Pyrlig. Finan îl echipase pe Osferth cu o cămaşă de zale care fusese reparată după ce fostul ei posesor, un danez, se alesese cu burta străpunsă de o lance saxonă. Avea şi un coif, cizme înalte,

mănuşi de piele, un scut rotund, o sabie lungă şi una scurtă, aşa că măcar arăta ca un războinic.

– Mi se cere să te trimit înapoi la Wintanceaster, i-am zis.

– Ştiu.

– Milord, îi aminti Pyrlig tânărului.

– Milord, se supuse Osferth fără nici un chef.

– Nu vreau să-i trimit regelui cadavrul tău, aşa că ţine-te aproape de părintele Pyrlig, am adăugat.

– Foarte aproape, băiete, prefă-te că mă iubeşti, întări preotul.

– Stai în spatele lui, i-am poruncit lui Osferth.

– Uită chestia cu iubirea, zise Pyrlig repede, mai bine prefă-te că eşti câinele meu.

– Şi spune-ţi rugăciunile, am încheiat.

Nu aveam alte sfaturi mai bune pentru Osferth, singura alternativă fiind să-i dau hainele jos şi să-l trimit înot la ţărm. Credeam la fel de mult ca şi Finan în calităţile lui de războinic, adică deloc. Osferth era dezagreabil, încet la minte şi neîndemânatic. Dacă n-ar fi fost Leofric, răposatul lui unchi, l-aş fi trimis bucuros înapoi la Wintanceaster, dar Leofric mă luase de când eram un băiat necopt şi mă transformase într-un războinic de temut, aşa că aveam să-l suport pe Osferth de dragul lui.

Am ajuns în dreptul oraşului nou. Simţeam mirosul de cărbune ars din fierării şi vedeam reflexiile focurilor departe pe străzile întunecate. Am privit în faţă, spre locul unde podul traversa fluviul, dar bezna era de nepătruns.

– Trebuie să văd deschizătura, strigă Ralla de la cârmă.

M-am întors la pupa păşind orbeşte printre oamenii ghemuiţi pe punte.

– Dacă n-o văd, adăugă el când mă auzi venind, nu pot încerca să trec prin ea.

– Cât de aproape suntem?

– Prea aproape, zise căpitanul, iar eu i-am deslușit panica din voce.

Am urcat pe platforma cârmei, lângă el. În lumina slabă a focurilor se zărea oraşul vechi, oraşul de pe dealuri înconjurat

de zidul roman. Mi-am dat seama că Ralla avea dreptate. Eram aproape.

– Trebuie să luăm o decizie, spuse el. Va trebui să debarcăm în amonte de pod.

– Dacă debarcăm acolo, o să ne vadă, i-am atras atenţia.

Fără îndoială, danezii păzeau fortificaţiile din amonte de pod.

– Atunci, fie mori aici cu o sabie în mână, fie mori înecat, mormăi căpitanul.

Am privit spre aval, dar n-am văzut nimic.

– Atunci, aleg sabia, am zis posomorât, acceptând că ideea mea disperată nu putea fi pusă în practică.

Ralla trase adânc aer în piept ca să strige la vâslaşi, dar nu apucă s-o facă pentru că brusc, departe în faţă, acolo unde Temes se lărgea şi se revărsa în mare, apăru o lumină galbenă. Nu era un galben aprins, nu era un galben de viespe, ci un galben întunecat, mohorât, bolnăvicios, care se prelingea printre nori. Erau zorii care se iveau pe mare, nişte zori palizi, ezitanţi, dar era lumină. Ralla nici nu strigă, nici nu întoarse vâsla de cârmit ca să îndrepte corabia spre mal. În schimb, îşi atinse amuleta de la gât şi menţinu cursul.

– Lasă-te pe vine, milord, şi ţine-te zdravăn de ceva!

Corabia fremăta ca un cal înainte de bătălie. Nu mai aveam ce să facem, eram prinşi în strânsoarea fluviului. Apa curgea cu putere la vale, umflată de ploile de primăvară şi de râurile ieşite din mătci, formând valuri înalte acolo unde se izbea de ruinele podului. Clocotea, mugea şi spumega printre stâlpii de piatră, însă la mijlocul podului, acolo unde se afla spărtura, se revărsa ca o panglică strălucitoare de la o înălţime cât un stat de om, apoi se învârtejea şi şopotea, după care se calma din nou. Auzeam apa luptându-se cu podul, o auzeam tunând la fel de tare ca valurile ce atacă o plajă pe timp de furtună.

Ralla cârmi spre deschizătură, care abia se întrezărea în zorii gălbui. În spatele nostru era întuneric, însă la un moment dat am văzut lumina slabă a dimineţii reflectându-se în etrava strălucind de apă a corabiei lui Osferth şi mi-am dat seama că era foarte aproape în urma noastră.

– Ţineţi-vă bine! le strigă Ralla oamenilor noştri în timp ce corabia parcă prinse puteri, şuierând şi fremătând peste ape.

Am văzut podul venind spre noi, înălţându-se negru şi ameninţător în vreme ce, ghemuit lângă bord, mă ţineam cu toate puterile de margine. Când am ajuns în deschizătură, am avut senzaţia că ne prăbuşeam într-un abis dintre lumi. Zgomotul era asurzitor. Era zgomotul făcut de apa care se lupta cu piatra, apa sfâşiindu-se, apa spărgându-se, apa revărsându-se, un zgomot care umplea cerul, un zgomot mai puternic chiar şi decât tunetul lui Thor. Corabia se clătină, iar eu am crezut că se lovise de piatră, că avea să se răstoarne într-o parte şi să ne azvârle în genune, însă se redresă cumva şi pluti mai departe. Deasupra noastră era întuneric, nu puteam vedea buştenii frânţi ai podului. Peste câteva clipe, zgomotul se dublă ca intensitate, stropi imenşi de apă se împrăştiară pe punte, iar corabia se înclină la prora, făcându-ne să ne prăvălim în faţă. Am auzit un trosnet de parcă s-ar fi trântit porţile palatului lui Odin, în vreme ce apa se revărsa peste noi. Gândindu-mă că nava se izbise de piatră, am aşteptat să mă înec, ba chiar mi-am amintit să apuc mânerul Răsuflării-Şarpelui ca să mor cu sabia în mână, dar în acel moment, cu o scuturătură, corabia reveni în poziţia firească de plutire. Mi-am dat seama că trosnetul fusese produs de prora care lovise apa de dincolo de pod şi că eram în viaţă.

– Vâsliţi! zbieră Ralla. Vâsliţi, ticăloşi plini de noroc ce sunteţi!

Se adunase multă apă în santină, însă corabia plutea. La răsărit, lumina palidă care se revărsa prin golurile dintre nori ne permise să vedem oraşul şi locul unde zidul era spart.

– Restul depinde de tine, milord, rosti Ralla cu mândrie în voce.

– Depinde de zei, am spus eu. M-am uitat în spate, unde am zărit corabia lui Osric luptându-se să iasă din vârtejul provocat de căderea apei.

Deci ambele corăbii scăpaseră. Curentul ne ducea în aval de locul unde am fi vrut să acostăm, dar vâslaşii se opintiră

împotriva apei ca să ajungă la debarcader dinspre est, ceea ce nu era rău, pentru că oricine ne-ar fi zărit ar fi crezut că urcam pe fluviu dinspre Beamfleot. Ar fi gândit că eram danezi trimiși să întărească apărarea orașului înainte de atacul lui Æthelred.

O corabie mare era trasă la cheiul unde intenționam să debarcăm. Am văzut-o clar, deoarece pe zidul alb al casei romane se aflau torțe aprinse. Corabia era frumoasă, etrava și etamboul înălțându-i-se mândre deasupra apei. Nu avea capete de animale la vedere, pentru că nici un viking nu dorește ca vreun cap sculptat să sperie spiritele de pe un pământ prietenos. Singurul om aflat la bord ne privi în timp ce ne apropiam.

– Cine sunteți? strigă el.

– Ragnar Ragnarson! am strigat la rându-mi. I-am aruncat un odgon făcut din piele de morsă. A început lupta?

– Încă nu, milord. Omul apucă odgonul și-l înfășură pe după etrava corabiei sale. Iar când va începe, îi vom măcelări!

– Deci, nu am întârziat prea mult, nu? M-am clătinat când corăbiile noastre se loviră una de cealaltă și am trecut peste bord pășind pe una dintre băncile goale ale vâslașilor. A cui este corabia asta? am vrut să știu.

– A lui Sigefrid, milord. Se numește *Îmblânzitoarea de Valuri.*

– E frumoasă, am spus, apoi m-am răsucit spre corabia mea, strigând: Debarcați! I-am văzut pe oamenii mei înșfăcându-și scuturile și armele din santina inundată.

Corabia lui Osric venea în urma noastră, cufundată mult, și mi-am dat seama că se umpluse cu apă când trecuse prin deschizătura din ruinele podului. Când oamenii săriră la bordul *Îmblânzitoarei de Valuri*, danezul care legase odgonul aruncat de mine le zări crucile de la gât.

– Voi... începu el, dar apoi își dădu seama că nu avea rost să spună nimic.

Se răsuci pe jumătate dând să fugă pe mal, însă l-am oprit. Pe chipul lui se citea stupefacția.

– Pune mâna pe mânerul sabiei, i-am spus scoțând Răsuflarea-Șarpelui din teacă.

– Milord, zise el ca şi cum ar fi vrut să mă roage să-i cruţ viaţa, dar apoi înţelese că n-avea rost, deoarece nu-l puteam lăsa să trăiască.

Nu-i puteam permite să plece, pentru că l-ar fi avertizat pe Sigefrid în privinţa sosirii noastre, iar dacă-i legam mâinile şi picioarele şi-l lăsam la bordul *Îmblânzitoarei de Valuri*, cineva ar fi putut să-l găsească şi să-l elibereze. Pe măsură ce-şi dădea seama de toate astea, stupefacţia de pe chipul lui se transformă în sfidare, şi, în loc să apuce doar mânerul sabiei, dădu s-o scoată din teacă.

Şi muri.

Răsuflarea-Şarpelui îi spintecă gâtul. Cu forţă şi rapid. I-am simţit vârful străpungând muşchiul şi ţesutul tare. Am văzut sângele. I-a văzut braţul căzând şi sabia alunecând înapoi în teacă, iar atunci am întins braţul stâng şi i-am ţinut mâna pe mânerul sabiei în timp ce se stingea, astfel încât să ajungă în palatul unde petrec războinicii după moarte. I-am ţinut strâns mâna şi l-am lăsat să se prăbuşească la pieptul meu, sângele lui prelingându-mi-se pe zale.

– Du-te în palatul lui Odin, i-am spus cu blândeţe, şi păstrează-mi şi mie un loc.

Nu putea să vorbească, sufocat de sângele ce se revărsase în trahee.

– Numele meu este Uhtred, iar într-o zi vom petrece împreună în palatul morţilor şi vom râde împreună, şi vom bea împreună, şi vom fi prieteni.

I-am lăsat trupul să cadă, apoi am îngenuncheat şi i-am tăiat cu Răsuflarea-Şarpelui şnurul amuletei-ciocan pe care o purta la gât. Am pus-o în punga mea, mi-am şters vârful sabiei cu mantia mortului, apoi am vârât-o în teacă şi mi-am luat scutul de la Sihtric, servitorul meu.

– Hai să debarcăm şi să cucerim oraşul! am spus.

Pentru că era vremea să luptăm.

Cinci

Apoi, brusc, se făcu liniște.

Desigur, nu o liniște desăvârșită. Apele fluviului șuierau la trecerea prin spărtura podului, mici valuri se izbeau de carena corabiei, iar torțele de pe peretele casei sfârâiau. Scuturile și lăncile oamenilor care debarcau se loveau de lemnul corabiei, niște câini lătrau în oraș și undeva un gânsac țipa hotărât, dar altminteri părea să fie liniște. La răsărit, soarele era acoperit pe jumătate de nori negri.

– Și acum, ce facem? întrebă Finan apărând lângă mine.

Steapa veni și el, însă nu spuse nimic.

– Acum ne ducem la poartă, la Ludd's Gate, le-am zis.

Cu toate astea, nu m-am clintit. Voiam să fiu la Coccham, cu Gisela. Nu era laşitate. Laşitatea ne însoțește mereu, iar vitejia, calitatea care-i face pe barzi să ne închine cântece, este de fapt doar voința de a depăși teama. Ceea ce mă împiedica să mă urnesc era oboseala, dar nu o oboseală fizică. Eram tânăr pe-atunci, și rănile căpătate în războaie încă nu-mi storseseră vlaga. Cred că mă săturasem de Wessex, mă săturasem să lupt pentru un rege pe care nu-l plăceam. Acum, privind în urmă, mă întreb dacă nu cumva acea lehamite fusese pricinuită de omul pe care tocmai îl ucisesem și căruia îi promisesem că ne vom întâlni în palatul lui Odin. Credința mea este că oamenii pe care-i ucidem sunt indisolubil legați de noi. Firele vieților le sunt răsucite de ursitoare în jurul firului nostru, iar povara morții lor ne bântuie până când, în cele din urmă, și viața noastră se curmă. Aveam remuşcări că-l omorâsem.

– Ce faci, dormi? mă întrebă părintele Pyrlig, care venise lângă Finan.

– Atacăm poarta! i-am răspuns.

Mi se părea că visez. Mergeam, dar mintea îmi era în altă parte. Mă gândeam că așa merg morții prin lumea noastră, pentru că morții se întorc. Nu așa cum se prefăcuse Bjorn că se întoarce, ci, în nopțile cele mai întunecoase, când nici un om viu nu-i poate vedea, rătăcesc prin lumea noastră. Mă gândeam că probabil o văd doar pe jumătate, ca și cum locurile cunoscute de ei ar fi învăluite într-o ceață de iarnă, și m-am întrebat dacă tata mă privea. Nu știu de ce mi-a trecut asta prin minte. N-am ținut niciodată prea mult la tata, nici el la mine, și a murit când eu eram mic, însă a fost un războinic. Barzii cântau despre el. Oare ce ar fi crezut despre mine? Mergeam prin Lundene, în loc să fac ceea ce ar fi trebuit, adică să recuceresc Bebbanburgul. Trebuia să mă fi dus în nord. Trebuia să-mi fi cheltuit tot argintul ca să angajez războinici și, în fruntea lor, să străbat limba de pământ care duce la Bebbanburg, să trec de zidurile ce înconjoară înalta fortăreață și să-i măcelăresc pe cei aflați acolo. După aceea, aș fi putut să stau pentru totdeauna în casa mea, în casa tatălui meu. Aș fi fost aproape de Ragnar și departe de Wessex.

Doar că spionii mei – angajasem o duzină în Northumbria – îmi spuseseră ce făcuse unchiul meu cu fortăreața mea. Închisese porțile spre uscat. Le scosese cu totul, și în locul lor construise metereze consolidate cu piatră, iar acum, dacă doreai să intri în cetatea aflată în vârful unei stânci golașe, trebuia să urmezi un drum îngust care trecea pe sub zidurile înalte, păzite de arcași, până la o mică poartă situată la extremitatea nordică, unde se spărgeau valurile mării și apa te trăgea în larg. Dincolo de acea poartă era un drum abrupt, care ducea la alt zid și la o altă poartă. Bebbanburgul fusese închis complet, iar pentru a-l cuceri, aveai nevoie de o armată pe care n-o puteai cumpăra nici măcar cu argintul adunat de mine.

– Să aveți noroc!

Un glas de femeie mă trezi din reverie. Locuitorii din oraşul vechi se treziseră şi ne priveau trecând, dar ne luară drept danezi, deoarece le poruncisem oamenilor mei să-şi ascundă crucile.

– Ucideţi-i pe ticăloşii de saxoni! strigă altcineva.

Paşii noştri răsunau între zidurile caselor înalte, toate având cel puţin două caturi. Unele aveau decoraţiuni din piatră prinse de cărămizi, şi m-am gândit că lumea fusese cândva plină cu asemenea clădiri frumoase. Amintindu-mi ce impresionat fusesem prima dată când am urcat o scară romană, mi-am dat seama că, în acele vremuri trecute, oamenii considerau fireşti astfel de lucruri. Acum, lumea era plină de paie şi bălegar, şi lemn ud. Desigur, aveam şi case din piatră, dar era mai rapid să le faci din lemn. Lemnul putrezea, însă nimănui nu părea să-i pese. Întreaga lume putrezea în vreme ce noi treceam de la lumină la întuneric, apropiindu-ne tot mai mult de haosul negru în care această lume a oamenilor avea să dispară, iar zeii aveau să lupte, şi toată iubirea, lumina şi râsetele aveau să se sfârşească.

– Treizeci de ani, am rostit eu cu voce tare.

– Asta-i vârsta ta? mă întrebă amuzat părintele Pyrlig.

– Atât rezistă o casă dacă n-o repari întruna, am spus. Se alege praful de lumea noastră, părinte.

– Dumnezeule, eşti sinistru! chicoti Pyrlig.

– Mă uit la Alfred, am continuat eu, şi văd cum încearcă să facă ordine în lumea noastră. Face liste şi scrie pergamente. Parcă ar pune un gard din nuiele ca să stăvilească un potop.

– Dacă întăreşti zdravăn un gard din nuiele, poate ţine-n loc un râu, interveni Steapa, care ascultase conversaţia noastră.

– Şi este mai bine să te lupţi cu apele decât să te îneci, comentă Pyrlig.

– Uitaţi-vă la asta! am spus arătând spre un cap sculptat în piatră ce fusese fixat pe un perete din cărămidă. Fiara era ceva ce nu mai văzusem, o mare pisică flocoasă, al cărei bot deschis se afla deasupra unui bazin din piatră ciobită, ceea ce sugera că din gura sa cursese cândva apă. Noi suntem în stare să facem aşa ceva? am întrebat cu amărăciune.

– Există meşteşugari care pot face astfel de lucruri, zise Pyrlig.

– Şi unde sunt? am întrebat eu furios, gândindu-mă că toate acele lucruri – sculpturile, cărămizile şi marmura – erau de dinainte ca religia lui Pyrlig să ajungă pe insula noastră.

Acesta să fi fost motivul pentru decăderea lumii? Ne pedepseau zeii adevăraţi pentru că atât de mulţi dintre noi îl venerau pe zeul crucificat? Nu i-am zis asta lui Pyrlig. Casele se înălţau de o parte şi de alta a străzii, cu excepţia uneia care se prăbuşise, transformându-se într-un morman de moloz. Un câine care amuşina pe lângă zid se opri, ridică un picior, apoi mârâi la noi. Un bebeluş începu să plângă într-o casă. Paşii noştri răsunau între ziduri. Majoritatea oamenilor mei erau tăcuţi, fiind convinşi că acele relicve din trecut erau bântuite de fantome. Copilul începu să plângă din nou, mai tare.

– Probabil că maică-sa e tânără, zise vesel Rypere.

Rypere era porecla lui şi însemna „hoţ", iar el era un slăbănog din nordul Angliei de Est, isteţ şi mucalit. Măcar el nu se gândea la fantome.

– În locul tău, aş rămâne la capre, spuse Clapa. Pe ele nu le deranjează că puţi.

Clapa era un danez care-mi jurase credinţă şi care mă slujea cu loialitate. Era un băiat masiv, care crescuse la o fermă, puternic ca un bou şi veşnic binedispus. El şi Rypere erau prieteni şi se tachinau permanent.

– Linişte! le-am cerut înainte ca Rypere să poată răspunde.

Ne apropiam de zidul vestic. Din locul unde debarcaserăm, oraşul urca pe marele deal terasat pe culmea căruia se afla palatul, însă coasta dealului era de acum plată, ceea ce însemna că ne apropiam de valea râului Fleot. În spatele nostru, cerul se lumina a dimineaţă. Æthelred îşi imagina probabil că nu reuşisem să dau atacul fals înainte de ivirea zorilor; m-am temut ca nu cumva, din acest motiv, să fi abandonat propriul atac. Poate că deja se întorcea cu oamenii lui pe insulă. În acest caz, am fi rămas singuri, înconjuraţi de duşmani şi sortiţi pieirii.

– Dumnezeu să ne ajute! rosti brusc Pyrlig.

Am ridicat mâna pentru a-mi opri luptătorii fiindcă în faţa noastră, înainte ca strada să treacă pe sub arcada de piatră

numită Ludd's Gate, se aflau o mulțime de oameni. Bărbați înarmați, ale căror coifuri, securi și lănci reflectau lumina slabă a zilei înnorate în care soarele abia răsărise.

– Dumnezeu să ne ajute! repetă Pyrlig făcându-și semnul crucii. Sunt vreo două sute.

– Mai mulți, am spus eu.

Erau atât de mulți, încât nu încăpeau pe stradă, unii fiind pe aleile laterale. Toți cei pe care-i vedeam erau cu fața la Ludd's Gate, și dintr-odată am înțeles ce făcea inamicul, mintea limpezindu-mi-se de parcă s-ar fi ridicat o ceață. Observând în stânga o poartă ce dădea spre o curte interioară, am arătat într-acolo și le-am poruncit oamenilor să intre.

La mult timp după aceea m-a vizitat un preot, un tip inteligent, care m-a rugat să-i povestesc ce-mi aminteam despre Alfred deoarece voia să scrie o carte. Nu a apucat s-o facă fiindcă a murit de diaree la scurt timp după întâlnirea noastră, însă era un om perspicace și mai înțelegător decât majoritatea preoților. Țin minte că mi-a cerut să-i descriu bucuria luptei.

– Barzii soției mele îți vor spune, i-am zis.

– Barzii soției dumitale nu au luptat niciodată, ci doar au preluat cântece despre alți eroi și au schimbat numele.

– Serios?

– Desigur, n-ai face și dumneata la fel, milord?

Mi-a plăcut acel preot, așa că am stat de vorbă cu el. Până la urmă, i-am zis că bucuria bătăliei este de fapt încântarea de a-ți păcăli inamicul. Să știi ce are de gând și să ai riposta pregătită, astfel încât, atunci când face mișcarea menită să te ucidă, să moară el în schimb. În momentul acela, pe acea stradă din Lundene slab luminată la începutul dimineții, am intuit ce făcea Sigefrid și mi-am dat seama că, fără să știe, îmi oferea Ludd's Gate pe tavă.

Curtea aparținea unui negustor de piatră. Stive de moloane[1] recuperate din clădirile romane ale Lundene-ului se înșirau pe

[1] Molon – bloc de piatră naturală prelucrat pe fețele vizibile, folosit în zidărie (n.tr.)

lângă ziduri, gata să fie îmbarcate pe corăbii pentru a fi trimise în Francia. Alte pietre blocau poarta din zid care dădea spre chei. M-am gândit că Sigefrid probabil se temuse de un atac dinspre fluviu, aşa că blocase toate porţile aflate la vest de pod, dar nu-şi imaginase nici o clipă că cineva o să treacă prin spărtura din ruinele podului ca să atace din partea estică, lăsată fără pază. Noi o făcuserăm; iar acum, în timp ce oamenii mei se regrupau în curtea negustorului, eu îi scrutam de lângă poartă pe duşmanii înghesuiţi la Ludd's Gate.

– Ne ascundem? mă întrebă Osferth.

Avea un glas ascuţit, de parcă se văita întruna.

– Sunt sute de oameni între noi şi poartă, şi suntem prea puţini ca să trecem de ei, i-am explicat răbdător.

– Deci, am dat greş, spuse el, rostind cuvintele nu ca pe o întrebare, ci sub forma unei afirmaţii iritate.

Îmi venea să-l pocnesc, dar am izbutit să rămân calm.

– Spune-i ce se întâmplă, i-am cerut lui Pyrlig.

– În înţelepciunea lui, Dumnezeu l-a convins pe Sigefrid să dea un atac în afara oraşului. Vor deschide poarta, băiete, şi vor porni peste mlaştină ca să-i măcelărească pe oamenii lordului Æthelred. Cum majoritatea oamenilor lordului Æthelred fac parte din fyrd, iar majoritatea oamenilor lui Sigefrid sunt războinici adevăraţi, ştim cu toţii ce se va întâmpla. Părintele Pyrlig îşi atinse zalele sub care era ascunsă crucea de lemn. Mulţumescu-ţi, Doamne!

Osferth se holbă la preot.

– Vrei să spui că oamenii lordului Æthelred vor fi ucişi?

– Unii dintre ei vor muri, confirmă Pyrlig vesel, iar eu mă rog să moară cu credinţă în Dumnezeu, altminteri nu vor auzi niciodată corul ceresc.

– Detest corurile, am mormăit eu.

– Nu-i adevărat, zise Pyrlig, după care se uită din nou la Osferth. Vezi tu, băiete, după ce vor ieşi pe acea poartă, doar o mână de oameni vor rămâne s-o păzească. Aşa că atunci vom ataca! Sigefrid se va pomeni cu un inamic în faţă şi cu altul în

spate, situație în care oricine și-ar dori să fi rămas în pat în loc să se războiască.

Un oblon se deschise la una dintre ferestrele de la etaj care dădeau spre curte. O tânără privi cerul care se lumina, apoi, căscând, își întinse mâinile în sus, gest care-i întinse pe sâni țesătura fină a cămășii. Dintr-odată îi văzu pe oamenii mei și-și acoperi instinctiv pieptul cu mâinile. Era îmbrăcată, dar probabil se simțea ca și cum ar fi fost goală.

– O, îți mulțumesc, Mântuitorule drag, pentru așa o dovadă de milostenie! murmură Pyrlig holbându-se la fată.

– Dar dacă trecem de poartă, zise Osferth îngrijorat, oamenii rămași în oraș o să ne atace.

– Așa este, am spus.

– Iar Sigefrid... începu el.

– Probabil că se va întoarce ca să ne măcelărească, am isprăvit eu propoziția în locul lui.

– Deci... spuse el, apoi se opri, căci nu vedea decât sânge și moarte în viitorul său.

– Totul depinde de vărul meu, i-am replicat. Dacă ne vine în ajutor, vom învinge. Dacă nu, trebuie să ne ținem săbiile bine strânse în mâini.

În acel moment se auzi un răcnet dinspre Ludd's Gate. Mi-am dat seama că fusese deschisă și că războinicii năvăleau pe drumul care ducea spre Fleot. Æthelred, dacă încă se pregătea să atace, avea să-i vadă venind și să aleagă între opțiunile care i se ofereau. Fie rămânea pe poziții și lupta în orașul saxon, fie se retrăgea. Eu speram că avea să rămână. Nu-mi plăcea de el, dar niciodată nu-l văzusem lipsit de curaj. Pe de altă parte, văzusem multă prostie, ceea ce însemna că probabil avea să accepte lupta.

Dură mult până când toți oamenii lui Sigefrid ieșiră pe poartă. Urmărindu-i de lângă zidul curții, am socotit că cel puțin patru sute de oameni părăsiseră orașul. Æthelred avea peste trei sute de oameni bine antrenați, majoritatea fiind gărzile lui Alfred, dar ceilalți erau din fyrd și n-ar fi putut niciodată să se opună unui atac sălbatic. Avantajul era de partea lui Sigefrid,

ai cărui oameni erau odihniți, hrăniți și veniți de la căldură, pe când trupa lui Æthelred mersese toată noaptea și era obosită.

– Cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine, am spus eu fără a mă adresa cuiva anume.

– Atunci, să pornim? sugeră Pyrlig.

– Vom merge spre poartă! am strigat spre oamenii mei. Nu alergați! Vă purtați de parcă ați fi de-ai lor!

Și așa am făcut.

Iar acea luptă crâncenă începu cu o plimbare pe o stradă din Lundene.

Nu rămăseseră decât vreo treizeci de oameni la Ludd's Gate. Unii erau străjeri care păzeau intrarea, dar majoritatea erau gură-cască ce urcaseră pe metereze ca să privească atacul lui Sigefrid. Un bărbat masiv, cu un singur picior, urca treptele de piatră inegale sprijinindu-se în cârje.

– Dacă vă grăbiți, milord, îi ajungeți din urmă! îmi strigă el.

Mă numise astfel deoarece văzuse că eram un senior. Văzuse un senior al războiului.

Doar o mână de oameni puteau pleca la luptă așa cum o făceam eu. Aceștia erau căpetenii de oști, conți, regi și lorzi – războinici care-și uciseseră destui semeni ca să strângă averea necesară pentru a cumpăra zale, un coif și arme. Și nu aveam orice fel de zale. Cămașa mea de zale era făcută în Francia și costa mai mult decât o corabie de război. Sihtric lustruise metalul cu nisip, așa că strălucea precum argintul. Poalele îmi ajungeau până la genunchi, iar de ele atârnau treizeci și opt de ciocane ale lui Thor făcute din os, din fildeș sau din argint, luate de la gâtul bravilor dușmani pe care-i ucisesem în luptă. Purtam amuletele acelea pentru ca, atunci când aveam să ajung în palatul morții, foștii lor posesori să mă recunoască, să mă salute și să bea bere cu mine.

Purtam o mantie din lână vopsită în negru, pe care Gisela brodase un fulger alb ce pornea de la gât și se termina la călcâie. Mantia mă stânjenea în luptă, dar acum o purtam pentru că mă făcea să par mai mare, deși oricum eram mai înalt și mai

masiv decât majoritatea bărbaților. La gât îmi atârna ciocanul lui Thor; era singurul obiect sărăcăcios din toată ținuta, făcut din fier care ruginea întruna, iar de cât fusese frecat și curățat de-a lungul anilor, se subțiase și se deformase, dar țineam mult la el fiindcă-l obținusem în copilărie, în urma unei bătăi cu pumnii. Îl port până-n ziua de azi.

Coiful era un obiect impresionant, atât de lustruit, încât strălucea orbitor. Avea incrustații din argint și o creastă tot din argint, în forma unui cap de lup, iar acoperitorile feței erau decorate cu spirale din argint. Coiful îi indica dușmanului că eram un războinic de seamă. Dacă cineva m-ar fi ucis și mi-ar fi luat coiful, s-ar fi îmbogățit peste măsură, însă dușmanii mei ar fi preferat să-mi ia brățările pe care, la fel ca danezii, le purtam peste mânecile cămășii din zale. Făcute din argint și din aur, erau atât de multe, încât unele îmi stăteau deasupra coatelor. Acestea spuneau câți oameni ucisesem și câtă avere adunasem. Cizmele din piele groasă aveau plăci din fier cusute de jur împrejur ca să mă ferească de loviturile de lance date pe sub scut. Scutul avea marginile din fier, iar pe el era pictat un cap de lup, emblema mea. În sfârșit, pe șoldul drept îmi atârna Răsuflarea-Șarpelui, iar pe stângul, Acul-Viespii. Pe când mă îndreptam spre poartă, soarele care se înălța în spatele meu îmi proiecta umbra lungă pe strada murdară.

Eram un senior al războiului în toată gloria și venisem să ucid, dar nimeni de la poartă nu știa asta.

Ne văzură venind, însă presupuseră că eram danezi. Majoritatea inamicilor erau pe metereze, dar cinci rămaseseră în poarta deschisă, uitându-se în urma trupei lui Sigefrid, care cobora pe scurta pantă abruptă către râul Fleot. Așezarea saxonă nu era departe, și speram că Æthelred încă se afla acolo.

– Steapa! am strigat, știind că eram destul de departe ca dușmanii să nu ne audă vorbind în engleză. Ia-ți oamenii și ucideți-i pe rahații de la poartă.

Steapa rânji.

– Vrei să închid poarta?

– Las-o deschisă, i-am spus.

Voiam să-l atrag pe Sigefrid înapoi pentru ca oamenii lui experimentaţi să nu măcelărească fyrdul lui Æthelred; dacă poarta era deschisă, Sigefrid ar fi preferat să ne atace.

Poarta fusese construită între două bastioane din piatră, fiecare având propria scară. Mi-am adus aminte cum, în copilărie, părintele Beocca îmi povestise despre raiul creştin spunându-mi că avea o scară de cleştar şi descriindu-mi entuziasmat treptele strălucitoare ce urcau spre un tron din aur pe care stătea zeul lui. Tronul era înconjurat de îngeri, fiecare mai luminos decât soarele, în vreme ce sfinţii, după cum îi numea pe creştinii morţi, erau adunaţi lângă scară şi cântau. Mi s-a părut plictisitor atunci, şi la fel mi se pare şi acum.

– Pe lumea cealaltă, toţi vom fi zei, i-am spus lui Pyrlig.

Se uită surprins la mine, întrebându-se ce mi se năzărise.

– Vom fi cu Dumnezeu, mă corectă el.

– În raiul tău, poate, dar nu în al meu.

– Există un singur rai, lord Uhtred.

– Atunci, raiul este cel în care cred eu, i-am replicat. În clipa aceea am ştiut că a mea era credinţa adevărată, iar Pyrlig, Alfred şi toţi ceilalţi creştini se înşelau. Se înşelau complet. Noi nu mergem spre lumină, ci ieşim din ea. Ne îndreptăm spre haos. Ne îndreptăm spre moarte şi spre raiul morţii. Prin urmare, când ne-am apropiat de poartă am început să răcnesc: Un rai pentru oameni! Un rai pentru războinici! Un rai pentru săbii strălucitoare! Un rai pentru viteji! Un rai pentru sălbăticie! Un rai pentru morţi deveniţi zei! Un rai al morţii!

Toţi se holbară la mine, şi prietenii, şi duşmanii. Se holbau la mine crezându-mă nebun, şi poate că am fost nebun când am urcat scara din dreapta, de unde ologul mă privea stupefiat, şi i-am lovit cu piciorul una din cârje, care căzu zornăind pe trepte până când unul dintre oamenii mei o opri cu vârful cizmei.

– Raiul morţii! am urlat. Luptătorii de pe metereze mă luau în continuare drept unul de-al lor, pentru că ciudatul meu strigăt de luptă fusese în daneză.

Am zâmbit în spatele acoperitorilor feței și am scos Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Jos, ascuns vederii mele, Steapa și oamenii lui începuseră să ucidă.

Cu nici zece minute în urmă trăisem un vis cu ochii deschiși, iar acum mă copleșise nebunia. Ar fi trebuit să-mi aștept oamenii să urce scara și să formăm un zid de scuturi, însă un impuls nedefinit mă mâna înainte. În timp ce Răsuflarea-Șarpelui își cânta cântecul înfometat, mi-am strigat triumfător numele, ca un senior al războiului ce eram.

Bucuria luptei. Extazul. Nu este vorba doar despre înșelarea inamicului, ci și de faptul că te simți ca un zeu. Când am încercat să-i explic asta Giselei, ea mi-a mângâiat fața cu degetele sale lungi și mi-a zâmbit.

– Este mai plăcut decât asta?

– E la fel, i-am răspuns.

Dar nu este la fel. În luptă, un bărbat riscă totul pentru reputație. În pat, nu riscă nimic. Bucuria e comparabilă, însă bucuria de a fi cu o femeie este trecătoare, pe când reputația supraviețuiește pentru totdeauna. Bărbații mor, femeile mor, dar reputația rămâne, și de aceea mi-am strigat numele în vreme ce Răsuflarea-Șarpelui curma prima viață. Era un bărbat înalt, cu un coif plin de lovituri și cu o lance cu vârful lung, pe care o repezi instinctiv spre mine. Fără să stau pe gânduri, am deviat-o cu scutul și i-am tăiat gâtul cu Răsuflarea-Șarpelui. Pe omul din dreapta mea l-am izbit cu umărul și l-am trântit, apoi i-am tras un călcâi în vintre în timp ce cu scutul am parat o lovitură de sabie din stânga. Pășind peste omul ale cărui vintre le zdrobisem, am ajuns să am meterezele protectoare în dreapta, ceea ce și dorisem, și dușmanii în fața mea. Am intrat în ei.

– Uhtred! strigam necontenit. Uhtred de Bebbanburg!

Practic, invitam moartea. Atacând singur, permiteam inamicului să ajungă în spatele meu, dar, în clipa aceea, eram nemuritor. Timpul își încetinise curgerea, așa că dușmanul se mișca precum melcul, pe când eu eram rapid ca fulgerul de pe mantia mea. Încă țipam când Răsuflarea-Șarpelui se înfipse cu putere în ochiul unui om, oprindu-se în orbită, apoi m-am repezit spre

stânga ca să deviez o sabie care venea spre faţa mea. Scutul meu se înălţă ca să pareze o lovitură de secure, iar Răsuflarea-Şarpelui coborî rapid şi străpunse vesta din piele a omului căruia îi parasem lovitura de sabie. Am răsucit Răsuflarea-Şarpelui astfel încât lama să nu-i rămână blocată în burtă în timp ce-i revărsa sângele şi maţele. În clipa următoare am păşit spre stânga şi am împins bosajul de fier al scutului spre cel care mă atacase cu securea.

Omul se împletici îndărăt, iar Răsuflarea-Şarpelui ieşi din burta spadasinului şi zbură spre dreapta ca să devieze altă sabie. M-am răsucit după atacator, încă ţipând, şi i-am văzut teroarea de pe chip. Nimic nu stârneşte mai aprig cruzimea decât teroarea de pe chipul unui duşman.

– Uhtred! am urlat, privindu-l crâncen. El văzu moartea pogorându-se asupra lui şi încercă să dea înapoi, însă alţi oameni veniră din spate şi-i blocară retragerea. Am zâmbit când i-am tăiat faţa cu Răsuflarea-Şarpelui.

Sângele îi ţâşni, iar a doua lovitură îi reteză gâtul, moment în care se năpustiră alţi doi oameni pe lângă el. Am parat lovitura unuia cu sabia, iar pe a celuilalt, cu scutul, însă nu erau nişte nepricepuţi. Înaintau cu scuturile lipite, vrând să mă împingă spre metereze şi să mă ţintuiască acolo, împiedicându-mă să-mi folosesc sabia. După ce mă blocau cu pavezele lor, alţii aveau să vină şi să mă spintece până aş fi pierdut prea mult sânge ca să mă mai pot ţine pe picioare. Cei doi nu aveau altă ambiţie decât să mă omoare şi ştiau perfect cum s-o facă.

Cu toate astea, eu râdeam. Râdeam fiindcă le ghicisem intenţiile. Când mi-am repezit scutul ca să le despart pe ale lor, ei au crezut că mă prinseseră, pentru că n-aş fi avut cum să dau doi oameni la o parte din calea mea. Se aplecară în spatele scuturilor şi se năpustiră în faţă, însă eu am păşit îndărăt, retrăgându-mi scutul, astfel că se dezechilibrară când obstacolul pe care se aşteptau să-l întâlnească dispăru. Scuturile lor coborâră puţin, şi asta fu de ajuns ca Răsuflarea-Şarpelui să se repeadă ca limba unei vipere, izbind cu vârful ei însângerat fruntea omului din stânga mea. Am simţit osul gros spărgându-se, i-am

văzut ochii devenind sticloşi, am auzit zgomotul făcut de scutul lui când căzu pe jos, apoi mi-am repezit sabia spre dreapta, însă al doilea inamic mi-o devie. Îşi împinse scutul spre mine, sperând să mă dezechilibreze, dar, chiar în clipa aceea, am auzit un strigăt puternic în stânga mea.

– Pentru Iisus Hristos şi Alfred! Era părintele Pyrlig, iar în spatele lui, marele bastion forfotea de oamenii mei. Naiba să te ia, păgân prost! ţipă preotul la mine.

Am râs. Sabia lui Pyrlig tăie braţul adversarului meu, iar Răsuflarea-Şarpelui îi doborî scutul. Ţin minte că s-a uitat în ochii mei atunci. Avea un coif frumos, cu aripi de corb pe laterale. Barba îi era aurie, ochii, albaştri, iar în acei ochi se citea că era conştient de iminenţa morţii; cu toate astea, încercă să-şi ridice sabia cu braţul rănit.

– Ţine-ţi strâns sabia! i-am spus, iar el încuviinţă din cap.

N-am stat să mă uit când îl ucise Pyrlig, ci m-am dus să-i atac pe inamicii rămaşi. Lângă mine, Clapa îşi legăna securea cu o asemenea violenţă, încât era la fel de primejdios pentru noi ca şi pentru duşmani, dar nici un danez nu se arătă dornic să ne înfrunte. Fugiră pe metereze, astfel că poarta rămase a noastră.

M-am sprijinit de zidul exterior, însă mi-am îndreptat imediat trupul, pentru că pietrele se mişcau sub greutatea mea. Construcţia era şubredă. Am lovit cu palma pietrele slăbite şi am râs de bucurie. Sihtric îmi zâmbi. Avea sabia însângerată.

– Luaţi vreo amuletă, milord? mă întrebă el.

– Pe aceea, am zis, arătând spre omul al cărui coif era decorat cu aripi de corb. A murit cu demnitate, aşa că o s-o iau pe a lui.

Sihtric se aplecă pentru a-i desprinde amuleta-ciocan de la gât. Dincolo de el, Osferth se uita la cei şase morţi care zăceau pe pietre în bălţi de sânge. Lancea lui avea vârful înroşit.

– Ai ucis pe cineva? l-am întrebat.

Mă privi cu ochii măriţi, apoi încuviinţă din cap.

– Da, milord.

– Bine. Pe cine?

– Nu este aici, milord, spuse el. Păru mirat pentru o clipă, apoi se uită îndărăt, la scara pe care urcase. Acolo, milord.

– Pe trepte?

– Da.

L-am fixat atât de stăruitor, încât se foi stânjenit.

– Te-a amenințat? am zis în cele din urmă.

– Era un dușman, milord.

– Ce-a făcut, te-a amenințat cu cârja?

– A... începu Osferth, însă nu-și mai găsi cuvintele. Își coborî privirea spre cadavrul unui inamic, apoi se încruntă. Milord?

– Da?

– Ne-ai spus că, dacă ieșim din zidul de scuturi, ne așteaptă moartea.

M-am aplecat ca să șterg lama Răsuflării-Șarpelui cu mantia mortului.

– Și?

– Tu ai părăsit zidul de scuturi, milord, zise Osferth pe un ton aproape mustrător.

Mi-am îndreptat trupul și mi-am atins brățările.

– Rămâi în viață dacă respecți regulile, i-am spus cu asprime. Și îți faci o reputație dacă le încalci, băiete. Dar nu-ți faci o reputație ucigând invalizi.

După ce am scuipat ultimele cuvinte, m-am răsucit ca să văd dacă oamenii lui Sigefrid traversaseră râul Fleot, însă aceștia auziseră hărmălaia din spatele lor și se opriseră să se uite spre poartă. Pyrlig apăru lângă mine.

– Hai să dăm jos cârpa asta, spuse el, arătându-mi steagul cu un corb, simbolul lui Sigefrid, ce atârna de zid. Astfel, își vor da seama că orașul are un nou stăpân. Își ridică poalele cămășii de zale și scoase un steag împăturit, pe care-l avusese înfipt la cingătoare. Când îl desfăcu, am văzut că era o cruce neagră pe un anost fundal alb. Lăudat fie Domnul! rosti preotul, apoi atârnă steagul peste zid, fixându-l în partea de sus cu armele celor uciși.

Acum, Sigefrid avea să știe că pierduse Ludd's Gate. Steagul creștin flutura falnic în fața lui.

O vreme fu liniște. Am presupus că oamenii lui Sigefrid erau prea uimiți de cele întâmplate și încercau să-și revină din șoc. Nu se mai îndreptau spre orașul saxon, ci încremeniseră privind în urmă, spre poarta deasupra căreia apăruse steagul creștin, pe când în oraș oamenii se adunau pe străzi și se uitau la noi.

Am privit spre orașul nou. Nu se vedea nici urmă de oamenii lui Æthelred. Observând palisada de lemn de pe culmea dealului scund pe care era construit orașul saxon, mi-am zis că poate trupa lui Æthelred era în spatele acelui gard, care putrezise pe alocuri, iar în altele, dispăruse cu totul.

– Dacă Æthelred nu vine... murmură Pyrlig.

– Atunci, suntem morți, am încheiat eu.

În stânga, fluviul curgea sumbru spre podul spart și marea îndepărtată. Pescărușii pluteau pe cerul cenușiu. Undeva departe, pe malul sudic, am văzut câteva colibe din care se înălța fum. Acolo era Wessexul. În fața mea, unde oamenii lui Sigefrid stăteau nemișcați, era Mercia, în timp ce în spatele meu, la nord de râu, se afla Anglia de Est.

– Să închidem poarta? mă întrebă Pyrlig încet.

– Nu. I-am zis lui Steapa s-o lase deschisă.

– De ce?

– Vrem ca Sigefrid să ne atace, am spus, gândindu-mă că, dacă Æthelred abandonase atacul, aveam să murim la poarta unde se întâlneau cele trei regate.

Încă nu-i vedeam pe oamenii lui Æthelred, dar mă bazam pe ei ca să obțin victoria. Dacă-i atrăgeam pe războinicii lui Sigefrid la poartă și le dădeam de lucru acolo, Æthelred îi putea ataca din spate. Acesta era motivul pentru care trebuia să las poarta deschisă, ca să fie o invitație pentru Sigefrid. Dacă aș fi închis-o, el ar fi folosit o altă intrare în orașul roman, și oamenii lui n-ar mai fi fost expuși atacului vărului meu.

Problema mai urgentă o reprezentau danezii care rămăseseră în oraș și care, în cele din urmă, își reveneau din surprindere. Unii erau pe străzi, iar alții se adunaseră pe zid, de o parte și de alta a porții. Zidul era mai jos decât bastioanele

porții, ceea ce însemna că orice atac asupra noastră trebuia dat pe îngustele scări de piatră care urcau de la zid spre bastioane. Fiecare din cele două scări trebuia apărată de cinci oameni, la fel și cele două care începeau din stradă. M-am gândit să abandonez bastioanele, dar, dacă lupta de la poartă decurgea prost, meterezele înalte reprezentau cel mai bun refugiu.

– Vei avea douăzeci de oameni cu care să aperi acest bastion, i-am spus lui Pyrlig. Și poți să-l păstrezi și pe el, am adăugat arătând cu capul spre Osferth.

Nu doream ca fiul lui Alfred, ucigașul de invalizi, să se afle la poartă, unde avea să se dea cea mai crâncenă luptă. Acolo aveam să formăm două ziduri de scuturi, unul cu fața spre oraș, altul cu fața spre Fleot, și acolo, zidurile de scuturi aveau să se ciocnească. M-am gândit că tot acolo aveam să și murim, pentru că armata lui Æthelred încă nu se zărea.

Am fost tentat să renunț. Ar fi fost destul de simplu să ne retragem pe unde veniserăm, trecând peste dușmanii de pe străzi. Am fi putut să luăm corabia lui Sigefrid, *Îmblânzitoarea de Valuri*, și să traversăm cu ea pe malul Wessexului. Însă eu eram Uhtred de Bebbanburg, mândria de războinic clocotea în mine și jurasem că voi cuceri Lundene-ul. Așa că am rămas.

Împreună cu cincizeci de camarazi am coborât și am umplut spațiul porții. Douăzeci de oameni erau cu fața spre oraș, iar restul eram cu fața spre Sigefrid. Sub arcada porții era loc doar pentru opt oameni aliniați și cu scuturile atingându-se, așa că am format zidurile de scuturi sub metereze. Steapa îi comanda pe cei douăzeci, iar eu stăteam în primul rând al zidului îndreptat către vest.

Am ieșit din zidul de scuturi și am făcut câțiva pași spre valea râului Fleot. Întinat de tăbăcarii din amonte, firul de apă curgea murdar și leneș către Temes. Dincolo de râu, Sigefrid, Erik și Haesten își întorseseră în cele din urmă armata spre noi, iar războinicii vikingi traversau acum Fleotul ca să spulbere mica mea trupă.

Stăteam pe linia orizontului lor. Aveam în spate soarele voalat de nori, însă lumina lui slabă se reflecta în argintul coifului meu

şi în lama fumurie a Răsuflării-Şarpelui. O scosesem din teacă şi o ţineam sus în mâna dreaptă, în vreme ce pe braţul stâng aveam scutul. Mă aflam deasupra lor, un lord în toată măreţia lui, un bărbat în zale, un războinic care-i invita pe războinici la luptă, însă armata aliată tot nu se vedea pe dealul din spatele lor.

M-am gândit că, dacă Æthelred plecase, urma să murim.

Am strâns cu putere mânerul Răsuflării-Şarpelui şi, uitându-mă la oamenii lui Sigefrid, mi-am lovit de trei ori scutul cu sabia. După ce sunetul se reflectă de fortificaţia din spatele meu, m-am răsucit şi m-am întors în micul meu zid de scuturi.

În acel moment, cu urletul de furie al unor oameni care deja se considerau victorioşi, armata lui Sigefrid se năpusti să ne ucidă.

Un bard ar fi trebuit să scrie povestea acelei lupte.

Ăsta-i rostul barzilor.

Soţia mea actuală, care este o proastă, plăteşte barzi ca să cânte despre Iisus Hristos, care e zeul ei, iar barzii tac stânjeniţi când intru şchiopătând în cameră. Cunosc o droaie de imnuri despre sfinţii lor şi psalmodiază cântece triste despre ziua când zeul lor a fost răstignit pe cruce, dar când mă aflu acolo cântă poeme adevărate, baladele despre care acel preot deştept mi-a zis că au fost scrise pentru alţii, ale căror nume au fost înlocuite cu al meu.

Acele cântece sunt despre măceluri, cântece despre războinici, cântece adevărate.

Războinicii îşi apără patria, îşi apără copiii, îşi apără femeile, îşi apără recoltele şi-i ucid pe duşmanii care vin să le fure toate astea. Fără războinici, o ţară ar fi un loc pustiu, trist şi plin de tânguiri. Totuşi, răsplata adevărată a unui războinic nu o reprezintă argintul şi aurul pe care le poate purta pe braţe, ci reputaţia lui, iar acesta este motivul pentru care există barzi. Barzii spun poveşti despre oamenii care apără patria şi care-i ucid pe duşmanii ţării. Ăsta-i rostul barzilor, însă nu există nici o baladă despre lupta de la Ludd's Gate.

Există o baladă care se cântă în ceea ce a fost Mercia şi care vorbeşte despre cum a capturat lordul Æthelred Lundene-ul. Şi e o baladă frumoasă, doar că nu pomeneşte nici numele meu, nici pe al lui Steapa, nici pe al lui Pyrlig, nici pe ale oamenilor care au luptat cu adevărat în acea zi. Ascultând acea baladă, ai crede că a fost de-ajuns ca Æthelred să apară pentru ca cei pe care bardul îi numeşte „păgâni" să dea bir cu fugiţii.

Dar nu a fost aşa.

Nu a fost deloc aşa!

De fapt, vikingii au dat năvală, Sigefrid nefiind prost când era vorba de o bătălie. Văzuse cât de puţini eram la poartă, încercând s-o blocăm, şi-şi dăduse seama că, dacă reuşea să spargă rapid zidul meu de scuturi, avea să ne nimicească sub vechea arcadă romană.

Eu mă întorsesem la oamenii mei şi-mi încălecasem scutul peste cele din dreapta şi stânga mea. Chiar în clipa în care mă pregăteam pentru atacul inamic, am înţeles ce plănuia Sigefrid.

Oamenii lui nu se uitaseră pur şi simplu la Ludd's Gate, ci se reorganizaseră, astfel că opt războinici fuseseră plasaţi în fruntea atacului. Patru dintre ei aveau lănci lungi şi masive, care trebuiau ţinute cu două mâini. Aceştia patru nu aveau scuturi, însă lângă fiecare lăncier se afla un războinic masiv, înarmat cu secure şi scut, iar în spatele lor se aflau alţi oameni cu scuturi, lănci şi săbii lungi. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple. Cei patru aveau să vină în fugă şi să-şi înfigă lăncile în patru dintre scuturile noastre. Forţa atacului avea să-i împingă pe patru dintre noi în rândul din spate, după care aveam să fim loviţi de cei cu securi. Nu intenţionau să ne spargă scuturile, ci să lărgească breşa creată de cei patru lăncieri, să agaţe şi să tragă în jos scuturile din rândul al doilea al zidului nostru, expunându-ne astfel săbiilor lungi ale oştenilor care-i urmau pe cei înarmaţi cu securi. Sigefrid avea o singură ambiţie, şi anume să ne spargă rapid zidul, iar eu nu mă îndoiam că acei opt oameni nu doar că erau antrenaţi să spargă rapid un zid de scuturi, ci mai făcuseră asta în luptă.

– Pregătiţi-vă! am strigat, deşi fără rost.

Oamenii mei ştiau ce aveau de făcut. Trebuiau să reziste pe poziţii şi să moară. Asta-mi promiseseră atunci când îmi juraseră credinţă.

Şi aveam să murim dacă nu venea Æthelred. Forţa atacului dat de Sigefrid urma să ne spargă zidul de scuturi, şi nu aveam destule lănci ca să le contracarăm pe cele care se năpusteau spre noi. Tot ce puteam face era să ne ţinem aproape unul de altul, însă eram depăşiţi numeric şi moral. Duşmanii, încrezători în victorie, strigau insulte, promiţându-ne moartea, iar moartea se apropia.

– Să închidem poarta, milord? sugeră neliniştit Cerdic, care se afla lângă mine.

– E prea târziu, i-am spus.

Atunci am fost atacaţi.

Cei patru lăncieri se repeziră urlând spre noi. Lăncile lor erau masive precum cozile vâslelor, iar capetele acestora erau cât nişte săbii scurte. Le ţineau jos, şi mi-am dat seama că voiau să lovească în partea inferioară a scuturilor noastre, pentru ca partea de sus să se aplece în faţă. Astfel, războinicii cu securi le puteau agăţa mai uşor, lipsindu-ne de orice apărare.

Am ştiut că planul lor avea şanse mari de izbândă, fiindcă ne atacau înşişi spărgătorii de ziduri ai lui Sigefrid. Asta fuseseră antrenaţi să facă şi asta făceau, iar palatul morţilor probabil că era plin de victimele lor. Deja le vedeam feţele schimonosite în timp ce alergau spre noi răcnind cu sălbăticie. Opt bărbaţi masivi, cu bărbi mari şi îmbrăcaţi în zale, războinici de temut. Mi-am încordat braţul pe care ţineam scutul şi m-am aplecat puţin, sperând că lancea va lovi solidul bosaj metalic din centrul pavezei.

– Împingeţi-ne! am strigat către cei din al doilea rând.

Am văzut că o lance era îndreptată spre scutul meu. Dacă lovea suficient de jos, partea superioară avea să se încline spre faţă, iar o secure avea să mi-l tragă în jos cu lama sa mare. Moarte într-o dimineaţă de primăvară. Mi-am proptit scutul cu piciorul stâng, sperând să-l pot ţine drept, însă bănuiam că

lancea avea să spargă lemnul de tei, înfigându-şi vârful în pântecele meu.

– Pregătiţi-vă! am strigat din nou.

Ca la un semn, armele înaintară spre noi. Am văzut chipul lăncierului schimonosindu-se când se pregăti să-mi lovească scutul. Zgomotul metalului izbind lemnul tocmai era pe cale să răsune când Pyrlig atacă.

Iniţial, nu mi-am dat seama ce se întâmplase. Aşteptam lovitura lăncii şi mă pregăteam să parez lovitura securii cu Răsuflarea-Şarpelui când ceva se prăvăli din cer pe atacatorii noştri. Lungile lănci căzură, vârfurile lor loviră drumul la numai câţiva paşi în faţa mea, iar cei opt oameni se poticniră în faţa noastră, pierzându-şi elanul. În primul moment am crezut că doi dintre oamenii lui Pyrlig săriseră de pe meterezele de deasupra porţii, însă apoi am văzut că galezul aruncase două cadavre din vârful bastionului. Încă îmbrăcate în zale, trupurile erau ale unor bărbaţi masivi, iar greutatea lor smulse lăncile din mâinile atacatorilor, creând haos în primul rând al inamicului. De unde formaseră un şir ordonat şi ameninţător, acum se împleticeau peste cadavre.

Am acţionat fără să gândesc. Răsuflarea-Şarpelui şuieră prin aer, iar lama ei sparse coiful unuia dintre războinicii înarmaţi cu securi. Am tras-o spre mine, lăsând sângele să ţâşnească prin spărtura din metal, şi omul se prăbuşi în timp ce izbeam cu bosajul dur al scutului faţa unui lăncier, simţind cum i se frângeau oasele.

– Zid de scuturi! am strigat eu păşind îndărăt.

Finan avansase, la fel ca mine, şi ucisese alt lăncier. Acum, drumul era blocat de patru leşuri, însă alte două fură aruncate de pe bastion. Acestea se izbiră cu putere de sol, ricoşară, apoi se întinseră, formând noi piedici în calea înaintării lui Sigefrid. În clipa aceea l-am văzut.

Se afla în rândul al doilea, o siluetă ameninţătoare, învăluită în mantia sa groasă din blană de urs. Blana singură ar fi putut opri cele mai multe lovituri de sabie, dar pe sub ea purta cămaşa

de zale strălucitoare. Striga la oamenii lui să atace, însă căderea bruscă a cadavrelor îi oprise.

– Înainte! urlă Sigefrid şi intră în primul rând, repezindu-se direct spre mine.

Mă privea în ochi şi răcnea, dar nu ţin minte ce anume. Atacul lui Sigefrid îşi pierduse toată impetuozitatea. În loc să ne lovească din fugă, ne atacară din mers; îmi amintesc ciocnirea scuturilor noastre şi şocul forţei cu care mă izbi Sigefrid, dar probabil că şi el simţi acelaşi lucru, pentru că nici unul dintre noi nu se dezechilibră. Când îşi repezi sabia spre mine, lovindu-mi scutul, am contraatacat. Băgasem Răsuflarea-Şarpelui în teacă. Era şi este o sabie minunată, dar o sabie lungă nu e de nici un folos când scuturile sunt lipite unul de altul ca nişte îndrăgostiţi. Mi-am scos Acul-Viespii, sabia scurtă, am căutat cu lama sa un gol printre scuturile inamicilor şi am năpustit-o înainte, însă am lovit în gol.

Sigefrid mă atacă din nou. Am atacat şi noi. Cele două ziduri de scuturi se ciocniră, iar oamenii din spatele lor împinseră blestemând şi urlând şi începură să lovească cu săbiile şi securile. O secure coborî spre capul meu, mânuită de omul din spatele lui Sigefrid, însă Clapa îşi ridicase scutul, aşa că pară lovitura, care fusese atât de puternică, încât scutul îmi izbi coiful. Preţ de o clipă, n-am mai văzut nimic, dar mi-am scuturat capul, şi vederea mi se limpezi. O altă secure îmi agăţă partea de sus a scutului. Omul încercă să mi-l tragă în jos, însă era prea bine lipit de al lui Sigefrid, aşa că nu izbuti să-l clintească. În timp ce Sigefrid mă blestema şi mă scuipa în faţă, eu îl făceam fiu de curvă futută de un ţap şi îl loveam cu Acul-Viespii. La un moment dat, găsind un trup în spatele zidului de scuturi, mi-am înfipt sabia cu putere, de două ori, dar nici până în ziua de azi nu ştiu pe cine şi cât de tare a rănit.

Barzii cântă despre astfel de bătălii, dar nici un bard din câţi cunosc nu a fost vreodată în primul rând al unui zid de scuturi. Ridică în slăvi vitejia războinicilor şi spun câţi oameni au ucis aceştia. Vorbesc despre dansul strălucitor al săbiilor prin

aer şi despre zborul lăncilor, dar nu aşa era. Săbiile nu dansau, ci dădeau lovituri scurte. Oamenii înjurau, se îmbrânceau şi asudau. Nu mureau mulţi oameni când zidurile de scuturi se ciocneau şi fiecare începea să împingă, pentru că nu aveai loc să loveşti cu sabia. Măcelul adevărat începea după ce un zid era spart, însă al nostru rezistă la primul atac. N-am văzut mare lucru, deoarece coiful îmi fusese împins pe ochi, dar îmi amintesc gura deschisă a lui Sigefrid, dinţii săi stricaţi şi saliva galbenă în timp ce ne blestemam unul pe altul. Chiar atunci când scutul mi se sparse din cauza loviturilor, am auzit un urlet, apoi încă unul, şi Sigefrid făcu brusc câţiva paşi înapoi. Toată linia lui se retrăgea; poate că voiau să ne scoată de sub arcada porţii, m-am gândit, însă am rămas acolo unde eram. Nu îndrăzneam să-mi scot micul zid de scuturi de sub boltă, pentru că zidurile de piatră îmi protejau flancurile. Am auzit un al treilea urlet şi am văzut de ce oamenii lui Sigefrid se retrăseseră. Mari blocuri de piatră cădeau de pe metereze. Pyrlig nu fusese atacat, aşa că oamenii lui desprindeau pietre din zid şi le aruncau spre duşmani. Luptătorul din spatele lui Sigefrid fusese lovit în cap, şi căpetenia se împiedicase de el.

– Rămâneţi aici! le-am strigat oamenilor mei.

Erau tentaţi să înainteze şi să profite de dezordinea din rândurile inamicilor, dar asta ar fi însemnat să lase poarta nepăzită.

– Staţi aici! am răcnit, iar ei rămaseră locului.

Sigefrid părea deopotrivă furios şi mirat. Se aşteptase la o victorie uşoară; în schimb, pierduse oameni, în vreme ce noi eram neatinşi. Chipul lui Cerdic era acoperit de sânge, însă clătină din cap când l-am întrebat dacă fusese rănit grav. Apoi, am auzit vuiet de glasuri în spatele meu, iar oamenii mei, strânşi unul lângă altul sub arcadă, fură împinşi în faţă când nişte inamici atacară de pe străzi. Ştiind că Steapa era acolo, nici măcar nu m-am ostenit să mă răsucesc pentru a vedea ce se întâmplă, deoarece eram sigur că Steapa avea să reziste. Tot atunci am auzit săbii ciocnindu-se deasupra mea şi am ştiut că şi Pyrlig fusese atacat.

Sigefrid îi văzu pe oamenii lui Pyrlig luptând şi deduse că nimeni nu va mai arunca în ei cu pietre, aşa că le strigă războinicilor lui să atace.

– Ucideţi-i pe ticăloşi! urlă el. Ucideţi-i! Dar pe cel mare prindeţi-l viu. Îl vreau viu! Mă arătă cu sabia, şi eu mi-am amintit cum se numea – Dătătoarea-de-Spaimă. Eşti al meu! strigă el la mine. Şi încă n-am apucat să crucific un om. Tu vei fi acela! Râzând, vârî Dătătoarea-de-Spaimă în teacă şi luă de la un oştean o secure de luptă cu coada lungă, apoi îşi acoperi trupul cu scutul decorat cu un corb şi le porunci oamenilor lui să atace. Ucideţi-i pe toţi! Pe toţi, cu excepţia acelui ticălos mare!

De data asta, în loc să se apropie de noi pentru a ne împinge prin poartă ca pe un dop în gâtul unei sticle, se opriră la o lungime de sabie şi încercară să ne dea jos scuturile cu securile lor cu cozi lungi. Lupta devenise disperată.

O secure este o armă de temut în înfruntarea dintre două ziduri de scuturi. Dacă nu reuşeşte să tragă un scut în jos, îl poate sparge. Am simţit securea lui Sigefrid izbindu-mi scutul şi i-am văzut lama apărând printr-o spărtură în lemnul de tei. Tot ce puteam face era să rezist atacului. N-am îndrăznit să înaintez pentru că asta ar fi însemnat să stric zidul nostru, iar dacă tot zidul înainta, oamenii din flancuri ar fi fost expuşi şi ar fi murit.

O lance dădu să mi se înfigă în glezne. O a doua secure îmi izbi scutul. De-a lungul scurtei noastre linii, loviturile cădeau, scuturile se spărgeau, iar moartea se apropia. Nu aveam o secure cu care să dau replica, fiindcă niciodată nu mi-a plăcut această armă, deşi îi recunosc calităţile letale. Aveam Acul-Viespii în mână şi speram că Sigefrid avea să se apropie suficient de mult ca să-mi strecor sabia pe lângă scutul lui şi să i-o înfig adânc în pântecul mare, însă Sigefrid rămase la o lungime de secure. Cum scutul îmi era spart, mi-am dat seama că, foarte curând, o lovitură avea să-mi transforme antebraţul într-o masă de carne, sânge şi oase zdrobite.

Am riscat şi am făcut un pas înainte. Mişcarea fusese bruscă, astfel că următoarea lovitură a lui Sigefrid căzu în gol, dar coada

securii îmi atinse umărul stâng. Trebuise să-şi coboare scutul pentru a lovi cu securea, aşa că am fandat şi l-am lovit cu Acul-Viespii în umărul drept, însă zalele lui scumpe rezistară. Când am dat să-i tai faţa, el mi-a izbit scutul cu al lui, împingându-mă îndărăt, şi, o clipă mai târziu, securea lui îmi lovi din nou scutul. Rânjea, chipul lui fiind tot numai dinţi stricaţi, ochi furioşi şi barbă stufoasă.

– Te vreau viu, mârâi el legănându-şi securea într-o parte. Am izbutit să-mi trag scutul spre mine exact cât să nimerească în bosajul acestuia. Viu, repetă norvegianul, ca să primeşti moartea potrivită pentru un om care şi-a încălcat jurământul.

– Nu ţi-am jurat nimic, i-am zis.

– Dar vei muri ca şi cum ai fi făcut-o, cu mâinile şi picioarele bătute în cuie pe o cruce, şi ţipetele tale nu vor conteni decât atunci când mă voi sătura de ele. Rânji din nou în timp ce-şi retrase securea pentru a da o ultimă lovitură, care să-mi spulbere scutul. Şi îţi voi jupui leşul, Uhtred Trădătorule, şi-mi voi acoperi scutul cu pielea ta tăbăcită. O să mă piş în gâtul tău şi o să dănţuiesc pe oasele tale.

În momentul în care îşi repezi securea spre mine, cerul se prăbuşi.

Un şir întreg de blocuri de piatră fuseseră desprinse din zid şi prăvălite de pe metereze peste oamenii lui Sigefrid într-un nor de praf. Şase războinici erau la pământ sau îşi apăsau oasele rupte. Sigefrid se răsuci spre ei surprins, însă chiar atunci Osferth, bastardul lui Alfred, sări de deasupra porţii. Ar fi trebuit să-şi rupă gleznele în acea săritură nesăbuită, dar scăpă teafăr cumva. Ateriză printre pietrele sparte şi cadavrele împrăştiate ale celor care făcuseră parte din al doilea rând al lui Sigefrid şi ţipă ca o fată când îşi năpusti sabia spre capul uriaş al norvegianului. Lama nu sparse metalul coifului, dar probabil că-l ameţi pe Sigefrid pentru o clipă. Am rupt zidul meu de scuturi făcând doi paşi în faţă şi l-am izbit cu scutul meu spart pe omul năucit, înfigându-i simultan Acul-Viespii în coapsa stângă. De data asta, i-a trecut prin zale, aşa că am răsucit sabia, tăindu-i muşchiul. Sigefrid se împletici, iar în momentul acela,

Osferth, al cărui chip era o mască a terorii pure, îşi băgă sabia în noada norvegianului. Nu cred că Osferth era conştient de ceea ce se petrecea. Făcuse pe el de frică, era ameţit, era confuz, duşmanul îşi venea în fire şi se pregătea să-l ucidă, aşa că Osferth pur şi simplu îşi înfipse sabia cu toată forţa dată de disperare pentru a străpunge mantia din blană de urs, zalele şi pe Sigefrid însuşi.

Uriaşul ţipă în agonie. În stânga mea, Finan dansa, aşa cum dansa mereu în luptă, iar omul de lângă Sigefrid se lăsă păcălit de simularea unei fandări. Irlandezul îi tăie faţa cu sabia, apoi strigă la Osferth să vină alături de noi.

Însă fiul lui Alfred era încremenit de groază. N-ar fi trăit mai mult de o clipă dacă n-aş fi aruncat resturile scutului meu şi, întinzând mâna pe lângă Sigefrid, care urla, nu l-aş fi tras pe tânăr spre mine. L-am împins în rândul al doilea şi, lipsit de orice protecţie, am aşteptat următorul atac.

– Doamne, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, Dumnezeule mare! tot îngăima Osferth cu lacrimi în ochi.

Sigefrid căzuse în genunchi şi scâncea. În timp ce doi oameni îl târau de-acolo, l-am văzut pe Erik uitându-se speriat la fratele său rănit.

– Vino să mori! i-am strigat, însă Erik răspunse la furia mea cu o privire tristă. Înclină din cap de parcă ar fi vrut să-mi transmită că ştia că-l ameninţam doar pentru că aşa se obişnuia, dar că acea ameninţare nu afecta cu nimic stima pe care mi-o purta. Vino! l-am îndemnat. Vino şi fă cunoştinţă cu Răsuflarea-Şarpelui!

– Când voi socoti eu că se cuvine, lord Uhtred, strigă Erik, cu o politeţe ce se voia un reproş la adresa sălbăticiei mele.

Surprinşi de rănirea lui Sigefrid, inamicii ezitau să reia lupta. Asta mi-a lăsat răgazul să mă întorc şi să văd că Steapa respinsese atacul din interiorul oraşului.

– Ce se întâmplă pe ziduri? l-am întrebat pe Osferth.

Tânărul se holbă la mine cu o teroare pură în ochi.

– Mulţumesc, sfinte Iisuse! se bâlbâi el.

L-am pocnit cu pumnul stâng în burtă.

– Ce se întâmplă pe ziduri? am ţipat.

El mă privi cu gura căscată, se clătină, apoi izbuti să îngaime:

– Nimic, milord. Păgânii nu pot urca scările.

M-am răsucit spre inamic. Pyrlig rezista pe bastion, Steapa rezista dincolo de poartă, aşa că eu trebuia să rezist acolo. Mi-am atins amuleta-ciocan, am mângâiat cu stânga mânerul Răsuflării-Şarpelui şi le-am mulţumit zeilor că încă eram în viaţă.

– Dă-mi scutul tău, i-am cerut lui Osferth.

I l-am smuls de pe braţ. Pe când îmi treceam mâna lovită prin curelele de piele, am observat că inamicii formau o nouă linie de atac.

– I-ai văzut pe oamenii lui Æthelred? l-am întrebat pe Osferth.

– Æthelred? făcu el, de parcă nu mai auzise niciodată numele acela.

– Vărul meu! m-am răstit. L-ai văzut?

– O, da, milord, vine, zise Osferth nepăsător, de parcă m-ar fi înştiinţat că văzuse nori de ploaie în zare.

Am riscat să întorc capul spre el.

– Vine?

– Da, milord.

Aşadar, lupta noastră se isprăvea acolo, pentru că Æthelred nu renunţase la planul lui de a ataca oraşul, iar acum îşi aducea oamenii peste Fleot, ca să-i atace pe duşmani din spate. Cum aceştia fugiră spre nord, către poarta următoare, i-am urmărit o vreme. Mi-am scos Răsuflarea-Şarpelui, deoarece era o armă mai bună pentru lupta în câmp deschis, şi l-am prins pe un danez prea gras ca să alerge repede. El se răsuci şi-şi repezi lancea spre mine, însă eu i-am deviat-o cu scutul împrumutat şi l-am trimis în palatul morţilor dintr-o fandare cu sabia. Oamenii lui Æthelred urcau panta urlând; mi-am dat seama că i-ar fi putut confunda uşor pe luptătorii mei cu inamicii, aşa că le-am ordonat să se întoarcă la Ludd's Gate. În poartă nu mai era nimeni, dar de-o parte şi de alta se aflau cadavre însângerate şi scuturi sparte. Soarele urca pe cer, părând în continuare de un galben murdar din cauza norilor.

Unii dintre oamenii lui Sigefrid muriră în faţa zidurilor. Atât de mare era panica lor, încât unii fură ucişi cu sape ascuţite. Cei mai mulţi izbutiră să intre în oraşul vechi pe poarta următoare, iar noi i-am vânat şi i-am doborât acolo.

Nu conteneam să urlăm în timp ce-i măcelăream. Aceia dintre oamenii lui Sigefrid care nu participaseră la incursiunea din afara oraşului au aflat târziu de înfrângere. Rămaseră pe metereze până când văzură moartea venind, iar apoi o luară la goană pe străzile care deja erau ticsite cu bărbaţi, femei şi copii ce fugeau din faţa saxonilor. Se prăvăliră pe dealurile terasate ale oraşului, îndreptându-se spre corăbiile acostate la cheiul aflat în aval de pod. Unii, cei proşti, încercară să-şi salveze bunurile, ceea ce le aduse sfârşitul, deoarece nu mai puteau să alerge din cauza poverilor. O fată ţipă când un lăncier mercian o trase într-o casă. Morţii ce zăceau în şanţuri erau adulmecaţi de câini. Pe unele clădiri era câte o cruce, ceea ce arăta că acolo locuiau creştini, dar asta nu oferea nici o protecţie dacă fata din gospodăria respectivă era drăguţă. Un preot aflat în pragul unei uşi scunde întinse un crucifix de lemn şi strigă că în mica lui biserică se adăposteau femei creştine, însă fu ucis de o secure. Câţiva vikingi care păzeau comorile adunate de Sigefrid şi Erik muriră sub loviturile saxonilor, sângele lor şiroind printre plăcuţele de mozaic ale duşumelei din palatul roman.

Oştenii din fyrd pricinuiră cele mai mari distrugeri. Gărzile, disciplinate, rămaseră împreună ca să-i alunge pe vikingi din Lundene. Eu am continuat lupta pe strada de lângă zidul dinspre fluviu, strada pe care venisem de la corăbiile noastre pe jumătate scufundate, urmărindu-i pe fugari de parcă erau nişte oi alergate de lupi. Părintele Pyrlig îşi prinsese steagul cu cruce de o lance daneză şi-l flutura pe deasupra capetelor noastre pentru a le arăta oamenilor lui Æthelred că eram de-ai lor. Ţipete şi urlete răsunau de pe străzile aflate mai sus. Când am păşit peste trupul unei fetiţe moarte, i-am văzut buclele aurii încleiate de sângele tatălui ei, care zăcea ucis în apropiere. Ultimul lui gest fusese să apuce braţul copilei, iar mâna lui moartă încă îi cuprindea cotul. M-am gândit la fiica mea, la Stiorra.

– Milord! strigă Sihtric. Milord! repetă el arătând ceva cu sabia.

Văzuse că niște vikingi, probabil despărțiți de cei care se retrăgeau spre corăbiile lor, se refugiaseră pe podul în ruine. Capătul nordic al podului era străjuit de un bastion roman în care se intra printr-o arcadă, însă poarta lipsea de mult. În schimb, trecerea spre drumul din bârne sparte de pe pod era blocată de un zid de scuturi. Se aflau în aceeași poziție în care fusesem noi la Ludd's Gate, cu flancurile protejate de ziduri înalte. Scuturile lor umpleau arcada, și am numărat cel puțin șase rânduri de oameni în spatele celor din prima linie, care aveau pavezele suprapuse. Cu un mârâit înfundat, Steapa își ridică securea.

– Nu! i-am zis, punând o mână pe brațul gros care susținea scutul.

– Hai să facem un colț de mistreț și să-i ucidem pe ticăloși, spuse el cu sălbăticie. Să-i ucidem pe toți!

– Nu! am repetat.

Un colț de mistreț este o pană formată din oameni care intră în zidul de scuturi ca un vârf de lance, însă nici un colț de mistreț n-ar fi spart acel zid. Erau într-o formație prea compactă și erau prea disperați, iar oamenii disperați luptă cu fanatism pentru șansa de a supraviețui. Până la urmă, aveau să moară, asta era adevărat, dar, odată cu ei, ar fi murit și mulți dintre oamenii mei.

– Rămâneți aici, le-am spus. I-am dat lui Sihtric scutul pe care-l împrumutasem, apoi i-am dat și coiful. Am băgat Răsuflarea-Șarpelui în teacă. Pyrlig mă imită dându-și jos coiful. Nu e nevoie să vii și tu, i-am zis.

– Și de ce n-aș veni? mă întrebă el zâmbind.

Îi dădu steagul lui Rypere și își puse scutul jos, după care ne-am îndreptat amândoi spre poarta podului. Eram bucuros să-l am alături pe galez.

– Sunt Uhtred de Bebbanburg, i-am anunțat pe oamenii cu fețe dure care ne priveau pe deasupra scuturilor, iar dacă vreți

să benchetuiți în palatul lui Odin la noapte, eu sunt dispus să vă trimit acolo.

În spatele meu se auzea vacarmul luptelor din oraș, iar fumul plutea gros pe cer. Cei nouă oameni din primul rând al inamicului se holbară la mine, însă nici unul nu vorbi.

– Dar dacă vreți să mai gustați bucuriile acestei lumi, atunci trebuie să vorbiți cu mine, am continuat.

– Îl slujim pe contele nostru, spuse în cele din urmă un războinic.

– Și cine este el?

– Sigefrid Thurgilson.

– Care a luptat bine, am zis. Cu nici două ore în urmă îi strigasem insulte lui Sigefrid, dar acum era vremea pentru vorbe mai domoale. Era timpul ca dușmanul să se predea, și astfel să salvez viețile oamenilor mei. Mai trăiește contele Sigefrid?

– Trăiește, replică tăios omul, arătând cu capul spre spate ca să indice că Sigefrid se afla pe pod.

– Atunci, spune-i că Uhtred de Bebbanburg vrea să vorbească cu el pentru a hotărî dacă-l va lăsa în viață sau dacă-l va ucide.

Nu eu am făcut această alegere. Ursitoarele deciseseră deja, nu eram altceva decât instrumentul lor. După ce luptătorul strigă mesajul către cei din spatele lui, tot ce puteam face era să aștept-tăm. Pyrlig se ruga, însă nu știu dacă a cerut îndurare pentru oamenii care țipau în spatele nostru sau moarte pentru cei din fața noastră, nu l-am întrebat niciodată.

Într-un târziu, zidul de scuturi de sub arcadă se desfăcu și oamenii se dădură la o parte pentru a face loc să trecem.

– Contele Erik va sta de vorbă cu voi, îmi spuse războinicul.

Șase

– Fratele meu mi-a spus că ar trebui să te omor, îmi zise Erik când mă văzu.

Cel mai tânăr dintre frații Thurgilson mă așteptase pe pod. Cu toate că vorbele lui fuseseră amenințătoare, pe chipul lui nu se citea ferocitatea. Era calm și nu părea să-și facă griji din pricina situației neplăcute în care se afla. Părul lui negru era strâns sub un coif simplu, iar zalele lui de calitate erau împroșcate cu sânge. La poalele cămășii de zale avea o ruptură, unde fusese lovit probabil de o lance strecurată pe sub scut, însă nu sângera. Sigefrid, pe de altă parte, era rănit grav. Zăcea pe mantia lui din blană de urs, zvârcolindu-se de durere în timp ce doi oameni îl oblojeau.

– Fratele tău crede că moartea este răspunsul potrivit pentru orice, am spus, privindu-l pe Sigefrid.

– Atunci, dacă ești așa cum se zice că ești, seamănă cu tine în această privință, rosti Erik cu un zâmbet vag.

– Ce se spune despre mine? am întrebat eu curios.

– Că ucizi ca un viking.

Se răsuci să se uite la fluviu. Câteva corăbii daneze și norvegiene izbutiseră să scape și încercau să-i salveze pe fugarii care se înghesuiseră pe mal, însă saxonii deja măcelăreau acea mulțime condamnată la pierzanie.

– Uneori, cred că moartea este adevăratul sens al vieții, spuse Erik cu tristețe. Venerăm moartea, ucidem, credem că după ce murim vom avea parte de bucurie.

– Eu nu venerez moartea.

– Creştinii o venerează, replică Erik uitându-se la Pyrlig, pe al cărui piept înzăuat era etalată crucea de lemn.

– Nu-i adevărat, spuse preotul galez.

– Atunci, de ce peste tot apare imaginea unui mort?

– Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din morţi, a învins moartea! zise Pyrlig cu însufleţire. A murit pentru a ne dărui nouă viaţa şi şi-a recăpătat propria viaţă murind. Moartea, milord, este doar o poartă spre altă viaţă.

– Atunci, de ce ne temem de moarte? întrebă Erik pe un ton care sugera că nu aştepta un răspuns.

Se răsuci din nou să privească haosul din aval. Cele două corăbii cu care trecuserăm prin spărtura din pod fuseseră luate de oamenii care fugeau. Una din ele, care eşuase la doar câţiva yarzi de chei, zăcea pe o parte, pe jumătate scufundată. Unii oameni se înecaseră, dar alţii izbutiseră să ajungă pe malul nămolos, unde erau ucişi de saxoni veseli, înarmaţi cu lănci, săbii, securi şi sape. Supravieţuitorii agăţaţi de epavă încercau să se ferească de arcaşii ale căror lungi săgeţi de vânătoare se înfigeau în lemnul corabiei. Atât de multă moarte se răspândea în acea dimineaţă! Străzile oraşului învins duhneau de sânge şi răsunau de jelaniile femeilor sub cerul galben pătat de fum.

– Noi am avut încredere în tine, lord Uhtred, zise Erik posomorât. Urma să ni-l aduci pe Ragnar, urma să fii rege al Merciei şi urma să ne dai toată insula britanică.

– Mortul a minţit, am spus. Bjorn a minţit.

Erik se întoarse spre mine cu o expresie gravă pe chip.

– Eu am zis că nu te puteam păcăli atât de uşor, însă contele Haesten a insistat. Norvegianul se uită la părintele Pyrlig, remarcându-i zalele şi mânerele uzate ale săbiilor. Dar şi tu ne-ai păcălit, lord Uhtred. Cred că ştiai că acest om este războinic, nu preot.

– Este şi una, şi alta.

Erik se strâmbă, poate amintindu-şi priceperea cu care Pyrlig îl învinsese pe fratele lui în arenă.

– Tu ai minţit, spuse el cu tristeţe, noi am minţit, dar tot am fi putut cuceri Wessexul împreună. Şi acum...? Se întoarse să se uite în lungul podului. Acum, nu ştiu dacă fratele meu va supravieţui sau nu.

Se strâmbă din nou. Sigefrid zăcea nemişcat acum, şi preţ de o clipă am crezut că se dusese deja în palatul morţilor, dar apoi îşi întoarse încet capul şi-mi aruncă o privire ucigătoare.

– Mă voi ruga pentru el, spuse Pyrlig.

– Da, te rog, zise Erik.

– Iar eu ce să fac? am întrebat.

– Tu? Erik se încruntă, uimit de întrebarea mea.

– Să te las să trăieşti, Erik Thurgilson? Sau să te ucid?

– Vei constata că va fi greu să ne omori.

– Dar dacă trebuie, vă voi ucide, i-am replicat.

Erik şi ai lui erau încercuiţi şi condamnaţi la pieire, dar pentru a-i omorî trebuia să spargem un puternic zid de scuturi şi apoi să ne batem cu nişte oameni disperaţi, al căror singur gând ar fi fost să-i ia pe cât mai mulţi dintre noi pe lumea cealaltă, împreună cu ei. Aş fi pierdut peste douăzeci de oameni, iar alţii din garda mea ar fi devenit invalizi pe viaţă. Era un preţ pe care nu doream să-l plătesc, Erik ştia asta, dar ştia şi că aveam să-l plătesc dacă el nu se dovedea rezonabil.

– Haesten este aici? l-am întrebat, privind în lungul podului rupt.

Erik clătină din cap.

– L-am văzut plecând, spuse el arătând spre fluviu.

– Păcat, pentru că şi-a încălcat jurământul pe care mi l-a făcut. Dacă ar fi fost aici, v-aş fi lăsat pe toţi să plecaţi în schimbul vieţii lui.

Erik mă privi câteva clipe, încercând să-şi dea seama dacă spusesem sau nu adevărul.

– Atunci, ucide-mă pe mine în locul lui Haesten şi lasă-i pe ceilalţi să plece, rosti el în cele din urmă.

– Tu n-ai încălcat nici un jurământ faţă de mine, aşa că nu am de ce să-ţi iau viaţa.

– Vreau ca aceşti oameni să trăiască, zise Erik cu o însufleţire bruscă, iar viaţa mea este un preţ mic în schimbul vieţilor lor. Voi plăti eu preţul, lord Uhtred. În schimb, tu îi vei lăsa în viaţă pe oamenii mei şi le vei da *Îmblânzitoarea de Valuri*, adăugă el arătând spre corabia fratelui său, care încă era legată la chei.

– Ţi se pare un preţ corect, părinte? l-am întrebat pe Pyrlig.

– Cine poate stabili valoarea unei vieţi? replică el.

– Eu pot. Preţul este acesta, i-am spus lui Erik. Vă veţi lăsa pe pod toate armele. Vă veţi lăsa scuturile. Vă veţi lăsa zalele şi vă veţi lăsa coifurile. Vă veţi lăsa brăţările, lanţurile, fibulele, monedele şi cataramele. După ce lăsaţi tot ce aveţi de valoare, Erik Thurgilson, puteţi să luaţi corabia aleasă de mine şi să plecaţi.

– Corabia aleasă de tine? se miră Erik.

– Da.

Zâmbi vag.

– Eu am construit *Îmblânzitoarea de Valuri* pentru fratele meu. Mai întâi, am căutat lemnul pentru chilă în pădure. Am găsit un stejar cu trunchiul drept precum coada unei vâsle şi l-am tăiat eu însumi. Am folosit alţi unsprezece stejari pentru osatură, pentru etravă, etambou şi bordaj, lord Uhtred. Am călăfătuit corabia cu părul din blana de la şapte urşi pe care i-am ucis cu lancea, iar cuiele eu le-am făcut la forjă. Mama i-a făcut vela, eu i-am împletit odgoanele, apoi i-am dăruit-o lui Thor ucigând un cal pe care-l iubeam şi stropindu-i etrava cu sângele lui. Ne-a dus pe mine şi pe fratele meu prin furtuni, ceaţă şi gheţuri. Se răsuci să se uite la *Îmblânzitoarea de Valuri*. Este frumoasă! Iubesc această corabie.

– O iubeşti mai mult decât îţi iubeşti viaţa?

Se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu.

– Atunci, eu voi alege corabia, am spus cu încăpăţânare. Poate că aici s-ar fi încheiat negocierea noastră dacă nu s-ar fi auzit o rumoare dinspre arcada unde zidul de scuturi al vikingilor încă era poziţionat în faţa oamenilor mei.

Æthelred ajunsese lângă pod şi cerea să fie lăsat să intre. Erik mă privi întrebător când ne fu adusă această veste, însă eu am ridicat din umeri.

– El comandă aici, am spus.

– Deci, vom avea nevoie de permisiunea lui pentru a pleca?

– Da.

Erik le trimise vorbă celor din zidul de scuturi să-l lase pe Æthelred să treacă, iar vărul meu înaintă pe pod cu obişnuita lui făloşenie. Îl însoţea doar Aldhelm, comandantul gărzilor sale. Æthelred îl ignoră pe Erik, postându-se în schimb în faţa mea cu o expresie războinică pe chip.

– Crezi că ai dreptul să negociezi în numele meu?

– Nu, i-am răspuns.

– Atunci, ce faci aici?

– Negociez în numele meu. Acesta e contele Erik Thurgilson, l-am prezentat eu pe norvegian în engleză, apoi i-am spus lui Erik în daneză: Iar el este ealdormanul de Mercia, lordul Æthelred.

Erik răspunse la prezentare făcându-i o mică plecăciune lui Æthelred, însă politeţea lui nu fu remarcată. Æthelred se uita pe pod, numărându-i pe oamenii care se refugiaseră acolo.

– Nu sunt prea mulţi, zise el cu asprime. Toţi trebuie să moară.

– Le-am promis deja că-i voi lăsa în viaţă, am spus.

Æthelred se întoarse spre mine.

– Ni s-a ordonat, rosti el pe un ton caustic, să-i capturăm pe Sigefrid, pe Erik şi pe Haesten şi să-i predăm ca prizonieri regelui Æthelstan.

Am văzut ochii lui Erik lărgindu-se puţin. Crezusem că nu vorbea engleza, dar mi-am dat seama că probabil învăţase destul cât să înţeleagă cuvintele lui Æthelred.

– Nesocoteşti porunca socrului meu? mă provocă Æthelred văzând că nu spuneam nimic.

Mi-am păstrat cumpătul.

– N-ai decât să te baţi cu ei, însă vei pierde mulţi oameni buni, i-am explicat răbdător. Prea mulţi. N-ai decât să-i ţii captivi aici, dar în perioada dintre flux şi reflux o corabie o să se

apropie de pod şi o să-i salveze. Deşi era o misiune dificilă, constatasem că niciodată nu trebuia să subestimezi calităţile de navigatori ale vikingilor. Sau poţi scăpa Lundene-ul de prezenţa lor, am continuat, ceea ce am ales eu să fac.

Aldhelm pufni dispreţuitor, sugerând că alesesem varianta laşă. M-am uitat la el, fără să mă las descumpănit de ostilitatea din ochii lui.

– Ucide-i pe toţi, milord, îi spuse Aldhelm lui Æthelred, privindu-mă în continuare.

– Dacă doreşti să te lupţi cu ei, este alegerea ta, dar eu nu mă voi implica, am zis.

Preţ de o clipă, amândoi fură tentaţi să mă acuze de laşitate. Am văzut asta pe chipurile lor, dar şi ei au văzut ceva pe faţa mea, ceva ce-i făcu să nu-şi exprime acel gând.

– Tu i-ai iubit mereu pe păgâni, se răsti Æthelred în schimb.

– Îi iubesc atât de mult, încât am trecut pe întuneric cu două corăbii prin spărtura din pod. Am arătat spre locul unde se vedeau buştenii frânţi ai podului. Mi-am dus oamenii în oraş, vere, şi am capturat Ludd's Gate, iar în acea poartă am dat o bătălie cum nu-mi doresc să mai dau vreodată, ucigând păgâni pentru tine. Şi da, îi iubesc.

Æthelred privi spărtura din pod. Apa învolburată se prăvălea prin deschizătură cu o asemenea forţă, încât străvechiul drum din lemn vibra într-un zgomot asurzitor.

– Nu aveai ordine să vii aici pe apă, zise Æthelred indignat, iar eu mi-am dat seama că se temea ca fapta mea să nu-i ştirbească gloria de a fi cucerit Lundene-ul.

– Am avut ordine să cuceresc oraşul pentru tine, aşa că, poftim! Am arătat spre dealul de pe care se auzeau ţipete şi de pe care se ridica fum. Cadoul tău de nuntă, am rostit eu făcând o plecăciune batjocoritoare.

– Şi nu doar oraşul, milord, ci şi tot ce-i în el, îi zise Aldhelm lui Æthelred.

– Totul? întrebă Æthelred, parcă nevenindu-i a crede ce noroc avea.

– Totul! confirmă Aldhelm pe un ton rapace.

– Iar dacă e să fii recunoscător pentru asta, am intervenit eu tăios, atunci mulţumeşte-i soţiei tale.

Æthelred se răsuci spre mine cu ochii holbaţi. Pe faţa lui mare se citeau neîncrederea şi furia, iar pentru o clipă fu incapabil să deschidă gura.

– Ce legătură are soţia mea? întrebă el în cele din urmă.

– Dacă n-ar fi fost Æthelflaed, n-am fi putut cuceri oraşul. Noaptea trecută, ea mi-a dat oameni.

– Ai văzut-o noaptea trecută? bâigui el.

L-am privit întrebându-mă dacă nu cumva era nebun.

– Fireşte că am văzut-o noaptea trecută. Ne-am întors pe insulă ca să luăm corăbiile. Ea era acolo. I-a făcut de ocară pe oamenii tăi şi le-a poruncit să vină cu mine.

– Şi i-a cerut lordului Uhtred să-i jure credinţă, adăugă Pyrlig, să jure că-ţi va apăra Mercia, lord Æthelred.

Fără să-l bage în seamă pe galez, Æthelred mă privea fix, dar acum din ochii săi răzbătea ura.

– Te-ai urcat pe corabia mea şi te-ai văzut cu soţia mea?

– Ea a coborât pe mal, împreună cu părintele Pyrlig, i-am spus.

Cuvintele mele nu avuseseră nici un înţeles ascuns. Sperasem că Æthelred avea să-şi admire soţia pentru iniţiativa ei, dar în clipa aceea mi-am dat seama că mă înşelasem. Preţ de o secundă am avut impresia că Æthelred urma să mă lovească, atât de furios părea, însă, reuşind să se stăpânească, îmi întoarse spatele şi se îndepărtă. Aldhelm porni grăbit pe urmele lui şi îi spuse ceva, la care Æthelred ridică mânios braţele. Aldhelm se întoarse la noi.

– Fă cum crezi că este mai bine, zise el, apoi se duse după stăpânul lui. Sub arcadă, zidul de scuturi al vikingilor se desfăcu pentru a le face loc să treacă.

– Asta fac mereu, am rostit eu fără a mă adresa cuiva anume.

– Ce faci mereu? întrebă părintele Pyrlig privind spre arcada pe sub care vărul meu dispăruse atât de brusc.

– Ce cred că e mai bine, am zis, apoi m-am încruntat. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Nu-i place ca alţi bărbaţi să vorbească cu soţia lui, mă lămuri galezul. Am remarcat asta cât am fost pe corabie cu ei. E gelos.

– Dar eu o cunosc pe Æthelflaed dintotdeauna! am exclamat.

– Se teme că o cunoşti prea bine, şi asta-l înnebuneşte.

– Dar asta-i o prostie!

– E gelozie, spuse Pyrlig, şi gelozia este prostească.

Erik era la fel de nedumerit ca mine.

– El este comandantul tău? mă întrebă norvegianul.

– E vărul meu, am zis posomorât.

– Şi este şi comandantul tău? insistă Erik.

– Lordul Æthelred comandă, iar lordul Uhtred nu se supune, îi explică Pyrlig.

Erik zâmbi.

– Deci, lord Uhtred, ne-am înţeles? mă întrebă el în engleză, ezitând puţin la unele cuvinte.

– Vorbeşti bine engleza, am remarcat.

– Am învăţat de la o sclavă saxonă, spuse el surâzând.

– Sper că era frumoasă. Da, ne-am înţeles, dar cu un amendament.

– Ce amendament? vru el să ştie, dintr-odată precaut.

– Poţi să iei *Îmblânzitoarea de Valuri.*

Am crezut că avea să mă sărute. Preţ de o secundă nu-i veni să creadă ce auzise, apoi, văzând că eram sincer, zâmbi larg.

– Lord Uhtred... începu el.

– Ia corabia, l-am întrerupt eu nedorind să-i ascult mulţumirile, ia-o şi plecaţi!

Cuvintele lui Aldhelm mă făcuseră să mă răzgândesc. Avea dreptate, tot ce era în oraş aparţinea acum Merciei, iar Æthelred, conducătorul Merciei, râvnea la tot ce era frumos, aşa că, dacă descoperea că-mi doream *Îmblânzitoarea de Valuri* – şi chiar îmi doream acea corabie –, s-ar fi grăbit să mi-o ia. Prin urmare, ca să nu ajungă la el, preferam să le-o restitui fraţilor Thurgilson.

Oamenii mei îi escortară pe vikingii rămaşi fără arme şi obiectele de preţ până la *Îmblânzitoarea de Valuri.* Dură mult,

dar, până la urmă, se îmbarcară toţi şi corabia se desprinse de mal. Am privit-o cum cobora pe fluviu, spre ceaţa rară care încă zăbovea deasupra apei.

Iar undeva în Wessex, primul cuc îşi slobozi cântecul.

I-am scris o scrisoare lui Alfred. Am detestat întotdeauna să scriu, şi au trecut ani de zile de când n-am mai pus mâna pe o pană. Acum, preoţii soţiei îmi întocmesc scrisorile, având grijă să scrie exact ce le spun, căci ştiu că i-aş prinde uşor cu minciuna. Totuşi, în seara zilei în care am cucerit Lundene-ul, i-am scris cu mâna mea lui Alfred. „Lundene este al tău, sire, iar eu voi rămâne aici să-i reconstruiesc zidurile", l-am înştiinţat.

Mă enerva să scriu chiar şi acele câteva cuvinte. Pana scârţâia, pergamentul era inegal, iar cerneala – pe care o găsisem într-un cufăr de lemn furat neîndoielnic de la o mănăstire – stropea, făcând o mulţime de pete.

– Acum cheamă-i pe părintele Pyrlig şi pe Osferth, i-am cerut lui Sihtric.

– Milord... zise Sihtric agitat.

– Ştiu, vrei să te însori cu târfa ta. Dar mai întâi, cheamă-i pe părintele Pyrlig şi pe Osferth. Târfa poate să aştepte.

Când sosi Pyrlig, am împins scrisoarea spre el, pe masă.

– Vreau să te duci la Alfred, să-i dai asta şi să-i povesteşti ce s-a întâmplat aici.

Pyrlig citi mesajul, şi am văzut un mic zâmbet apărându-i pe chipul urât, zâmbet care dispăru rapid ca să nu mă simt ofensat de opinia lui despre scrisul meu. Se uită surprins când Sihtric îl aduse pe Osferth în cameră.

– Fratele Osferth va merge cu tine, i-am explicat galezului.

Osferth se posomorî. Detesta să fie numit „frate".

– Vreau să rămân aici, milord, zise el.

– Regele vrea să te întorci la Wintanceaster, am rostit eu pe un ton categoric, iar noi ne supunem regelui.

Am luat scrisoarea de la Pyrlig, am muiat pana în cerneală şi am mai adăugat câteva cuvinte. „Sigefrid a fost învins de

Osferth, pe care aş vrea să-l păstrez în garda mea", am scris eu anevoie.

De ce am scris asta? Nu-mi plăcea de Osferth, după cum nu-mi plăcea nici de tatăl lui. Totuşi, sărise de pe bastion şi dăduse dovadă de curaj. Un curaj prostesc, într-adevăr, dar dacă n-ar fi sărit, poate că Lundene ar fi al norvegienilor sau danezilor şi în ziua de azi. Osferth îşi câştigase locul în zidul de scuturi, chiar dacă şansele lui de supravieţuire încă erau groaznic de mici.

– Părintele Pyrlig, i-am zis lui Osferth suflând spre scrisoare ca să usuc cerneala, îi va spune regelui ce-ai făcut astăzi, iar prin acest mesaj îi cer să-ţi permită să te întorci la mine. Dar trebuie să laşi această decizie în seama lui Alfred.

– Va refuza, suspină tânărul.

– Părintele Pyrlig îl va convinge.

Galezul ridică întrebător o sprânceană, iar eu am dat vag din cap pentru a-i da de înţeles că vorbeam serios. I-am dat scrisoarea lui Sihtric şi am privit cum împăturea pergamentul şi-l sigila cu ceară. Am apăsat pecetea cu cap de lup, apoi i-am întins scrisoarea lui Pyrlig.

– Spune-i lui Alfred adevărul despre ce s-a întâmplat aici, fiindcă va auzi o versiune diferită de la vărul meu. Şi grăbeşte-te!

Pyrlig zâmbi.

– Vrei să ajungem la rege înaintea solului trimis de vărul tău?

– Da, am spus.

Era o lecţie pe care o învăţasem deja – în general, prima versiune este cea crezută. Nu mă îndoiam că Æthelred avea să-i trimită socrului său un mesaj triumfător, în care rolul nostru în obţinerea victoriei avea să fie redus la zero. Părintele Pyrlig avea să se asigure că Alfred afla adevărul, cu toate că dacă regele îl credea sau nu era o altă chestiune.

Pyrlig şi Osferth plecară înainte de ivirea zorilor, călare pe doi bidivii aleşi dintre numeroşii cai pe care-i capturaserăm în Lundene. În timp ce soarele răsărea, am dat ocol zidurilor, inventariind locurile care trebuiau reparate. Oamenii mei stăteau de pază. Majoritatea erau din fyrdul Berrocscire-ului,

care luptase sub comanda lui Æthelred în ziua precedentă, iar entuziasmul pe care li-l stârnise victoria aparent uşoară încă nu dispăruse.

Câţiva dintre oamenii lui Æthelred erau şi ei postaţi pe ziduri, însă cei mai mulţi erau mahmuri după berea şi miedul băute în cursul nopţii. La una dintre porţile nordice, care dădea spre dealurile verzi învăluite în ceaţă, l-am întâlnit pe Egbert, bărbatul mai vârstnic care se supusese poruncii lui Æthelflaed şi mi-i dăduse pe cei mai buni oameni ai lui. L-am răsplătit cu o brăţară de argint pe care o luasem de la un cadavru. Morţii încă nu erau îngropaţi, iar în zori, corbii şi ereţii se înfruptaseră din ei.

– Mulţumesc, i-am spus.

– Ar fi trebuit să am încredere în tine, zise el stânjenit.

– Ai avut încredere în mine.

Ridică din umeri.

– Pentru că mi-a cerut-o ea.

– Æthelflaed este aici?

– A rămas pe insulă.

– Credeam că tu o păzeşti.

– Am păzit-o, spuse Egbert mohorât, dar, seara trecută, lordul Æthelred a pus să fiu înlocuit.

– De ce a pus să fii înlocuit? l-am întrebat, apoi am văzut că nu mai avea la gât laţul de argint care-i indica statutul de comandant.

Înălţă din umeri în semn că nici el nu înţelegea motivul acelei decizii.

– Mi-a poruncit să vin aici, dar nu m-a primit încă. E bolnav.

– Sper că are ceva grav, nu?

Un zâmbet vag apăru şi se stinse pe chipul lui Egbert.

– Mi s-a zis că vomită. Probabil că n-are mare lucru.

Vărul meu se instalase palatul de pe culmea dealului pe care se afla Lundene-ul, în vreme ce eu stăteam în casa romană de lângă fluviu. Îmi plăcea acolo. Mi-au plăcut întotdeauna clădirile romane, deoarece pereţii lor au marea calitate de a ţine la distanţă vântul, ploaia şi zăpada. Casa era mare. Se intra printr-o

arcadă într-o curte înconjurată de o boltă susținută de coloane. Pe cele trei laturi ale curții erau mici încăperi care fuseseră probabil dormitoarele servitorilor sau magazii. În una dintre ele se afla bucătăria, cu un cuptor de cărămidă atât de mare, încât puteai coace pâine pentru a hrăni oamenii de pe trei corăbii. În a patra latură a curții se afla o ușă care dădea spre șase încăperi, două dintre ele suficient de mari pentru ca toți cei din garda mea să încapă acolo. Dincolo de cele două camere mari era o terasă pavată care dădea spre fluviu. Seara era un loc plăcut, cu toate că la reflux duhoarea apei era copleșitoare.

M-aș fi putut întoarce la Coccham, dar am preferat să rămân. Oamenii din fyrdul Berrocscire-ului au rămas și ei, deși nu erau prea încântați, deoarece aveau treabă la fermele lor. I-am ținut în Lundene ca să repare zidurile. Aș fi plecat acasă dacă aș fi fost sigur că Æthelred va face asta, însă el părea să ignore cu desăvârșire starea proastă în care se găsea apărarea orașului. Sigefrid cârpise zidurile în câteva locuri și consolidase porțile, dar încă erau multe de făcut. Vechile fortificații se sfărâmau, iar pe alocuri, pietrele căzuseră în șanțuri, așa că oamenii mei tăiară copaci pentru a face palisade în locurile unde zidurile erau slăbite. Apoi, am curățat șanțurile exterioare, am scos mizeria întărită și am înfipt țepușe ascuțite ca să-i întâmpinăm așa cum se cuvine pe eventualii atacatori.

Alfred trimise ordine ca tot orașul vechi să fie reconstruit. Clădirile romane care puteau fi reparate aveau să fie păstrate, iar ruinele trebuiau îndepărtate pentru ca în locul lor să se înalțe construcții solide din bușteni, cu acoperiș de stuf. Doar că nu existau nici oameni, nici bani pentru așa ceva. Ideea lui Alfred era ca saxonii din orașul nou, care nu era apărat, să se mute în vechiul Lundene, ca să fie în siguranță în spatele meterezelor sale, dar saxonii se temeau de fantomele constructorilor romani și se opuneau cu încăpățânare invitațiilor de a ocupa casele goale. Oamenii mei din fyrdul Berrocscire-ului erau la fel de speriați de fantome, însă le era și mai frică de mine, așa că rămaseră să muncească.

Æthelred nu veni să vadă ce făceam. Probabil că boala îi trecuse, fiindcă își petrecea vremea la vânătoare. În fiecare zi se ducea pe dealurile împădurite aflate la nord de oraș, unde fugărea căprioare. Nu lua niciodată mai puțin de patruzeci de oameni cu el, pentru că veșnic exista posibilitatea ca o bandă de jefuitori danezi să se apropie de Lundene. Erau multe astfel de bande, însă soarta a decis ca nici una să nu dea peste Æthelred. În fiecare zi vedeam călăreți la est, înaintând cu grijă prin mlaștina întunecată aflată în aval de oraș. Erau danezi care ne supravegheau și care, fără îndoială, îi dădeau raportul lui Sigefrid.

Am primit vești despre Sigefrid. Trăia, însă era atât de slăbit din pricina rănii, încât nu putea nici să umble, nici să stea în picioare. Se refugiase la Beamfleot, împreună cu fratele lui și cu Haesten, iar de-acolo trimiteau oameni care să facă incursiuni la gura fluviului Temes. Corăbiile saxone nu îndrăzneau să pornească spre Francia, pentru că vikingii erau dornici de răzbunare după înfrângerea suferită la Lundene. La un moment dat, o corabie daneză cu un dragon la proră urcă pe Temes ca să ne sfideze din apropierea apelor clocotitoare de sub spărtura podului. Aveau prizonieri saxoni la bord, iar danezii i-au ucis unul câte unul, asigurându-se că puteam vedea sângeroasele execuții. Erau și femei captive, și țipetele lor se auzeau până la mal. Drept răspuns, l-am trimis pe pod pe Finan cu zece oameni și un vas de lut cu tăciuni aprinși. Odată ajunși acolo, își folosiră arcurile de vânătoare ca să trimită săgeți arzânde pe corabia inamică. Toți căpitanii se tem de foc, așa că săgețile, deși multe își ratară ținta, îi convinseră să coboare pe fluviu pentru a ieși din raza lor de acțiune. Însă nu se îndepărtară prea mult; în timp ce vâslașii lor mențineau corabia împotriva curentului, prizonierii erau uciși în continuare. Nu plecară până când nu am adunat un echipaj pe care l-am pus să ia una dintre navele acostate și să-i atace. Abia atunci întoarseră corabia și începură să vâslească pe fluviu în jos, în amurgul tot mai întunecat.

Alte corăbii de la Beamfleot traversară largul estuar al fluviului Temes, iar oamenii de pe ele debarcară în Wessex. Acel ținut era aparte. Cândva, acolo fusese regatul Cent, însă saxonii

din vest îl cuceriseră; totuşi, cu toate că locuitorii erau saxoni, vorbeau cu un accent ciudat. Fusese mereu un loc sălbatic, aflat în apropierea pământurilor de peste mare şi mereu expus la raidurile vikingilor. Acum, oamenii lui Sigefrid traversau estuarul adesea şi intrau adânc în Cent pentru a jefui satele. Luau sclavi şi incendiau casele. Swithwulf, episcopul de Hrofeceastre, trimise un mesager ca să-mi ceară ajutorul.

– Păgânii au venit la Contwaraburg, mă înştiinţă posomorât solul, un preot tânăr.

– L-au ucis pe arhiepiscop? am întrebat eu vesel.

– Nu era acolo, milord, slavă Domnului! Preotul îşi făcu semnul crucii. Păgânii sunt pretutindeni, milord, şi nimeni nu este în siguranţă. Episcopul de Swithwulf te imploră să-l ajuţi.

Însă eu nu-i puteam îndeplini rugămintea. Aveam nevoie de oameni pentru a păzi Lundene-ul, nu Centul, mai ales că, la o săptămână după cucerirea oraşului, Gisela, Stiorra şi şase servitoare veniseră acolo. Îl trimisesem pe Finan împreună cu treizeci de oameni să le escorteze în siguranţă pe fluviu, iar casa de pe Temes părea să fi devenit mai caldă datorită râsetelor femeilor.

– Ai fi putut să deretici puţin, mă tachină Gisela.

– Am dereticat!

– Ha! Dar alea ce sunt? spuse ea arătând spre tavan.

– Pânze de păianjen, fixează bârnele la locul lor.

Pânzele de păianjen fură îndepărtate, iar servitorii aprinseră focul în bucătărie. În curte, sub un colţ unde se întâlneau bolţile acoperişurilor, se afla o veche urnă de piatră plină cu mizerii. Gisela se apucă s-o cureţe, dând la iveală marmura albă în care erau sculptate femei ce păreau să se fugărească fluturându-şi harpele. Giselei îi plăcură tare mult acele sculpturi. Se lăsă pe vine lângă ele, îşi trecu un deget peste părul femeilor romane, iar apoi, ea şi servitoarele încercară să le copieze coafura. Îi plăcea şi casa, ba chiar suporta duhoarea fluviului, făcându-şi obiceiul să stea seara pe terasă ca să privească apa.

– O bate, îmi spuse ea într-o seară.

Ştiam la cine se referea, însă n-am zis nimic.

– Are vânătăi, adăugă Gisela, şi e însărcinată, dar el tot o bate.

– Cum este? am întrebat surprins.

– Æthelflaed e însărcinată, îmi explică ea răbdătoare.

Gisela se ducea aproape în fiecare zi la palat şi îşi petrecea timpul cu Æthelflaed, dar soţia vărului meu nu avea voie să vină acasă la noi.

Am fost surprins de vestea că Æthelflaed era însărcinată. Nu ştiu de ce am fost surprins, dar am fost. Bănuiesc că încă o consideram pe Æthelflaed o fetiţă.

– Dar de ce o bate? am vrut să ştiu.

– Crede că ea iubeşte alţi bărbaţi, spuse Gisela.

– Şi aşa este?

– Nu, fireşte că nu, dar el se teme că da. Gisela făcu o pauză pentru a mai pune lână pe furcă. Crede că Æthelflaed te iubeşte pe tine.

Mi-am amintit de brusca furie care-l apucase pe Æthelred pe podul de la Lundene.

– E nebun! am exclamat.

– Nu, e gelos, zise Gisela punându-mi o mână pe braţ. Iar eu ştiu că nu are de ce să fie gelos. Îmi zâmbi, apoi începu din nou să toarcă. Este un mod ciudat de a-ţi arăta dragostea, nu-i aşa?

Æthelflaed venise în oraş a doua zi după bătălie. Corabia o lăsase în oraşul saxon, iar de acolo, un car tras de boi o dusese peste râul Fleot şi în sus pe deal, până la noul palat al soţului ei. De-a lungul drumului fuseseră înşiraţi oameni care să fluture crengi înfrunzite, iar un preot mersese în faţa boilor, stropind cu apă sfinţită, în vreme ce un cor de femei venea în spatele căruţei decorate, la fel ca şi coarnele boilor, cu flori de primăvară. Ţinându-se de marginile căruţei ca să-şi păstreze echilibrul, Æthelflaed păruse stânjenită, dar îmi zâmbise vag când alaiul intrase pe poartă.

Sosirea lui Æthelflaed fusese sărbătorită cu un ospăţ la palat. Sunt sigur că Æthelred nu dorise să mă invite, însă rangul meu nu-i dăduse de ales, aşa că un mesaj printre ale cărui rânduri se citea duşmănia îmi fusese adus în după-amiaza de dinaintea petrecerii. Ospăţul nu avusese nimic special, cu toate

că fusese destulă bere. Doisprezece preoți împărțeau cu Æthelred și Æthelflaed masa de pe estradă, iar mie mi se oferise un taburet la capătul acelei platforme lungi. Æthelred se uitase urât la mine, preoții mă ignoraseră, așa că plecasem devreme spunând că trebuia să inspectez zidurile ca să mă asigur că santinelele erau treze. Vărul meu fusese palid în acea seară, dar abia îi trecuse starea de vomă. Când îl întrebasem cum stătea cu sănătatea, replicase printr-o fluturare a mâinii, de parcă ar fi fost ceva irelevant.

Gisela și Æthelflaed se împrieteniră în Lundene. Eu reparam zidul, iar Æthelred mergea la vânătoare în vreme ce oamenii lui jefuiau orașul pentru a-i decora palatul. Într-o zi, când m-am întors acasă, i-am găsit pe șase dintre oamenii lui în curte. Printre ei, Egbert, cel care-mi dăduse luptători în ajunul atacului, îmi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Ce doriți? i-am întrebat.

Cinci dintre ei erau înzăuați, iar al șaselea purta o vestă cu o broderie frumoasă, înfățișând niște ogari ce fugăreau o căprioară. Avea și un lanț de argint, semn că era de rang nobil. Era Aldhelm, prietenul vărului meu și comandantul gărzii sale.

– Asta! răspunse Aldhelm.

Stătea lângă urna pe care o curățase Gisela. Acum servea la strânsul apei de ploaie care cădea de pe acoperiș, o apă dulce și curată, o raritate în orice oraș.

– Dă-mi două sute de șilingi de argint, și e a ta, i-am spus lui Aldhelm.

Pufni. Prețul era revoltător. Cei patru bărbați mai tineri reușiseră să încline urna, așa că apa din ea se revărsase. Acum se străduiau s-o îndrepte la loc, deși se opriseră la apariția mea. Gisela ieși din casa principală și-mi zâmbi.

– Le-am zis că n-o pot avea.

– Lordul Æthelred o vrea, insistă Aldhelm.

M-am încruntat la el.

– Pe tine te cheamă Aldhelm, doar Aldhelm, iar eu sunt Uhtred, lord de Bebbanburg, așa că mi te adresezi cu „milord".

– Ăsta nu ştie să se poarte, comentă Gisela suav. M-a făcut „târfă băgăcioasă".

Oamenii mei care se aflau acolo, patru la număr, veniră alături de mine şi-şi puseră mâinile pe armele de la brâu. Făcându-le semn să se retragă, mi-am desfăcut catarama cingătorii de care erau prinse tecile săbiilor.

– Mi-ai făcut soţia târfă? l-am întrebat pe Aldhelm.

– Lordul meu vrea această urnă, spuse el ignorându-mi întrebarea.

– Îi vei cere scuze soţiei mele, apoi îmi vei cere scuze mie!

Mi-am lăsat cingătoarea cu cele două săbii grele pe dalele de piatră.

El se întoarse cu spatele la mine.

– Puneţi-o pe o parte şi rostogoliţi-o în stradă, le-a poruncit el celor patru oameni.

– Vreau să ne ceri scuze! am spus răspicat.

Aldhelm deslusi ameninţarea din vocea mea şi se răsuci alarmat spre mine.

– Această casă îi aparţine lordului Æthelred. Locuiţi aici pentru că el v-a permis asta. Se alarmă şi mai tare văzând că mă apropiam. Egbert! spuse el pe un ton ridicat, dar singura replică a fostului comandant fu un gest cu mâna dreaptă pentru a le indica oamenilor lui să stea liniştiţi. Egbert ştia că, dacă o singură sabie ar fi ieşit din teaca sa lungă, ar fi izbucnit o luptă între oamenii lui şi ai mei. Dacă el avea bunul-simţ de a evita un măcel inutil, Aldhelm nu avea atâta minte. Ticălos impertinent! se răsti el. Smulse un pumnal dintr-o teacă de la brâu, apoi se repezit spre mine, încercând să mi-l înfigă în burtă.

I-am spart maxilarul şi nasul şi i-am rupt mâinile şi poate vreo două coaste înainte ca Egbert să mă tragă de lângă el. Când Aldhelm îi ceru scuze Giselei, o făcu scuipând câţiva dinţi odată cu sângele, iar urna rămase în curtea noastră. Am dat cuţitul lui fetelor de la bucătărie, unde se dovedit util la tăiat ceapa.

A doua zi veni Alfred.

*

Regele sosi fără tam-tam, acostând la un chei din amonte de podul rupt. *Haligast* aşteptă plecarea unei corăbii de negoţ, apoi trase la mal pe nesimţite, din câteva mişcări scurte şi eficiente ale vâslelor. Însoţit de un grup de preoţi şi călugări şi păzit de şase bărbaţi în zale, Alfred debarcă neanunţat şi fără să-l recunoască nimeni. Trecu printre mărfurile stivuite pe chei, păşi peste un beţiv care dormea la umbră şi se aplecă pentru a intra pe mica poartă din zid care dădea spre curtea unui negustor.

Se îndreptă spre palat. Æthelred nu era acolo, fiind plecat la vânătoare, dar regele se duse în camera fiicei lui şi stătu acolo vreme îndelungată. După aceea coborî dealul, în continuare însoţit de clerici, şi veni acasă la noi. Eu eram cu oamenii care reparau zidurile, dar Gisela fusese anunţată de sosirea regelui şi, bănuind că ar fi putut să ne viziteze, pusese să se pregătească o masă cu pâine, bere, brânză şi linte fiartă. În meniu nu era şi carne, pentru că Alfred nu mânca aşa ceva. Stomacul lui era delicat, măruntaiele îi erau chinuite mereu, aşa că se convinsese cumva că nu-i făcea bine să mănânce carne.

Gisela trimisese o servitoare care să mă înştiinţeze de sosirea regelui, dar am ajuns acasă destul de târziu. Mi-am găsit curtea neagră de sutanele preoţilor printre care se aflau părintele Pyrlig şi Osferth, acesta purtând din nou veşmântul de călugăr. În timp ce Osferth mă privea cu reproş, parcă învinovăţindu-mă că trebuise să revină în sânul Bisericii, Pyrlig mă îmbrăţişă.

– Æthelred nu te-a pomenit în raportul pe care i l-a dat regelui, murmură el cu răsuflarea mirosind a bere.

– Noi nu eram aici când oraşul a fost cucerit? l-am întrebat.

– După spusele vărului tău, nu, chicoti Pyrlig. Dar i-am spus eu adevărul lui Alfred. Intră, te aşteaptă.

Alfred se afla pe terasa care dădea spre râu, iar gărzile lui erau aliniate în spatele său, lângă peretele casei. M-am oprit în prag, surprins că faţa lui, de obicei foarte palidă şi solemnă, avea o expresie însufleţită. Ba chiar zâmbea. Era aplecat spre Gisela şi-i vorbea, iar soţia mea, care era cu spatele la mine, asculta. Am rămas locului, admirând o privelişte rară – Alfred

fericit. La un moment dat bătu în genunchiul ei cu arătătorul lui lung şi alb, pentru a sublinia ceva. Nu era nimic nepotrivit în gestul lui, doar că era foarte neobişnuit pentru el.

Sau poate că era ceva foarte obişnuit pentru el. Alfred fusese un fustangiu faimos înainte de a cădea în mrejele creştinismului, iar Osferth era produsul poftelor princiare din tinereţe. Lui Alfred îi plăceau femeile frumoase, şi era evident că o plăcea pe Gisela. Am auzit-o râzând brusc, iar Alfred, flatat de amuzamentul ei, zâmbi timid. Părea să nu-l deranjeze faptul că nu era creştină şi că purta o amuletă păgână la gât, pur şi simplu era bucuros să se afle în compania ei. Am fost tentat să-i las singuri. Nu-l văzusem niciodată fericit alături de Ælswith, soţia lui cu limbă de nevăstuică, cu faţă de hermină şi cu voce stridentă ca a unui sfrâncioc. Însă el se uită întâmplător peste umărul Giselei şi mă văzu. Expresia de pe chipul lui se schimbă imediat. Îşi îndreptă trupul, deveni rigid şi, fără nici o tragere de inimă, îmi făcu semn să mă apropii.

Am luat taburetul pe care stătea de obicei fiica mea şi am auzit un scrâşnet când gărzile lui Alfred îşi scoaseră săbiile. Alfred le porunci printr-un gest să le bage la loc, având suficientă minte pentru a-şi da seama că, dacă aş fi vrut să-l atac, n-aş fi folosit un mic taburet cu trei picioare. În semn de respect, i-am dat săbiile mele unui om din garda sa, apoi am păşit pe lespezile terasei, apropiindu-mă de ei cu taburetul în mână.

– Lord Uhtred, mă întâmpină el cu răceală.

– Bun venit în casa noastră, sire.

I-am făcut o plecăciune, apoi m-am aşezat cu spatele la fluviu.

Rămase tăcut câteva clipe. Purta o mantie maro înfăşurată strâns pe trup. O cruce de argint îi atârna la gât, iar pe părul care i se rărea avea o coroană simplă, din bronz, ceea ce m-a mirat, fiindcă purta rar simbolurile regalităţii, considerându-le fleacuri superficiale. Se gândise probabil că era bine ca oamenii din Lundene să vadă un rege. Observându-mi mirarea, îşi dădu jos coroana.

– Am sperat că saxonii din oraşul nou şi-au abandonat casele, spuse el pe un ton de gheaţă. Că s-au mutat aici. Aici, ar fi protejaţi de ziduri! De ce nu au venit?

– Se tem de fantome, sire.

– Şi tu nu te temi?

M-am gândit câteva clipe.

– Ba da, am zis în cele din urmă.

– Şi totuşi, locuieşti aici, remarcă el arătând spre casă.

– Noi am împăcat spiritele, îi explică Gisela cu blândeţe, iar când regele ridică o sprânceană, îi spuse că puneam mâncare şi băutură în curte pentru a întâmpina cum se cuvine orice fantomă care ar fi vrut să ne viziteze.

Alfred îşi frecă ochii.

– Poate că ar fi mai bine dacă preoţii noştri ar exorciza străzile. Dacă ar spune rugăciuni şi le-ar stropi cu apă sfinţită. Astfel, am alunga fantomele.

– Sau dă-mi voie să iau trei sute de oameni şi să distrug oraşul nou, am sugerat eu. Dacă le incendiez casele, vor fi nevoiţi să locuiască în oraşul vechi.

Un zâmbet vag îi apăru pe chip, dar dispăru la fel de repede precum se ivise.

– Este greu să-i sileşti pe oameni să se supună fără a stârni resentimente. Uneori, cred că n-am cu adevărat autoritate decât asupra familiei mele, dar şi de asta mă îndoiesc. Lord Uhtred, dacă te las să dezlănţui săbii şi lănci în oraşul nou, oamenii de-acolo te vor urî. Lundene trebuie să fie un oraş supus, dar şi un bastion al saxonilor creştini, iar dacă ajung să ne urască, se vor bucura de întoarcerea danezilor, care i-au lăsat în pace. Clătină brusc din cap. Îi vom lăsa în plata Domnului, dar nu le construi o palisadă. Lasă-i să vină în oraşul vechi de bunăvoie. Acum, te rog să mă scuzi, i se adresă el Giselei, dar trebuie să vorbim despre nişte lucruri mai neplăcute.

Alfred îi făcu semn unui om din garda sa, iar acesta deschise uşa terasei, lăsându-i să intre pe părintele Beocca şi pe un al doilea preot, un om încruntat, cu faţa boţită şi cu părul negru, pe nume Erkenwald. Individul mă ura. Cândva, încercase

să mă trimită la spânzurătoare acuzându-mă de piraterie, dar, cu toate că acuzaţiile fuseseră întru totul adevărate, reuşisem să scap din ghearele lui furioase. Îmi aruncă o privire duşmănoasă în vreme ce Beocca dădu cu solemnitate din cap, apoi ambii clerici se uitară cu luare-aminte la Alfred.

– Spune-mi, ce fac Sigefrid, Haesten şi Erik acum? mă întrebă Alfred.

– Sunt în Beamfleot, sire, şi îşi întăresc tabăra. Au treizeci şi două de corăbii şi suficienţi oameni pentru echipaje.

– Ai văzut acel loc? vru să ştie părintele Erkenwald.

Ştiam că cei doi preoţi fuseseră chemaţi pe terasă pentru a fi martorii conversaţiei noastre. Veşnic precaut, lui Alfred îi plăcea ca asemenea discuţii ori să fie consemnate în scris, ori să fie memorate.

– Nu l-am văzut, am rostit eu cu răceală.

– Dar spionii tăi l-au văzut? mă întrebă Alfred.

– Da, sire.

Se gândi câteva clipe.

– Corăbiile pot fi incendiate?

Am clătinat din cap.

– Au fost duse pe un canal, sire.

– Trebuie distruse, zise el pe un ton răzbunător, iar mâinile lungi şi subţiri i se încleştară în poală. Au atacat Contwaraburgul!

– Am aflat, sire.

– Au incendiat biserica şi au furat totul! urmă el plin de indignare. Cărţile de rugăciuni, crucile, până şi relicvele! Se cutremură. În biserică se afla o frunză din smochinul pe care Iisus Hristos l-a blestemat şi care s-a uscat. Am atins-o o dată şi i-am simţit puterea. Se cutremură din nou. Totul a fost luat de păgâni!

Părea pe cale să izbucnească în plâns. N-am spus nimic. Beocca începuse să scrie, pana lui zgâriind pergamentul pe care îl ţinea într-o poziţie nefirească în mâna paralizată.

– Ai spus că au treizeci şi două de corăbii? mă întrebă Beocca.

– Asta mi s-a zis ultima dată.

– Pe canale se poate intra, remarcă Alfred, nefericirea dispărându-i brusc.

– Sire, canalul de la Beamfleot seacă la reflux, i-am explicat, iar pentru a ajunge la corăbiile inamicului, ar trebui să trecem pe lângă tabăra sa, care se află pe un deal la poalele căruia sunt acostate corăbiile. Iar conform ultimului raport pe care l-am primit, o corabie stă permanent de-a curmezişul canalului. Am putea s-o distrugem şi să înaintăm în forţă spre celelalte, însă ar fi nevoie de o mie de oameni pentru asta, din care cel puţin două sute şi-ar pierde viaţa.

– Chiar ar fi nevoie de o mie de oameni? întrebă el sceptic.

– Din ultimele veşti reiese că Sigefrid are aproape două mii de oameni.

Închise ochii pentru o clipă.

– Sigefrid trăieşte?

– Se simte foarte rău, i-am zis. Primisem majoritatea veştilor de la Ulf, negustorul meu danez, căruia îi plăcea tare mult argintul cu care-l plăteam. Nu mă îndoiam că Ulf primea argint şi de la Haesten şi Erik ca să le spună ce făceam eu în Lundene, dar informaţiile pe care mi le furniza îşi meritau preţul. Fratele Osferth l-a rănit foarte grav, am adăugat.

Ochii inteligenţi ai regelui se uitară într-ai mei.

– Osferth, spuse el pe un ton neutru.

– El a câştigat bătălia, sire. Nu ţi-a zis părintele Pyrlig? Când Alfred încuviinţă fără o vorbă, am continuat: Sire, ce a făcut Osferth a fost o faptă de vitejie la care eu nu sunt sigur că m-aş fi încumetat. A sărit de la mare înălţime şi a atacat un războinic faimos, ba a mai şi scăpat cu viaţă. Sire, dacă n-ar fi fost Osferth, Sigefrid s-ar fi aflat şi astăzi în Lundene, iar eu aş fi zăcut în mormânt.

– Îl vrei înapoi? mă întrebă Alfred.

Răspunsul era nu, desigur, dar Beocca încuviinţă imperceptibil din capul lui cărunt, dându-mi de înţeles că Osferth nu era dorit în Wintanceaster. Nu-mi plăcea tânărul şi, judecând după mesajul tăcut al preotului, nimeni din Wintanceaster nu-l plăcea, însă curajul lui fusese exemplar. M-am gândit că, în inima sa, Osferth era un războinic adevărat.

– Da, sire, am răspuns, şi în acea clipă Gisela îmi zâmbi.

– E al tău, zise Alfred.

Beocca își ridică spre cer ochiul teafăr, în semn de mulțumire.

– Și vreau ca toți vikingii să fie alungați din estuarul fluviului Temes, urmă regele.

Am înălțat din umeri.

– Nu este asta treaba lui Guthrum?

Beamfleot se află în Anglia de Est, cu care, oficial, aveam relații de pace. Alfred păru iritat, probabil pentru că folosisem numele danez al lui Guthrum.

– Regele Æthelstan a fost informat în legătură cu această problemă.

– Și nu face nimic?

– Face promisiuni.

– Iar vikingii își fac de cap pe pământul lui fără a se teme că vor fi pedepsiți, am comentat eu.

Alfred se burzului.

– Sugerezi să-i declar război regelui Æthelstan?

– Le permite invadatorilor să intre în Wessex, sire, așa că de ce să nu-i întoarcem favoarea? De ce nu trimitem corăbii în Anglia de Est pentru a ataca așezările de pe pământul regelui Æthelstan?

Ignorându-mi întrebarea, Alfred se ridică.

– Cel mai important este să nu pierdem Lundene-ul. Întinse o mână spre părintele Erkenwald, care deschise un săculeț de piele și scoase un pergament sigilat cu ceară. Alfred luă pergamentul și mi-l dădu. Te-am numit guvernator militar al acestui oraș. Să nu-l lași pe inamic să-l recucerească!

– Guvernator militar?

– Toate trupele și toți membrii fyrdului vor fi sub comanda ta.

– Dar orașul, sire? am vrut eu să știu.

– Va fi un loc cu frică de Dumnezeu, zise Alfred.

– Îl vom curăța de păcate, interveni părintele Erkenwald, și va fi mai alb decât zăpada.

– Amin! rosti cu ardoare Beocca.

– Îl numesc pe părintele Erkenwald episcop de Lundene, spuse Alfred, iar el va fi însărcinat cu guvernarea civilă.

Am simțit cum mi se strângea inima. Erkenwald? Care mă ura?

– Și cum rămâne cu ealdormanul de Mercia? Nu se ocupă el de guvernarea civilă aici?

– Ginerele meu, spuse Alfred pe un ton distant, nu va anula numirile făcute de mine.

– Și câtă autoritate are aici?

– Aceasta este Mercia! zise regele bătând cu piciorul în terasă. Iar el e conducătorul Merciei!

– Deci, poate numi un alt guvernator militar? am vrut eu să știu.

– Va face întocmai ce-i spun eu! se răsti Alfred cu o furie bruscă în voce. Iar peste patru zile, continuă el recăpătându-și calmul, ne vom aduna cu toții și vom discuta despre ce trebuie făcut pentru ca orașul să fie în siguranță, iar oamenii să trăiască în pace și cu credință în Dumnezeu.

Dădu scurt din cap spre mine, îl înclină spre Gisela, apoi o luă spre ușă.

– Sire, rosti Gisela cu blândețe, cum se simte fiica ta? Am văzut-o ieri și era plină de vânătăi.

Privirea lui se îndreptă spre fluviu, unde șase lebede pluteau în apa calmă dincolo de tumultul de la spărtura podului.

– Se simte bine, spuse el pe un ton distant.

– Vânătăile... începu Gisela.

– A fost întotdeauna o copilă neastâmpărată, o întrerupse Alfred.

– Neastâmpărată? întrebă Gisela pe un ton nesigur.

– O iubesc, zise Alfred, și în mod evident așa era, având în vedere neașteptata pasiune din vocea lui. O iubesc, dar, dacă neastâmpărul unui copil este amuzant, la un adult, e un păcat. Draga mea Æthelflaed trebuie să învețe a se supune.

– Așa că învață să urască? am întrebat, reluând ideea căreia îi dăduse chiar el glas mai devreme.

– Acum, e măritată, spuse regele, iar datoria ei în fața lui Dumnezeu este să i se supună soțului. Sunt sigur că va învăța asta și

că va fi recunoscătoare pentru lecția primită. E greu să pedepsești un copil pe care-l iubești, dar este un păcat să nu-l pedepsești. Mă rog lui Dumnezeu ca ea să se poarte așa cum se cuvine.

– Amin! rosti părintele Erkenwald.

– Doamne ajută! spuse Beocca.

Gisela nu zise nimic, iar Alfred plecă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că invitația la adunarea de la palat era legată de preoți. Mă așteptasem la un consiliu de război și la discuții aprinse despre cum era mai bine să curățăm fluviul Temes de briganzii care infestau estuarul; în schimb, după ce mi-am predat săbiile, am fost poftit în sala cu coloane unde fusese instalat un altar. Finan și Sihtric erau cu mine. Finan, bun creștin, își făcu semnul crucii, dar Sihtric, păgân ca mine, mă privi alarmat, de parcă se temea de vreo magie religioasă.

Am suportat slujba. Călugării cântară, preoții se rugară, clopotele răsunară, iar oamenii îngenunchează. Erau vreo patruzeci de bărbați în sală, aproape toți preoți, însă numai o femeie. Æthelflaed ședea lângă soțul ei. Era îmbrăcată într-un veșmânt alb strâns în talie cu o eșarfă albastră, iar părul de culoarea grâului era strâns într-un coc în care erau prinse flori de verbină. La un moment dat, când se întoarse spre tatăl ei, am văzut că ochiul drept îi era vânăt. Alfred nu o privi, ci rămase în continuare în genunchi și cu capul aplecat. M-am uitat la el, m-am uitat la umerii încovoiați ai lui Æthelflaed și m-am gândit la Beamfleot și la cum putea fi stârpit cuibul de viespi de-acolo. În primul rând, trebuia să cobor cu o corabie pe fluviu și să văd Beamfleotul cu ochii mei.

Alfred se ridică brusc, dându-mi speranța că slujba se terminase în sfârșit, dar se răsuci spre noi și ne ținu un discurs, din fericire scurt. Ne încurajă să ne gândim la cuvintele profetului Ezechiel, oricine o fi fost acela.

– „Atunci, păgânii care au rămas în jurul vostru vor ști că Eu, Domnul, am reconstruit locurile în ruină și am cultivat pământul pustiu." Alfred lăsă jos pergamentul pe care erau

scrise cuvintele lui Ezechiel, apoi continuă: Lundene este din nou un oraş saxon şi, cu toate că e în ruină, cu ajutorul lui Dumnezeu îl vom reconstrui. Îl vom face un loc al lui Dumnezeu, o lumină pentru păgâni.

Tăcu, zâmbi grav şi-i făcu semn episcopului Erkenwald, care, purtând pe umeri o pelerină albă cu panglici roşii pe care fuseseră brodate cruci argintii, se ridică să-şi înceapă predica. Am gemut. În loc să discutăm despre alungarea duşmanilor de pe fluviu, eram torturaţi cu slujbe plictisitoare.

Mă deprinsesem de mult să ignor slujbele. Am avut ghinionul să ascult multe, dar cuvintele preoţilor cădeau în jurul meu ca ploaia de pe un acoperiş nou. Totuşi, la câteva minute după ce Erkenwald luă cuvântul, am devenit atent.

Pentru că nu predica despre reconstruirea oraşelor din ruine şi nici măcar despre păgânii care ameninţau Lundene-ul, ci i se adresa lui Æthelflaed.

Stătea lângă altar şi ţipa. A fost întotdeauna un om furios, dar, în acea zi de primăvară, în acea veche sală romană, se dovedi plin de o furie pătimaşă. Spuse că Dumnezeu vorbea prin intermediul lui. Că Dumnezeu avea un mesaj, iar cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi ignorat, altminteri pucioasa şi focul iadului aveau să distrugă toată omenirea. Nu pomeni numele lui Æthelflaed, dar se uita fix la ea, şi nimeni nu se îndoia că mesajul zeului creştin îi era adresat sărmanei fete. Se părea că Dumnezeu se ostenise chiar să scrie mesajul într-o carte de rugăciuni. Erkenwald înşfăcă tomul de pe altar, îl ridică astfel încât lumina care intra prin gaura pentru fum din acoperiş să cadă pe el, apoi îl deschise şi citi cu voce tare:

– Trebuie să fie modestă! Îşi înalţă privirea şi se uită urât la Æthelflaed. Castă! Să aibă grijă de casă! Să fie bună! Să se supună soţului ei! Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu. Asta îi cere Dumnezeu unei femei! Să fie modestă, castă, să aibă grijă de casă, să fie supusă! Dumnezeu ne-a vorbit! Aproape că se crispă de extaz când rosti ultima propoziţie. Dumnezeu încă ne vorbeşte! Îşi ridică privirea spre tavan ca şi cum şi-ar

fi putut zări zeul uitându-se prin gaura din acoperiș. Dumnezeu ne vorbește!

Predică mai bine de o oră. Stropii salivei împroșcate se zăreau în fasciculul de lumină care cădea prin gaura pentru fum. Se ploconi, țipă, se cutremură. Și reveni iar și iar la cuvintele din cartea de rugăciuni care spuneau că soțiile trebuie să li se supună soților.

– Să fie supusă! strigă el, apoi tăcu.

Am auzit o bufnitură din vestibul, când una dintre gărzi își sprijini scutul de perete.

– Să fie supusă! strigă Erkenwald din nou.

Æthelflaed își ținea fruntea sus. Din câte îmi dădeam seama, se uita direct la preotul nebun și plin de răutate care acum era episcopul și conducătorul Lundene-ului. Æthelred se foia lângă ea; când am reușit să-i zăresc fața, am văzut că era foarte plin de sine și satisfăcut. Majoritatea bărbaților păreau plictisiți, unul singur, și anume părintele Beocca, părând să dezaprobe predica episcopului. La un moment dat îmi întâlni privirea și mă făcu să zâmbesc când ridică indignat o sprânceană. Sunt sigur că Beocca nu dezaproba mesajul, dar gândea că n-ar fi trebuit transmis într-un mod atât de public. Alfred privea senin spre altar, unde episcopul vorbea cu emfază, însă pasivitatea lui era doar o mască, întrucât acea predică înverșunată n-ar fi putut fi rostită fără știința și permisiunea regelui.

– Să fie supusă! strigă Erkenwald din nou, înălțându-și privirea spre cer de parcă acel ultim cuvânt era soluția la toate problemele omenirii.

Regele dădu mulțumit din cap. Am avut impresia că Alfred nu doar aprobase predica lui Erkenwald, ci o și ceruse. Să se fi gândit că o admonestare publică ar fi scăpat-o pe Æthelflaed de bătaie? Cu certitudine, mesajul era în ton cu filosofia lui Alfred: el credea că un regat nu putea înflori decât dacă era guvernat de legi, condus de o formă de guvernământ și supus lui Dumnezeu și regelui. Dar putea să vadă vânătăile fiicei lui și să le aprobe? Își iubise întotdeauna copiii. Eu îi văzusem crescând și îl văzusem pe Alfred jucându-se cu ei, însă religia lui

chiar îi permitea s-o umilească pe fiica pe care o iubea? Uneori, când mă rog zeilor mei, le mulțumesc cu ardoare că m-au lăsat să scap de zeul lui Alfred.

În cele din urmă, Erkenwald rămase fără cuvinte. Urmă o pauză, apoi Alfred se ridică și se întoarse spre noi.

– Cuvântul Domnului! rosti el zâmbind. Preoții murmurară rugăciuni scurte, apoi Alfred clătină din cap ca și cum și-ar fi alungat gândurile religioase. Orașul Lundene aparține acum Merciei. Pe fundalul murmurului aprobator din sală, adăugă: Am încredințat guvernarea civilă episcopului Erkenwald. Se întoarse să-i zâmbească episcopului, care surâse cu superioritate și făcu o plecăciune. Și am încredințat guvernarea militară lordului Uhtred, care va răspunde de apărarea orașului, continuă Alfred uitându-se la mine.

Eu nu am făcut nici o plecăciune. În clipa aceea, Æthelflaed se răsuci. Cred că nu știuse că eram acolo, dar, auzindu-mi numele, se întoarse și mă privi. I-am făcut cu ochiul, iar pe chipul ei învinețit apăru un zâmbet. Æthelred nu observă scena, căci mă ignora ostentativ.

– Desigur, urmă Alfred cu vocea brusc rece ca gheața, deoarece văzuse că-i făcusem cu ochiul lui Æthelflaed, orașul este condus de iubitul meu ginere. Cu timpul, va deveni o parte prețioasă a posesiunilor sale, însă, pentru moment, a acceptat cu amabilitate ca Lundene-ul să fie administrat de oameni cu experiență din suita mea. Cu alte cuvinte, o fi aparținut Lundene-ul Merciei, dar Alfred nu avea nici o intenție să-l lase din mână. Episcopul Erkenwald are autoritatea de a stabili și încasa taxe, explică regele. O treime din bani vor fi cheltuiți pentru guvernarea civilă, o treime vor reveni Bisericii, iar restul vor fi cheltuiți pentru apărarea orașului. Și știu că, sub conducerea episcopului și cu ajutorul lui Dumnezeu cel Atotputernic, vom reuși să clădim un oraș care să-l cinstească pe Hristos și biserica Lui.

Aproape toți cei prezenți erau thegni mercieni care fuseseră chemați la Lundene pentru a-l întâlni pe Alfred. Aldhelm era printre ei, cu fața încă înnegrită și însângerată de loviturile

mele. Se uitase la mine o dată, dar își întorsese repede privirea. Invitația fusese neașteptată, așa că doar câțiva thegni făcuseră călătoria până la Lundene. Îl ascultau cu destulă politețe pe Alfred, dar făceau eforturi vizibile pentru a se decide pe care din cei doi stăpâni să-l aleagă. Nordul Merciei era sub stăpânire daneză, în vreme ce partea sudică, care avea o graniță comună cu Wessexul, putea fi numită pământ saxon liber, însă incursiunile vikingilor erau permanente acolo. Un thegn mercian care dorea să rămână în viață, care dorea ca fiicele lui să nu ajungă sclave și care dorea ca vitele să nu-i fie luate trebuia să le plătească tribut danezilor și taxe lui Æthelred, care, fiindcă moștenise mult pământ, se căsătorise cu fiica regelui Wessexului și se trăgea dintr-un neam de viță nobilă, era considerat cel mai de seamă dintre thegnii mercieni. Ar fi putut să-și spună rege dacă voia, și nu mă îndoiesc că voia, însă Alfred nu dorea asta, iar Æthelred nu însemna nimic fără Alfred.

– Intenția noastră este să scăpăm Mercia de invadatorii păgâni, spuse Alfred. Pentru asta, trebuie să consolidăm Lundene-ul și să punem capăt raidurilor danezilor pe fluviul Temes. Ei bine, cum vom reuși să păstrăm Lundene-ul?

Răspunsul era evident, dar asta nu împiedică stârnirea unei discuții generale, în care toți băteau câmpii, începând să se certe în privința numărului de oameni necesari pentru a apăra zidurile. Nu m-am amestecat. M-am sprijinit de peretele din spate și i-am studiat pe thegni, dorind să văd care erau entuziasmați și care erau rezervați. Episcopul Erkenwald se uita din când în când la mine, evident întrebându-se de ce nu interveneam să-mi etalez cunoștințele, însă am rămas tăcut. Æthelred ascultă cu atenție, și la final trase concluzia discuției.

– Sire, rosti el cu însuflețire, orașul are nevoie de o garnizoană formată din două mii de oameni.

– Mercieni, zise Alfred. Acei oameni trebuie să fie mercieni.

– Desigur, încuviință Æthelred fără ezitare.

Am remarcat că mulți dintre thegni îl priveau cu îndoială. Și Alfred văzu asta, așa că mi se adresă:

– Aceasta este responsabilitatea ta, lord Uhtred. Nu ai nici o opinie?

A fost cât pe ce să casc, dar am izbutit să mă abţin.

– Am ceva mai bun decât o opinie, sire. Îţi pot oferi fapte.

Alfred ridică o sprânceană şi izbuti să-mi arunce o privire dezaprobatoare în acelaşi timp.

– Ei bine? întrebă el iritat, văzând că făceam o pauză prea lungă.

– Patru oameni la distanţă de o prăjină, am spus.

O prăjină avea aproximativ şase paşi, iar repartizarea a patru oameni la o prăjină nu era ideea mea, ci a lui Alfred. Când poruncise construirea burgurilor, calculase cu meticulozitate câţi oameni erau necesari pentru apărarea unuia, iar rezultatul depindea de lungimea zidurilor. Zidurile Cocchamului aveau o lungime de o mie patru sute de paşi, aşa că foloseam pentru apărare o mie de oameni din gărzile mele şi din fyrd. Însă Cocchamul era un burg mic, pe când Lundene era un oraş.

– Şi ce lungime au zidurile Lundene-ului? vru Alfred să ştie.

M-am uitat la Æthelred ca şi cum aş fi aşteptat să dea el răspunsul. La rândul lui, Alfred îşi privi stăruitor ginerele. Æthelred se gândi o clipă, apoi, în loc să spună adevărul, şi anume că nu ştia, îşi dădu cu presupusul.

– Opt sute de prăjini, sire?

– Partea dinspre uscat a zidului, l-am întrerupt eu cu asprime, are şase sute nouăzeci şi două de prăjini. Partea dinspre fluviu are trei sute cincizeci şi opt. În total, zidul care trebuie apărat, sire, are o mie cinci sute de prăjini.

– Asta înseamnă patru mii două sute de oameni, zise imediat episcopul Erkenwald.

Mărturisesc că am fost impresionat; mie îmi luase mult timp până să ajung la acel număr şi nu fusesem sigur că socoteala era corectă până nu o făcuse şi Gisela.

– Sire, nici un duşman nu poate ataca simultan peste tot, aşa încât cred că oraşul poate fi apărat de o garnizoană formată din trei mii patru sute de oameni, am spus.

Unul dintre thegnii mercieni scoase un şuierat dezaprobator.

– Asta înseamnă cu o mie în plus față de garnizoana de la Wintanceaster, sire, am subliniat eu.

Desigur, diferența era că Wintanceasterul se afla într-un comitat loial din Wessex, unde oamenii erau obișnuiți să-și facă datoria în fyrd.

– Și de unde-i iei pe acești luptători? se interesă un mercian.

– De la voi, am rostit eu cu asprime.

– Dar... începu thegnul, apoi renunță.

Dorise să spună că fyrdul mercian nu era bun de nimic. Nu mai fusese folosit de mult în luptă, căci orice încercare de a-l strânge ar fi atras atenția căpeteniilor daneze care stăpâneau nordul Merciei, așa că acei oameni se învățaseră să nu atragă atenția și să fie tăcuți. Erau ca niște ogari scoțieni care tremurau ascunși în tufe, temându-se să nu atragă lupii.

– Dar, nimic! am strigat. Dacă un bărbat nu contribuie la apărarea țării sale, atunci este un trădător. Ar trebui să fie deposedat de pământ și ucis, iar membrii familiei lui să devină sclavi.

M-am gândit că Alfred ar fi putut obiecta la acele cuvinte, însă nu făcu nici un comentariu, ba chiar încuviință din cap. Eu eram sabia din teaca lui, iar el era evident încântat că îmi arătasem oțelul pentru câteva clipe. Mercienii nu spuseră nimic.

– De asemenea, vom avea nevoie și de oameni pentru corăbii, sire, am adăugat.

– Corăbii? se miră Alfred.

– Corăbii? repetă Erkenwald.

– Avem nevoie de echipaje, le-am explicat. Capturasem douăzeci și una de corăbii când cucerisem Lundene-ul, din care șaptesprezece erau de luptă. Celelalte erau mai greoaie, construite pentru comerț, dar puteau fi utile. Am corăbiile, am continuat eu, însă au nevoie de echipaje, iar acele echipaje trebuie formate din războinici pricepuți.

– Vrei să aperi orașul cu corăbii? mă întrebă Erkenwald sfidător.

– Dar banii tăi de unde crezi că vor veni? Din taxe! Însă nici un negustor nu îndrăznește să navigheze până aici, așa că trebuie să curăț estuarul de corăbiile inamice. Asta înseamnă să-i

ucid pe piraţi, lucru pentru care am nevoie de echipaje de războinici. Îi pot folosi pe cei din garda mea, dar alţii vor trebui să-i înlocuiască în garnizoana oraşului.

– Am nevoie de corăbii, interveni Æthelred brusc.

Æthelred avea nevoie de corăbii? Eram atât de surprins, încât n-am spus nimic. Treaba vărului meu era să apere sudul Merciei şi să-i împingă pe danezi spre nord, iar asta însemna să lupte pe uscat. Şi acum, avea brusc nevoie de corăbii? Ca să facă ce? Să dea la vâsle pe imaşuri?

– Sire, zise Æthelred cu o voce domoală şi respectuoasă, zâmbind în timp ce vorbea, aş sugera ca toate corăbiile aflate la vest de pod să-mi fie date mie pentru a le folosi în slujba ta. Făcând o plecăciune, adăugă: Iar vărul meu să le primească pe cele care se găsesc la est de pod.

– Asta... am început, dar Alfred mă întrerupse ferm:

– E corect aşa.

Nu era deloc corect, era ridicol. În aval de pod erau numai două corăbii de luptă, faţă de cincisprezece în amonte. Prezenţa celor cincisprezece corăbii sugera că, înainte să-l alungăm, Sigefrid plănuise un atac major în Wessex, iar eu aveam nevoie de acele corăbii pentru a curăţa estuarul de inamici. Însă Alfred, dornic să fie văzut susţinându-şi ginerele, îmi ignoră obiecţiile.

– Vei folosi corăbiile pe care le ai, lord Uhtred, iar eu îţi voi da şaptezeci de oameni din garda mea ca să formezi echipajul uneia dintre ele.

Deci, trebuia să-i gonesc pe danezi din estuar cu numai două corăbii? Abătut, m-am sprijinit de perete în vreme ce discuţia continua monoton. Se vorbea în special despre nivelul taxelor vamale care urmau să fie impuse şi despre cât de mult aveau să fie taxate comitatele vecine, iar eu m-am întrebat din nou de ce nu mă aflam în nord, unde sabia unui bărbat nu trebuia să se supună nimănui, unde nu prea existau legi şi unde se râdea mult.

Când întâlnirea luă sfârşit, episcopul Erkenwald mă încolţi. Tocmai îmi prindeam cingătoarea de care atârnau săbiile când el îşi ridică spre mine ochii mici ca nişte mărgele.

– Ar trebui să ştii că m-am opus numirii tale.

– Şi eu m-aş fi opus numirii tale, i-am replicat eu posomorât şi încă furios că Æthelred îmi furase cincisprezece ţorăbii.

– Dumnezeu s-ar putea să nu binecuvânteze un războinic păgân, dar regele, cu înţelepciunea lui, te consideră un soldat destoinic.

– Iar înţelepciunea lui Alfred este faimoasă, am zis eu pe un ton binevoitor.

– Am vorbit cu lordul Æthelred, continuă el fără să-mi bage în seamă remarca, şi a fost de acord să emit ordine de chemare la oaste pentru comitatele din jurul Lundene-ului. Ai vreo obiecţie?

Erkenwald voia să spună că acum avea puterea de a aduna fyrdul. Aş fi preferat s-o am eu, dar mă îndoiam că Æthelred ar fi acceptat. Totuşi, nu credeam că Erkenwald, aşa nesuferit cum era, i-ar fi fost neloial lui Alfred.

– N-am nici o obiecţie, am spus.

– Atunci, îl voi informa pe lordul Æthelred că am consimţământul tău.

– Iar când vei vorbi cu el, spune-i să nu-şi mai bată soţia.

Erkenwald tresări de parcă i-aş fi dat o palmă.

– Este datoria lui creştinească să-şi disciplineze soţia, spuse rigid episcopul, iar datoria ei e să se supună. Nu mi-ai ascultat predica?

– Fiecare cuvânt, te asigur.

– A căutat-o cu lumânarea, mormăi Erkenwald. Are un spirit rebel, îl tot sfidează!

– Abia dacă a ieşit din copilărie, şi este o copilă însărcinată.

– Iar nerozia este adânc înrădăcinată în inima unui copil, acestea sunt cuvintele Domnului! Şi ce spune Dumnezeu că trebuie făcut în privinţa neroziei unui copil? Că bâtul corecţiei trebuie s-o alunge! Episcopul se cutremură brusc. Asta trebuie făcut, lord Uhtred! Trebuie să baţi un copil ca să-l înveţi supunerea. Un copil învaţă prin suferinţă, iar acea copilă însărcinată trebuie să înveţe care este datoria ei. Asta doreşte Dumnezeu! Domnul fie lăudat!

Săptămâna trecută am aflat că vor să-l sanctifice pe Erkenwald. Niște preoți au venit la casa mea de pe țărmul mării nordice și mi-au spus că sunt cât pe ce să ard în focul iadului. Au zis că tot ce trebuie să fac este să mă căiesc, după care voi ajunge în rai și voi trăi în binecuvântata companie a sfinților.

Însă prefer să ard până când timpul însuși va arde.

Şapte

Apa picura de pe vâslele noastre, stropii vălurind uşor marea formată parcă din lespezi de lumină care se mişcau încet şi se despărţeau, apoi se reîntâlneau şi se suprapuneau.

Corabia noastră plutea tăcută pe acea lumină mişcătoare.

Spre est, cerul era parcă din aur topit, revărsându-se pe lângă un grup de nori scăldat în soare, pe când restul era albastru. Albastru-deschis spre răsărit, albastru-închis spre apus, unde noaptea fugea către pământurile necunoscute aflate dincolo de ocean.

Spre sud se vedea ţărmul jos al Wessexului. Era verde şi maroniu, lipsit de copaci şi nu foarte îndepărtat, însă nu intenţionam să mă apropii, pentru că marea luminoasă ascundea depuneri de aluviuni şi bancuri de nisip. Deşi vântul nu sufla deloc şi vâslele noastre se odihneau, ne îndreptam necontenit spre est, purtaţi de maree şi de curentul puternic al fluviului. Acesta era estuarul lui Temes – o mare întindere de apă, mâl, nisip şi teroare.

Corabia noastră nu avea nici un nume, iar pe etravă şi pe etambou nu se aflau capete de fiare. Era o corabie comercială, una dintre cele două capturate la Lundene, lată, greoaie, lentă şi cu pântecul mare. Avea o velă, însă aceasta era strânsă pe vergă, iar verga era în furcheţii săi. Am plutit duşi de maree către zorii aurii.

Stăteam în picioare, cu mâna dreaptă pe vâsla de cârmit. Eram îmbrăcat cu cămaşa de zale, dar nu aveam coiful pe cap.

Cingătoarea cu cele două săbii îmi era prinsă la brâu, însă, la fel ca zalele, era ascunsă sub o mantie murdară din lână maro. Pe bănci se aflau doisprezece vâslaşi, Sihtric era alături de mine, un om stătea pe puntea de la proră, şi nici un membru al echipajului nu avea la vedere nici armura, nici armele.

Păream a ne afla pe o corabie de negoţ, navigând de-a lungul coastei Wessexului cu speranţa că nimeni de pe ţărmul nordic al estuarului nu avea să ne zărească.

Ei ne văzuseră însă.

Şi o corabie de piraţi ne urmărea.

Oamenii săi vâsleau la nord de noi, aşteptând ca noi să întoarcem şi să căutăm scăpare în amonte, împotriva refluxului. Se afla cam la o milă distanţă, iar eu am reuşit să-i zăresc etrava scundă, pe care se găsea capul unei fiare. Nu se grăbea. Căpitanul corabiei putea să vadă că nu vâsleam şi probabil lua asta drept un semn de panică. Credea că discutam despre cum era mai bine să facem. Vâslele sale se scufundau lent, dar fiecare mişcare apropia rapid de noi acea corabie îndepărtată, tăindu-ne retragerea spre larg.

Finan, care manevra una dintre vâslele de cârmit de la pupa, se uită peste umăr.

– Un echipaj de cincizeci de oameni? sugeră el.

– S-ar putea să fie mai mulţi, am zis.

– Cât de mulţi?

– Vreo şaptezeci.

Noi eram patruzeci şi trei, dar numai cincisprezece se aflau pe punte, restul fiind ascunşi în cală, unde se ţineau în mod obişnuit mărfurile. Oamenii ascunşi erau acoperiţi cu o velă veche, care făcea să pară că transportam sare sau cereale, adică o încărcătură care trebuia ferită de ploaie şi de apa împroşcată de valuri.

– O să fie o luptă pe cinste dacă sunt şaptezeci, zise Finan încântat.

– N-o să fie nici o luptă, căci ei nu sunt pregătiţi pentru riposta noastră.

Era adevărat. Păream victime uşoare, o mână de oameni pe o corabie greoaie. Când nava piraţilor se lipea de a noastră, zece oameni urmau să sară la bordul nostru, în vreme ce restul echipajului avea să privească măcelul. Cel puţin, asta speram. Desigur, privitorii aveau să fie înarmaţi, însă nu aveau să se aştepte la o bătălie, iar oamenii mei erau mai mult decât pregătiţi.

– Nu uitaţi, am strigat eu cu putere, pentru ca şi cei de sub velă să mă audă, trebuie să-i ucidem pe toţi!

– Chiar şi pe femei? întrebă Finan.

– Pe femei, nu, am zis, deşi mă îndoiam că erau femei la bordul acelei corăbii.

Sihtric, care stătea pe vine lângă mine, se ridică.

– De ce să-i ucidem pe toţi, milord?

– Ca să prindă teamă de noi, i-am răspuns.

Auriul de pe cer pălea pe măsură ce soarele se înălţa deasupra norilor. Imaginea reflectată a corabiei inamice era prelungă pe apa sclipitoare, care se unduia lent.

– Vâslele de la tribord în apă! am strigat. Vâsliţi cu stângăcie!

Oamenii rânjiră şi începură să vâslească neîndemânatic, mai mult împroşcând apă. Prora se întoarse lent spre fluviu, dând impresia că încercam să scăpăm în amonte. Dacă am fi fost atât de inocenţi şi vulnerabili cum păream, inteligent ar fi fost să vâslim spre ţărmul sudic, să punem corabia pe uscat şi să fugim pentru a ne salva vieţile, însă noi am întors şi am început să vâslim împotriva refluxului şi a curentului. Vâslele noastre se loveau una de alta, făcându-ne să părem nişte proşti nepricepuţi şi speriaţi.

– A muşcat momeala, le-am spus vâslaşilor, cu toate că, prora noastră fiind îndreptată acum spre vest, puteau vedea şi singuri că inamicii începuseră să vâslească din greu. Vikingii veneau direct spre noi; vâslele lor se ridicau şi coborau ca nişte aripi, iar apa înspumată se învolbura la pupa în vreme ce, cu fiecare opintire a vâslelor, corabia se apropia rapid de noi.

Am continuat să ne prefacem panicaţi. Vâslele noastre se tot loveau una de alta, aşa că nu înaintam mai deloc, ci doar agitam neîndemânatici apa în jurul nostru. Doi pescăruşi dădură

roată catargului scund și gros, țipetele lor răsunând triste în dimineața senină. Departe spre est, unde cerul era înnegrit de fumul Lundene-ului, care se afla dincolo de orizont, am văzut un minuscul bețișor negru – catargul altei corăbii. Venea spre noi, și mi-am dat seama că și cei de pe corabia inamică o văzuseră și se întrebau dacă erau prieteni sau dușmani.

Nu că ar fi contat, pentru că vikingii aveau nevoie doar de cinci minute ca să captureze mica noastră corabie comercială, iar cea aflată la vest ar fi avut nevoie de aproape o oră până când refluxul și vâslitul în forță s-o aducă în locul unde noi chipurile ne luptam să scăpăm. Corabia vikingilor se apropia repede, vâslele ei mișcându-se minunat la unison, însă faptul că se deplasa cu viteză însemna că vâslașii aveau să fie obosiți și nepregătiți pentru luptă în momentul abordajului. Pe etrava înaltă trona capul unui vultur cu ciocul deschis vopsit în roșu, de parcă pasărea tocmai sfâșiase carnea însângerată a unei victime, iar sub acel cap sculptat, se înghesuiau pe punte vreo zece oameni înarmați. Ei erau cei care trebuiau să sară la bordul corabiei noastre și să ne ucidă.

Douăzeci de vâsle pe o parte însemnau patruzeci de oameni. Cei care urmau să ne atace erau cam zece, deși era greu să numeri niște oameni care stăteau atât de înghesuiți unul în altul, iar alți doi se aflau la cârmă.

– Sunt între cincizeci și șaizeci, am strigat eu.

Vâslașii inamici nu purtau zale. Cum nu se așteptau să lupte, cei mai mulți dintre ei aveau probabil săbiile la picioare și scuturile adunate în cală.

– Opriți vâslitul! am strigat. Vâslași, ridicați-vă!

Corabia cu cap de vultur era aproape acum. Auzeam scârțâitul furcheților în care se sprijineau vâslele, bolborositul stropilor împroșcați de rame, foșnetul mării la despicarea apei de către etravă. Vedeam lamele strălucitoare ale securilor, fețele acoperite de coifuri ale oamenilor care credeau că ne vor ucide și nervozitatea de pe chipul cârmaciului care încerca să lipească dintr-o mișcare corabia de a noastră. Vâslașii vikingi se opintiră pentru ultima oară, apoi căpitanul lor le porunci să ridice

vâslele la bord. Corabia lor se năpusti spre a noastră cu apa prelingându-i-se de pe etravă, iar oamenii de pe puntea de la pupa își înălțară scuturile în timp ce cârmaciul îndreptă prora astfel încât să se prelingă pe lângă bordul vasului nostru. Am așteptat o clipă, am așteptat până când dușmanul nu ne-ar mai fi putut evita, apoi ne-am dezvăluit ambuscada.

– Acum! am răcnit.

Vela fu trasă la o parte, și mica noastră corabie se umplu brusc cu oameni înarmați. Mi-am dat jos mantia în timp ce Sihtric îmi aducea coiful și scutul. Cineva strigă un avertisment pe corabia inamică, iar cârmaciul se opinti cu toată forța în vâslă, reușind să vireze puțin, însă era prea târziu. Peste câteva clipe, prora sa frânse cu zgomot vâslele noastre.

– Acum! am strigat din nou.

Clapa, omul meu de la prora, aruncă o gheară pentru a trage inamicul în îmbrățișarea noastră. Gheara trecu peste bordul corabiei dușmane și se înfipse în el, Clapa trase cu forță, iar avântul inițial o făcu să se legene și să se lovească de flancul nostru. Oamenii mei săriră imediat la bordul său. Făceau parte din garda mea, erau războinici experimentați, îmbrăcați în zale și dornici să ucidă, și se năpustiră ca o furtună printre vâslașii fără zale, total nepregătiți pentru luptă. Cei care se pregătiseră să ne captureze nava ezitară când cele două corăbii se loviră. I-ar fi putut ataca pe oamenii mei, care deja ucideau; în schimb, căpetenia lor le strigă să sară pe corabia noastră. Spera să-i atace pe luptătorii mei din spate, ceea ce era o tactică destul de isteață, doar că noi mai aveam suficienți oameni la bord pentru a-i dejuca planul.

– Ucideți-i pe toți! am urlat.

Un danez, presupun că era danez, încercă să sară pe puntea unde mă aflam, însă eu pur și simplu l-am lovit cu scutul, iar el căzu între corăbii, zalele trăgându-l instantaneu pe fundul mării. Ceilalți vikingi pregătiți să ne atace ajunseseră la băncile de la pupa ale vâslașilor, unde se băteau cu oamenii mei și-i înjurau. Eu mă aflam deasupra, în spatele lor, alături de Sihtric,

şi am fi putut rămâne în siguranţă pe puntea cârmei, dar nu-ţi conduci oamenii eschivându-te de la luptă.

– Rămâi aici, i-am spus lui Sihtric, după care am sărit spre ei.

În timpul saltului am scos un răcnet provocator, iar un bărbat înalt se răsuci spre mine. Avea o aripă de vultur pe coif, braţele îi străluceau de câte brăţări purta şi pe scutul lui era pictat un vultur. Mi-am dat seama că a lui era corabia inamică. Era un lord viking cu barbă blondă şi ochi căprui şi avea o secure cu coadă lungă. Repezi spre mine lama deja înroşită, dar eu am parat lovitura cu scutul. Îşi coborî arma în ultima clipă pentru a-mi reteza gleznele, însă, prin bunăvoinţa lui Thor, corabia se clătină, iar securea nimeri în bordul corabiei de negoţ.

M-aş fi aşteptat să cadă, dar se împletici îndărăt, sprijinindu-se de oamenii lui, şi rămase în picioare. Mi-am repezit sabia spre gleznele lui, însă Răsuflarea-Şarpelui scrâşni pe metal. La fel ca ale mele, cizmele lui aveau protecţii din benzi metalice. Securea descrise un arc de cerc şi-mi lovi scutul, iar scutul lui se opuse sabiei mele, dubla lovitură împingându-mă spre spate. Când m-am izbit cu umerii de marginea punţii cârmei vikingul mă atacă din nou, încercând să mă doboare. Am remarcat în treacăt că Sihtric, încă aflat pe mica punte de la pupa, îl lovi pe adversarul meu cu sabia, însă lama ricoşă în coiful danezului, ajungând pe umărul lui înzăuat. Profitând de faptul că-mi pierdusem echilibrul, acesta îmi trase un picior în genunchi, făcându-mă să cad.

– Rahatule! mârâi el, apoi se trase îndărăt. În spatele său, oamenii lui mureau, însă mai avea timp să mă ucidă înainte să moară şi el. Sunt Olaf Gheară-de-Vultur, îmi spuse cu mândrie, şi ne vom întâlni în palatul morţilor.

– Uhtred de Bebbanburg, am rostit eu.

Încă nu reuşisem să mă ridic când el îşi înălţă securea, moment în care scoase un urlet.

Căzusem cu intenţie. Era mai greu decât mine şi mă încolţise, iar eu ştiam că avea să mă tot atace şi că nu voi reuşi să-l dau la o parte din calea mea; pe deasupra, loviturile de sabie directe erau inutile din pricina armurii lui de calitate şi a coifului

strălucitor. În schimb, din acea poziție am repezit Răsuflarea-Șarpelui în sus, pe sub cămașa de zale, în vintrele neprotejate, și m-am ridicat odată cu sabia, despicându-i burta în vreme ce sângele lui inunda puntea între noi. Se holbă la mine cu ochii măriți și cu gura căscată, iar securea îi scăpă din mână. Eram deja în picioare când se prăbuși cuprins de convulsii, moment în care i-am smuls sabia din trup. I-am văzut mâna căutând coada securii, așa că am împins-o cu vârful cizmei spre el. În clipa în care degetele lui se îndoiră în jurul lemnului, l-am ucis înfigându-i sabia rapid în gât. Alt șuvoi de sânge se revărsă pe puntea corabiei.

Din această descriere pare să fi fost o luptă ușoară. Nu a fost deloc așa. E adevărat că am căzut anume, dar Olaf m-a făcut să cad, și eu, în loc să încerc să-mi păstrez echilibrul, am preferat să mă las la pământ. Ajuns la bătrânețe, uneori mă trezesc lac de sudoare amintindu-mi clipele în care am păcălit moartea. Aceasta este una dintre ele. Oare să nu se fi întâmplat chiar așa? Vârsta întunecă multe lucruri. Probabil că se auzeau ropot de picioare pe punte, icnetele bărbaților când loveau și gemetele răniților. Probabil că se simțea duhoarea din santina împuțită. Îmi amintesc teama pe care am simțit-o când am căzut, felul cum mi s-a strâns stomacul, panica înnebunitoare stârnită de iminența morții. A fost doar un moment din viață, care a trecut repede, un vârtej de lovituri și panică, o luptă pe care nu merita s-o ții minte. Cu toate astea, Olaf Gheară-de-Vultur încă mă poate trezi pe întuneric, iar atunci, zac întins și ascult cum foșnește marea pe nisip, știind că el mă așteaptă în palatul morților și că va dori să afle dacă l-am ucis din noroc pur sau am plănuit lovitura fatală. Își va aminti că am împins securea spre el ca să poată muri cu o armă în mână, iar pentru asta îmi va fi recunoscător.

Mă va bucura reîntâlnirea cu el.

Până să moară Olaf, oamenii mei puseseră stăpânire pe corabia lui și măcelăriseră echipajul. Finan condusese atacul de pe *Vulturul Mării*. Știam că acela era numele său pentru că era scris cu rune pe etravă.

– Nu a fost nici o luptă, îmi raportă nemulţumit irlandezul.

– Ţi-am spus că n-o să fie.

– Câţiva vâslaşi au pus mâna pe arme, zise el, desconsiderându-le efortul cu o ridicare din umeri. Apoi arătă spre cala scăldată în sânge a *Vulturului Mării*, unde cinci oameni stăteau ghemuiţi şi tremurau. Remarcându-mi privirea întrebătoare, îmi explică: Sunt saxoni, milord, de asta i-am lăsat în viaţă.

Cei cinci erau pescari şi mi-au spus că trăiau într-un loc numit Fughelness. I-am înţeles cu greu. Vorbeau engleza, dar într-un mod ciudat, care o făcea să sune ca o limbă străină. Totuşi, am priceput că Fughelness era o insulă stearpă pe o întindere mlăştinoasă străbătută de canale. Un loc pustiu, unde trăiau doar păsări şi câţiva oameni sărmani care se hrăneau cu zburătoarele ce le cădeau în capcane şi cu ţiparii şi peştii pe care-i prindeau. Spuseră că Olaf îi capturase cu o săptămână în urmă şi-i silise să dea la vâsle. Fuseseră unsprezece, dar şase muriseră în furia atacului dat de Finan, înainte ca supravieţuitorii să poată dovedi că erau prizonieri, nu duşmani.

I-am despuiat pe inamici de tot ce aveau, apoi am făcut un maldăr din zalele, armele, brăţările şi hainele lor la baza catargului *Vulturului Mării*. Aveam să împărţim prada mai târziu. Fiecare om urma să primească o parte, Finan avea să ia trei, iar eu, cinci. Ar fi trebuit să păstrez o treime pentru Alfred şi altă treime pentru episcopul Erkenwald, însă foarte rar le-am dat ceva din prada dobândită în luptă.

I-am aruncat pe morţii despuiaţi pe corabia de negoţ, formând astfel o sinistră încărcătură de cadavre însângerate. Ţin minte că m-a frapat cât de albe erau acele corpuri, dar cât de întunecate le erau feţele. Nişte pescăruşi ţipară la noi, dornici să coboare şi să ciugulească trupurile, dar se temeau prea tare de prezenţa noastră ca să cuteze să se apropie. Chiar atunci, corabia pe care o văzuserăm venind dinspre vest, purtată de reflux, ajunsese lângă noi. Era o frumoasă navă de luptă, cu etrava încoronată cu capul unui dragon şi cu catargul decorat cu o giruetă reprezentând un vultur. Aceasta era una dintre cele două corăbii pe care le capturasem în Lundene, iar Ralla

o botezase *Sabia Domnului.* Alfred ar fi aprobat numele. Când se opri cu o răsucire, Ralla, căpitanul său, își făcu mâinile pâlnie la gură.

– Bună treabă!

– Am pierdut trei oameni, am strigat eu.

Toți trei muriseră luptându-se cu atacatorii lui Olaf, iar trupurile lor se aflau la bordul *Vulturului Mării.* I-am fi aruncat în apă, lăsându-i să fie cuprinși în îmbrățișarea zeului mării, însă erau creștini, și prietenii lor voiau să-i îngroape într-un cimitir creștin din Lundene.

– Vrei s-o iau la remorcă? strigă Ralla arătând spre corabia de negoț.

Am confirmat. Oamenii lui legară un odgon de etrava corabiei încărcate cu leșuri, după care am pornit împreună spre nord, traversând estuarul fluviului. Căpătând curaj, pescărușii începuseră să ciugulească ochii morților. Era aproape amiază, iar forța refluxului se domolise. Apa din estuar se legăna uleioasă și leneșă sub soarele aflat sus pe cer, în vreme ce noi vâsleam lent, conservându-ne forțele, plutind lin pe suprafața argintată de soare. Treptat, țărmul nordic al estuarului apăru în fața ochilor noștri.

Dealurile joase licăreau în căldura zilei. Mai vizitasem acel țărm și știam că dealurile împădurite se aflau dincolo de o câmpie mlăștinoasă străbătută de canale. Ralla, care cunoștea coasta mult mai bine decât mine, deschise calea, iar eu am memorat reperele de teren în timp ce ne apropiam. Observând un deal puțin mai înalt, o mică faleză și un pâlc de copaci, mi-am dat seama că aveam să le revăd, pentru că vâsleam spre Beamfleot. Acela era bârlogul piraților, vizuina șarpelui de mare, refugiul lui Sigefrid.

De asemenea, era vechiul regat al saxonilor din est, un regat care dispăruse demult, dar despre care legendele din vechime spuneau că fusese de temut cândva. Fusese un popor de oameni ai mării, de invadatori, însă anglii de la nord îi cuceriseră, iar acum, acea zonă a coastei se afla pe teritoriul lui Guthrum, Anglia de Est.

Era un loc fără legi, departe de capitala lui Guthrum. Aici, pe canalele secate la reflux, corăbiile puteau să aştepte, iar când venea fluxul, ieşeau din adăposturile lor pentru a-i jefui pe negustorii care încercau să-şi ducă mărfurile pe Temes. În acest cuib de pirați îşi aveau tabăra Sigefrid, Erik şi Haesten.

Probabil că ne zăriseră, dar ce vedeau de fapt? *Vulturul Mării*, una dintre navele lor, şi o altă corabie daneză, ambele împodobite falnic cu capete sculptate. Şi mai vedeau un vas, o corabie greoaie de negoţ, ceea ce le sugera că Olaf se întorcea după o incursiune reuşită. S-or fi gândit că *Sabia Domnului* era o corabie vikingă care abia venise în Anglia. Pe scurt, ne vedeau, dar nu bănuiau nimic.

În timp ce ne apropiam de uscat, am poruncit ca acele capete sculptate să fie scoase de pe etravă şi etambou. Acestea nu sunt niciodată lăsate la vedere când corabia intră în apele ţării sale, pentru că rostul lor este să sperie spiritele ostile, iar Olaf ar fi presupus că spiritele de pe canalele de la Beamfleot erau prieteneoase, aşa că n-ar fi vrut să le înspăimânte. Deci, oamenii din tabăra lui Sigefrid, văzând cum capetele erau scoase, or fi gândit că eram prieteni care se întorceau acasă.

În timp ce priveam spre acel ţărm ştiind că soarta avea să mă mai aducă acolo, am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui, pentru că şi sabia avea soarta sa, şi am ştiut că şi ea va reveni. Era un loc unde sabia mea avea să cânte.

Beamfleot se află la poalele unui deal abrupt. Unul dintre pescari, un tânăr care părea binecuvântat cu mai multă minte decât tovarăşii săi, stătea lângă mine şi îmi spunea numele locurilor pe care i le arătam. Îmi confirmă că aşezarea de la poalele dealului era Beamfleot, dar canalul era de fapt un râu, şi anume Hothlege. Beamfleot se afla pe malul nordic al Hothlege-ului, în vreme ce malul sudic era de fapt o insulă plată, întunecată, mare şi sălbatică.

– Caninga, îmi zise pescarul.

Repetam şi memoram numele pe care el mi le spunea, după cum îmi întipăream în minte şi locurile pe care le vedeam.

Caninga era o insulă mlăştinoasă, plină de stuf, păsări sălbatice şi mâl. Hothlege, care mi se părea mai degrabă un canal decât un râu, era o albie cu maluri noroioase prin care apa şerpuia spre dealul de lângă Beamfleot. După ce am ocolit Caninga prin est, am văzut tabăra lui Sigefrid pe culme. Era un deal verde, pe care zidurile făcute din pământ, în care fusese înfiptă o palisadă din lemn, arătau ca nişte cicatrice maro. La poalele versantului sudic, mai multe corăbii se sprijineau în noroiul expus de reflux. Gura râului Hothlege era păzită de o corabie care bloca intrarea. Era pusă de-a curmezişul, iar etrava şi etamboul erau legate cu lanţuri pentru a nu fi luată de maree. Un lanţ ducea către un stâlp masiv înfipt în malul Caningăi, iar celălalt era legat de un copac singuratic de pe insula mai mică ce forma ţărmul nordic al gurii canalului.

– Insula Two Trees[1], spuse pescarul văzând încotro mă uitam.

– Dar e un singur copac acolo, am comentat eu.

– Pe vremea tatălui meu erau doi, milord.

Cum începuse fluxul, marea se năpustea în estuar, aşa că cele trei corăbii ale noastre erau purtate spre tabăra inamicului.

– Întoarce! am strigat la Ralla, şi i-am văzut uşurarea de pe chip. Dar mai întâi, pune la loc capul de dragon.

Oamenii lui Sigefrid zăriră capul de dragon şi pe cel de vultur de pe etrava *Vulturului Mării*, şi probabil îşi dădură seama că era ceva în neregulă, nu doar pentru că expuseserăm capetele, ci şi pentru că întorseserăm corăbiile, iar Ralla tăiase odgonul cu care era legat vasul de negoţ. Privind din fortul lor aflat la înălţime, probabil că-mi văzură steagul, care flutura acum pe catargul *Vulturului Mării*. Gisela şi femeile ei brodaseră capul de lup de pe steag, iar eu l-am arborat pentru ca oamenii care se uitau să ştie cine ucisese echipajul de pe *Vulturul Mării*.

Apoi, ne-am îndepărtat vâslind cu putere pentru a învinge forţa fluxului. Am cârmit spre sud-vest faţă de Caninga, după care am lăsat curentul să ne poarte în sus pe fluviu, spre Lundene.

---

[1] Doi copaci (în limba engleză în original) (n.tr.)

Iar corabia de negoț, cu cala plină de cadavre însângerate și ciugulite de pescărușii, fu dusă de același curent pe canal, ciocnindu-se de nava ancorată de-a curmezișul.

Acum, aveam trei corăbii de luptă, în timp ce vărul meu avea cincisprezece. Dusese în amonte vasele capturate, iar din câte știam, putrezeau acolo. Dacă aș fi avut încă zece corăbii și echipajele aferente, aș fi putut cuceri Beamfleotul, însă nu aveam decât trei, în vreme ce canalul de sub fortul aflat pe deal era ticsit de catarge.

Totuși, le trimisesem vikingilor un mesaj.

Moartea venea la Beamfleot.

Însă moartea vizită mai întâi Hrofeceastre-ul. Acesta era un oraș aflat în apropiere de Lundene, pe malul sudic al estuarului fluviului Temes, în vechiul regat Cent. Romanii construiseră un fort acolo, iar în interiorul și în jurul vechii fortărețe se dezvoltase un oraș. Desigur, Cent făcuse vreme îndelungată parte din Wessex, și Alfred poruncise ca zidurile de apărare ale orașului să fie consolidate, lucru ușor de făcut, deoarece valurile de pământ ale fortului roman încă erau în picioare, așa că nu fusese nevoie decât de adâncirea șanțului, construirea unei palisade din stejar și distrugerea unor clădiri aflate la exterior, prea aproape de metereze. Mare noroc că treaba apucase să fie terminată, pentru că, la începutul verii, o flotă daneză veni din Francia. Își găsiseră refugiul în Anglia de Est, de unde navigaseră spre sud, urcaseră cu fluxul pe Temes, apoi își trăseseră corăbiile pe malul râului Medwæg, afluentul pe care se afla Hrofeceastre. Danezii speraseră să jefuiască orașul, să semene foc și groază, dar noile ziduri și puternica garnizoană îi descurajară.

Am aflat de sosirea lor înaintea lui Alfred. Am trimis un mesager pentru a-i spune de atac, apoi, în aceeași zi, am coborât cu *Vulturul Mării* pe Temes și am urcat pe Medwæg. Am constatat însă că n-aveam ce să fac. Cel puțin șaizeci de corăbii de luptă se aflau pe malul noroios, iar alte două fuseseră legate una de alta și puse de-a curmezișul râului pentru a împiedica un atac al vaselor din Wessex. Am văzut că, pe mal, invadatorii

ridicau un zid de pământ, ceea ce sugera că voiau să înconjoare Hrofeceastre-ul cu propria fortificaţie.

Căpetenia invadatorilor era un bărbat pe nume Gunnkel Rodeson. Mai târziu am aflat că venise din Francia, după un sezon slab, sperând să pună mâna pe argintul care se zvonea că s-ar fi găsit în biserica şi mănăstirea din Hrofeceastre. Ne-am îndepărtat vâslind de corăbiile lui, apoi, fiindcă bătea un vânt bun dinspre sud-est, am ridicat vela *Vulturului Mării* şi am traversat estuarul. Speram să găsesc Beamfleotul pustiu, însă, deşi era evident că multe dintre corăbiile şi mulţi dintre oamenii lui Sigefrid i se alăturaseră lui Gunnkel, şaisprezece vase rămăseseră, iar pe zidul fortului de pe deal se aflau numeroşi oameni şi vârfuri de lănci.

Aşa că ne-am întors în Lundene.

– Îl cunoşti pe Gunnkel? mă întrebă Gisela.

Vorbeam în daneză, aşa cum făceam aproape întotdeauna.

– N-am auzit niciodată de el.

– Este un nou duşman?

– Vin necontenit din nord, am spus. Azi, omori unul, iar mâine vin alţi doi.

– Atunci, ăsta ar fi un motiv foarte bun să nu-i mai omori, zise ea.

Acesta fusese comentariul cel mai apropiat de reproş pe care-l făcuse vreodată Gisela pentru că-i ucideam pe cei de-un neam cu ea.

– I-am jurat credinţă lui Alfred, am spus eu posomorât.

A doua zi, m-am trezit când nişte corăbii trecură prin spărtura podului. Un sunet de corn mă alertă. În corn sufla o santinelă de pe zidul unui mic burg pe care-l construiam la capătul sudic al podului. Numit Suthriganaweorc, ceea ce însemna „apărarea sudică", era înălţat şi apărat de oameni din fyrdul Suthrige-ului. Cincisprezece corăbii îşi croiră drum prin spărtură când fluxul era la cotă maximă, iar tumultul apelor, cel mai puţin periculos.Toate cele cincisprezece nave trecură cu bine, iar pe catargul celei de-a treia am văzut fluturând steagul lui Æthelred, cu un cal alb cabrat. După pod, corăbiile se îndreptară spre

pontoane, unde fură legate câte trei. Se părea că Æthelred se întorcea la Lundene. La începutul verii, o dusese pe Æthelflæd la casa lui din vestul Merciei, prezența lui acolo fiind necesară pentru a lupta împotriva hoților de vite galezi, care îndrăgeau tare mult pământul mănos al acelui regat. Dar se întorsese.

Desigur, Æthelflaed era cu el, pentru că Æthelred nu voia s-o scape din ochi, deși nu cred că din prea mare dragoste, ci pentru că era gelos. Mă așteptam să mă cheme, dar nici un mesager nu veni, iar în dimineața următoare, când Gisela se duse la palat, nu fu primită. I se spuse că Lady Æthelflaed nu se simțea bine.

– Nu au fost nepoliticoși cu mine, ci doar au insistat că nu o pot vedea, îmi povesti când se întoarse.

– Poate chiar nu se simțea bine, am zis.

– Cu atât mai mult ar fi dorit compania unei prietene, spuse Gisela privind printre obloanele deschise către apa argintată de soare a fluviului Temes. A închis-o într-o colivie, nu-i așa?

Am fost întrerupți de episcopul Erkenwald, sau mai degrabă de unul dintre preoții lui, care anunță sosirea iminentă a episcopului. Știind că Erkenwald nu vorbea niciodată deschis în fața ei, Gisela se duse la bucătărie, iar eu l-am întâmpinat în pragul ușii.

Nu mi-a plăcut niciodată omul acela. Uneori, ne-am urât de-a binelea, dar îi era loial lui Alfred, era eficient și conștiincios. Fără să piardă vremea cu flecăreli, îmi spuse că emisese o chemare la oaste pentru alcătuirea fyrdului local.

– Regele a poruncit ca oamenii din garda lui să se îmbarce pe corăbiile vărului tău.

– Dar eu?

– Tu rămâi aici, replică episcopul cu asprime, la fel și eu.

– Și fyrdul?

– Rostul lui este să apere orașul. Va înlocui trupele regale.

– Din pricina a ceea ce se petrece la Hrofeceastre?

– Regele este hotărât să-i pedepsească pe păgâni, zise Erkenwald, dar, în vreme ce el îndeplinește voia lui Dumnezeu la

Hrofeceastre, există posibilitatea ca alți păgâni să atace Lundene-ul. Treaba noastră este să împiedicăm reușita unui asemenea atac.

Nici un păgân nu atacă Lundene-ul, așa că eu am rămas în oraș în vremea desfășurării evenimentelor de la Hrofeceastre. În mod ciudat, acele evenimente au devenit faimoase. Astăzi, mulți oameni vin la mine ca să mă întrebe de Alfred, fiindcă sunt unul dintre puținii care-și amintesc de el. Desigur, toți sunt fețe bisericești și vor să afle despre credința lui în Dumnezeu, iar eu mă prefac că nu știu nimic despre asta. Câțiva, foarte puțini, întreabă despre războaiele purtate de el. Știu de perioada cât s-a exilat în mlaștină și de victoria de la Ethandun, însă vor să afle și despre Hrofeceastre. Asta e ciudat. Alfred a obținut multe victorii împotriva dușmanilor săi, și cea de la Hrofeceastre a fost indiscutabil una dintre ele, dar nu a fost un mare triumf, așa cum cred oamenii.

Desigur, a fost o victorie, însă ar fi trebuit să fie o mare victorie. I se ivise ocazia să distrugă toată flota vikingilor și să înroșească râul Medwæg cu sângele lor, dar a ratat-o. Alfred se bizuia pe apărarea Hrofeceastre-ului pentru a-i ține pe invadatori pe loc, iar acele ziduri și garnizoana își făcură treaba în vreme ce el adună o armată de călăreți. Trupele regale și războinicii călare trimiși de fiecare ealdorman dintre Wintanceaster și Hrofeceastre porniră spre est, oastea devenind tot mai mare pe măsură ce înaintau, și se adunară la Mæides Stana, aflată chiar la sud de vechiul fort roman care devenise orașul Hrofeceastre.

Alfred se mișcase repede și bine. Cei din oraș respinseseră două atacuri ale danezilor, iar apoi oamenii lui Gunnkel se pomeniră amenințați nu doar de garnizoana din Hrofeceastre, ci și de peste o mie de războinici din Wessex călițiți în lupte. Dându-și seama că pierduse partida, Gunnkel trimise un sol la Alfred, care acceptă să discute. Însă Alfred aștepta sosirea corăbiilor lui Æthelred la gura râului Medwæg, pentru că astfel Gunnkel ar fi fost prins în capcană, așa că vorbi și tot vorbi, sperând să primească mesajul că putea lansa atacul, dar corăbiile

nu veniră. Când îşi dădu seama că Alfred nu avea de gând să-l plătească pentru a-l convinge să plece şi că discuţiile erau un şiretlic, regele Wessexului plănuind de fapt să lupte, Gunnkel alese să fugă. La miezul nopţii, după două zile de discuţii evazive, invadatorii îşi lăsară aprinse focurile din tabără, pentru a da impresia că încă se aflau pe uscat, şi se îmbarcară pe corăbii, coborând odată cu refluxul pe Temes. Şi aşa se sfârşi asediul Hrofeceastre-ului. Era o mare victorie, fiindcă o armată vikingă fusese alungată în mod ruşinos din Wessex, dar apele râului Medwæg nu fuseseră îngroşate de sânge. Gunnkel scăpă cu viaţă, şi corăbiile care veniseră de la Beamfleot se întoarseră acolo însoţite de alte câteva, astfel că tabăra lui Sigefrid se mări cu noi echipaje de războinici înfometaţi. Restul corăbiilor lui Gunnkel fie se duseră în Francia, în căutare de prăzi uşoare, fie îşi găsiră refugiu pe coasta Angliei de Est.

În vreme ce se întâmplau toate astea, Æthelred încă era la Lundene.

Se plânse că berea de pe corăbiile lui era acră. Îi spuse episcopului Erkenwald că oamenii lui nu puteau lupta cu stomacul clocotind şi cu maţele golindu-se, aşa că insistă ca butoaiele să fie vărsate şi umplute cu bere proaspătă. Asta dură două zile, iar în următoarea stări să împartă el dreptatea, sarcină care, în mod normal, îi revenea lui Erkenwald, însă Æthelred, ca ealdorman de Mercia, avea tot dreptul să facă asta. N-o fi dorit el să mă vadă şi n-o fi fost Gisela primită la palat când încercase s-o viziteze pe Æthelflaed, dar nici unui om liber nu i se putea interzice să participe la judecăţi, aşa că ne-am alăturat mulţimii din marea sală cu coloane.

Æthelred stătea tolănit pe un scaun care ar fi putut foarte bine să fie tron, căci avea spătarul înalt şi braţele sculptate şi era tapiţat cu blană. Nu ştiu dacă ne văzuse; dacă da, nu ne băgă în seamă, însă Æthelflaed, care şedea pe un scaun mai scund, alături de el, ne zărise cu siguranţă. Se uită la noi, fără să dea vreun semn că ne recunoscuse, apoi îşi întoarse capul de parcă era plictisită. Cazurile de care se ocupa Æthelred erau neînsemnate, însă el insistă să-i asculte pe toţi martorii. Prima plângere

era legată de un morar acuzat că folosea greutăţi false, iar Æthelred îi chestionă la nesfârşit pe martori. Aldhelm, prietenul lui, şedea în spatele său şi-i tot şoptea sfaturi la ureche. Faţa cândva frumoasă a lui Aldhelm avea acum cicatrice de pe urma bătăii pe care i-o dădusem, nasul îi rămăsese strâmb, iar unul dintre pomeţi era turtit. Mie, care judecasem adesea astfel de cazuri, mi-era clară vinovăţia morarului, însă lui Æthelred şi Aldhelm le luă mult timp să ajungă la aceeaşi concluzie. Omul fu condamnat la pierderea unei urechi şi însemnarea cu fierul roşu pe obraz, apoi un preot tânăr citi rechizitoriul împotriva unei prostituate învinuite că furase din cutia milei aflată în biserica Sfântul Alban. În vreme ce preotul vorbea, Æthelflaed fu cuprinsă brusc de dureri. Se aplecă în faţă, apăsându-şi pântecul cu o mână. Am crezut că o să vomite, dar din gură nu-i ieşi decât un geamăt stins. Rămase aplecată, cu gura deschisă şi cu mâna apăsându-şi burta, care nu vădea nici un semn că ar fi fost însărcinată.

Toţi cei din sală amuţiseră. Æthelred se uită la tânăra lui soţie, aparent neajutorat în faţa suferinţei sale, apoi două femei apărură pe sub o arcadă şi, după ce se lăsară într-un genunchi în faţa ealdormanului pentru a-i cere permisiunea, o ajutară pe Æthelflaed să plece de-acolo. Cu chipul palid, vărul meu îi făcu un semn preotului.

– Ia-o de la început, părinte. Atenţia mi-a fost distrasă.

– Aproape terminasem, milord, zise preotul îndatoritor, şi am martori care pot descrie infracţiunea.

– Nu, nu, nu! replică Æthelred ridicând o mână. Vreau să aud rechizitoriul. Trebuie să fim minuţioşi în judecăţile noastre.

Aşa că preotul o luă de la capăt. Oamenii începură să se foiască plictisiţi în timp ce el vorbea, iar la un moment dat, Gisela îmi atinse cotul.

O femeie tocmai îi spusese ceva, iar ea mă trase de tunică, se răsuci şi o urmă printr-o uşă din capătul sălii. M-am dus şi eu, sperând că Æthelred era prea preocupat să joace rolul unui judecător perfect ca să bage de seamă plecarea noastră.

Am urmat-o pe femeie printr-un coridor care cândva fusese porticul de pe latura unei curți, dar la un moment dat fusese închis cu pereți din chirpici. La capătul coridorului, o ușă din lemn neprelucrat fusese fixată într-un cadru de piatră. Lujeri gravați șerpuiau pe zid. Dincolo de ușă era o încăpere cu dușumeaua din mici dale care înfățișau un zeu roman aruncând un fulger, iar apoi am ajuns într-o grădină luminată de soare, unde trei peri umbreau un petec de iarbă presărat cu margarete și gălbenele. Æthelflaed ne aștepta sub pomi.

Nu se vedea nici urmă a durerii care o făcuse să se încovoaie și să plece abia ținându-se pe picioare. Stătea cu spatele drept și cu o expresie solemnă pe chip, dar solemnitatea se transformă în zâmbet când o văzu pe Gisela. Se îmbrățișară, și Æthelflaed închise ochii pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Nu ești bolnavă, milady? am întrebat-o.

– Sunt însărcinată, nu bolnavă, spuse ea cu ochii încă închiși.

– Adineaori, păreai bolnavă.

– Am vrut să stau de vorbă cu voi, zise ea desprinzându-se de Gisela, iar singura cale de a avea parte de puțină intimitate este să mă prefac bolnavă. El mă lasă în pace când vomit.

– Ți se face des rău? o întrebă Gisela.

– În fiecare dimineață. Mi-e rău ca unui câine, dar nu așa se simte toată lumea?

– De data asta, nu, spuse Gisela atingându-și amuleta.

Purta la gât o mică imagine a lui Frigg, soția lui Odin și regina Asgardului, tărâmul zeilor. Frigg este zeița maternității, iar amuleta era menită a o ajuta pe Gisela să nască în siguranță pruncul pe care-l purta în pântece. Mica efigie funcționase în cazul primilor doi copii, și mă rugam zilnic să fie la fel și la nașterea celui de-al treilea.

– Vomit în fiecare dimineață, spuse Æthelflaed, apoi mă simt bine tot restul zilei.

Își atinse pântecul, apoi mângâie burta Giselei, care acum era umflată de sarcină.

– Aș vrea să-mi zici cum este nașterea, murmură Æthelflaed neliniștită. E dureroasă, nu-i așa?

– Uiți durerea, pentru că este alungată de bucurie.

– Urăsc durerea!

– Există ierburi care te ajută, și simți o mare bucurie când vine copilul, zise Gisela încercând să pară convingătoare.

Cât timp ele vorbeau despre naștere, m-am sprijinit de zidul din piatră și am privit peticul de cer albastru care se zărea dincolo de frunzele perilor. Femeia care ne condusese acolo plecase, așa că eram singuri. Undeva dincolo de zid, un bărbat striga la niște recruți să-și țină scuturile ridicate și se auzea zgomotul bâtelor lovind lemnul în timp ce exersau. M-am gândit la orașul nou, la Lundene-ul de dincolo de ziduri, la orașul pe care și-l făcuseră saxonii. Mi se cerea să-l împrejmuiesc cu o palisadă și să-l apăr cu garnizoana mea, dar eu refuzam, pentru că Alfred îmi poruncise să refuz și pentru că, dacă fortificam noul oraș, ar fi fost prea multe metereze de apărat. Iar eu doream ca saxonii de-acolo să se mute în orașul vechi. Câțiva veniseră, dorind să beneficieze de protecția oferită de ziduri și de garnizoana mea, însă cei mai încăpățânați rămăseseră în orașul nou.

– La ce te gândești? zise Æthelflaed, întrerupându-mi brusc reflecțiile.

– Îi mulțumește lui Thor că este bărbat și că nu trebuie să nască, râse Gisela.

– Adevărat, am spus. Și mă mai gândeam că, dacă oamenii preferă să moară în orașul nou decât să trăiască în cel vechi, atunci ar trebui să-i lăsăm să moară.

Æthelflaed zâmbi auzind acea afirmație dură. Se apropie de mine. Era desculță și părea foarte mică.

– Tu n-o lovești pe Gisela, nu-i așa? mă întrebă ea ridicându-și privirea spre mine.

– Nu, milady, am spus eu cu blândețe.

Æthelflaed avea ochii albaștri cu picățele căprui, nasul puțin cârn, iar buza de jos era mai mare decât cea de sus. Vânătăile îi dispăruseră, dar o vagă pată albăstruie de pe obraz arăta unde fusese lovită ultima dată. Părea foarte serioasă. Șuvițe de păr auriu i se iteau de sub bonetă.

– De ce nu m-ai avertizat, Uhtred?

– Pentru că n-ai vrut să fii avertizată.

Se gândi la cuvintele mele, apoi încuviinţă brusc din cap.

– Nu, n-am vrut, ai dreptate. M-am băgat singură în colivie, nu-i aşa? Apoi, am încuiat uşa.

– N-ai decât s-o descui, am spus eu cu brutalitate.

– Nu pot.

– De ce nu? vru Gisela să ştie.

– Pentru că Dumnezeu are cheia.

Am zâmbit.

– Nu mi-a plăcut niciodată zeul tău, i-am spus.

– Nu-i de mirare că soţul meu zice că eşti un om rău, replică Æthelflaed zâmbind.

– Serios, asta spune?

– Zice că eşti nelegiuit, trădător şi că nu se poate avea încredere în tine.

Am zâmbit, dar nu am spus nimic.

– Încăpăţânat, smintit şi brutal, continuă Gisela enumerarea începută de Æthelflaed.

– Da, aşa sunt.

– Şi foarte bun, isprăvi soţia mea.

Æthelflaed mă privea în continuare.

– Se teme de tine, iar Aldhelm te urăşte. Te va ucide dacă va putea.

– N-are decât să încerce.

– Aldhelm vrea ca soţul meu să fie rege.

– Dar soţul tău ce părere are?

– I-ar plăcea, zise Æthelflaed, ceea ce nu mă surprinse.

Merciei îi lipsea un rege, şi Æthelred ar fi avut dreptul să ocupe tronul, însă vărul meu era egal cu zero fără sprijinul lui Alfred, iar Alfred nu dorea să existe un rege al Merciei.

– De ce nu se declară tatăl tău rege al Merciei? am întrebat-o pe Æthelflaed.

– Cred că, până la urmă, o va face, spuse ea.

– Dar nu încă?

– Mercia este o ţară mândră, şi nu toţi mercienii îndrăgesc Wessexul.

– Aşa că tu te-ai dus acolo pentru a-i face să-l îndrăgească?

Æthelflaed îşi atinse pântecul.

– Poate că tata doreşte ca primul lui nepot să fie rege al Merciei. Un rege cu sânge vest-saxon.

– Şi cu sângele lui Æthelred, am spus eu cu acreală.

Æthelflaed suspină.

– Nu e un om rău, rosti ea îngândurată, de parcă ar fi încercat să se convingă singură.

– Te bate, îi aminti Gisela.

– Vrea să fie un om bun, insistă Æthelflaed atingându-mi braţul. Vrea să fie ca tine, Uhtred.

– Ca mine? am exclamat eu râzând.

– Temut, mă lămuri Æthelflaed.

– Atunci, de ce pierde vremea aici? De ce nu ia corăbiile şi nu se duce să se lupte cu danezii?

Æthelflaed suspină.

– Pentru că Aldhelm îi spune să nu se ducă. Aldhelm spune că, dacă Gunnkel rămâne în Cent sau în Anglia de Est, tata va trebui să menţină mai multe forţe aici. Trebuie să se păzească de ameninţările de la răsărit.

– Trebuie să facă asta oricum, am replicat.

– Dar Aldhelm zice că, dacă tata va trebui să-şi facă permanent griji în legătură cu hoarda de păgâni din estuarul fluviului Temes, s-ar putea să nu bage de seamă ce se petrece în Mercia.

– Unde vărul meu se va declara rege?

– Acesta va fi preţul pe care-l va cere pentru apărarea hotarului nordic al Wessexului.

– Iar tu vei fi regină, am spus.

Æthelflaed se strâmbă.

– Crezi că eu vreau asta?

– Nu.

– Nu, confirmă ea. Ce vreau eu este ca danezii să dispară din Mercia. Vreau ca danezii să dispară din Anglia de Est. Vreau ca danezii să dispară din Northumbria. Abia dacă depăşise vârsta copilăriei, era o fetişcană cu năsuc cârn şi ochi strălucitori, dar avea o inimă de oţel. Şi ne spunea asta mie, care-i

îndrăgeam pe danezi pentru că fusesem crescut de ei, şi Giselei, care era daneză, fără a încerca să-şi îndulcească vorbele. Îi ura pe danezi, o ură moştenită de la tatăl ei. Apoi, se cutremură brusc, iar oţelul se topi când adăugă: Şi vreau să trăiesc!

N-am ştiut ce să spun. Femeile mureau adesea la naştere. Atât de multe mureau! De ambele dăţi când Gisela născuse, le oferisem sacrificii lui Odin şi Thor, dar tot mă temusem. Eram înspăimântat şi acum, când al treilea prunc se pregătea să vină pe lume.

– Le ai alături pe cele mai înţelepte femei, spuse Gisela, şi poţi avea încredere în ierburile şi farmecele lor.

– Nu, nu-i vorba de asta, replică Æthelflaed cu fermitate.

– Atunci, despre ce-i vorba?

– La miezul nopţii, zise Æthelflaed. În biserica Sfântul Alban.

– Ce se va întâmpla la miezul nopţii, în biserică? am întrebat eu confuz.

Îşi ridică spre mine uriaşii ei ochi albaştri.

– S-ar putea să mă omoare.

– Nu! ţipă Gisela nevenindu-i a-şi crede urechilor.

– Vrea să fie sigur că e copilul lui, spuse Æthelflaed. Şi fireşte că este! Însă vrea să fie sigur, iar mie mi-e frică!

Gisela o cuprinse în braţe şi-i mângâie părul.

– Nimeni n-o să te omoare, murmură ea blând, uitându-se la mine.

– Vă rog, veniţi la biserică, spuse Æthelflaed cu vocea înăbuşită, pentru că avea capul lipit de pieptul soţiei mele.

– Vom fi alături de tine, îi promise Gisela.

– La biserica mare, cea închinată lui Alban, zise Æthelflaed plângând încetişor. Deci, cât de rea este durerea? E ca şi cum ai fi sfâşiată în două? Aşa mi-a spus mama.

– Doare tare, recunoscu Gisela, dar după aceea simţi o bucurie cum nu există alta.

În timp ce-o mângâia pe Æthelflaed, se uită la mine ca şi cum i-aş fi putut spune ce urma să se întâmple la miezul nopţii, însă eu habar n-aveam ce era în mintea bănuitoare a vărului meu.

În clipa aceea, femeia care ne condusese în grădina cu peri apăru în pragul uşii.

– Milady, soţul domniei voastre doreşte să vă întoarceţi în sală, rosti ea pe un ton imperios.

– Trebuie să plec, zise Æthelflaed.

Îşi şterse ochii cu mâneca, ne zâmbi fără veselie şi plecă grăbită.

– Ce-i vor face? mă întrebă Gisela furioasă.

– Nu ştiu.

– Vreo vrăjitorie? insistă ea. Vreo vrăjitorie creştinească?

– Nu ştiu, am repetat, şi chiar nu ştiam, doar că acel lucru avea să se întâmple la miezul nopţii, la ora cea mai întunecată, când răul vine pe pământ, când duhurile care-şi schimbă forma îi urmăresc pe oameni, când apar umbrele care rătăcesc între cele două lumi.

La miezul nopţii.

Opt

Biserica Sfântul Alban era străveche. Partea de jos a pereților era din piatră, ceea ce însemna că edificiul fusese construit de romani, însă la un moment dat acoperișul se prăbușise, iar partea de sus a zidăriei se sfărâmase, așa că aproape tot ce se afla mai sus de un stat de om era acum făcut din lemn, chirpici și stuf. Biserica se afla pe strada principală, care străbătea Lundene-ul de la nord la sud, respectiv de la Bishop's Gate până la podul rupt. Beocca îmi spusese cândva că biserica fusese o capelă a regilor mercieni, și poate că avea dreptate.

– Iar Alban a fost soldat! adăugase Beocca. Mereu se entuziasma când povestea despre sfinți, le cunoștea viețile și-i îndrăgea. Așa că ar trebui să-ți placă de el!

– Ar trebui să-mi placă de el doar pentru că a fost soldat? îl întrebasem eu sceptic.

– Pentru că a fost un soldat viteaz, replicase Beocca, apoi începuse să gâfâie, semn că avea o informație importantă de împărtășit. Iar când a fost martirizat, călăului său i-au căzut ochii din cap! Privindu-mă cu ochiul lui teafăr, adăugase: I-au căzut, Uhtred! Pur și simplu, i-au sărit din cap! Asta a fost pedeapsa lui Dumnezeu, pricepi? Dacă ucizi un om sfânt, Dumnezeu îți scoate ochii!

– Deci, fratele Jænberht nu a fost sfânt? sugerasem eu. Jænberht era un călugăr pe care îl ucisesem într-o biserică, spre groaza lui Beocca și a unei mulțimi de alte fețe bisericești. Eu încă am ochii în cap, părinte.

– Ai fi meritat să orbeşti, spusese Beocca, dar Dumnezeu este milostiv. Câteodată, ciudat de milostiv, aş zice.

– Dar dacă zeul tău poate scoate ochii unui om, de ce nu i-a salvat viaţa lui Alban?

– Pentru că Dumnezeu a ales să n-o facă, desigur! pufnise Beocca, acesta fiind genul de răspuns pe care-l primeşti întotdeauna când îi ceri unui preot creştin să-ţi explice vreo faptă inexplicabilă a zeului lor.

– Alban a fost un soldat roman? îl întrebasem, preferând să nu comentez cruzimea capricioasă a zeului său.

– A fost briton. Un briton foarte viteaz şi sfânt.

– Asta înseamnă că era galez?

– Fireşte!

– Poate că de aia zeul tău l-a lăsat să moară, zisesem eu, iar Beocca îşi făcuse semul crucii şi îşi ridicase ochiul teafăr spre cer.

Deci, cu toate că Alban a fost galez, iar noi, saxonii, nu-i îndrăgim pe galezi, în Lundene exista o biserică ce-i purta numele. Atunci când eu, Gisela şi Finan am sosit acolo, biserica părea la fel de moartă precum cadavrul sfântului. Pe stradă era beznă. Câteva raze de lumină se strecurau printre obloanele unor case, iar din taverna aflată pe o stradă alăturată răsuna muzică, însă lăcaşul era întunecat şi tăcut.

– Nu-mi place asta, şopti Gisela, iar eu mi-am dat seama că îşi atinsese amuleta de la gât.

Înainte de a pleca de-acasă, îşi consultase oracolul runic sperând să afle ce urma să se întâmple, însă felul cum căzuseră beţişoarele o nedumerise.

Ceva se mişcă pe o alee din apropiere. Poate că nu fusese decât un şobolan, dar şi eu şi Finan ne-am răsucit, săbiile noastre şuierând la ieşirea din teci. Cum zgomotul încetă aproape imediat, am lăsat Răsuflarea-Şarpealui să alunece înapoi în teaca sa căptuşită cu lână.

Toţi trei purtam pelerine negre şi aveam glugile pe cap, aşa că, în timp ce stăteam la uşa întunecatei şi tăcutei biserici Sfântul Alban, dacă ne-ar fi văzut cineva, ne-ar fi luat drept preoţi

sau călugări. Nici un firicel de lumină nu se strecura pe la marginile uşii. Am încercat s-o deschid trăgând de scurta funie ce ridica zăvorul din interior, dar uşa părea blocată. Am împins cu putere, făcând uşa încuiată să zornăie, apoi am bătut cu pumnul în lemnul său, însă n-am primit nici un răspuns. Apoi Finan îmi atinse braţul, căci se auzeau paşi.

– Să traversăm, am şoptit, arătând spre aleea de unde venise zgomotul.

Micul şi îngustul pasaj duhnea a mizerie.

– Sunt preoţi, şopti Finan.

Doi bărbaţi veneau pe stradă. Am putut să-i vedem câteva clipe, când trecură prin lumina slabă revărsată printr-un oblon care nu fusese bine închis. Purtau sutane negre, şi le-am zărit strălucirea crucilor de argint de la piept. Se opriră în faţa bisericii şi bătură la uşa zăvorâtă. Bătură de trei ori, făcură o pauză, mai bătură o dată, făcură altă pauză, apoi bătură iarăşi de trei ori.

Am auzit cum drugul care bloca uşa era ridicat. Balamale scârţâiră, iar lumina din interior se revărsă pe stradă când o draperie din spatele uşii fu dată la o parte. Un preot sau un călugăr îi lăsă pe cei doi bărbaţi să intre în biserica luminată de lumânări, apoi se uită într-o parte şi în cealaltă a străzii. Mi-am dat seama că îl căuta pe cel care zgâlţâise uşa cu câteva momente în urmă. Probabil că i se pusese o întrebare, deoarece se răsuci şi zise:

– Nu e nimeni, milord.

Închise uşa. Am auzit cum punea drugul la loc, apoi pe la marginile uşii se zări lumină, însă draperia din interior fu trasă la loc, aşa că biserica se cufundă din nou în beznă.

– Staţi! am şoptit.

Ascultam vântul foşnind peste acoperişurile din stuf şi gemând printre ruinele caselor care fuseseră distruse. Am aşteptat vreme îndelungată, până când am hotărât că zguduirea uşii fusese uitată.

– Cred că e aproape miezul nopţii, murmură Gisela.

– Oricine va deschide uşa, trebuie redus la tăcere, i-am spus.

Nu știam ce se petrecea înăuntru, dar știam că era ceva atât de secret, încât nu puteau intra în biserică decât cei care cunoșteau codul. Dacă omul care deschidea ușa începea să protesteze, era posibil să nu aflăm ce anume o amenința pe Æthelflaed.

– Lasă-l în seama mea, zise Finan vesel.

– Este față bisericească, i-am replicat. Nu te îngrijorează asta?

– Milord, pe întuneric, toate pisicile sunt negre.

– Adică?

– Lasă-l în seama mea, repetă irlandezul.

– Atunci, hai să intrăm în biserică! am zis.

Am traversat cu toții strada și am bătut cu putere în ușă. Am bătut de trei ori, apoi o dată, după care iarăși de trei ori. Trecu multă vreme până când drugul fu ridicat, iar ușa se deschise spre exterior.

– A început deja, șopti omul în sutană, apoi icni când l-am înșfăcat de guler și l-am tras în stradă, unde Finan îl lovi în burtă.

Irlandezul era un bărbat scund, dar avea o forță extraordinară în brațe, așa că omul în sutană se încovoie brusc, icnind din nou. Cum draperia din spatele ușii căzuse la loc, nimeni din biserică nu putea să vadă ce se petrecea afară. Finan îi mai trase un pumn omului, doborându-l, apoi se aplecă spre el.

– Dacă vrei să trăiești, șterge-o de-aici! Îndepărtează-te cât mai mult de biserică și uită că ne-ai văzut. Pricepi?

– Da, gemu călugărul.

Finan îl lovi ușurel în cap pentru a întări porunca, apoi se îndreptă de spate. Am privit cu toții silueta întunecată făcând eforturi să se ridice în picioare și împleticindu-se pe stradă. Am așteptat puțin pentru a fi siguri că plecase, apoi am intrat. Finan închise ușa și puse drugul, iar eu am dat draperia la o parte.

Ne aflam în partea cea mai întunecată a bisericii, dar tot mă simțeam expus, deoarece capătul celălalt, unde se găsea altarul, era puternic luminat de opaițe și lumânări. Un șir de oameni în sutane stăteau cu fața spre altar. Unul se întoarse spre noi, dar, văzând trei siluete cu mantii negre și cu glugile pe cap, își imagină probabil că eram preoți, fiindcă se răsuci înapoi spre altar.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să văd cine se afla pe estrada altarului, fiindcă erau ascunşi de trupurile preoţilor şi ale călugărilor, dar, la un moment dat, toţi clericii se înclinară spre crucifixul de argint, aşa că i-am zărit pe Æthelred şi pe Aldhelm în stânga altarului, în dreapta fiind episcopul Erkenwald. Între ei era Æthelflaed. Purta o rochie albă strânsă cu o cingătoare sub sânii mici, şi părul blond i se revărsa liber pe spate, de parcă era fecioară din nou. Părea înspăimântată. O femeie în vârstă se afla în spatele lui Æthelred. Avea ochi duri, iar părul cărunt îi era răsucit strâns şi prins pe creştet.

Episcopul Erkenwald se ruga în latină; la fiecare câteva minute, cei nouă preoţi şi călugări prezenţi îi repetau cuvintele. Episcopul era îmbrăcat într-o sutană roşie brodată cu cruci argintii. Aspră ca întotdeauna, vocea lui ricoşa de pereţii din piatră, pe când răspunsurile celorlalţi erau un murmur monoton. Æthelred părea plictisit, în timp ce Aldhelm părea încântat de misterul care se desfăşura în sanctuarul luminat de lumânări.

Episcopul îşi isprăvi rugăciunea, ceilalţi spuseră „amin", apoi, după o scurtă pauză, Erkenwald luă o carte de pe altar. Deschise coperta din piele şi întoarse paginile rigide până într-un loc pe care-l marcase cu o pană de pescăruş.

– Acesta este cuvântul Domnului, rosti el în engleză.

– Ascultaţi cuvântul Domnului, murmurară preoţii şi călugării.

– Dacă un bărbat se teme că soţia i-a fost necredincioasă, ridică tonul episcopul, sunetul vocii lui aspre fiind urmat de un ecou, atunci o va aduce în faţa preotului! Şi va aduce şi o ofrandă! Se uită semnificativ la Æthelred, care purta o mantie verde-deschis peste cămaşa de zale. Ba chiar avea şi săbiile la brâu, lucru pe care majoritatea preoţilor nu l-ar fi permis într-o biserică. O ofrandă!

Æthelred tresări de parcă ar fi fost trezit din aţipeală, scotoci în punga de la cingătoare şi scoase o punguţă pe care i-o întinse episcopului.

– Orz, spuse el.

– După cum a poruncit Domnul Dumnezeu, răspunse Erkenwald, dar nu luă orzul.

– Şi argint, adăugă Æthelred grăbindu-se să scoată o a doua punguţă.

Erkenwald luă cele două daruri şi le aşeză în faţa crucifixului. Se înclină spre imaginea strălucitoare a zeului său crucificat, apoi puse mâna pe cartea cea mare.

– Cuvântul Domnului este să punem apă sfinţită într-un vas de lut, şi un preot să ia praf de pe podeaua bisericii şi să pună acel praf în apă, rosti el. Cartea fu lăsată pe altar, iar un preot îi întinse episcopului un vas de lut grosolan conţinând neîndoielnic apă sfinţită, pentru că Erkenwald făcu o plecăciune, după care se aplecă şi luă de jos o mână de praf şi ţărână pe care le risipi în apă. Aşeză vasul pe altar şi luă cartea din nou. Femeie, spuse el cu sălbăticie, ridicându-şi privirea de la carte şi uitându-se la Æthelflaed, fie ca, dacă nici un bărbat nu s-a culcat cu tine, dacă n-ai păcătuit culcându-te cu alt bărbat în afară de soţul tău, blestemul acestei ape amare să nu te atingă!

– Amin! spuse unul dintre preoţi.

– Cuvântul Domnului! zise altul.

– Dar dacă ai păcătuit cu alt bărbat, scuipă Erkenwald cuvintele citite, dacă te-ai spurcat, atunci Dumnezeu îţi va face coapsele să putrezească şi pântecul să se umfle. Puse cartea înapoi pe altar. Vorbeşte, femeie!

Æthelflaed se uită la episcop în tăcere.

– Vorbeşte, femeie! se răsti el. Ştii ce trebuie să spui, aşa că spune!

Æthelflaed părea prea înfricoşată ca să vorbească. Aldhelm îi şopti ceva lui Æthelred, care încuviinţă din cap, însă nu se mişcă. Sfetnicul îi mai şopti ceva şi, primindu-i aprobarea, făcu un pas în faţă şi o lovi pe Æthelflaed. Nu fusese o lovitură puternică, doar o palmă pe cap, dar, fără să vreau, am înaintat puţin spre el. Gisela mă înşfăcă de braţ, oprindu-mă.

– Vorbeşte, femeie! îi porunci Aldhelm lui Æthelflaed.

– Amin! izbuti ea să şoptească. Amin!

Mâna Giselei încă era pe braţul meu. I-am mângâiat degetele pentru a-i da de veste că mă calmasem. Eram furios, eram stupefiat, dar eram calm. Desprinzându-mi mâna de a Giselei cu o ultimă mângâiere, am cuprins în palmă mânerul Răsuflării-Şarpelui.

Æthelflaed spusese probabil ce trebuia, pentru că episcopul Erkenwald luă vasul de lut de pe altar, îl ridică în faţa crucifixului, de parcă i l-ar fi arătat zeului său, apoi turnă cu grijă puţină apă amestecată cu praf într-un pocal de argint. Ridică iarăşi vasul de lut şi i-l întinse ceremonios tinerei femei.

– Bea apa amară! îi porunci.

Æthelflaed ezită, dar, observând că braţul înzăuat al lui Aldhelm se pregătea s-o lovească din nou, întinse supusă mâna spre vas. Îl luă, îl ţinu în dreptul gurii o clipă, apoi închise ochii, se încruntă şi bău. Bărbaţii o priveau cu atenţie, ca să se asigure că golea vasul. Flăcările lumânărilor pâlpâiră din pricina unui curent care intrase pe gaura pentru fum din acoperiş, iar undeva în oraş, un câine începu brusc să urle. Gisela îmi strângea braţul, degetele fiindu-i încleştate ca nişte gheare.

Erkenwald luă vasul şi, satisfăcut că era gol, dădu din cap spre Æthelred.

– A băut-o, confirmă episcopul.

Lacrimile lui Æthelflaed reflectau lumina licăritoare de pe altar. Am văzut că acolo se aflau o pană de scris, o călimară şi un pergament.

– Ceea ce fac acum, rosti Erkenwald solemn, respectă întru totul cuvântul Domnului.

– Amin! murmurară preoţii.

Æthelred îşi privea soţia de parcă se aştepta să-i vadă carnea putrezind în faţa ochilor lui, în vreme ce Æthelflaed tremura atât de tare, încât am crezut că se va prăbuşi.

– Dumnezeu îmi porunceşte să scriu blestemul, anunţă episcopul aplecându-se spre altar.

În timp ce scria, ealdormanul şi preoţii o priveau cu atenţie pe Æthelflaed.

– Scriind blestemul, îl distrug, zise episcopul punând capacul călimării. Îl distrug după cum porunceşte Dumnezeu Atotputernicul, Tatăl nostru din ceruri.

– Ascultaţi cuvântul Domnului! spuse un preot.

– Lăudat fie numele Lui! zise altul.

Erkenwald luă cupa de argint în care turnase puţină apă murdară şi picură câţiva stropi pe cuvintele proaspăt scrise. Frecă cerneala cu un deget, apoi ridică pergamentul pentru a arăta că acele cuvinte fuseseră şterse.

– S-a făcut! proclamă el, după care se întoarse spre femeia căruntă. Fă-ţi datoria!

Bătrâna cu faţă rea se apropie de Æthelflaed. Fata dădu înapoi, însă Aldhelm o apucă de umeri. Când Æthelflaed ţipă îngrozită, replica lui Aldhelm fu s-o strângă cu braţul de gât. Am crezut că Æthelred va reacţiona la atacarea soţiei lui de către un alt bărbat, dar el evident aproba, deoarece nu făcu decât să privească în timp ce Aldhelm o apucă din nou de umeri, ţinând-o nemişcată. Bătrâna se aplecă să ridice poalele rochiei lui Æthelflaed.

– Nu! ţipă Æthelflaed disperată.

– Arată-ne-o! se răsti Erkenwald. Arată-ne coapsele şi pântecul ei.

Supusă, femeia dădu să ridice rochia pentru a dezgoli trupul plăpând.

– Destul! am strigat eu.

Femeia încremeni. Preoţii se aplecaseră ca să vadă mai bine picioarele dezgolite ale lui Æthelflaed, aşteptând să-i vadă coapsele. Aldhelm încă o ţinea de umeri, iar episcopul se holba cu gura căscată spre umbrele de lângă uşa bisericii, de unde strigasem.

– Cine-i acolo? vru Erkenwald să ştie.

– Ticăloşi nenorociţi! În vreme ce mă îndreptam spre ei, paşii îmi răsunau între zidurile de piatră. Gunoaie împuţite! Îmi amintesc furia din acea noapte, o furie rece şi sălbatică, ce mă făcuse să intervin fără a mă gândi la consecinţe. Toţi preoţii soţiei mele spun că furia este un păcat, dar un războinic care nu

se înfurie nu e un războinic adevărat. Furia este ca un pinten, ca un ghimpe, te face să depăşeşti frica şi te face să lupţi, iar eu aveam de gând să lupt pentru Æthelflaed în acea noapte. Este fiica unui rege, m-am răstit, aşa că lasă-i rochia jos!

– Vei face aşa cum îţi cere Dumnezeu! o repezi Erkenwald pe femeie, care rămăsese cu poalele veşmântului în mână, neîndrăznind nici să le ridice, nici să le dea drumul.

Mi-am croit drum printre preoţii încă aplecaţi, trăgându-i unuia un şut în fund cu atâta forţă, încât plonjă spre estradă şi căzu la picioarele episcopului. Erkenwald îşi înşfăcase toiagul cu mânerul din argint îndoit precum cârligul unui păstor şi dădu să-l repeadă spre mine, însă, văzându-mi ochii, renunţă. Lama din oţel a Răsuflării-Şarpelui şuieră când am tras-o din teacă.

– Vrei să mori? l-am întrebat pe Erkenwald, iar el desluşi ameninţarea din vocea mea, şi toiagul de păstor coborî încet. Lasă-i jos rochia! i-am zis femeii, însă ea ezită. Las-o jos, hoaşcă împuţită! Simţind că prelatul se mişcase, am descris instantaneu un arc de cerc cu Răsuflarea-Şarpelui, a cărei lamă străluci sub bărbia lui. Un singur cuvânt dacă rosteşti, episcopule, dacă aud un singur cuvânt din gura ta, îţi vei întâlni zeul în clipa asta. Gisela, vino încoace! Când ea se apropie de altar, i-am cerut: Ia-le pe hoaşcă şi pe Æthelflaed şi vedeţi dacă i s-a umflat pântecul şi dacă-i putrezesc coapsele. Şi faceţi-o undeva unde nu vă vede nimeni. Iar tu, am zis îndreptându-mi sabia spre faţa pocită a lui Aldhelm, ia-ţi mâinile de pe fiica regelui Alfred, altminteri te voi spânzura de podul Lundene-ului, iar păsările îţi vor ciuguli ochii şi-ţi vor mânca limba.

Fără să stea pe gânduri, Aldhelm îi dădu drumul lui Æthelflaed.

– N-ai nici un drept... îngăimă Æthelred şocat.

– Am venit aici cu un mesaj din partea lui Alfred, l-am întrerupt eu. Vrea să ştie unde-ţi sunt corăbiile. Vrea să ridici pânzele. Vrea să-ţi faci datoria. Vrea să ştie de ce pierzi vremea aici când sunt danezi de ucis. Am băgat vârful Răsuflării-Şarpelui în teacă, lăsând sabia să alunece înăuntru. După ce ecoul şuieratului se stinse, am continuat: Şi vrea să ştii că fiica lui

este prețioasă pentru el și nu-i place ca lucrurile pe care le consideră prețioase să fie maltratate.

Firește, inventasem acel mesaj. Æthelred se holba la mine fără să spună nimic, deși pe chipul lui cu maxilare mari se citea indignarea. Chiar credea că venisem cu un mesaj din partea lui Alfred? Nu mi-am dat seama, dar probabil că se temea de un asemenea mesaj, fiind conștient că nu-și făcuse datoria. Episcopul Erkenwald, pe de altă parte, era revoltat.

– Cum îndrăznești să intri cu o sabie în casa Domnului?

– Îndrăznesc mai mult de-atât, episcopule. Ai auzit de fratele Jænberht? Unul dintre prețioșii voștri martiri. L-am ucis într-o biserică, iar zeul vostru nici nu l-a salvat, nici nu mi-a oprit sabia. Am zâmbit amintindu-mi uimirea și plăcerea pe care le simțisem când îi tăiasem gâtul lui Jænberht. Îl urâsem pe acel călugăr. Regele tău, i-am spus lui Erkenwald, vrea să îndepliniți dorința zeului vostru, iar dorința lui este să-i ucideți pe danezi, nu să vă amuzați zgâindu-vă la goliciunea unei fete.

– Ce facem aici este dorința lui Dumnezeu! strigă Æthelred la mine.

Am vrut să-l ucid în clipa aceea. Am simțit cum mă furnică degetele când se îndreptară spre mânerul Răsuflării-Șarpelui, dar chiar atunci hoașca se întoarse.

– Este... începu femeia, dar se opri când văzu cu câtă ură mă uitam la Æthelred.

– Vorbește, femeie! îi porunci episcopul.

– E pură, milord, rosti femeia șovăielnic. Pielea îi este curată.

– Dar pântecul și coapsele? insistă Erkenwald.

– Este pură! strigă Gisela dintr-o nișă aflată într-o laterală a bisericii.

O ținea pe Æthelflaed pe după umeri, iar din glas îi răzbătea mânia.

Erkenwald păru nemulțumit de cele auzite, dar se stăpâni și declară în silă că Æthelflaed era cu adevărat pură.

– Este clar că nu a fost pângărită, milord, îi spuse el lui Æthelred, ignorându-mă ostentativ.

Aflat în spatele preoților, Finan se uita zâmbind la Aldhelm, care, la fel ca ealdormanul, avea sabia la brâu. Oricare din ei ar fi putut încerca să mă atace, însă nici unul nu și-o scosese din teacă.

– Soția ta nu este pură, i-am zis lui Æthelred. A fost pângărită de tine.

Fața lui se crispă de parcă-l plesnisem.

– Ești un... începu el.

În clipa aceea m-am dezlănțuit. Eram mult mai înalt și mai masiv decât vărul meu, așa că l-am înșfăcat de lângă altar și l-am lipit de peretele bisericii, unde i-am vorbit șuierând de furie. Numai el putu auzi ce-i spuneam. Poate că Aldhelm ar fi fost tentat să-i sară în ajutor, însă Finan îl supraveghea, iar reputația irlandezului se dovedi suficientă pentru ca Aldhelm să rămână locului.

– O cunosc pe Æthelflaed din fragedă pruncie și o iubesc ca pe copilul meu, i-am zis lui Æthelred. Înțelegi asta, rahatule? Îmi este ca o fiică, iar ție, îți este soție bună. Dacă o mai atingi o singură dată, vere, dacă mai văd o singură vânătaie pe chipul lui Æthelflaed, te voi găsi și te voi ucide! M-am întors și m-am uitat mânios la Erkenwald. Iar tu ce-ai fi făcut, episcopule, dacă coapsele lui Lady Æthelflaed ar fi început să putrezească? Ai fi îndrăznit s-o ucizi pe fiica lui Alfred? Erkenwald murmură că ar fi condamnat-o să se călugărească, dar oricum nu mă interesa, căci mă oprisem lângă Aldhelm. Iar tu ai îndrăznit să dai în fiica unui rege! L-am lovit atât de tare, încât se răsuci și se izbi de altar, încercând să se sprijine de el ca să-și recapete echilibrul. Am așteptat, oferindu-i șansa să riposteze, dar curajul îl părăsise, așa că i-am mai tras un pumn, apoi, îndepărtându-mă de el, am ridicat vocea pentru ca toți cei aflați în biserică să mă audă: Regele Wessexului poruncește ca lordul Æthelred să ridice pânzele!

Alfred nu poruncise așa ceva, dar Æthelred n-ar fi îndrăznit să-i ceară socoteală socrului său. Cât despre Erkenwald, eram sigur că avea să-i spună regelui că intrasem cu o sabie în biserică și proferasem amenințări, iar Alfred avea să se înfurie. Avea

să se înfurie mai tare pentru faptul că pângărisem o biserică decât pentru că nişte preoţi îi umiliseră fiica, însă eu voiam ca Alfred să se supere. Voiam să mă pedepsească pentru că-mi încălcasem jurământul şi să mă dea afară din serviciul lui. Doream ca Alfred să mă elibereze, să fiu din nou un om liber, cu o sabie, un scut şi duşmanii proprii. Voiam să scap de Alfred, dar Alfred era mult prea deştept ca să îngăduie asta. Ştia foarte bine cum să mă pedepsească.

Avea să mă facă să-mi respect jurământul.

Peste două zile, mult timp după ce Gunnkel fugise din Hrofeceastre, Æthelred ridică în sfârşit pânzele. Flota lui formată din cincisprezece corăbii de luptă, cea mai puternică flotă pe care Wessexul o avusese vreodată, coborî pe fluviu odată cu refluxul, urnită de mesajul furios pe care Steapa i-l adusese lui Æthelred. Uriaşul venise călare din Hrofeceastre, iar mesajul era că Alfred dorea să ştie de ce flota nu făcea nimic în vreme ce vikingii învinşi fugeau. Steapa rămase peste noapte acasă la noi.

– Regele este nemulţumit, îmi spuse el la cină. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Gisela era fascinată de spectacolul oferit de Steapa în timp ce mânca. Într-o mână avea nişte coaste de porc de pe care sfâşia carnea cu dinţii, iar cu cealaltă mână îndesa pâine într-un colţ nefolosit al gurii. Este foarte furios! întări el făcând o pauză ca să bea nişte bere, apoi adăugă enigmatic: Sture.

– Ce-i cu Sture?

– Gunnkel a avut o tabără acolo, şi Alfred crede că, probabil, s-a întors în acel loc.

Sture era un râu din Anglia de Est, aflat la nord de Temes. Fusesem acolo cândva şi-mi aminteam că avea o gură de vărsare largă, protejată de vânturile dinspre răsărit de o lungă limbă de pământ nisipos.

– E în siguranţă acolo, am spus.

– De ce zici asta? mă întrebă Steapa.

– E teritoriul lui Guthrum.

Uriaşul tăcu câteva clipe, cât îşi scoase un rest de carne rămas între dinţi.

– Guthrum i-a oferit adăpost acolo. Lui Alfred nu-i place asta. Crede că Guthrum trebuie altoit.

– Alfred vrea să înceapă un război cu Anglia de Est? interveni Gisela surprinsă.

– Nu, milady. Doar să-i tragă vreo două, mormăi Steapa zdrobind un os între dinţi. Mâncase deja o jumătate de porc, însă nu dădea nici un semn că începea să se sature. Guthrum nu doreşte un război, milady. Dar trebuie învăţat minte, ca să nu le mai ofere adăpost păgânilor. Aşa că Alfred îl trimite pe lordul Æthelred să atace tabăra de pe Sture a lui Gunnkel, şi dacă tot va fi acolo, să fure nişte vite de-ale lui Guthrum. Să-l altoiască puţin. Steapa mă privi solemn. Păcat că nu poţi veni şi tu.

– Da, păcat.

Mă întrebam de ce Alfred îl alesese pe Æthelred să conducă expediţia de pedepsire a lui Guthrum. Æthelred nici măcar nu era vest-saxon, cu toate că-i jurase credinţă lui Alfred de Wessex. Vărul meu era mercian, iar mercienii niciodată n-au fost faimoşi pentru corăbiile lor. Deci, care era motivaţia regelui? Singura explicaţie la care m-am putut gândi a fost că fiul cel mare a lui Alfred, Edward, încă era un copil cu voce subţire, iar Alfred era bolnav. Se temea să nu moară şi se temea de haosul care ar fi cuprins Wessexul dacă Edward ajungea pe tron la vârsta copilăriei. Aşa că-i oferea lui Æthelred şansa să-şi răscumpere vina de a nu fi blocat corăbiile lui Gunnkel pe Medwæg, dar şi o ocazie de a-şi crea o reputaţie destul de impresionantă pentru a-i convinge pe thegnii şi ealdormenii din Wessex că Æthelred, lord de Mercia, putea cârmui regatul dacă Alfred murea înainte ca Edward să aibă vârsta potrivită pentru înscăunare.

Flota lui Æthelred avea un mesaj pentru danezi. Alfred le transmitea că, dacă atacau Wessexul, cei din Wessex îi vor ataca pe ei. Vor face incursiuni pe coasta lor, le vor incendia casele, le vor scufunda corăbiile, iar plajele lor vor duhni a moarte. Alfred îl făcuse pe Æthelred viking, iar eu eram gelos. Doream să plec şi eu cu corăbiile mele, însă mi se poruncise să rămân

în Lundene. M-am supus, mulțumindu-mă să privesc cum pleca marea flotă din Lundene. Era impresionantă. Cele mai mari dintre navele de luptă capturate, în număr de șase, aveau treizeci de vâsle pe o parte, iar cele mai mici aveau douăzeci. Æthelred conducea aproape o mie de oameni în acel raid, toți unul și unul, războinici din garda lui Alfred și din trupele lui experimentate. Æthelred călătorea pe una dintre corăbiile mari, pe a cărei etravă fusese cândva un mare cap de corb negru ca tăciunele, însă capul dispăruse, iar corabia se numea acum *Rodbora*, ceea ce însemna „purtătoarea crucii", la proră aflându-se o cruce. La bordul său se aflau războinici, preoți și, desigur, Æthelflaed, pentru că Æthelred nu pleca nicăieri fără ea.

Era vară. Cei care n-au locuit niciodată într-un oraș în timpul verii nu-și pot imagina nici duhoarea, nici roiurile de muște. Stoluri de ereți-roșii coborau pe străzi, hrănindu-se cu stârvuri. Când vântul bătea dinspre nord, mirosul de urină și de excremente din curțile tăbăcarilor se combina cu izul șanțurilor pline cu mizerii. Pântecul Giselei creștea, și, odată cu el, creștea și teama mea pentru viața ei.

Ieșeam pe mare cât de des puteam. La reflux, coboram pe fluviu cu *Vulturul Mării* și *Sabia Domnului*, întorcându-ne la vremea fluxului. Vânam corăbiile de la Beamfleot, însă oamenii lui Sigefrid își învățaseră lecția și nu-și părăseau niciodată adăpostul fără cel puțin trei corăbii. Deși danezii și norvegienii umblau după pradă, corăbiile comerciale ajungeau în sfârșit la Lundene, pentru că negustorii se învățaseră să navigheze în convoaie mari, de câte zece vase cu oameni înarmați la bord, așa că succesele lui Sigefrid erau rare, dar la fel erau și ale mele.

Am primit vești despre expediția vărului meu abia după două săptămâni, când îmi făceam excursia obișnuită pe Temes. Întotdeauna era o binecuvântare să lăsăm în urmă fumul și duhoarea Lundene-ului și să simțim mirosul proaspăt al mării. Fluviul șerpuia printr-o mlaștină întinsă, plină de stârci. Țin minte că în ziua aceea eram fericit, fiindcă pretutindeni zburau fluturi albaștri. Poposiră pe *Vulturul Mării* și pe *Sabia Domnului*,

care venea în urma noastră. Unul se aşeză pe degetul meu întins, unde-şi desfăcu şi-şi strânse aripile.

– Ăsta e semn de noroc, milord, spuse Sihtric.

– Serios?

– Cu cât stă mai mult, cu atât norocul durează mai mult.

Sihtric întinse şi el mâna, dar nici un fluture nu se aşeză pe ea.

– Se pare că tu n-ai noroc, am zis în glumă.

Cu ochii la fluturele de pe degetul meu, m-am gândit la Gisela şi la naşterea copilului. „Stai acolo!" i-am poruncit micii viețăţi, iar ea îmi dădu ascultare.

– Ba am noroc, milord, spuse Sihtric rânjind.

– Cum aşa?

– Ealhswith a venit la Lundene.

Ealhswith era prostituata pe care o iubea slujitorul meu.

– Are mai mulţi clienţi în Lundene decât în Coccham, am spus.

– Nu mai face asta, replică Sihtric.

L-am privit surprins.

– E adevărat?

– Da, milord. Vrea să se mărite cu mine.

Sihtric era un tânăr arătos, cu un chip care amintea de un şoim, cu părul negru şi trupul bine făcut. Îl cunoşteam de pe vremea când era un băieţandru şi presupun că asta-mi afecta impresia despre el, fiindcă încă îl consideram adolescentul disperat a cărui viaţă o cruţasem la Cair Ligualid. Probabil că Ealhswith îl vedea ca pe tânărul bărbat care devenise. Mutându-mi privirea, am zărit un firicel de fum care se ridica din sudul mlaştinii şi m-am întrebat cine erau cei care aprinseseră focul şi cum de puteau trăi în acel loc plin de ţânţari.

– Eşti de mult timp cu ea, am spus.

– Da, milord.

– S-o trimiţi la mine. Sihtric îmi jurase credinţă şi avea nevoie de permisiunea mea ca să se însoare, fiindcă soţia lui urma să facă parte din personalul gospodăriei mele. Vreau să vorbesc cu ea, am adăugat.

– O să-ţi placă, milord.

Am zâmbit.

– Sper.

Un stol de lebede trecu printre corăbiile noastre, aripile lor făcând un zgomot puternic în aerul verii. Exceptând temerile legate de Gisela, eram mulţumit, iar fluturele de pe deget îmi alina acea îngrijorare, cu toate că, după o vreme, îşi luă zborul, dând neîndemânatic din aripi în urma lebedelor. Am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui, apoi amuleta, şi am înălţat o rugăciune către Frigg ca să aibă grijă de Gisela.

Se făcu amiază până să ajungem la Caninga. Era perioada refluxului, iar mâlul se întindea departe în estuarul calm unde se aflau doar corăbiile noastre. Am dus *Vulturul Mării* aproape de ţărmul sudic al Caningăi şi am privit către Beamfleot, dar n-am văzut nimic prin pâcla pe care o forma aerul cald deasupra insulei.

– Se pare că au plecat, comentă Finan.

La fel ca mine, şi el privea spre nord.

– Nu, sunt corăbii acolo.

Mi se părea că văd catargele corăbiilor lui Sigefrid prin aerul unduitor.

– Nu sunt atât de multe cât ar trebui, zise Finan.

– Hai să ne uităm mai de aproape! am spus. Când am dat ocol extremităţii estice a insulei, am descoperit că Finan avea dreptate.

Peste jumătate din flota lui Sigefrid plecase de pe micul râu Hothlege. Cu doar trei zile în urmă fuseseră treizeci şi şase de catarge acolo, iar acum erau doar paisprezece. Ştiam că nu urcaseră spre Lundene, pentru că le-am fi văzut, astfel că rămâneau doar două posibilităţi. Fie plecaseră spre nord pe lângă Anglia de Est, fie porniseră spre sud ca să facă o altă incursiune în Cent. Aflat sus pe cer, soarele se reflecta orbitor în vârfurile de lance de pe meterezele taberei de pe creasta dealului. Oamenii de pe zidul înalt ne văzură întorcându-ne şi ridicând velele pentru a ne folosi de vântul slab care se stârnise în zori dinspre nord-est, ajutându-ne să traversăm estuarul spre sud. Mă uitam după un mare nor de fum care să-mi spună unde acostase grupul de corăbii ca să atace, să jefuiască şi să incendieze vreun

oraș, însă cerul de deasupra Centului era limpede. Am strâns velele și am vâslit către est, spre gura râului Medwæg, dar nici acolo n-am văzut fum. În cele din urmă, Finan, care avea privirea ascuțită și era postat la prora, zări corăbiile.

Șase corăbii.

Eu mă uitam după o flotă de cel puțin douăzeci de vase, nu după câteva corăbii, și inițial nu le-am băgat în seamă, presupunând că erau nave comerciale ce navigau împreună spre Lundene, însă Finan veni grăbit printre șirurile de bănci ale vâslașilor.

– Sunt corăbii de război, mă înștiință el.

Am privit către est. Am văzut carenele ca niște pete întunecate, dar ochii mei nu erau atât de ageri ca ai lui Finan, așa că nu le-am deslușit formele. Șase nave licăreau în pâcla creată de căldură.

– Se mișcă? l-am întrebat.

– Nu, milord.

– Oare de ce sunt ancorate acolo? m-am mirat eu.

Corăbiile se aflau pe partea cealaltă a gurii râului Medwæg, chiar dincolo de locul numit Scerhnesse, ceea ce însemna „promontoriul luminos". Era un loc nepotrivit pentru ancorare, deoarece curenții erau puternici în marea puțin adâncă.

– Cred că sunt trase pe țărm, milord, zise Finan.

Dacă ar fi fost ancorate, aș fi presupus că așteptau fluxul ca să urce pe râu, dar faptul că erau trase pe țărm însemna că oamenii debarcaseră, și singurul motiv ca să facă asta era că se duseseră după pradă.

– Dar n-a mai rămas nimic de jefuit în Scerhnesse, am spus eu uimit.

Scerhnesse se află la capătul vestic al insulei Scaepege, care se găsește în partea de sud a estuarului fluviului Temes, și fusese atacat de nenumărate ori de către vikingi. Oamenii care mai locuiau acolo se ascundeau pe canale. Cel dintre Scaepege și insula mare se numea Swealwe, iar flotele vikingilor se adăposteau acolo pe vreme rea. Scaepege și Swealwe erau locuri primejdioase, unde nu se găseau cufere cu argint și sclavi.

– Hai să ne apropiem, am zis.

Finan se întoarse la proră, iar Ralla, aflat pe *Sabia Domnului*, a cârmit corabia alături de *Vulturul Mării*. Arătând spre vasele aflate în depărtare, i-am strigat:

– Ne ducem să vedem ce-i cu cele şase corăbii!

Ralla încuviinţă din cap, dădu o comandă, iar vâslele muşcară apa.

Pe măsură ce străbăteam larga gură a râului Medwæg, mi-am dat seama că Finan avea dreptate: toate şase erau corăbii de război, mai lungi şi mai zvelte decât orice vas comercial, şi toate fuseseră trase pe ţărm. Un firicel de fum purtat de vânt spre sud şi vest sugera că echipajele aprinseseră un foc pe mal. Am văzut că nu aveau la prore capete sculptate, dar asta nu însemna nimic. Poate că vikingii considerau Scaepege teritoriu danez, aşa că scoseseră dragonii, vulturii, corbii şi şerpii pentru a nu înspăimânta spiritele de pe insulă.

L-am chemat pe Clapa la cârmă.

– Du corabia direct spre celelalte, i-am cerut, apoi m-am dus la proră, unde se afla Finan. Osferth trăgea la una dintre vâsle, transpirând încruntat. Nimic nu-i mai bun decât vâslitul ca să pui nişte muşchi pe tine, i-am spus eu vesel, însă el mă răsplăti cu o privire acră.

Am urcat alături de irlandez.

– Par a fi danezi, îmi spuse el.

– Nu ne putem lupta cu şase echipaje.

Finan îşi scărpină vintrele.

– Crezi că-şi fac o tabără acolo?

Era un gând neplăcut. Şi aşa era rău că o parte dintre corăbiile lui Sigefrid plecaseră din nordul estuarului, dar chiar nu aveam nevoie de un alt cuib de vipere pe ţărmul sudic.

– Nu, am zis. Măcar de data aceea, ochii mei se dovedeau mai buni decât ai irlandezului. Nu-şi fac o tabără.

Mi-am atins amuleta. Finan îmi văzu gestul şi-mi desluşi furia din glas.

– Ce este?

– Corabia din stânga este *Rodbora*, am spus eu arătând într-acolo.

Văzusem crucea instalată pe etravă. Finan deschise gura, dar nu zise nimic câteva clipe, mulțumindu-se să privească. Șase corăbii, doar șase corăbii din cele cincisprezece care plecaseră din Lundene.

– Sfinte Iisuse Hristoase! exclamă Finan în cele din urmă, făcându-și semnul crucii. Poate că restul au urcat pe râu?

– Le-am fi văzut.

– Poate că sunt pe drum încoace?

– Bine ar fi să ai dreptate, am spus posomorât. Altfel, înseamnă că nouă corăbii au fost pierdute.

– Dumnezeule, nu!

Ne apropiaserăm deja, iar oamenii aflați pe țărm, văzând capul de vultur de pe corabia mea, mă luară drept viking. Câțiva dădură fuga între două corăbii și formară un zid de scuturi, provocându-mă să-i atac.

– E Steapa! am zis, recunoscând silueta înaltă din centrul zidului de scuturi.

Am ordonat să fie dat jos capul de vultur, apoi am întins mâinile pentru a le arăta că aveam intenții pașnice. Steapa înțelese, așa că zidul de scuturi se desfăcu și armele fură băgate în teci. Câteva clipe mai târziu, prora *Vulturului Mării* intră ușurel în mâlul nisipos, ajutată de flux. Am sărit în apă, care îmi ajungea până la brâu, și m-am îndreptat spre țărm. Am socotit că erau cel puțin patru sute de oameni pe plajă, mult prea mulți pentru doar șase corăbii; pe măsură ce mă apropiam, am văzut că mulți dintre ei erau răniți. Înconjurați de preoți, zăceau întinși, cu bandajele îmbibate de sânge și chipurile palide. Dincolo de plajă, unde iarba uscată acoperea dunele joase, se zăreau cruci din lemn grosolane înfipte în morminte săpate recent.

Expresia de pe fața lui Steapa era mai sumbră ca oricând.

– Ce s-a întâmplat?

– Întreabă-l pe el, zise Steapa cu amărăciune.

Arătă cu capul în lungul plajei, iar eu l-am văzut pe Æthelred șezând lângă un foc pe care o oală bolborosea încet. Anturajul lui obișnuit îi stătea alături, inclusiv Aldhelm, care mă privi

dușmănos. Nici unul dintre ei nu spuse nimic în timp ce mă apropiam. Focul trosnea. Deși probabil îmi remarcase sosirea, Æthelred se juca absent cu o algă fără să ridice ochii. M-am oprit lângă foc.

– Unde sunt celelalte nouă corăbii? am întrebat.

Æthelred își înălță brusc capul, ca și cum ar fi fost surprins să mă vadă. Zâmbi.

– Am veşti bune. Aştepta să-l întreb ce veşti, dar, cum n-am făcut-o, continuă voios: Am obținut o mare victorie!

– O victorie magnifică! exclamă Aldhelm.

Totuși, zâmbetul lui Æthelred era forțat. Următoarele cuvinte îi ieșiră poticnite, de parcă ar fi făcut un mare efort ca să le articuleze.

– Gunnkel a aflat care este puterea săbiilor noastre.

– I-am incendiat corăbiile, interveni Aldhelm.

– Și am făcut un mare măcel, declară Æthelred cu ochi strălucitori.

M-am uitat într-o parte și în cealaltă a plajei, spre locurile unde zăceau răniții și unde cei teferi stăteau cu capetele plecate.

– Ai plecat cu cincisprezece corăbii, i-am spus.

– I-am incendiat corăbiile, replică Æthelred, dându-mi impresia că mai avea puțin până să plângă.

– Unde sunt celelalte nouă corăbii? am vrut să știu.

– Ne-am oprit aici pentru că n-am putut vâsli împotriva refluxului, zise Aldhelm, închipuindu-și că le criticam decizia de a trage navele pe plajă.

– Unde sunt celelalte nouă corăbii? am insistat, dar n-am primit nici un răspuns. Priveam în continuare plaja, însă nu vedeam ce căutam. M-am uitat la Æthelred, care-și aplecase capul din nou. Îmi era teamă să pun următoarea întrebare, dar trebuia s-o pun. Unde-i soția ta?

Tăcere.

– Unde este Æthelflaed? am întrebat, ridicând glasul.

Un pescăruș scoase un țipăt strident.

– A fost luată, bâigui în cele din urmă Æthelred.

– Cum adică a fost luată?

– A fost luată prizonieră, zise el cu o voce la fel de joasă.

– Sfinte Iisuse Hristoase! am izbucnit, folosind exclamația favorită a lui Finan.

Vântul îmi suflă puțin fum în față. Preț de câteva clipe, nu-mi veni să cred ce auzisem, dar peste tot în jurul meu erau numai dovezi că magnifica victorie a lui Æthelred fusese de fapt o înfrângere catastrofală. Nouă corăbii fuseseră pierdute, dar corăbiile puteau fi înlocuite; jumătate din oamenii lui Æthelred lipseau, însă alți oameni îi puteau înlocui pe cei morți. Cine ar fi putut s-o înlocuiască pe fiica unui rege?

– Cine a luat-o? am întrebat.

– Sigefrid, murmură Aldhelm.

Ceea ce explica unde se duseseră corăbiile care lipseau de la Beamfleot.

Iar Æthelflaed, dulcea Æthelflaed căreia îi jurasem credință, era prizonieră.

Cele opt corăbii ale noastre urcară odată cu refluxul pe Temes, îndreptându-se spre Lundene. Era o seară de vară senină și calmă, iar soarele părea să zăbovească precum un gigantic glob roșu suspendat în vălul de fum care acoperea orașul. Æthelred călătorea pe *Rodbora*, iar când le-am cerut vâslașilor de pe *Vulturul Mării* să încetinească pentru a ajunge în dreptul corabiei lui, am văzut dârele de sânge înnegrit care-i pătau lemnul. Le-am comandat oamenilor să grăbească ritmul și ne-am îndepărtat din nou.

Steapa rămase alături de mine, pe *Vulturul Mării*, și-mi povesti ce se întâmplase pe râul Sture.

Într-adevăr, fusese o victorie magnifică. Flota lui Æthelred îi surprinsese pe vikingi în timp ce aceștia își instalau tabăra pe malul sudic al râului.

– Am ajuns acolo în zori, spuse Steapa.

– Ați rămas pe mare peste noapte?

– Așa a poruncit lordul Æthelred.

– Minunat! am bombănit.

– A fost o noapte calmă, iar la prima geană a zorilor le-am zărit corăbiile. Şaisprezece corăbii.

Steapa se opri brusc. Era un om taciturn şi-i venea greu să spună mai mult de câteva cuvinte odată.

– Trase pe plajă? am întrebat.

– Ancorate, zise el.

Asta sugera că danezii îşi ţineau vasele pregătite de plecare, dar şi că nu le puteau apăra, deoarece membrii echipajelor erau pe ţărm, unde construiau ziduri de pământ pentru a-şi face tabără. Flota lui Æthelred nu avusese mult de furcă cu cei câţiva care rămăseseră la bord, apoi marii bolovani legaţi cu funii, care serveau drept ancore, fuseseră ridicaţi din apă, iar cele şaisprezece corăbii fuseseră tractate până la ţărmul nordic şi trase pe plajă.

– Avea de gând să le lase acolo până când terminam, după care să le aducă la Lundene, zise Steapa.

– Ce să terminaţi? am vrut să ştiu.

– Voia să-i ucidem pe toţi păgânii înainte de a pleca.

Uriaşul îmi povesti că flota lui Æthelred urcase pe Sture şi pe afluentul său, Arwan, iar luptătorii debarcaseră ca să incendieze satele danezilor, să le măcelărească vitele şi, când puteau, să-i omoare pe localnici. Saxonii stârniseră panică în acele locuri. Oamenii fugiseră spre interiorul insulei mari, dar Gunnkel, rămas fără corăbii în tabăra sa de la gura râului Sture, nu se panicase.

– N-aţi atacat tabăra? l-am întrebat pe Steapa.

– Lordul Æthelred a zis că era prea bine apărată.

– Parcă ai spus că n-o terminaseră.

Steapa ridică din umeri.

– Cel puţin pe o latură nu construiseră palisada, aşa că am fi putut să intrăm şi să-i ucidem, dar am fi pierdut mulţi oameni.

– Adevărat, am recunoscut eu.

– Aşa că am atacat fermele, continuă Steapa.

În timp ce oamenii lui Æthelred jefuiau satele danezilor, Gunnkel trimisese mesageri în sud, la celelalte guri de vărsare

de pe coasta Angliei de Est. Acolo, pe maluri, erau alte tabere ale vikingilor. Gunnkel chemase întăriri.

– I-am spus lordului Æthelred să plecăm, zise posomorât uriaşul. I-am spus a doua zi. I-am spus că am stat destul acolo.

– Dar n-a vrut să te asculte, nu?

– A zis că sunt prost, răspunse Steapa ridicând din umeri.

Æthelred dorise să jefuiască, aşa că rămăsese pe Sture, iar oamenii lui îi aduseseră tot ce găsiseră de valoare, de la vase de gătit la seceri.

– A găsit şi nişte argint, adăugă Steapa, dar nu prea mult.

Iar în vreme ce Æthelred stătea acolo ca să se îmbogăţească, inamicii strângeau rândurile.

Corăbiile daneze veniră dinspre sud. Navele lui Sigefrid plecate de la Beamfleot li se alăturaseră celor care porniseră de la gurile râurilor Colaun, Hwealf şi Pant. Trecusem deseori pe acolo, şi mi-am imaginat acele corăbii zvelte şi rapide ieşind de pe canale în momentul refluxului, cu etravele lor înalte împodobite cu capete ameninţătoare, cu punţile pline de oameni înarmaţi şi dornici de răzbunare.

Vasele daneze se adunaseră lângă insula Horseg, la sud de Sture, în golful năpădit de păsări sălbatice. Apoi, într-o dimineaţă cenuşie, pe o furtună de vară venită dinspre mare, treizeci şi opt de corăbii intraseră de pe ocean pe râul Sture.

– Era duminică, spuse Steapa, iar lordul Æthelred a insistat să ascultăm slujba.

– Alfred va fi încântat să audă asta, am rostit eu sarcastic.

– S-a ţinut pe plajă, în locul unde erau trase corăbiile daneze.

– De ce acolo?

– Fiindcă preoţii au vrut să alunge spiritele rele care le băntuiau.

Mi-a povestit cum luptătorii saxoni dăduseră jos capetele sculptate de pe corăbiile daneze şi le adunaseră într-un morman pe nisip. În jurul lor puseseră lemne găsite pe plajă şi stuf din acoperişul unei case aflate în apropiere, apoi, în timp ce preoţii se rugau, le dăduseră foc. Dragonii şi vulturii, corbii şi lupii arseseră, flăcările ridicându-se înalte spre cer. Probabil

că fumul ajunsese până la insula mare în vreme ce ploaia sfârâia pe lemnul aprins. Preoții se rugau și cântau lăudând victoria lor asupra păgânilor, și nimeni nu băgă de seamă siluetele întunecate care se apropiau de pe mare, prin furtună.

Nu pot decât să-mi imaginez spaima oamenilor, fuga și măcelul. Pe danezi sărind pe țărm. Danezi cu săbii, danezi cu lănci, danezi cu securi. Singurul motiv pentru care atât de mulți oameni scăpaseră era că atât de mulți oameni muriseră. Danezii începuseră să-i ucidă, dar descoperiseră că erau atât de mulți de ucis, încât nu mai apucaseră să-i prindă pe cei care fugiseră la corăbii. Alte nave daneze atacaseră flota saxonă, însă *Rodbora* reușise să le respingă.

– Lăsasem oameni la bord, zise Steapa.

– De ce?

– Nu știu, mormăi el posomorât. Am avut un presentiment.

– Cunosc astfel de presentimente, am spus.

Sunt ca o furnicătură la ceafă, o bănuială vagă, nu pe deplin formată că primejdia e aproape, și nu trebuie ignorate niciodată. Mi-am văzut adesea dulăii ridicându-și brusc capetele din somn și mârâind încetișor sau scheunând jalnic și privindu-mă rugători. Știu că, atunci când se întâmplă asta, va urma un tunet, dar nu-mi dau seama cum de-l simt câinii. Probabil că este același soi de presentiment, neliniștea stârnită de o primejdie ascunsă.

– A fost o bătălie teribilă, adăugă Steapa ursuz.

Tocmai treceam de ultimul cot al fluviului Temes înainte de Lundene. Am văzut zidul reparat al orașului, lemnul proaspăt tăiat între vechile pietre romane. Steaguri fluturau pe metereze, pe majoritatea fiind brodate chipuri de sfinți și cruci – simboluri menite a-i sfida pe dușmanii care veneau zilnic dinspre est ca să ne observe. Iar acei dușmani tocmai obținuseră o victorie care avea să-l năucească pe Alfred.

Steapa fu zgârcit în privința detaliilor luptei, așa că a trebuit să mă mulțumesc cu puținul pe care l-am aflat de la el. Majoritatea corăbiilor inamice veniseră la capătul estic al plajei, atrase acolo de marele foc, pe când *Rodbora* și alte șapte vase saxone

se aflau ceva mai departe spre vest. Când pe plajă izbucnise haosul, saxonii încercaseră să refugieze pe corăbii, iar Steapa formase un zid de scuturi ca să apere acele nave şi pe fugarii care se urcau la bordul lor.

– Æthelred a reuşit să ajungă la tine, am comentat eu cu acreală.

– Aleargă foarte repede, zise Steapa.

– Dar cu Æthelflaed ce s-a întâmplat?

– Nu ne-am putut duce după ea.

– Nu, sunt sigur, am oftat, ştiind că spunea adevărul.

Mi-a povestit cum Æthelflaed fusese înconjurată de duşmani. Ea şi servitoarele ei rămăseseră lângă foc atunci când Æthelred îi însoţise pe preoţii care stropeau cu apă sfinţită prorele corăbiilor daneze capturate.

– Lordul Æthelred a vrut să se ducă după ea, zise Steapa.

– Aşa şi e normal.

– Dar nu s-a putut, aşa că am pus mâna pe vâsle şi am plecat.

– N-au încercat să vă oprească?

– Au încercat

– Şi? l-am îmboldit eu.

– Unii au reuşit să se urce la bord, spuse uriaşul ridicând din umeri. Mi l-am imaginat cu securea în mână, hăcuindu-i pe duşmani. Am izbutit să trecem pe lângă ei, adăugă el de parcă fusese ceva uşor.

M-am gândit că danezii încercaseră să oprească toate corăbiile saxonilor, dar şase izbutiseră să ajungă în largul mării.

– Am plecat cu opt corăbii, zise Steapa.

Deci, două corăbii saxone fuseseră atacate. M-am crispat gândindu-mă la loviturile de securi şi de săbii, la punţile inundate de sânge.

– Pe Sigefrid l-ai văzut?

Steapa încuviinţă din cap.

– Stătea pe un scaun. Era legat de el.

– Şi eşti sigur că Æthelflaed trăieşte?

– Trăieşte. Am văzut-o în timp ce ne îndepărtam. Era pe corabia aia care a fost la Lundene. Aia pe care ai lăsat-o să plece.

– *Îmblânzitoarea de Valuri.*

– Da, corabia lui Sigefrid, zise Steapa. Iar el ne-a arătat-o. A urcat-o pe puntea de la cârmă.

– Era îmbrăcată?

– Cum adică dacă era îmbrăcată? se răsti el, de parcă întrebarea mea fusese cumva nepotrivită. Da, era îmbrăcată, îmi spuse în cele din urmă.

– Cu puţin noroc, n-o s-o siluiască. Este mai valoroasă pentru ei dacă rămâne teafără.

– Cum adică mai valoroasă?

– Pregăteşte-te pentru plata răscumpărării, i-am zis, simţind cum duhoarea Lundene-ului îmi năpădea nările.

Vulturul Mării se opri la docul său. Gisela mă aştepta, iar eu i-am dat veştile. Scoase un ţipăt îndurerat, apoi aşteptă ca Æthelred să coboare pe mal, însă el o ignoră la fel cum mă ignoră şi pe mine. Palid la faţă, urcă dealul către palatul său. Oamenii lui, cei care supravieţuiseră, îl înconjurară protectori.

Eu am luat călimara cu cerneală stătută, am ascuţit o pană şi i-am scris o altă scrisoare lui Alfred.

PARTEA A TREIA

Izgonirea

Nouă

Ne era interzis să coborâm pe Temes.

Când episcopul Erkenwald îmi dădu ordinul, reacția mea instinctivă fu să mă răstesc la el, spunându-i că trebuia să trimitem toate corăbiile saxone în estuar, pentru a-i vâna fără milă pe danezi. El mă ascultă fără să comenteze, însă păru să ignore tot ce-i zisesem. Scria, copia ceva dintr-o carte sprijinită pe biroul său vertical.

– Și ce am obține cu violența? mă întrebă în cele din urmă, pe un ton acru.

– I-am învăța să se teamă de noi.

– Să se teamă de noi, repetă episcopul disprețuitor, în timp ce pana lui continua să zgârie pergamentul.

Mă chemase acasă la el, casă care se afla lângă palatul lui Æthelred și care era surprinzător de inconfortabilă, în camera principală neaflându-se decât o vatră goală, o bancă și biroul la care scria de zor. Un preot tânăr ședea tăcut pe bancă și ne privea neliniștit. Eram sigur că se afla acolo doar pentru a fi martor la discuție, astfel încât, dacă se isca ulterior vreo controversă în privința celor spuse, episcopul să aibă pe cineva care să-i susțină versiunea. Nu c-am fi vorbit prea mult. Erkenwald mă ignoră din nou o perioadă îndelungată, ațintindu-și ochii asupra cuvintelor pe care le scria cu migală.

– Dacă am dreptate, rosti el brusc, danezii tocmai au distrus cea mai mare flotă care a plecat vreodată din Wessex. N-aș

crede că se vor speria dacă te apuci să tulburi apele cu cele câteva vâsle pe care le ai.

– Așa că lăsăm apele să fie calme? am întrebat eu furios.

– Aș îndrăzni să spun, zise el, apoi făcu o pauză în care scrise o altă literă, că regele va dori să nu facem nimic... – altă pauză și altă literă – ... care ar putea agrava această situație nefericită.

– Situația nefericită fiind că fiica lui este violată zilnic de către danezi? Iar tu te aștepți să nu facem nimic?

– Exact. Ai prins esența ordinelor mele. Nu veți face nimic pentru a înrăutăți și mai mult o situație proastă. Fără să se uite la mine, vârî pana în călimară și scutură cu grijă surplusul de cerneală de pe vârf. Cum împiedici o viespe să te înțepe? mă întrebă el.

– Ucigând-o înainte să o facă, i-am răspuns.

– Rămânând nemișcat, replică episcopul, și exact așa ne vom comporta acum, nefăcând nimic pentru a agrava situația. Ai vreo dovadă că milady este violată?

– Nu.

– Ea este valoroasă pentru ei, spuse Erkenwald repetând argumentul pe care i-l dădusem lui Steapa, și presupun că nu vor face nimic pentru a-i scădea valoarea. Fără îndoială, cunoști mai bine decât mine modul cum gândesc păgânii, dar, dacă au vreun dram de minte, o vor trata cu respectul cuvenit rangului ei. În sfârșit se uită la mine, aruncându-mi o privire piezișă, plină de dispreț, și adăugă: Vom avea nevoie de soldați când va veni vremea să strângem răscumpărarea.

Ceea ce însemna că luptătorii mei trebuiau să-i amenințe pe amărâți și să le ia ultimul ban.

– Și cam cât va fi răscumpărarea? am întrebat cu acreală, vrând să știu care ar fi fost contribuția așteptată din partea mea.

– Cu treizeci de ani în urmă, în Francia, spuse episcopul apucându-se iarăși de scris, abatele Ludovic de la mănăstirea Sfântul Denis a fost luat prizonier. Un om cucernic și cumsecade. Răscumpărarea pentru abate și fratele său a fost de șase sute optzeci și șase de pfunzi de aur și trei mii două sute cincizeci

de pfunzi de argint. O fi lady Æthelflaed doar o femeie, dar nu-mi imaginez că dușmanii noștri se vor mulțumi cu mai puțin de-atât.

N-am zis nimic. Răscumpărarea de care pomenise episcopul era inimaginabilă, dar cu siguranță avea dreptate gândindu-se că Sigefrid va dori cel puțin tot atât.

– După cum vezi, continuă Erkenwald cu răceală, valoarea ei este foarte importantă pentru păgâni, așa că vor face totul ca s-o protejeze. L-am asigurat pe lordul Æthelred că așa stau lucrurile și ți-aș fi recunoscător dacă nu l-ai lipsi de această speranță.

– Ai primit vreo veste de la Sigefrid? l-am întrebat, gândindu-mă că Erkenwald părea foarte sigur că Æthelflaed era bine tratată.

– Nu. Tu ai primit?

Întrebarea era provocatoare, sugerând că eu aș fi putut să negociez în secret cu Sigefrid. N-am răspuns, dar episcopul nici nu se aștepta s-o fac.

– Bănuiesc că regele va dori să conducă în persoană negocierile. Așa că, până la sosirea lui aici sau până primesc alte ordine de la el, vei rămâne în Lundene. Corăbiile tale vor rămâne locului!

Și au rămas. Însă corăbiile vikingilor navigau. Comerțul, care înflorise în lunile de vară, încetase cu totul, pentru că vasele cu capete sculptate plecau de la Beamfleot și patrulau prin tot estuarul. Cele mai bune surse de informații pe care le aveam dispăruseră odată cu negustorii, deși câțiva oameni tot mai reușeau să urce pe fluviu. În general, erau pescari care-și aduceau capturile la piața de pește din Lundene, iar aceștia susțineau că peste cincizeci de corăbii se aflau acum pe canalul de la poalele dealului pe care se afla fortul Beamfleot. Vikingii se adunau în estuar.

– Ei știu că Sigefrid și fratele lui vor fi bogați, i-am spus Giselei în seara zilei în care episcopul îmi ordonase să nu fac nimic provocator.

– Foarte bogați, zise ea sec.

– Suficient de bogaţi ca să adune o armată, am continuat eu posomorât.

Odată ce primeau recompensa, fraţii Thurgilson aveau să cheme corăbii de pe toate mările, formând astfel o hoardă care putea ataca Wessexul.

Visul celor doi fraţi de a cuceri toate pământurile saxone, vis a cărui înfăptuire depinsese cândva de Ragnar, avea acum şanse să devină realitate fără ajutor din nord, şi asta fiindcă o capturaseră pe Æthelflaed.

– Vor ataca Lundene-ul? mă întrebă Gisela.

– Dacă aş fi în locul lui Sigefrid, aş traversa Temesul şi aş intra în Wessex prin Cent. Are suficiente corăbii ca să transporte o armată peste fluviu, iar noi nu avem nici pe departe destule pentru a-l opri.

Stiorra se juca tăcută cu o păpuşă de lemn pe care i-o cioplisem dintr-o bucată de fag şi pe care Gisela o îmbrăcase cu resturi de pânză. Fiica mea părea foarte concentrată şi fericită, şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost s-o pierd. Am încercat să-mi imaginez durerea lui Alfred, şi mi-am dat seama că inima mea nu putea suporta nici măcar gândul.

– Bebeluşul dă din picioruşe, zise Gisela mângâindu-şi burta.

Mă cuprinse panica pe care o simţeam întotdeauna când îmi aminteam că naşterea se apropia.

– Trebuie să ne gândim la un nume pentru el, am spus, ascunzându-mi temerile.

– Sau pentru ea.

– Pentru el, am rostit eu ferm, dar fără bucurie, pentru că, în seara aceea, viitorul mi se părea sumbru.

După cum prevăzuse episcopul, Alfred veni la Lundene. Am fost chemat din nou la palat, dar, de data asta, am fost scutiţi de slujbă. Regele era însoţit de garda sa –ce mai rămăsese din ea după dezastrul de pe Sture –, aşa că l-am găsit pe Steapa în curtea unde un servitor ne aduna săbiile. Preoţii erau un stol de ciori croncănitoare, dar printre ei am văzut şi nişte chipuri prietenoase: părintele Pyrlig, părintele Beocca şi, spre

surpriza mea, părintele Willibald.Willibald, agitat și vesel ca de obicei, traversă grăbit curtea ca să mă îmbrățișeze.

– Ești mai înalt decât oricând, milord! râse el.

– Ce mai faci, părinte?

– Dumnezeu găsește potrivit să mă binecuvânteze! zise el voios. Acum, păstoresc sufletele din Exanceaster.

– Îmi place orașul acela.

– Ai avut o casă în apropiere, nu-i așa? Cu...

Willibald tăcu stânjenit.

– Cu nefericita evlavioasă cu care am fost însurat înainte de Gisela, am spus. Mildrith încă trăia, dar se retrăsese într-o mănăstire, și uitasem de mult durerea acelei căsnicii nefericite. Dar tu? Te-ai însurat?

– Cu o femeie minunată, zise Willibald fericit.

Îmi fusese tutore cândva. Deși nu izbutise să mă învețe mare lucru, era un om bun, blând și destoinic.

– Episcopul de Exanceaster încă le mai dă de lucru prostituatelor? l-am întrebat.

– Uhtred, Uhtred! mă dojeni Willibald. Știu că spui asta doar ca să mă șochezi.

– Dar e adevărat. Era o roșcată care-i plăcea în mod deosebit. Se spune că-i plăcea s-o îmbrace cu sutana lui și...

– Toți am păcătuit, mă întrerupse repede Willibald, și i-am înșelat așteptările lui Dumnezeu.

– Chiar și tu? Era roșcată? am întrebat, apoi am izbucnit în râs văzându-i stânjeneala. Mă bucur să te văd, părinte. Ce te-a adus din Exanceaster în Lundene?

– Regele, Dumnezeu să-l binecuvânteze, a dorit compania vechilor săi prieteni, spuse Willibald, apoi clătină din cap. E tare mâhnit, Uhtred. Te rog, ai grijă să nu faci nimic care să-l necăjească și mai mult. Are nevoie de rugăciuni!

– Are nevoie de alt ginere! am replicat eu acru.

– Lordul Æthelred este un slujitor credincios al lui Dumnezeu și un războinic nobil. Poate că încă nu are reputația ta, dar numele lui răspândește teamă printre dușmanii noștri.

– Serios? Şi ce anume îi sperie? Că ar putea muri de râs dacă-i atacă din nou?

– Lord Uhtred! mă dojeni el din nou.

Râzând, l-am urmat pe Willibald în sala cu coloane, unde thegnii, preoţii şi ealdormenii începuseră să se adune. Nu era un witanegemot oficial, reuniunea consiliului regal format din oameni de seamă, care avea loc de două ori pe an, dar aproape toţi cei prezenţi făceau parte din Witan. Veniseră din tot Wessexul, unii veniseră din Mercia, toţi fiind chemaţi în Lundene pentru ca orice ar fi decis Alfred să aibă sprijinul ambelor regate. Æthelred era deja înăuntru, tolănit pe un scaun de lângă estrada pe care urma să stea Alfred. Toţi îl evitau, cu excepţia lui Aldhelm, care stătea pe vine lângă scaunul lui şi-i şoptea ceva la ureche.

Alfred intră urmat de Erkenwald şi de fratele Asser. Nu-l văzusem niciodată pe rege atât de dărâmat. Îşi apăsa burta cu o mână, ceea ce sugera că boala i se agravase, dar nu cred că acela era motivul pentru care pe faţă îi apăruseră riduri adânci, iar privirea îi era atât de pierdută, aproape disperată. Pentru prima oară l-am văzut ca pe un om bătrân. Avea treizeci şi şase de ani pe-atunci. Se aşeză pe scaunul care-i fusese pregătit pe estradă şi făcu semn cu mâna, îngăduindu-ne să ne aşezăm, dar nu spuse nimic. Lăsă în seama episcopului Erkenwald rostirea unei rugăciuni, apoi acesta îi invită să ia cuvântul pe toţi cei care aveau sugestii de făcut.

Vorbiră şi tot vorbiră, apoi iarăşi vorbiră. Problema care-i frământa pe toţi era de ce nu venise nici un mesaj din tabăra de la Beamfleot. Un spion îi raportase lui Alfred că fiica lui trăia, ba chiar era tratată cu respect, după cum presupusese Erkenwald, dar nici un mesager nu sosise din partea lui Sigefrid.

– Vrea ca noi să începem negocierile, sugeră Erkenwald, şi nimeni nu avu o idee mai bună.

Cineva sublinie că Æthelflaed era ţinută prizonieră pe un teritoriu care aparţinea regelui Æthelstan al Angliei de Est, iar acel danez creştinat cu siguranţă avea să ne ajute. Oare? Episcopul Erkenwald spuse că o delegaţie deja era în drum spre rege.

– Guthrum nu va lupta, am rostit eu, intervenind pentru prima dată.

– Regele Æthelstan, spuse episcopul Erkenwald, accentuând numele creştin al lui Guthrum, se dovedeşte un aliat loial. Sunt sigur că ne va oferi sprijinul său.

– Nu va lupta, am repetat.

Alfred făcu un gest fără vlagă înspre mine, indicând că dorea să audă ce aveam de spus.

– Guthrum este bătrân, şi nu vrea război. Şi nici nu se poate lupta cu cei de la Beamfleot. Vikingii de-acolo devin tot mai puternici pe zi ce trece. Dacă Guthrum s-ar bate cu ei, ar putea fi învins, iar dacă este învins, Sigefrid va deveni rege în Anglia de Est.

Nimănui nu-i plăcea acest gând, dar nici nu mă puteau contrazice. În ciuda rănii pe care i-o pricinuise Osferth, Sigefrid devenea tot mai puternic şi deja avea destui luptători ca să facă faţă armatei lui Guthrum.

– Nu doresc ca regele Æthelstan să se lupte, spuse Alfred abătut. Un război ar pune în primejdie viaţa fiicei mele. În schimb, trebuie să ne gândim la necesitatea unei răscumpărări.

În sală se făcu linişte, oamenii gândindu-se la uriaşa sumă de care avea să fie nevoie. Unii, cei bogaţi, evitau privirea regelui, dar toţi, sunt sigur, se întrebau unde şi-ar putea ascunde averea înainte de a fi vizitaţi de perceptorii şi trupele lui Alfred. Episcopul Erkenwald curmă tăcerea afirmând cu regret că Biserica era sărăcită, altminteri el ar fi fost bucuros să contribuie.

– Puţinii bani pe care-i avem sunt destinaţi îndeplinirii lucrării Domnului.

– Aşa este, confirmă un abate gras, pe pieptul căruia străluceau trei cruci de argint.

– Iar lady Æthelflaed ėste merciană acum, mormăi un thegn din Wiltunscir, aşa că mercienii ar trebui să strângă grosul răscumpărării.

– Este fiica mea, murmură Alfred, aşa că, firesţe, voi contribui cu tot ce pot.

– Dar de cât va fi nevoie? întrebă părintele Pyrlig pe un ton energic. Mai întâi trebuie să ştim asta, sire, ceea ce înseamnă că cineva trebuie să le facă o vizită păgânilor. Dacă ei nu vin să vorbească cu noi, trebuie să ne ducem noi să vorbim cu ei. După cum spune cinstitul episcop, zise Pyrlig înclinându-se respectuos în direcţia lui Erkenwald, ei vor ca noi să iniţiem negocierile.

– Vor să ne umilească, mârâi un bărbat.

– Aşa este! încuviinţă părintele Pyrlig. Aşa că trebuie să trimitem o delegaţie care să îndure această umilinţă.

– Ai vrea să te duci la Beamfleot? îl întrebă Alfred plin de speranţă.

Galezul clătină din cap.

– Sire, acei păgâni au motive să mă urască. Nu sunt omul potrivit pe care să-l trimiţi acolo. Însă lordul Uhtred, spuse Pyrlig arătând spre mine, i-a făcut lui Erik Thurgilson o favoare.

– Ce favoare? întrebă repede fratele Asser.

– L-am avertizat în legătură cu perfidia călugărilor galezi, am zis eu, stârnind râsete în rândul asistenţei şi o privire dezaprobatoare din partea regelui. L-am lăsat să-şi ia corabia când a plecat din Lundene, am explicat peste câteva clipe.

– Această favoare a permis crearea neplăcutei situaţii în care ne aflăm, spuse Asser. Dacă i-ai fi ucis pe fraţii Thurgilson, după cum ar fi trebuit s-o faci, nu ne-am afla astăzi aici.

– Ceea ce ne-a adus astăzi aici a fost prostia de a zăbovi pe Sture, i-am replicat. Dacă pui mâna pe o turmă de oi grase nu le laşi să pască în faţa bârlogului unui lup.

– Destul! spuse Alfred cu asprime.

Æthelred tremura de furie. Nu rostise nici un cuvânt deocamdată, dar acum se răsuci pe scaun şi-mi aruncă o privire plină de ură. Deschise gura, iar eu i-am aşteptat riposta mânioasă, însă el se întoarse şi vomă. Fusese ceva brusc şi violent, stomacul golindu-i-se de un lichid gros şi împuţit. Trupul îi era cuprins de convulsii în timp ce voma stropea cu zgomot estrada. Alfred se uita dezgustat, fără să spună nimic. Aldhelm se dădu repede la o parte. Câţiva preoţi îşi făcură semnul crucii.

Nimeni nu zise nimic şi nimeni nu făcu nimic pentru a-l ajuta. Păru să se calmeze, dar apoi fu străbătut de un alt spasm, şi un alt val de mizerie i se revărsă din gură. Æthelred scuipă lichidul care-i mai rămăsese, îşi şterse buzele cu mâneca, apoi, cu ochii închişi şi alb la faţă, se sprijini de spătarul scaunului.

Alfred, care-l privise impasibil, întoarse capul spre cei din sală, fără să facă vreun comentariu. Un servitor apăru la marginea încăperii, dornic să-i vină în ajutor ealdormanului, dar temându-se să treacă pe lângă estradă. Æthelred gemea încetişor şi îşi apăsa burta cu o mână. Aldhelm privea băltoaca de vomă ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva.

– Lord Uhtred, zise regele, punând capăt tăcerii stinghere.

– Sire, am răspuns eu făcând o plecăciune.

Alfred se încruntă la mine.

– Lord Uhtred, sunt oameni care afirmă că eşti prea prietenos cu vikingii.

– Ţi-am jurat credinţă, sire, am rostit eu cu asprime, şi mi-am reînnoit jurământul în faţa părintelui Pyrlig, iar apoi, în faţa fiicei tale. Dacă cei care spun că sunt prea prietenos cu vikingii vor să mă acuze că am încălcat acel jurământ făcut de trei ori, îi poftesc s-o facă cu sabia în mână, în locul ales de ei. Şi vor avea de-a face cu o sabie care a ucis mai mulţi vikingi decât pot număra.

Se făcu linişte. Pyrlig zâmbi discret. Nimeni nu dorea să se bată cu mine, iar singurul care m-ar fi putut înfrânge rânjea, cu toate că rânjetul lui Steapa era mai degrabă un rictus letal, care l-ar fi înfricoşat până şi pe un demon în propriul sălaş.

Regele suspină de parcă etalarea furiei mele îl epuizase.

– Va accepta Sigefrid să stea de vorbă cu tine?

– Contele Sigefrid mă urăşte, sire.

– Dar va sta de vorbă cu tine? insistă Alfred.

– Fie va vorbi cu mine, fie mă va ucide. Pe de altă parte, fratele lui mă place, iar Haesten îmi este îndatorat, aşa că da, cred că vor sta de vorbă cu mine.

– Trebuie să trimiţi şi un negociator priceput, sire, zise Erkenwald pe un ton insinuant, pe cineva care să nu fie tentat să le

facă și alte favoruri păgânilor. L-aș propune pe trezorierul meu. Este un om foarte subtil.

– Este și preot, iar Sigefrid îi urăște pe preoți, am spus. Mai mult, nutrește dorința arzătoare de a vedea crucificarea unui preot. I-am zâmbit lui Erkenwald. Poate că ar trebui să-l trimiți pe trezorierul tău. Sau, mai bine, vino chiar tu.

Erkenwald mă privea cu ochi goi. Am presupus că se ruga la zeul lui să trimită un fulger pentru a mă pedepsi, însă zeul lui nu-i făcu pe plac. Regele suspină din nou.

– Nu poți negocia singur? mă întrebă el răbdător.

– Am cumpărat cai adesea, sire, așa că știu să negociez.

– Să te târguiești pentru un cal nu este totuna cu... începu Erkenwald furios, dar se opri când regele îi făcu un semn vag cu mâna.

– Lordul Uhtred încearcă să te enerveze, îi spuse Alfred, și e mai bine să nu-i oferi satisfacția de a vedea că a reușit.

– Știu să negociez, sire, am zis, dar în acest caz mă târguiesc pentru o iapă de foarte mare valoare. Nu va fi ieftină.

Alfred încuviință din cap.

– Poate că ar fi mai bine să-l iei pe trezorierul episcopului? sugeră el pe un ton ezitant.

– Vreau un singur însoțitor, sire. Pe Steapa.

– Pe Steapa? se miră el.

– Când ai de-a face cu dușmanul, sire, cel mai bine este să fii însoțit de un om a cărui simplă prezență e o amenințare.

– Vei lua doi oameni cu tine, hotărî regele. În ciuda urii lui Sigefrid, vreau ca fiica mea să primească binecuvântările după cum se cuvine. Așa că vei lua și un preot, lord Uhtred.

– Dacă insiști, sire, am spus, fără a mă osteni să-mi ascund disprețul.

– Insist! rosti Alfred cu o voce care-și recăpătase o parte din forță. Și să vă întoarceți repede, adăugă el, pentru că vreau să primesc vești despre ea.

Se ridică, și toată lumea se grăbi să-i urmeze exemplul, făcându-i apoi o plecăciune.

Æthelred nu spusese nici măcar un singur cuvânt.
Iar eu urma să mă duc la Beamfleot.

O sută de oameni am pornit călare. Numai trei dintre noi aveau să intre în tabăra lui Sigefrid, dar trei oameni nu puteau călători fără protecție între Lundene și Beamfleot. Era un teritoriu de frontieră, o câmpie sălbatică la granița Angliei de Est, așa că eram înzăuați și avem scuturile și armele la îndemână, pentru ca oamenii pe care-i întâlneam să știe că eram gata de luptă. Am fi ajuns mai repede cu corăbiile, dar îl convinsesem pe Alfred că eram mai avantajați dacă luam caii.

– Am văzut Beamfleotul de pe mare, îi spusesem cu o seară în urmă, și este de necucerit. E un deal înalt, sire, iar pe culmea lui se află un fort. De pe uscat n-am putut să văd fortul, sire, și trebuie neapărat să-l văd.

– De ce trebuie?

Întrebarea fusese pusă de fratele Asser, care stătea lângă scaunul lui Alfred de parcă l-ar fi protejat pe rege.

– Dacă se ajunge la luptă, s-ar putea să trebuiască să-i atacăm dinspre uscat.

Regele mă privise obosit.

– Vrei să se ajungă la luptă?

– Lady Æthelflaed va muri dacă se ajunge la luptă, rostise fratele Asser.

– Vreau să-ți aduc fiica acasă, îi spusesem lui Alfred ignorându-l pe călugărul galez, dar numai un prost poate presupune, sire, că nu va trebui să ne batem cu ei înainte de sfârșitul verii. Sigefrid devine prea puternic. Dacă-i permitem asta, vom avea un dușman care poate amenința întregul Wessex, așa că va trebui să-l învingem înainte.

– Acum, nu se va da nici o luptă, insistase Alfred. Dacă trebuie, du-te pe uscat, vorbește cu ei și adu-mi repede vești.

Insistase să trimită și un preot, dar, spre ușurarea mea, părintele Willibald fusese ales.

– Sunt un prieten vechi al lui lady Æthelflaed, îmi explică Willibald în timp ce ieşeam călare din Lundene. Ea a ţinut întotdeauna la mine, iar eu am ţinut la ea.

Călăream pe Smoca. Finan şi războinicii din garda mea mă însoţeau, precum şi cincizeci de oameni aleşi de Alfred şi conduşi de Steapa. Nu aveam steaguri, dar Sihtric luase o creangă de arin înfrunzită, ca semn că doream un armistiţiu.

Zona de la est de Lundene era cumplită, o câmpie pustie, cu canale, şanţuri, stuf, iarbă înaltă şi păsări sălbatice. În dreapta se vedea câteodată Temesul, ca o panglică cenuşie, iar mlaştina părea întunecată chiar şi sub soarele de vară. Am trecut pe lângă nişte colibe acoperite cu stuf, însă n-am zărit pe nimeni. Pescarii care locuiau acolo probabil că ne văzuseră venind, aşa că se grăbiseră să-şi ia familiile şi să se ascundă în locuri sigure.

Drumul, care era mai degrabă o potecă, străbătea terenul puţin mai înalt de la marginea mlaştinii, solul argilos fiind presărat cu mărăcini. Puţinii copaci erau piperniciţi şi înclinaţi de vânt. Cu cât înaintam spre est casele se înmulţeau şi deveneau mai mari. La amiază, ne-am oprit la o gospodărie ca să ne adăpăm şi să ne odihnim caii. Casa şi acareturile erau înconjurate de o palisadă, iar un servitor apăru precaut la poartă şi ne întrebă ce doream.

– Unde ne aflăm? am vrut eu să ştiu înainte de a-i răspunde la întrebare.

– La Wocca's Dun, milord, răspunse el în engleză.

Am râs pentru că „dun" însemna „deal", însă nu se vedea nici un deal, deşi casa era construită pe o movilă scundă.

– Wocca este aici? l-am întrebat.

– Nepotul lui stăpâneşte acum pământul, milord. Nu e aici.

M-am dat jos din şaua lui Smoca şi i-am aruncat frâul lui Sihtric.

– Plimbă-l înainte de a-l lăsa să bea, i-am spus, apoi m-am întors spre servitor.

– Şi acest nepot cui i-a jurat credinţă?

– Lui Hakon, milord.

– Şi Hakon? am întrebat, gândindu-mă că proprietarul gospodăriei, deşi saxon, îi jurase credinţă unui danez.

– I-a jurat credinţă regelui Æthelstan, milord.

– Lui Guthrum?

– Da, milord.

– A chemat Guthrum oameni la oaste?

– Nu, milord.

– Dar dacă ar fi făcut-o, Hakon şi stăpânul tău s-ar fi supus?

Servitorul se uită precaut la mine.

– S-au dus la Beamfleot, zise el, oferindu-mi o informaţie cu adevărat interesantă.

Servitorul îmi mai spuse că Hakon primise de la Guthrum o mare bucată din acest pământ argilos, însă nu ştia cum să împace datoria faţă de Guthrum, căruia îi jurase credinţă, cu teama sa faţă de Sigefrid.

– Aşa că Hakon îl va sluji pe contele Sigefrid? l-am întrebat.

– Cred că da, milord. Ştiu că a fost chemat la Beamfleot, milord, şi că stăpânul meu l-a însoţit.

– Şi-au luat războinicii cu ei?

– Doar pe câţiva, milord.

– Războinicii n-au fost chemaţi?

– Nu, milord.

Deci, Sigefrid încă nu aduna armata, ci îi chema pe oamenii de vază din Anglia de Est ca să le spună ce aştepta din partea lor. Dorea ca ei să-şi trimită războinicii când avea să vină vremea şi, fără îndoială, îi ispitea cu perspectiva bogăţiilor pe care aveau să le împartă după ce se plătea răscumpărarea pentru Æthelflaed. Iar Guthrum? Guthrum pur şi simplu nu făcea nimic în timp ce oamenii care-i juraseră credinţă erau ademeniţi de Sigefrid. Socotea probabil că nu avea cum să-i împiedice, având în vedere promisiunile de îmbogăţire făcute de către vikingi. În aceste condiţii, era mai bine să-l lase pe Sigefrid să-şi conducă armata împotriva Wessexului decât să fie tentat să uzurpe tronul Angliei de Est.

– Nepotul lui Wocca, stăpânul tău, este saxon? am întrebat, deşi cunoşteam răspunsul.

– Da, milord. Dar fiica lui e măritată cu un danez.

Deci se părea că saxonii de pe acest pământ sărăcăcios aveau să lupte pentru danezi, poate pentru că nu aveau de ales sau poate pentru că, prin căsătorie, alianțele lor se schimbaseră.

Servitorul ne dădu bere, țipari afumați și pâine tare. După ce am mâncat, am pornit mai departe, în vreme ce soarele cobora spre apus, luminând culmile unui șir de dealuri care se înălțau brusc din terenul plat. Versanții erau atât de abrupți, încât păreau niște metereze înverzite.

– Acela este Beamfleotul, spuse Finan.

– Da, pe culme, am încuviințat eu.

Totuși, Beamfleotul se afla la capătul sudic al dealurilor, iar de la distanța la care ne aflam, fortul era imposibil de observat. Am simțit cum mi se tăia avântul. Dacă urma să-l atacăm pe Sigefrid, era clar că trebuia să aducem trupe din Lundene, însă nu voiam să mă chinui pe pantele acelea abrupte. L-am văzut pe Steapa privindu-le la fel de posomorât.

– Steapa, dacă se ajunge la luptă, o să vă trimit pe tine și pe oamenii tăi să urcați primii! i-am strigat eu vesel.

Singurul răspuns pe care mi-l dădu fu o privire urâtă.

– Probabil că ne-au văzut, i-am zis lui Finan.

– Ne privesc de o oră, milord, spuse el.

– Serios?

– Am văzut sclipirile vârfurilor de lănci. Nu încearcă să se ascundă de noi.

Am început să urcăm dealul la începutul lungii seri de vară. Era cald, iar lumina piezișă se vedea frumos printre frunzele copacilor. Pe când urmam drumul ce ducea în zigzag spre culme, am zărit sclipiri departe deasupra noastră și am știut că era soarele care se reflecta în vârfurile de lănci și în coifuri. Dușmanii noștri erau pregătiți să ne întâmpine.

Doar trei călăreți ne așteptau. Toți trei erau înzăuați și purtau pe cap coifuri cu lungi panașuri din păr de cal, care îi făceau să pară fioroși. Văzuseră creanga de arin a lui Sihtric, iar când ne-am apropiat de creastă, au dat pinteni cailor și au venit spre

noi. Am ridicat mâna pentru a-i face pe oamenii mei să se oprească şi am călărit mai departe însoţit doar de Finan.

– Aţi venit în sfârşit! strigă unul dintre ei într-o engleză cu accent puternic.

– Am venit cu gânduri paşnice, am spus eu în daneză.

Bărbatul râse. Protecţiile de obraji îi acopereau faţa, aşa că nu i-am zărit decât gura înconjurată de barbă şi licărirea ochilor.

– Aţi venit cu gânduri paşnice pentru că n-aţi îndrăznit să veniţi altfel. Sau vreţi s-o spintecăm pe fiica regelui vostru după ce ne vom slobozi cu toţii între picioarele ei?

– Vreau să vorbesc cu contele Sigefrid, am zis, ignorându-i provocarea.

– Dar el vrea să vorbească cu tine? replică războinicul. Îşi atinse calul cu pintenii, iar bidiviul se răsuci rapid, fără vreun motiv anume, ci doar pentru a demonstra talentul de călăreţ al stăpânului său. Şi tu cine eşti? vru el să ştie.

– Uhtred de Bebbanburg.

– Am mai auzit acest nume.

– Atunci, spune-i-l contelui Sigefrid, şi mai spune-i că-i aduc salutări din partea regelui Alfred.

– Am mai auzit şi numele ăsta. Războinicul făcu o pauză, punându-ne răbdarea la încercare. Puteţi merge mai departe pe acest drum, zise el în cele din urmă, arătând spre locul unde poteca dispărea peste sprânceana dealului, până ajungeţi la o stâncă mare. Dincolo de stâncă este o casă unde tu şi oamenii tăi veţi aştepta. Mâine, contele Sigefrid vă va informa dacă acceptă să stea de vorbă cu voi, dacă vrea să plecaţi sau dacă poftеşte să se amuze privindu-vă cum muriţi.

Dădu din nou pinteni calului şi toţi cei trei bărbaţi se îndepărtară în goană, zgomotul copitelor răsunând puternic în aerul nemişcat al serii de vară.

Iar noi am pornit mai departe, către casa de după stâncă.

Foarte veche, casa era făcută din lemn de stejar care se înnegrise odată cu trecerea anilor. Acoperişul din stuf era abrupt, iar de jur împrejur se aflau stejari înalţi, care o fereau de soare.

În față, pe un petic de iarbă se afla un stâlp de piatră necioplită mai înalt de-un stat de om. În piatră era o gaură, iar în gaură se găseau pietricele și aschii de os, talismane ale cuiva care credea că stâlpul de piatră avea puteri magice. Finan își făcu semul crucii.

– Probabil că oamenii din vechime l-au pus aici, spuse el.

– Care oameni din vechime?

– Cei care au locuit aici când lumea abia apăruse. Cei care au trăit înaintea noastră. Au pus astfel de pietre în toată Irlanda.

Privi neliniștit piatra și își puse calul s-o ocolească la o distanță cât mai mare.

Un servitor șchiop ne aștepta în fața casei. Era saxon și ne spuse că acel loc se numea Thunresleam. Denumirea, foarte veche, însemna „crângul lui Thor", de unde am înțeles că acea casă fusese construită într-un loc unde saxonii din vechime, saxonii care nu-l recunoșteau pe zeul creștin crucificat, își veneraseră zeul mai vechi, pe zeul meu, Thor. M-am aplecat din șaua lui Smoca pentru a atinge piatra și am încălțat o rugăciune către Thor ca Gisela să supraviețuiască nașterii și s-o putem salva pe Æthelflaed.

– Vi s-a pregătit mâncare, milord, spuse servitorul șchiop apucând frâul lui Smoca.

Nu ne așteptau doar mâncare și bere, ci un adevărat ospăț. Câteva sclave saxone pregătiră bucatele și ne turnară bere, mied și vin de mesteacăn. Ne serviră cu carne de porc, de vită, de rață, de gâscă, cu cod și eglefin uscat, cu țipari și crabi. Mai puseră pe masă și pâine, brânză, miere și unt. Părintele Willibald se temea că mâncarea putea fi otrăvită, așa că mă privi cu atenție în timp ce înfulecam un copan de gâscă.

– Uite, încă trăiesc! am zis ștergându-mi cu dosul palmei grăsimea de pe buze.

– Slavă Domnului! murmură Willibald, fără să dea semne că se liniștise.

– Slavă lui Thor, că ăsta-i dealul lui! am replicat.

Willibald își făcu semnul crucii, apoi își înfipse precaut cuțitul într-o bucată de rață.

– Mi s-a spus că Sigefrid îi urăşte pe creştini, zise el îngrijorat.

– Aşa este. Mai ales pe preoţi.

– Atunci, de ce ne hrăneşte atât de bine?

– Pentru a ne arăta că ne dispreţuieşte.

– Nu ca să ne otrăvească? întrebă Willibald încă temător.

– Mănâncă şi distrează-te, l-am îndemnat.

Mă îndoiam că vikingii aveau să ne otrăvească. Ne-or fi dorit ei moartea, dar nu înainte să ne umilească. Totuşi, am pus santinele pe cărarea care ducea spre casă, gândindu-mă că Sigefrid putea hotărî să ne incendieze casa în cursul nopţii, în timp ce noi dormeam înăuntru. Văzusem cândva o casă arzând, şi este ceva cumplit. Războinicii stăteau afară şi îi alungau pe ocupanţii panicaţi înapoi în infernul unde tavanul se prăbuşea în flăcări peste oamenii care urlau până mureau. În dimineaţa următoare, după ce focul se stinsese, am constatat că victimele ajunseseră mici ca nişte copii; cadavrele lor erau micşorate şi înnegrite, mâinile, răsucite, iar buzele arse le descopereau dinţii, făcându-i să pară încremeniţi într-un cumplit şi etern ţipăt de durere.

Dar nimeni nu încercă să ne ucidă în acea scurtă noapte de vară. Am stat şi eu o vreme de pază, ascultând bufniţele, apoi privind soarele care se ridica printre crengile dese. Ceva mai târziu, am auzit un corn răsunând. Sunetul ca o jelanie se repetă de trei ori, apoi de încă trei ori, şi mi-am dat seama că Sigefrid îşi chema oamenii. M-am gândit că, în curând, avea să trimită pe cineva după noi, aşa că m-am îmbrăcat cu grijă. Mi-am pus cele mai bune zale şi frumosul meu coif de război, şi, cu toate că ziua promitea să fie călduroasă, mantia neagră care avea brodat în spate un fulger de sus până jos. Mi-am încălţat cizmele şi mi-am prins la brâu cingătoarea de care atârnau săbiile. Şi Steapa era înzăuat, dar armura lui era prăfuită şi pătată, în vreme ce cizmele îi erau scâlciate, iar teaca îi era ruptă pe alocuri; totuşi, reuşea să pară mult mai înspăimântător decât mine. Părintele Willibald purta sutana lui neagră şi avea un mic sac în care se afla o carte de rugăciuni şi cele necesare sfintelor taine.

– O să mă ajuți cu traducerea, da? mă rugă el.

– De ce nu a trimis Alfred un preot care să vorbească daneză?

– Vorbesc puțină daneză, spuse Willibald, dar nu știu atât de multă câtă aș vrea. Nu, regele m-a trimis pe mine fiindcă s-a gândit că i-aș putea oferi alinare lui lady Æthelflaed.

– Ai grijă s-o faci, i-am zis, apoi m-am răsucit, pentru că Cerdic se apropia în fugă pe aleea care șerpuia dinspre sud printre copaci.

– Vin, milord!

– Câți?

– Șase, milord. Șase călăreți.

Șase bărbați intrară călare în poienița de lângă casă. Se opriră și se uitară în jur. Măștile coifurilor le limitau câmpul vizual, silindu-i să-și răsucească bizar capetele pentru a vedea caii noștri legați. Îi numărau ca să se asigure că nu trimiseserăm cercetași pentru a explora ținutul. Satisfăcut, șeful lor catadicsi, în cele din urmă, să se uite la mine. Mi s-a părut că era același bărbat care ne întâmpinase pe creasta dealului, cu o zi în urmă.

– Numai tu vei veni, spuse el arătând spre mine.

– Eu și încă doi oameni.

– Numai tu!

– În acest caz, ne întoarcem la Lundene chiar acum, am replicat. Strângeți-vă lucrurile! Șeile pe cai! Repede! Plecăm!

Bărbatul nu se mai opuse.

– Bine, tu și încă doi, zise el nepăsător, dar nu vă apropiați călare de contele Sigefrid. Mergeți pe jos.

N-am protestat. Știam că Sigefrid își propusese să ne umilească, și ce umilință mai mare decât să intrăm pe jos în tabără? În mod normal, lozii călăreau, în vreme ce oamenii de rând mergeau pe jos, dar eu, Steapa și părintele Willibald i-am urmat supuși pe cei șase călăreți pe cărarea dintre copaci, apoi pe un povârniș acoperit cu iarbă, de unde se vedea Temesul, care licărea în soare. Pe versant erau adăposturi grosolane construite de noile echipaje care veniseră să-l sprijine pe Sigefrid în speranța că vor primi o parte din comoara pe care el avea s-o capete în curând.

Până să ajungem la ultima pantă, care ducea spre tabăra lui Sigefrid, asudam deja din greu. În vale se vedeau Caninga și malul estic al canalului, locuri pe care le cunoșteam bine dinspre mare, dar pe care nu le văzusem niciodată de la această înălțime. De asemenea, am observat că erau adunate mult mai multe corăbii pe râul Hothlege, din care marea tocmai se retrăgea. Vikingii cutreierau lumea în căutarea locurilor slab apărate, unde puteau năvăli cu săbii, securi și lănci, iar capturarea lui Æthelflaed le oferise o astfel de ocazie, așa că se adunaseră ca să profite.

Sute de oameni așteptau dincolo de poartă. Creară un culoar spre sala mare a fortului, iar noi trei a trebuit să trecem printre șirurile de bărboși sumbri și înarmați, îndreptându-ne spre două căruțe care fuseseră lipite pentru a forma o platformă lungă. În centrul acelei scene improvizate era un scaun pe care Sigefrid stătea tolănit. În ciuda căldurii, purta mantia din blană de urs negru. Erik, fratele lui, stătea în picioare lângă scaun, de cealaltă parte aflându-se Haesten, care rânjea vag. Un rând de gărzi cu coifurile pe cap se afla în spatele celor trei, iar în fața lor, peste marginile căruțelor, atârnau steaguri cu corbi, vulturi și lupi. În fața lui Sigefrid, pe pământ, erau steagurile capturate de pe corăbiile lui Æthelred. Se afla acolo și marele steag cu un cal cabrat al lordului de Mercia, având alături steaguri cu cruci și sfinți. Steagurile erau murdare, iar eu am bănuit că danezii urmaseră pe ele. Nu se vedea nici urmă de Æthelflaed. Mă așteptasem să fie prezentată publicului, dar probabil că era păzită în una dintre cele vreo zece case de pe creasta dealului.

– Alfred și-a trimis cățelandrii să chelălăie la noi! anunță Sigefrid când am ajuns lângă steagurile murdărite.

Mi-am scos coiful.

– Alfred îți transmite salutări.

Crezusem că Sigefrid urma să mă primească în casa lui, dar apoi mi-am dat seama că dorea ca întrevederea să aibă loc afară, astfel încât umilirea mea să poată fi văzută de cât mai mulți dintre oamenii săi.

– Scheauni ca un cățelandru, zise Sigefrid.

– Şi îţi doreşte să te bucuri de compania lui lady Æthelflaed, am continuat eu.

Se încruntă surprins. Faţa lui mare părea mai puhavă, de fapt tot corpul părea mai gras, pentru că rana pricinuită de Osferth îl silise să stea la pat, dar nu-i afectase cu nimic pofta de mâncare, aşa că zăcea pe scaun, invalid, lipsit de putere şi voluminos, şi se uita indignat la mine.

– Cum adică să mă bucur de ea, căţelandrule? mârâi el. Ce tot chelălăi acolo?

– Regele Wessexului, am rostit eu cu voce puternică, pentru ca toţi cei aflaţi acolo să mă audă, are şi alte fiice. Pe încântătoarea Æthelgifu şi pe Æfthryth, sora ei, aşa că ce nevoie are de Æthelflaed? Este rege şi are fii, pe Edward şi pe Æthelweard, iar fiii sunt cei care reprezintă mândria unui bărbat, în vreme ce fiicele sunt o povară. Aşa că îţi doreşte să te bucuri de ea, şi m-a trimis să-mi iau rămas-bun de la ea în numele lui.

– Căţelandrul încearcă să ne amuze, spuse Sigefrid disprețuitor. Firește, nu mă credea, însă trăgeam nădejde că semănasem o sămânţă de îndoială, măcar cât să justifice recompensa mică pe care intenţionam să i-o ofer. Ştiam şi ştia şi Sigefrid că preţul final avea să fie uriaş, dar poate că, dacă repetam asta suficient de des, îl puteam convinge că lui Alfred nu-i păsa prea tare de Æthelflaed. Ce-ar fi să mi-o fac ibovnică? sugeră Sigefrid peste câteva clipe.

Am remarcat că Erik, aflat lângă fratele lui, se foia nemulţumit.

– Ar fi norocoasă dacă decizi asta, am zis eu nepăsător.

– Minţi, căţelandrule! spuse Sigefrid, dar am desluşit în vocea lui o mică notă de nesiguranţă. Pe de altă parte, căţeaua saxonă e grea. Poate că tatăl ei vrea să-i răscumpere copilul.

– Dacă este băiat, poate, am rostit eu cu îndoială în glas.

– Atunci, fă-mi o ofertă.

– Alfred poate că ar fi dispus să plătească o mică sumă pentru un nepot... am început eu.

– Nu-mi spune mie, mă întrerupse Sigefrid. Trebuie să-l convingi pe Weland de buna ta credinţă.

– Pe Wayland? am întrebat, gândindu-mă că se referea la fierarul zeilor.

– Pe Weland Uriaşul, replică Sigefrid şi, zâmbind, arătă cu capul spre cineva aflat în spatele meu. Este danez, şi nimeni nu l-a învins vreodată pe Weland în lupta corp la corp.

M-am întors şi m-am pomenit faţă în faţă cu cel mai mare om pe care l-am văzut vreodată. Un bărbat uriaş. Fără îndoială, un războinic, deşi nu era înzăuat şi nu avea arme. Purta pantaloni de piele şi cizme, dar de la brâu în sus era gol, ca să i se vadă muşchii răsuciţi ca nişte odgoane pe sub pielea care fusese crestată şi vopsită cu cerneală, astfel încât pe pieptul lat şi pe braţele masive se unduiau dragoni negri. Antebraţele erau pline de brăţări mai largi decât văzusem vreodată, căci nici o brăţară normală nu i s-ar fi potrivit lui Weland. În barba la fel de neagră ca dragonii erau legate mici amulete, în vreme ce ţeasta îi era cheală. Faţa îi era rea, abrutizată şi plină de cicatrici, dar zâmbi când privirile ni se întâlniră.

– Trebuie să-l convingi pe Weland că nu minţi, căţelandrule, spuse Sigefrid, altfel nu stau de vorbă cu tine.

Mă aşteptasem la ceva de genul ăsta. După mintea lui Alfred, urma să venim la Beamfleot, să purtăm o discuţie civilizată şi să ajungem la un compromis moderat, despre care trebuia să-l anunţ, însă eu îi cunoşteam pe vikingi mai bine. Aveau nevoie să se distreze. Dacă voiam să negociez cu ei, mai întâi trebuia să-mi dovedesc puterea. Trebuia să dovedesc că meritam, însă fusese suficient să mă uit la Weland ca să ştiu că voi fi învins. Era cu un cap mai înalt decât mine, iar eu eram cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Din fericire, acelaşi instinct care mă avertizase că voi fi supus unei încercări grele mă convinsese să-l iau cu mine pe Steapa.

Care-mi adresă zâmbetul lui sinistru. Nu înţelesese nimic din ce-i spusesem eu lui Sigefrid şi din ce îmi zisese el mie, dar pricepuse atitudinea lui Weland.

– Trebuie învins? mă întrebă el.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, am zis.

– Nu atâta vreme cât trăiesc, răspunse Steapa.

Își desfăcu centura de care-i atârnau săbiile și i-o dădu părintelui Willibald, apoi își scoase peste cap greaua cămașă de zale. Anticipând lupta, oamenii care priveau începură să ovaționeze entuziasmați.

– Singura ta șansă este ca omul tău să învingă, cățelandrule, mârâi Sigefrid în spatele meu.

– O va face! am replicat, cu o siguranță pe care n-o simțeam.

– Astă-primăvară, cățelandrule, m-ai împiedicat să crucific un preot. Încă sunt curios în privința asta, așa că, dacă omul tău pierde, îl voi crucifica pe pișatul de popă de lângă tine.

– Ce zice? mă întrebă Willibald, neliniștit de privirea feroce pe care i-o aruncase Sigefrid.

– Zice să nu-ți folosești magia creștină ca să influențezi lupta, l-am mințit eu.

– Totuși, mă voi ruga, promise curajos părintele Willibald.

Weland își întindea brațele uriașe și-și flexa degetele groase. Bătu de câteva ori din picioare, apoi își luă poziția de luptă, deși mă îndoiam că, în acest caz, avea să se țină cont de reguli. L-am studiat cu atenție.

– Se sprijină mai mult pe piciorul drept, i-am spus lui Steapa, ceea ce ar putea să însemne că stângul i-a fost rănit cândva.

M-am ostenit degeaba, fiindcă Steapa oricum nu mă asculta. Ochii îi erau îngustați și furioși, în vreme ce chipul, veșnic rigid, îi era o mască de mânie concentrată. Arăta ca un nebun. Mi-am amintit că, mai demult, mă luptasem o dată cu el. Fusese cu o zi înainte de Yule, aceeași zi în care danezii lui Guthrum năvăliseră pe neașteptate în Cippanhamm, iar Steapa fusese calm înainte de luptă. În acea îndepărtată zi de iarnă, mi se păruse că arăta ca un meșteșugar care urma să se apuce de treaba lui, încrezător în priceperea și uneltele sale, însă acum nu arăta deloc așa. Acum, era cuprins de o furie brutală. Nu-mi dădeam seama dacă motivul era că urma să se bată cu un păgân pe care-l ura sau, pur și simplu, în acea zi de la Cippanhamm mă subestimase. Și nici nu-mi păsa.

– Nu uita că Wayland Fierarul era șchiop, am încercat din nou.

– Start! strigă Sigefrid din spatele meu.

– Dumnezeu și Iisus, urlă Steapa, iadul și Hristos!

Nu fusese o reacție la porunca lui Sigefrid, de fapt mă îndoiesc că o auzise. Nu făcea decât să se încordeze la maximum, așa cum un arcaș mai trage încă puțin de coarda arcului de vânătoare ca să imprime săgeții o forță letală. Apoi Steapa scoase un urlet animalic și atacă.

Weland atacă și el, iar cei doi se ciocniră ca niște cerbi în sezonul de împerechere.

Danezii și norvegienii se adunaseră în jurul lor, formând un cerc delimitat de lăncile gărzilor lui Sigefrid, și priveau cu sufletul la gură. Steapa își aplecase capul sperând să izbească cu țeasta fața lui Weland, însă Weland îl evită în ultima clipă. Trupurile lor se ciocniră, urmând un vârtej de brațe în timp ce fiecare încerca să-l apuce pe celălalt. Steapa îl înșfăcase de pantaloni pe Weland, iar Weland îl trăgea de păr pe Steapa, amândoi folosindu-și mâinile libere pentru a lovi cu pumnul. Steapa încercă să-și muște adversarul, Weland îl izbi cu capul, apoi Steapa se aplecă încercând să-i zdrobească vintrele. După un alt vârtej disperat al brațelor, Weland își repezi cu forță genunchiul masiv între coapsele lui Steapa.

– Sfinte Iisuse! murmură Willibald lângă mine.

Weland se desprinse din strânsoarea lui Steapa și-i trase cu putere un pumn în față, iar zgomotul osului izbind carnea fu precum sunetul scos de toporul unui măcelar care lovește un animal. Din nasul lui Steapa țâșni sângele, însă el nu părea să bage de seamă. Îi trase lui Weland câțiva pumni în coaste și în cap, apoi își îndreptă degetele și le repezi spre ochii danezului. Weland izbuti să le evite și-l lovi în gât pe Steapa cu o asemenea forță, încât saxonul se împletici îndărăt, brusc incapabil să respire.

– O, Doamne, o, Doamne! șopti Willibald făcându-și semnul crucii.

Weland se năpusti spre Steapa lovindu-l cu pumnii, apoi îl izbi în cap cu brățările sale masive, ornamentele metalice zgâriindu-i țeasta. Sângele începu să-i curgă din răni. Steapa se clătina, se împleticea, icnea și se sufoca; dintr-odată căzu în genunchi, în urletele de batjocură ale mulțimii. Weland își retrase pumnul uriaș, pregătindu-se pentru o lovitură nimicitoare, dar nu apucă s-o lanseze, că Steapa se azvârli spre el și-l înșfăcă de glezna stângă. Trase de ea și o răsuci, până când Weland se prăbuși ca un stejar tăiat. Se trânti cu putere de pământ, iar Steapa, mârâind și sângerând, se aruncă deasupra dușmanului său și începu din nou să-l lovească cu pumnii.

– Se vor ucide unul pe celălalt, spuse Willibald plin de spaimă.

– Sigefrid nu va îngădui ca omul lui să fie ucis, i-am zis, întrebându-mă dacă era adevărat.

M-am răsucit spre Sigefrid și am constatat că mă privea. Îmi zâmbi vag, apoi se întoarse spre cei doi luptători. M-am gândit că era jocul lui. Rezultatul luptei nu avea să conteze în discuțiile care urmau. Nimic nu depindea de finalul sălbaticului spectacol – poate, doar viața părintelui Willibald. Era un simplu joc.

Weland izbutise să-l dea jos pe Steapa de pe trupul lui, iar acum, zăceau unul lângă altul pe iarbă. După un schimb de lovituri date în silă, parcă punându-se de acord, se rostogoliră fiecare în câte o parte și se ridicară în picioare. Urmă o pauză în care își traseră sufletul, apoi se ciocniră pentru a doua oară. Fața lui Steapa era o masă însângerată, buza de jos și urechea stângă ale lui Weland sângerau, un ochi îi era aproape complet închis, iar coastele se vedea că-i erau vătămate. Preț de câteva clipe rămaseră încleștați, fiecare încercând să-l apuce pe celălalt, apoi Weland reuși să-l prindă pe Steapa de pantaloni și-l smuci, astfel că uriașul saxon ajunse pe șoldul stâng al danezului, după care căzu pe pământ. Când Weland ridică piciorul pentru a-i zdrobi vintrele, Steapa îl înșfăcă de gleznă și i-o răsuci.

Weland scoase un scâncet. Era un sunet ciudat din partea unui om atât de mare, suferința din acel moment părând banală după bătaia pe care o încasase deja, însă Steapa își amintise în

sfârşit că Wayland Fierarul fusese schilodit de regele Nidung, şi răsucind piciorul danezului, îi agrava vechea rană. Weland încercă să se smulgă, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu din nou, iar Steapa, răsuflând anevoie şi scuipând sânge, se târî spre el şi începu din nou să-l lovească. Îl izbea orbeşte, pumnii lui ca nişte ciocane nimerindu-i braţele, pieptul şi capul. Weland voi să-şi înfigă degetele în ochii lui, însă saxonul îşi înfipse dinţii în mâna care bâjbâia, rupându-i degetul mic cu un trosnet. Când Weland îşi smulse mâna, Steapa scuipă degetul şi-şi repezi labele uriaşe spre gâtul danezului. Pe măsură ce strângea, Weland începu să gâfâie, se smucească şi se zbată ca un păstrăv pe uscat.

– Destul! strigă Erik.

Nimeni nu se clinti. Ochii lui Weland se lărgeau în vreme ce Steapa, orbit de sânge şi cu dinţii descoperiţi, strângea tot mai tare, încercând să-şi înfigă degetele în gâtul danezului.

– Destul! tună Sigefrid.

Sângele lui Steapa picura pe faţa lui Weland în timp ce-l sugruma. Am auzit mârâitul lui Steapa şi mi-am dat seama că nu se va opri până când danezul nu va fi mort, aşa că am dat la o parte una dintre lăncile care-i ţineau pe spectatori la distanţă.

– Opreşte-te! am strigat la Steapa. Constatând că mă ignora, am scos Acul-Viespii din teacă şi i-am lovit capul însângerat cu latul lamei. Opreşte-te! am strigat din nou.

El mârâi la mine. Preţ de o clipă am crezut că avea să mă atace, dar raţiunea îi reveni în ochii lui pe jumătate închişi, aşa că-şi luă mâinile de pe gâtul lui Weland şi mă privi încruntat.

– Am învins! rosti el furios. Spune-mi că am învins!

– O, ai învins! l-am asigurat.

Steapa se ridică în picioare. Se clătină puţin, apoi se sprijini ferm pe picioarele îndepărtate şi-şi înălţă braţele în aerul verii.

– Am învins! răcni el.

Weland încă gâfâia, respirând anevoie. Încercă să se ridice, dar se prăbuşi.

M-am întors spre Sigefrid.

– Saxonul a învins, iar preotul va trăi.

– Preotul va trăi!

Erik fusese cel care vorbise. Haesten rânjea, Sigefrid părea amuzat, iar Weland şuiera făcând eforturi să respire.

– Ei bine, fă-mi o ofertă pentru căţeaua lui Alfred, îmi spuse Sigefrid.

Deci, tocmeala putea începe.

Zece

Sigefrid fu luat de pe platforma formată de căruțe, patru oameni făcând mari eforturi să-l ridice cu tot cu scaun și să-l pună cu bine pe pământ. Se încruntă furios la mine, de parcă eu eram vinovat de starea în care se afla, ceea ce nu era departe de adevăr. Cei patru bărbați îl transportară în casă, iar Haesten, care nici măcar nu mă salutase, mulțumindu-se să-mi zâmbească vag, ne făcu semn să-l urmăm.

– Steapa are nevoie de ajutor, am spus.

– O femeie îi va șterge sângele, zise Haesten nepăsător, apoi începu să râdă. Deci, ai descoperit că Bjorn era o iluzie?

– Una reușită, am recunoscut în silă.

– E mort acum, rosti Haesten cu aceeași indiferență cu care ar fi vorbit despre un câine. La vreo două săptămâni după ce l-ai văzut, a făcut febră și a murit. Iar acum, ticălosul nu se mai poate ridica din mormânt!

Haesten purta un lanț de aur cu zale groase, care-i atârna greu pe pieptul lat. Mi-am amintit cum fusese în adolescență, când abia depășise vârsta copilăriei, dar acum am văzut adultul din Haesten și nu mi-a plăcut deloc. Ochii îi erau destul de prietenoși, însă am deslușit în ei un soi de alertă, de parcă în spatele lor se afla un suflet gata să atace precum un șarpe. Îmi trase cu familiaritate un pumn în braț.

– Știi că această cățea regală o să vă coste o grămadă de argint?

– Dacă Alfred decide că o vrea înapoi, presupun că s-ar putea să plătească ceva, am zis eu nepăsător.

Haesten râse.

– Şi dacă n-o vrea înapoi? O s-o plimbăm prin toată Britania, prin Francia şi la noi în ţară, o vom despuia şi o vom lega de un cadru cu picioarele desfăcute pentru ca toată lumea s-o vadă pe fiica regelui Wessexului. Asta vrei pentru ea, lord Uhtred?

– Dar tu vrei să-ţi fiu duşman, conte Haesten?

– Cred că deja suntem duşmani, spuse el, îngăduind ca măcar o dată adevărul să iasă la iveală, însă imediat după aceea zâmbi parcă pentru a arăta că nu vorbise serios. Oamenii vor plăti bani mulţi de argint ca s-o vadă pe fiica regelui Wessexului, nu crezi? Şi vor plăti cu aur ca să se bucure de ea. Râse. Cred că Alfred al tău va dori să împiedice o asemenea umilinţă.

Desigur, avea dreptate, dar n-am îndrăznit să recunosc asta.

– A fost vătămată? am întrebat.

– Erik nu ne permite să ne apropiem de ea! zise Haesten amuzat. Nu, e neatinsă. Dacă vrei să vinzi o scroafă, nu o baţi cu un băţ de ilice, nu-i aşa?

– Ba da.

Dacă baţi un porc cu un băţ făcut dintr-o creangă de ilice, care este plină de spini, îi rămân răni atât de adânci, încât carnea bătucită nu poate fi sărată ca să fie pusă la păstrare. Anturajul lui Haesten aştepta în apropiere, iar printre oamenii săi l-am recunoscut pe Eilaf cel Roşu, bărbatul a cărui casă fusese folosită pentru înscenarea cu Bjorn. Acesta îmi făcu o mică plecăciune, însă i-am ignorat gestul politicos.

– Ar fi bine să intrăm, zise Haesten arătând spre casa lui Sigefrid, şi să vedem cât aur putem stoarce din Wessex.

– Mai întâi, trebuie să văd ce face Steapa, am spus, dar, până să ajung la el, era deja înconjurat de sclave saxone care-i ungeau cu lanolină rănile şi vânătăile.

Nu avea nevoie de mine, aşa că l-am urmat pe Haesten în casă.

Un cerc de scaune şi bănci fusese aranjat în jurul vetrei centrale. Eu şi Willibald am primit două taburete scunde, în vreme ce Sigefrid ne privea duşmănos de pe scaunul său aflat

în partea cealaltă a vetrei goale. Erik și Haesten se așezară de o parte și de alta a invalidului, apoi ceilalți războinici, toți purtând brățări valoroase, completară cercul. Mi-am dat seama că erau cei mai importanți dintre vikingi, cei care aduseseră două sau mai multe corăbii și cei care, dacă Sigefrid reușea să cucerească Wessexul, aveau să fie răsplătiți cu mari întinderi de pământ. Oamenii lor se îngrămădiră lângă pereții sălii, iar femeile le aduseră bere.

– Fă o ofertă! îmi ceru Sigefrid brusc.

– Este fiica, nu fiul lui, i-am atras atenția, așa că Alfred n-are de gând să plătească prea mult. Trei sute de pfunzi de argint ar fi îndeajuns.

Sigefrid mă scrută vreme îndelungată, apoi se uită prin sală, la oamenii care priveau și ascultau.

– Am auzit oare o bășină saxonă? Întrebarea lui fu răsplătită cu râsete. Pufni ostentativ, apoi strâmbă din nas, iar publicul izbucni într-un cor de sunete care imitau pârțurile. Peste câteva clipe, Sigefrid izbi cu pumnul său uriaș în brațul scaunului, și cei din sală tăcură imediat. Mă insulți, spuse el mânios. Dacă Alfred se gândește să ofere atât de puțin, atunci și eu mă gândesc s-o aduc pe fată aici și să te pun să privești cum o încălecăm cu toții. De ce n-aș face-o? Se foi pe scaun de parcă ar fi vrut să se ridice, apoi se trânti la loc. Asta vrei, bășină saxonă? Vrei să vezi cum este siluită?

M-am gândit că furia era prefăcută. La fel cum eu încercam să minimalizez valoarea lui Æthelflaed, Sigefrid exagera amenințarea la adresa ei, însă am remarcat dezgustul trecător de pe chipul lui Erik când Sigefrid pomenise de viol, iar acel dezgust nu fusese nici la adresa fratelui său, nici la a mea. Mi-am păstrat vocea calmă.

– Regele mi-a îngăduit să măresc puțin oferta, dacă e cazul.

– Vai, ce surpriză! rosti Sigefrid sarcastic. Și care ar fi limita până la care ți s-a permis să mărești oferta? Noi dorim zece mii de pfunzi de argint și cinci mii de pfunzi de aur. Făcu o pauză, așteptând un răspuns, însă eu am păstrat tăcerea. Iar banii,

continuă el, trebuie să fie aduşi de însuşi Alfred. Trebuie să plătească personal.

Fu o zi lungă, o zi foarte lungă, udată cu bere, mied şi vin de mesteacăn, iar negocierile fură presărate cu ameninţări, furie şi insulte. Eu am băut puţin, doar ceva bere, dar Sigefrid şi căpitanii lui dădeau pe gât o stacană după alta, acesta fiind probabil motivul pentru care au cedat mai mult decât mă aşteptasem. Adevărul era că doreau bani, voiau încărcătura unei corăbii în argint şi aur ca să poată angaja şi mai mulţi oameni, şi mai multe arme, ca să înceapă cucerirea Wessexului. Făcusem o estimare grosieră a numărului de luptători aflaţi în fortul de pe deal şi ajunsesem la concluzia că Sigefrid putea aduna o armată de vreo trei mii de oameni, dar asta nu era nici pe departe suficient pentru a invada Wessexul. Avea nevoie de cam cinci sau şase mii de oameni, însă, ca să fie sigur de victorie, trebuia să strângă opt mii de războinici. Cu o asemenea armată, putea să cucerească Wessexul şi să devină regele infirm al câmpiilor sale mănoase, dar pentru a face rost de acei războinici avea nevoie de argint. Dacă nu primea răscumpărarea, chiar şi oamenii care-i erau acum alături aveau să dispară în căutarea unor stăpâni care să le poată oferi aurul luminos şi argintul strălucitor.

La mijlocul după-amiezii, pretenţiile lor scăzuseră la trei mii de pfunzi de argint şi cinci sute de aur. Insistau în continuare ca Alfred să le aducă banii, însă am refuzat categoric, ba chiar m-am ridicat şi l-am tras după mine pe părintele Willibald, spunându-i că plecam pentru că nu puteam ajunge la o înţelegere. Spectatorii, plictisiţi şi beţi, mârâiră furioşi când mă văzură ridicându-mă, şi pentru o clipă am crezut că ne vor ataca, însă Haesten interveni.

– Dar bărbatul căţelei?

– Ce-i cu el? am întrebat, întorcându-mă spre el în vreme ce oamenii din sală se potoleau.

– Nu-şi spune bărbatul ei „Lord de Mercia"? zise Haesten râzând batjocoritor. Să aducă lordul de Mercia banii.

– Şi să mă implore în genunchi să-i dau înapoi nevasta, adăugă Sigefrid.

– De acord, am spus, surprinzându-i pe toți cu ușurința cu care le acceptasem sugestia.

Sigefrid se încruntă, gândindu-se că cedasem prea lesne.

– De acord? întrebă el, neștiind sigur dacă auzise bine.

– De acord, am repetat, așezându-mă la loc. Lordul de Mercia va aduce răscumpărarea și va îngenunchea în fața ta.

Sigefrid era în continuare suspicios.

– Lordul de Mercia este vărul meu, i-am explicat, și îl urăsc pe micul ticălos.

La aceste cuvinte, până și Sigefrid râse.

– Banii să fie aici până la luna plină, zise el, apoi arătă spre mine cu un deget butucănos. Iar tu vei veni cu o zi înainte, ca să-mi dai de știre că argintul și aurul sunt pe drum. Vei avea o creangă înfrunzită pe catarg, ca semn că vii cu gânduri pașnice.

Dorea să fie avertizat cu o zi înainte de sosirea răscumpărării ca să adune cât mai mulți martori posibil la triumful lui. Am fost de acord, dar i-am explicat că asta nu se putea întâmpla curând, fiindcă era nevoie de timp ca să fie strânsă o sumă atât de mare. Sigefrid mormăi, însă eu m-am grăbit să continui, asigurându-l că Alfred era un om care se ținea de cuvânt și că, înainte de următoarea lună plină, banii adunați până atunci aveau să fie aduși la Beamfleot. Am insistat ca Æthelflaed să fie eliberată atunci, iar până la cealaltă lună plină urma să sosească și restul argintului și aurului. Fură nemulțumiți de această cerere, dar oamenii, plictisiți, începeau să se agite și să se înfurie, așa că Sigefrid acceptă ca răscumpărarea să fie plătită în două tranșe, iar eu am acceptat ca Æthelflaed să fie eliberată abia după ce erau aduși toți banii.

– Și vreau s-o văd pe lady Æthelflaed acum, am dat eu glas ultimei cereri.

Sigefrid își flutură nepăsător mâna.

– De ce nu? Erik te va conduce.

Erik abia dacă deschisese gura până atunci. La fel ca mine, nici el nu băuse și nici nu se alăturase celor care ne insultaseră și râseseră. Rămăsese serios și închis în sine, ochii lui atenți plimbându-se de la mine la fratele lui.

– Vei cina cu noi în seara asta, hotărî Sigefrid. Zâmbi brusc, dând la iveală ceva din farmecul pe care i-l simțisem când îl întâlnisem prima dată la Lundene. Vom celebra înțelegerea noastră cu un ospăț, continuă el, iar oamenii tăi de la Thunresleam vor primi și ei mâncare. Poți vorbi cu fata acum! Du-te cu fratele meu.

Erik ne conduse pe mine și pe părintele Willibald către o casă mică, păzită de zece oameni îmbrăcați în lungi cămăși de zale, toți având scuturi și fiind înarmați. În mod clar, acela era locul unde Æthelflaed era ținută captivă, iar casa se afla lângă zidul care dădea spre mare. Erik nu vorbi pe drum, de parcă nici n-ar fi fost conștient de prezența mea. Își menținea cu atâta fermitate ochii ațintiți asupra pământului de la picioarele sale, încât a trebuit să-l trag ca să nu ne împiedicăm de niște capre din lemn pe care câțiva oameni făceau vâsle. Lungi fâșii ondulate cădeau de pe prăjinile rindeluite, răspândind un miros dulce în aerul cald al după-amiezii târzii. Erik se opri dincolo de capre și se răsuci încruntat spre mine.

– Ce ai spus astăzi este adevărat? mă întrebă el furios.

– Am spus multe astăzi, am replicat eu precaut.

– Mă refer la faptul că regele Alfred nu vrea să dea mulți bani pentru lady Æthelflaed. Pentru că este fată.

– Fiii valorează mai mult decât fiicele, am zis, ceea ce era destul de adevărat.

– Sau doar te târguiai? stărui el pe un ton sălbatic.

Am ezitat. Mi se părea o întrebare ciudată, pentru că Erik era cu siguranță destul de inteligent ca să-și dea seama că încercasem să scad valoarea răscumpărării, dar în vocea lui era o pasiune reală, și mi-am dat seama că avea nevoie să audă adevărul. În pus, nimic din ce-aș fi spus acum n-ar fi schimbat înțelegerea stabilită cu Sigefrid. Noi doi băuserăm bere împreună în semn că ajunseserăm la o înțelegere, apoi scuipaserăm în palme și dăduserăm mâna, după care juraserăm pe o amuletă-ciocan că aveam să ne respectăm cuvântul dat. Înțelegerea fusese făcută, așa că acum îi puteam spune lui Erik adevărul.

– Firește că a fost târguială. Æthelflaed îi este dragă tatălui ei, foarte dragă. El suferă foarte tare din pricina a ceea ce se întâmplă acum.

– M-am gândit eu că te tocmești, zise Erik pe un ton meditativ. Se răsuci să privească spre largul estuar al fluviului Temes. O corabie cu un dragon la proră intra odată cu refluxul pe canal, lamele vâslelor care se ridicau și coborau alene captând și reflectând razele soarelui la apus. Cât ar fi plătit regele pentru fiica lui? vru el să știe.

– Oricât ar fi fost necesar.

– Adevărat? Părea entuziasmat acum. Nu a stabilit nici o limită?

– Mi-a spus să plătesc oricât este necesar pentru ca Æthelflaed să se întoarcă acasă, am răspuns eu cu sinceritate.

– La soțul ei, replică el sec.

– La soțul ei, am confirmat.

– Care ar trebui să moară.

Fu străbătut de un fior pe care și-l stăpâni rapid, dar care-mi spuse că avea în suflet ceva din mânia fratelui său.

– Când lordul Æthelred va veni cu aurul și cu argintul, nu te vei putea atinge de el, l-am avertizat. Va veni cu un steag al păcii.

– Este adevărat că o bate? întrebă el brusc.

– Da, i-am răspuns.

Erik mă privi o clipă, și mi-am dat seama că făcea eforturi pentru a-și stăpâni accesul de furie. Încuviință din cap și se întoarse.

– Pe aici, zise el îndrumându-mă spre căsuță.

Am remarcat că paznicii erau toți bărbați în vârstă și am presupus că li se poruncise nu doar s-o păzească pe Æthelflaed, ci și să n-o molesteze.

– Nu i s-a făcut nici un rău, spuse el, parcă citindu-mi gândurile.

– Am fost asigurat de asta.

– Trei dintre servitoarele ei sunt aici, și i-am dat și două fete daneze, ambele cumsecade. Și i-am pus și pe acești oameni să păzească locuința.

– Oameni în care ai încredere.

– Oamenii mei, spuse el cu căldură, şi da, sunt de încredere. Întinse o mână ca să mă oprească. O voi aduce afară pentru a se întâlni cu tine, fiindcă îi place să stea afară.

Cât timp aşteptam, părintele Willibald se uită neliniştit la vikingii care ne priveau de lângă casa lui Sigefrid.

– De ce ne întâlnim cu ea afară?

– Pentru că Erik a zis că îi place să stea la aer, l-am lămurit.

– Dar nu mă vor ucide dacă îi dau aici sfintele taine?

– Fiindcă vor crede că faci o magie creştină? Mă îndoiesc, părinte.

L-am privit pe Erik dând la o parte draperia de piele care servea drept uşă. Mai întâi, le spusese ceva gărzilor, iar războinicii se feriră, lăsând un spaţiu gol între faţada casei şi zidul fortului. Zidul era gros, din pământ, şi avea doar trei picioare înălţime, dar ştiam că de partea cealaltă se continua mult în jos. Deasupra era o palisadă din buşteni de stejar care fuseseră bine ascuţiţi la vârfuri. Era imposibil să urci dealul dinspre canal, după care să treci peste acel zid formidabil. Dar nu mi-am putut imagina nici un atac al fortului dinspre uscat, fiindcă ar fi presupus să urcăm versantul descoperit, iar apoi, să trecem de şanţ, de zid şi de palisadă. Era o tabără reuşită, nu inexpugnabilă, dar cucerirea ei ar fi presupus un preţ inimaginabil în vieţi omeneşti.

– Trăieşte, şopti părintele Willibald.

Am zărit-o pe Æthelflaed aplecându-se ca să iasă pe sub draperia de piele ţinută la o parte de o mână nevăzută. Părea mai mică şi mai tânără decât oricând, şi, cu toate că sarcina începuse să-i rotunjească pântecul, tot zveltă era.

„Zveltă şi vulnerabilă", am gândit. Când mă văzu, un zâmbet i se ivi pe chip. Părintele Willibald dădu să pornească spre ea, dar l-am ţinut locului apucându-l de umăr. Ceva din comportamentul lui Æthelflaed mă făcuse să-l reţin. Mă aşteptasem să alerge uşurată spre mine, însă ea ezita lângă uşă, iar zâmbetul pe care mi-l oferise nu păruse deloc entuziasmat. Fără îndoială, se bucura să mă vadă, dar am deslușit îngrijorare în ochii ei până

întoarse capul şi-l zări pe Erik urmând-o pe sub draperie. Abia după ce primi încurajarea lui se încumetă să se apropie de mine.

Iar chipul începu să-i radieze.

Mi-am amintit de ziua când se măritase în noua biserică din Wintanceaster a tatălui ei. Arăta la fel ca atunci. Era fericită. Strălucea. Se apropie cu paşi uşori, ca de dansatoare, şi-mi zâmbi atât de frumos, încât mi-am adus aminte că, în ziua nunţii ei, mă gândisem că era îndrăgostită de dragoste, apoi mi-am dat brusc seama care era diferenţa dintre ziua aceea şi aceasta.

Zâmbetul acela radios nu era pentru mine. Se uită încă o dată în spate şi întâlni privirea lui Erik. Ar fi trebuit să-mi dau seama din ce îmi spusese el. Ar fi trebuit să-mi dau seama, pentru că era la fel de evident ca sângele proaspăt pe zăpada virgină.

Æthelflaed şi Erik se iubeau.

Iubirea este un lucru primejdios.

Vine deghizată şi ne schimbă vieţile. Crezusem că o iubesc pe Mildrith, dar fusese numai dorinţă trupească, cu toate că, pentru o vreme, crezusem că era iubire. Dorinţa trupească este înşelătoare. Ne dă peste cap vieţile până când nu mai contează nimic, cu excepţia fiinţei pe care credem că o iubim, iar din cauza acelei vrăji înşelătoare, ucidem pentru ea, facem totul pentru ea, după care, atunci când am obţinut ce dorim, constatăm că totul a fost o iluzie şi că de fapt nu există nimic. Dorinţa trupească este o călătorie către nicăieri, către un tărâm sterp, dar sunt bărbaţi cărora le plac astfel de călătorii şi nu le pasă unde ajung.

Şi iubirea este o călătorie, o călătorie care n-are altă destinaţie decât moartea, însă e o călătorie a fericirii. O iubeam pe Gisela şi eram norocoşi că firele vieţilor noastre se întâlniseră şi se împletiseră, iar cele trei ursitoare erau bune cu noi, cel puţin pentru o vreme. Iubirea există chiar şi atunci când cele două fire nu sunt bine împletite. Ajunsesem să-mi dau seama că Alfred o iubea pe Ælswith a lui, deşi era ca oţetul în lapte. Sau poate că doar se obişnuise cu ea, sau poate că iubirea înseamnă

mai mult prietenie decât dorință trupească, dar zeii știu că dorința este mereu prezentă. Eu și Gisela ajunseserăm să simțim aceeași mulțumire sufletească pe care o simțeau Alfred și Ælswith, însă călătoria noastră cred că era mai fericită decât a lor, deoarece corabia noastră dansa pe mări luminate de soare, pe când a lor era purtată de un vânt puternic și cald.

Dar Æthelflaed? Am văzut-o pe chipul ei. În lumina aceea am văzut toată iubirea bruscă și toată nefericirea care avea să vină, și toată durerea inimii frânte. Și ea era într-o călătorie, o călătorie a iubirii, însă naviga într-o furtună atât de sumbră și de primejdioasă, încât aproape că mi s-a frânt inima pentru ea.

– Lord Uhtred, spuse ea când ajunse în fața mea.

– Milady, am spus eu făcând o plecăciune.

Willibald începu să sporovăiască, dar nu cred că vreunul dintre noi l-a auzit. M-am uitat la Æthelflaed, iar ea îmi zâmbi. Soarele strălucea pe acea pajiște primăvăratică aflată la înălțime, ciocârliile cântau, însă eu nu auzeam decât tunetul care spărgea cerul și nu vedeam decât valuri înspumate năvălind furioase și o corabie scufundându-se, și un echipaj disperat înecându-se. Æthelflaed era îndrăgostită.

– Tatăl tău îți transmite dragostea lui, am spus când mi-am regăsit vocea.

– Sărmanul meu tată. Este supărat pe mine?

– Nu se arată a fi supărat pe nimeni, dar ar trebui să fie furios pe soțul tău.

– Da, ar trebui, confirmă ea calmă.

– Mă aflu aici ca să-ți obțin eliberarea, i-am zis, știind că eliberarea era ultimul lucru pe care și-l dorea acum. Și vei fi încântată să afli că totul a fost stabilit și că în curând vei fi acasă, milady.

Nu păru deloc mulțumită de această veste. Necunoscându-i adevăratele sentimente, părintele Willibald îi zâmbi încântat, fiind răsplătit cu un surâs vag.

– Mă aflu aici pentru a-ți da sfintele taine, o înștiință el.

– Mi-ar face plăcere, spuse Æthelflaed pe un ton grav, apoi se uită la mine, şi pentru o clipă am deslușit disperare pe chipul ei. Mă aştepți?

– Pentru ce să te aştept? am întrebat eu nedumerit.

– Aşteaptă-mă aici cât eu şi părintele Willibald ne vom ruga înăuntru, mă lămuri ea.

– Desigur.

Îmi zâmbi în semn de mulțumire, apoi îl conduse pe Willibald în casă. Eu am urcat pe zidul cel scund ca să mă uit la canal, sprijinindu-mă de palisada încălzită de soare. De pe corabia cu dragon fusese scos capul, iar acum vâslea în amonte. Am privit cum oamenii dezlegau nava ce bloca Hothlege-ul, având la proră şi la pupă lanțuri grele ancorate de nişte stâlpi masivi înfipți în mal. Echipajul desfăcu lanțul de la pupa şi, după ce înnodă de el o funie lungă, îl lăsă să se scufunde, apoi trase corabia de lanțul de la prora, ca pe o poartă din calea fluxului în creştere. Când celălalt vas trecu pe lângă ea, echipajul trase de funie ca să ridice lanțul şi să blocheze din nou canalul. Erau cel puțin patruzeci de oameni pe acea corabie, şi nu se aflau acolo doar pentru a trage de funii şi de lanțuri. Flancurile fuseseră consolidate cu bârne masive, altfel că erau mai înalte decât ale oricărui vas care ar fi putut s-o atace. Bordurile acelei corăbii erau precum palisadele unei fortărețe. Vasul cu dragon continuă să urce pe Hothlege, trecând pe lângă corăbiile care fuseseră trase pe uscat şi pe care oamenii le călăfătuiau cu păr şi catran. Fumul focurilor de sub oalele cu catran se înălța pe versantul deasupra căruia pescărușii țipau strident în căldura după-amiezii.

– Sunt şaizeci şi patru de corăbii, spuse Erik, care urcase lângă mine.

– Știu, le-am numărat.

– Iar până săptămâna viitoare vor fi o sută de echipaje aici.

– Şi veți rămâne fără mâncare cu atâtea guri de hrănit.

– Avem destulă, zise Erik nepăsător. Avem plase pentru peşti şi capcane pentru țipari, lațuri pentru păsări, aşa că mâncăm bine. Iar cu perspectiva aurului şi argintului, putem obține o grămadă de grâu, orz, ovăz, carne, peşte şi bere.

– Plus oameni, am spus.

– Da, şi oameni, confirmă el.

– Şi astfel, Alfred de Wessex plăteşte pentru propria distrugere.

– Aşa s-ar părea, murmură norvegianul.

Privi spre sud, unde nori mari se adunaseră deasupra Centului. Crestele lor erau de un alb argintat, în vreme ce părţile inferioare erau negre, în contrast cu pământul verde. M-am răsucit să mă uit spre fort şi l-am văzut pe Steapa ieşind dintr-o colibă. Avea capul bandajat, şchiopăta uşor şi părea puţin ameţit de băutură. Mă zări, îmi făcu cu mâna, apoi se aşeză să picotească la umbra casei lui Sigefrid.

– Crezi că Alfred nu s-a gândit la ce veţi face cu banii de răscumpărare? am întrebat, încă întors cu spatele la Erik.

– Dar ce-ar putea să facă în privinţa asta?

– Doar nu te aştepţi să-ţi spun? am zis, sugerând că exista un răspuns.

În realitate, dacă vreo şapte sau opt mii de vikingi apăreau în Wessex, am fi fost obligaţi să ne luptăm cu ei, şi bătălia ar fi fost cumplită. Ar fi fost o vărsare de sânge mai mare chiar şi decât la Ethandun, iar la sfârşitul său, foarte probabil că Wessexul ar fi avut un alt rege şi un alt nume. Probabil, Norseland.

– Povesteşte-mi despre Guthred, îmi ceru brusc Erik.

– Despre Guthred?

Surprins, m-am întors spre el. Guthred era fratele Giselei şi regele Northumbriei, şi nu-mi dădeam seama ce legătură ar fi putut avea cu Alfred, cu Æthelflaed sau cu Erik.

– Este creştin, nu-i aşa?

– Aşa zice el.

– Şi este?

– De unde să ştiu? Susţine că e creştin, dar mă îndoiesc că nu mai crede în zeii adevăraţi.

– Îţi place de el? mă întrebă Erik nervos.

– Toată lumea îl place pe Guthred, am spus eu, şi era adevărat, dar faptul că un om atât de prietenos şi indecis reuşise

să-şi păstreze tronul atâta vreme era un motiv de mirare permanentă pentru mine.

Totuşi, explicaţia era evidentă: cumnatul meu se bucura de sprijinul lui Ragnar, fratele meu de suflet, şi nimeni nu dorea să se bată cu armata lui sălbatică.

– Mă gândeam... rosti Erik, apoi tăcu.

Dintr-odată mi-am dat seama la ce visa. I-am spus-o cu brutalitate:

– Te gândeai ca tu şi Æthelflaed să luaţi o corabie, poate chiar corabia fratelui tău, să vă duceţi în Northumbria şi să trăiţi sub protecţia lui Guthred.

Erik se uită la mine de parcă aş fi fost un magician.

– Ţi-a zis ea?

– Feţele voastre mi-au zis-o.

– Guthred ne-ar proteja.

– Cum? Crezi că o să-şi adune armata dacă fratele tău vine după tine?

– De ce să vină fratele meu? întrebă Erik, de parcă Sigefrid i-ar fi iertat orice.

– Pentru că fratele tău se aşteaptă să primească trei mii de pfunzi de argint şi cinci sute de aur, i-am spus eu cu asprime, iar dacă tu o iei pe Æthelflaed şi plecaţi, el pierde banii. Crezi că nu va dori s-o ia înapoi?

– Prietenul tău Ragnar... sugeră Erik pe un ton ezitant.

– Vrei ca Ragnar să lupte pentru tine? De ce ar face-o?

– Pentru că o să-l rogi tu. Æthelflaed mi-a zis că vă iubiţi ca nişte fraţi.

– Aşa este.

– Atunci, roagă-l, îmi ceru el.

Am suspinat. Privind la norii îndepărtaţi, am chibzuit cum dragostea ne dă peste cap vieţile şi ne face să comitem nebunii.

– Şi ce vei face împotriva ucigaşilor care vor veni în toiul nopţii? Împotriva celor care vor căuta răzbunare şi vă vor incendia casa?

– Voi pune santinele pentru a-i opri, spuse el cu încăpăţânare.

Am observat că norii se înmulțeau și m-am gândit că Thor avea să-și trimită fulgerele asupra Centului înainte ca seara de vară să se sfârșească.

– Æthelflaed este măritată, am zis cu blândețe.

– Cu un ticălos pervers, replică el furios, apoi adăugă plin de convingere: Alfred n-o va aduce înapoi din Northumbria, nici o armată din Wessex n-ar putea ajunge atât de departe.

– Va trimite preoți care să facă apel la conștiința ei. Și de unde știi că nu va trimite oameni care s-o aducă înapoi? Nu e nevoie să fie o armată. Este suficient un echipaj de oameni hotărâți.

– Tot ce vreau este o șansă! gemu Erik. O căsuță într-o vale, un câmp de cultivat, niște animale de crescut, un loc unde să avem liniște!

O vreme, n-am spus nimic. Mă gândeam că Erik construia o corabie în visul lui, o corabie frumoasă, elegantă, rapidă, dar totul era doar un vis. Am închis ochii și am încercat să găsesc cuvintele potrivite.

– Æthelflaed, am zis eu în cele din urmă, este un premiu. E valoroasă. Este fiica unui rege, iar zestrea ei a fost pământul. E bogată, frumoasă, de preț. Orice bărbat care dorește să se îmbogățească va ști unde se află. Orice bandit care dorește o recompensă rapidă va ști unde s-o găsească. Nu veți avea niciodată liniște. M-am răsucit și m-am uitat la el. În fiecare seară, când îți vei zăvorî ușa, te vei teme de dușmanii din întuneric. În fiecare zi te vei uita după dușmani. Nu veți avea pic de liniște.

– Dunholm, rosti el sec.

Am zâmbit pe jumătate.

– Cunosc locul.

– Atunci, știi că este o fortăreață de necucerit, spuse Erik cu încăpățânare.

– Eu am cucerit-o.

– Și nimeni altcineva nu va mai face ce ai făcut tu, nici până la sfârșitul lumii. Am putea locui la Dunholm.

– Dunholmul e al lui Ragnar.

– Atunci, îi voi jura credință lui Ragnar, zise el entuziasmat. Voi deveni omul lui, îi voi încredința viața mea.

M-am gândit la asta câteva clipe, punând în cumpănă visul nebunesc al lui Erik cu asprele realități ale acelei vieți. Cocoțat pe o stâncă înaltă situată într-un cot al râului, Dunholm era, într-adevăr, o cetate aproape inexpugnabilă. Dacă aveai Dunholmul, te puteai gândi că vei muri în patul tău, pentru că erau suficienți o mână de oameni ca să apere singura cale de acces, o cărare abruptă. Și știam că Ragnar i-ar fi plăcut pe Erik și pe Æthelflaed, așa că m-am simțit sedus de pasiunea norvegianului. Poate că visul lui nu era atât de nebunesc cum credeam.

– Dar cum o s-o scoți pe Æthelflaed de-aici fără ca fratele tău să prindă de veste?

– Cu ajutorul tău.

Am avut impresia că le aud pe ele trei norne râzând. Un corn răsună în tabără, și am presupus că era chemarea la ospățul lui Sigefrid.

– I-am jurat credință lui Alfred, i-am amintit.

– Nu-ți cer să-ți încalci jurământul.

– Ba da, asta îmi ceri! am zis eu cu asprime. Alfred mi-a încredințat o misiune, iar eu mi-am îndeplinit-o pe jumătate. Cealaltă jumătate presupune să-i duc fiica înapoi.

Pumnii mari ai lui Erik se încleștară și se descleștară pe palisadă.

– Trei mii de pfunzi de argint și cinci sute de aur. Gândește-te câți oameni cumperi cu banii ăștia.

– M-am gândit.

– Un echipaj de războinici experimentați poate fi cumpărat cu un pfund de aur.

– Așa este.

– Și avem destui oameni ca să atacăm Wessexul.

– Puteți ataca Wessexul, dar asta nu înseamnă că o să-l cuceriți.

– Dar îl vom cuceri când vom avea aurul și oamenii.

– Așa este, am repetat eu.

– Aurul ne va permite să cumpărăm şi mai mulţi oameni, continuă Erik neobosit, şi mai multe corăbii, iar la toamnă sau în primăvara următoare, vom intra cu o mare armată în Wessex. Armata pe care ai învins-o la Ethandun ţi va părea mică. Vom înnegri pământul. Vom aduce lănci şi securi şi săbii în Wessex. Vă vom incendia oraşele, vă vom lua copiii în sclavie şi vă vom ucide oamenii. Asta înseamnă pentru tine să-l slujeşti pe Alfred?

– Asta plănuieşte fratele tău?

– Iar în acest scop, spuse Erik ignorându-mi întrebarea, deoarece îi era clar că ştiam deja răspunsul, trebuie să i-o vândă pe Æthelflaed tatălui ei.

– Aşa e, am recunoscut eu.

Dacă nu se plătea răscumpărarea, oamenii care-şi făcuseră tabăra în şi pe lângă Beamfleot aveau să dispară ca roua într-o dimineaţă fierbinte. Nu aveau să mai vină corăbii, iar Wessexul n-ar mai fi fost ameninţat.

– Din câte înţeleg, ai jurat să-l slujeşti pe Alfred de Wessex, rosti Erik cu vădit respect. Chiar îi faci un serviciu îngăduindu-i fratelui meu să se îmbogăţească suficient de mult pentru a-l distruge, lord Uhtred?

„Deci, iubirea l-a întors pe Erik împotriva fratelui său", mi-am spus. Mânat de iubire, avea să taie cu sabia toate legăturile reprezentate de jurămintele pe care le făcuse vreodată. Iubirea are putere asupra puterii însăşi. În acel moment, cornul răsună din nou, mai insistent. Oamenii se îndreptau grăbiţi spre casa cea mare.

– Fratele tău ştie că o iubeşti pe Æthelflaed?

– Crede că o iubesc deocamdată, dar că voi renunţa la ea în favoarea argintului. Are impresia că mă folosesc de ea pentru propria plăcere, şi asta îl amuză.

– Şi te foloseşti de ea? am întrebat eu cu asprime.

– Este cumva treaba ta? replică el sfidător.

– Nu, dar vrei ajutorul meu.

Ezită, apoi încuviinţă din cap.

– N-aş spune că mă folosesc de ea, ci că ne iubim.

„Deci, Æthelflaed a băut apa amară înainte de a păcătui, iar ăsta a fost un lucru foarte inteligent din partea ei", mi-am spus. Zâmbind la acest gând, m-am dus la ospățul lui Sigefrid.

Æthelflaed ședea la loc de cinste, în dreapta lui Sigefrid, iar eu stăteam lângă ea. Erik era în stânga lui Sigefrid, și lângă el se afla Haesten. Am remarcat că Æthelflaed nu-i aruncă nici o privire lui Erik. Dacă ar fi făcut-o, oamenii de la mese, curioși s-o observe pe fiica regelui Wessexului ar fi ghicit cu siguranță că devenise ibovnica lui.

Vikingii știu să dea un ospăț. Mâncarea era din belșug, berea curgea gârlă, iar distracția nu lipsea. Erau prezenți jongleri și oameni care mergeau pe catalige, muzicieni și acrobați, precum și nebuni care stârneau hohote de râs la mesele de jos.

– N-ar trebui să râdem de nebuni, îmi spuse Æthelflaed.

Nu mâncase mai nimic, ci doar ciugulise dintr-un bol cu scoici fierte.

– Sunt bine tratați, am zis eu, și cu siguranță le este mai bine să fie hrăniți și să aibă un acoperiș deasupra capului decât să stea printre animale.

M-am uitat la un nebun în pielea goală, care își examina cu atenție vintrele. Din când în când se uita în jur, la cei care râdeau, incapabil să înțeleagă motivul zgomotului. Îmboldită cu strigăte răgușite, o femeie cu părul vâlvoi își scoase hainele una câte una, fără să știe de ce făcea asta.

Æthelflaed își coborî privirea spre tăblia mesei.

– Există mănăstiri unde nebunii sunt îngrijiți.

– Nu pe teritoriile stăpânite de danezi.

Rămase tăcută o vreme. Doi pitici o trăgeau pe femeia acum goală către bărbatul gol, iar spectatorii se stricau de râs. Æthelflaed își ridică puțin privirea, se cutremură, apoi își coborî din nou ochii.

– Ai vorbit cu Erik? mă întrebă ea.

Puteam vorbi liniștiți în engleză, pentru că nimeni nu ne auzea și, chiar dacă ne-ar fi auzit, n-am fi înțeles mare lucru din ce spuneam.

– După cum ţi-a fost dorinţa, i-am răspuns, dându-mi seama că acela fusese motivul pentru care insistase să-l ia pe părintele Willibald în casă. Ţi-ai mărturisit toate păcatele?

– Nu-i treaba ta.

– Nu, am zis, apoi am început să râd.

Æthelflaed se uită la mine şi surâse îmbujorată.

– Ne vei ajuta?

– Să faceţi ce?

Se încruntă.

– Nu ţi-a spus Erik?

– A zis că aveţi nevoie de ajutorul meu, dar ce fel de ajutor?

– Vrem să ne ajuţi să plecăm de-aici.

– Şi ce crezi că-mi va face tatăl tău dacă vă ajut? Neprimind răspuns, am adăugat: Credeam că-i urăşti pe danezi.

– Erik e norvegian.

– Danezi, norvegieni, scandinavi, vikingi, păgâni, toţi sunt duşmanii tatălui tău.

Æthelflaed se uită spre locul de lângă vatră unde cei doi nebuni se luptau, în loc să facă sex, după cum, fără îndoială, anticipase publicul. Bărbatul era mult mai mare, dar mai prost, şi femeia, în uralele spectatorilor, îl bătea în cap cu o mână de tulpini de rogoz adunate de pe jos.

– De ce sunt lăsaţi să facă asta? oftă ea.

– Pentru că-i distrează pe oameni, şi pentru că ei n-au o trupă de preoţi în sutane negre care să le spună ce e bine şi ce e rău, iar acesta, milady, este motivul pentru care îmi place de ei.

Ea îşi coborî din nou privirea şi murmură:

– N-am vrut să mă îndrăgostesc de Erik.

– Dar ai făcut-o.

În ochi îi apărură lacrimi.

– Nu m-am putut opune. M-am rugat să nu se întâmple, dar cu cât mă rugam mai mult, cu atât mă gândeam mai mult la el.

– Aşa că ai ajuns să te îndrăgosteşti de el.

– Da.

– Este un om bun, am asigurat-o.

– Crezi? întrebă ea cu însufleţire.

– Da, cred sincer.

– Și se va creștina, continuă Æthelflaed entuziasmată. Mi-a promis. Chiar vrea s-o facă. Serios!

Asta nu mă surprinse. Erik vădise de mult o anumită fascinație față de creștinism, așa încât mă îndoiam că fiica lui Alfred trebuise să facă mari eforturi pentru a-l convinge.

– Și cum rămâne cu Æthelred? am vrut să știu.

– Îl urăsc!

Șuierase cuvintele cu o asemenea vehemență, încât Sigefrid întoarse capul spre ea. Incapabil să înțeleagă ce spusese, ridică din umeri, apoi își îndreptă din nou privirea spre cei doi oameni goi care se băteau.

– Îți vei pierde familia, am avertizat-o.

– Îmi voi face o familie, rosti ea ferm. Eu și Erik vom fi o familie.

– Și vei trăi printre danezii pe care mi-ai zis că-i urăști.

– Și tu trăiești printre creștini, lord Uhtred, replică Æthelflaed cu o urmă din vechea ei zburdălnicie.

Am zâmbit.

– Ești sigură de asta? De Erik?

– Da!

Am suspinat, știind că dragostea era cea care vorbise.

– Dacă pot, o să vă ajut.

Æthelflaed își puse mâna mică peste a mea.

– Mulțumesc!

Doi câini începuseră să se bată, iar oaspeții ovaționau, întărâtând animalele. Cum se întunecase, fură aprinse opaițe, și la masa de pe estradă se aduseră lumânări. Berea și vinul de mesteacăn curgeau în valuri, iar primii care se îmbătaseră începură să cânte cu glasuri răgușite.

– În curând se vor bate, i-am spus lui Æthelflaed, și așa a fost.

Patru oameni se aleseră cu oase rupte înainte de sfârșitul petrecerii, iar altul își pierdu un ochi până ce atacatorul lui beat și furios fu tras de lângă el. Steapa ședea lângă Weland; cei doi bărbați, deși vorbeau limbi diferite, beau împreună dintr-un corn cu marginea de argint și făceau comentarii jignitoare la

adresa scandalagiilor care se trânteau unul pe altul mânaţi de furia beţiei. La un moment dat, Weland îşi puse braţul uriaş pe umerii lui Steapa şi începu să cânte.

– Zbieri ca un viţel jugănit! tună Sigefrid la uriaşul luptător, apoi ceru să fie adus un cântăreţ adevărat.

Unui scald orb i se oferi un scaun lângă vatră. Atingând strunele harpei, începu să cânte o baladă despre vitejia lui Sigefrid. Cântă despre francii pe care Sigefrid îi ucisese, despre saxonii tăiaţi de sabia lui Sigefrid, Dătătoarea-de-Spaimă, şi despre frizonele pe care norvegianul cu mantie din blană de urs le lăsase văduve. Balada îi menţiona pe mulţi dintre oamenii lui Sigefrid şi vorbea despre eroismul lor în luptă, iar pe măsură ce numele erau pomenite, fiecare bărbat se ridica şi prietenii lui îl ovaţionau. Dacă eroul respectiv murise, războinicii băteau de trei ori în masă pentru ca mortul să audă aclamaţia solemnă în palatul lui Odin. Însă cele mai puternice ovaţii erau pentru Sigefrid, care înălţa un corn cu bere ori de câte ori numele lui era menţionat.

Eu am rămas treaz. A fost greu, pentru că eram tentat să golesc câte un corn odată cu Sigefrid, însă ştiam că în dimineaţa următoare trebuia să mă întorc la Lundene, iar asta însemna că Erik trebuia să termine discuţia cu mine în noaptea aceea. Totuşi, cerul se lumina deja când am plecat din casa lui Sigefrid. Însoţită de gardienii ei vârstnici, Æthelflaed plecase la culcare cu câteva ore mai devreme. Beţivii zăceau răşchiraţi şi sforăiau zgomotos sub bănci, iar Sigefrid se prăbuşise cu capul pe masă. Simţindu-mi mişcarea, deschise un ochi şi se încruntă.

– Ne-am înţeles? întrebă el somnoros.

– Ne-am înţeles, am confirmat.

– Adu banii, saxonule, mormăi el, apoi adormi la loc.

După cum bănuisem, Erik mă aştepta în faţa casei în care stătea Æthelflaed. Ne-am dus din nou pe metereze, de unde am privit lumina cenuşie întinzându-se ca o pată pe apa calmă a estuarului.

– Corabia aceea este *Îmblânzitoarea de Valuri*, spuse Erik arătând cu capul spre vasele trase pe plaja mâloasă. O fi fost el în stare să distingă frumoasa corabie pe care o construise singur,

dar pentru mine întreaga flotă părea un grup de pete negre pe un fundal gri. I-am curățat carena, adăugă el, am călăfătuit-o și am făcut-o să fie rapidă din nou.

– Echipajul tău e de încredere?

– Toți mi-au jurat credință. Se poate avea încredere în ei. Erik făcu o pauză, iar o adiere de vânt îi ridică părul negru. Însă nu se vor lupta cu oamenii fratelui meu, continuă el cu voce joasă.

– S-ar putea să fie nevoie.

– Se vor apăra, dar nu vor ataca. Sunt înrudiți unii cu alții.

M-am întins, am căscat și m-am gândit la lungul drum călare până la Lundene.

– Deci, problema ta este corabia care blochează canalul? l-am întrebat.

– Pe care sunt oamenii fratelui meu.

– Nu ai lui Haesten?

– Pe oamenii lui Haesten i-aș ucide, zise el posomorât. Oamenii mei nu sunt înrudiți cu ai lui.

Și am remarcat că nici nu ținea la ei.

– Deci, vrei să distrug corabia?

– Vreau să deschizi canalul, mă corectă el.

Am privit corabia întunecată, cu bordurile ei înălțate.

– De ce nu le ceri pur și simplu s-o dea la o parte?

Mi se părea cea mai simplă și sigură cale pentru ca Erik să scape de-acolo. Echipajului vasului legat cu lanțuri era obișnuit să-l manevreze pentru a permite corăbiilor să intre sau să plece de pe canal, așa că de ce nu l-ar fi lăsat pe Erik să treacă?

– Nici o corabie nu are voie să plece înainte de sosirea răscumpărării, îmi explică Erik.

– Chiar nici una?

– Nici una!

Asta avea noimă. Ce l-ar fi oprit pe vreun om mai întreprinzător să ia trei sau patru corăbii, să urce pe Temes și să aștepte pe vreun canal, ascuns în stuf, flota care transporta comoara lui Alfred, apoi să iasă trăgând la vâsle, cu oamenii urlând și cu săbiile scoase? Monstruoasa ambiție a lui Sigefrid

se baza pe sosirea răscumpărării, aşa că nu dorea s-o piardă în favoarea vreunui viking mai ticălos decât el, şi aveam o idee destul de clară despre persoana care-i întruchipa temerile.

– Haesten? l-am întrebat pe Erik.

Încuviinţă din cap.

– E un om viclean.

– Este viclean şi nu se poate avea încredere în el. Un om care-şi încalcă jurămintele.

– Desigur, va primi şi el o parte din răscumpărare, spuse Erik, trecând peste faptul că, dacă i se îndeplinea dorinţa, nu avea să mai fie nici o răscumpărare. Dar sunt sigur că ar prefera-o pe toată.

– Deci, nici o corabie nu va pleca până nu pleci tu, am concluzionat. Dar poţi s-o duci pe Æthelflaed pe corabie fără să afle fratele tău?

– Da. Erik îşi scoase pumnalul din teaca de la brâu. Mai sunt două săptămâni până la următoarea lună plină. Crestă o linie adâncă în vârful unei bârne de stejar şi bătu în ea cu degetul: Asta-i astăzi. Mai crestă o linie adâncă cu tăişul ascuţit al pumnalului. Zorii zilei de mâine, explică el arătând noua tăietură, apoi crestă mai departe palisada până ajunse la şapte tăieturi în lemn. Vei veni de-acum într-o săptămână, în zori?

– Da. Dar în clipa în care o să atac, cineva o să sufle într-un corn şi-o să trezească toată tabăra, i-am atras eu atenţia.

– Noi vom fi la bord, gata de plecare. Vei fi în larg până să apuce careva să ajungă la tine. Neliniştit de îndoielile mele, adăugă: Te voi plăti!

Am zâmbit auzind acele cuvinte. Zorii albeau lumea, colorând norii joşi şi alungiţi cu fâşii aurii şi argintându-le marginile.

– Fericirea lui Æthelflaed este răsplata mea. De azi într-o săptămână îţi voi deschide canalul. Voi plecaţi pe mare împreună, debarcaţi la Gyruum, porniţi în goana cailor spre Dunholm şi transmiteţi-i lui Ragnar urările mele de bine.

– Îi vei trimite un mesaj pentru a-l anunţa de venirea noastră?

Am clătinat din cap.

– Tu îi vei duce mesajul meu, i-am spus.

În acel moment, instinctul mă făcu să mă răsucesc, şi am văzut că Haesten se uita la noi.

Se afla în faţa casei mari, împreună cu doi dintre oamenii lui, şi îşi prindea la brâu săbiile aduse de servitorul lui Sigefrid din locul unde toţi ne predaserăm armele înainte de petrecere. Nu era nimic ciudat în ceea ce făcea Haesten, doar că simţurile mele fuseseră alertate de atenţia cu care ne privea. Am avut bănuiala oribilă că ştia despre ce vorbeam eu şi Erik. Mă mai scrută câteva clipe, apoi îmi făcu o plecăciune adâncă, în batjocură, şi plecă. Am observat că Eilaf cel Roşu era unul dintre însoţitorii săi.

– Haesten ştie de tine şi de Æthelflaed? l-am întrebat pe Erik.

– Fireşte că nu. Ştie doar că eu răspund de paza ei.

– Ştie că o placi?

– Asta-i tot ce ştie, insistă Erik.

Vicleanul Haesten, în care nu se putea avea încredere şi care-mi datora viaţa. Care-şi încălcase jurământul. Ale cărui ambiţii erau probabil mai mari decât visurile lui Sigefrid. L-am privit până l-am văzut intrând pe uşa casei lui.

– Ai grijă în privinţa lui Haesten! l-am avertizat pe Erik. Nu trebuie să-l subestimezi.

– E un lingău, pufni Erik, nesocotindu-mi temerile. Ce mesaj să-i transmit lui Ragnar?

– Spune-i lui Ragnar că sora lui este fericită şi las-o pe Æthelflaed să-i dea veşti despre ea. Nu avea rost să-i scriu, nici dacă aş fi avut un pergament şi cerneală, pentru că Ragnar nu ştia să citească, însă Æthelflaed o cunoştea pe Thyra, iar veştile ei despre soţia lui Beocca urmau să-l convingă pe Ragnar că cei doi îndrăgostiţi fugari spuneau adevărul. Şi de-acum într-o săptămână, am adăugat, când partea de sus a soarelui va atinge marginea lumii, să fiţi pregătiţi.

Erik stătu pe gânduri câteva clipe, făcând o socoteală rapidă în minte.

– Apa va fi mică, va fi perioada dintre flux şi reflux. Vom fi pregătiţi!

„Pentru o nebunie sau pentru iubire", am gândit eu. Nebunie. Iubire. Nebunie.

Iar cele trei surori de la rădăcinile lumii probabil că râdeau în hohote.

Am vorbit puțin pe drumul spre casă. Finan sporovăia vesel, minunându-se cât de generos fusese Sigefrid cu mâncarea, berea și sclavele. Am ascultat pe jumătate, până când irlandezul, simțindu-mi în cele din urmă starea de spirit, se cufundă într-o tăcere prietenoasă. Abia când am văzut steagurile de pe meterezele estice ale Lundene-ului, i-am făcut semn s-o luăm înainte și ne-am îndepărtat atât cât ceilalți să nu ne poată auzi.

– De-acum în șase zile, ai grijă ca *Vulturul Mării* să fie gata pentru o călătorie. Vom avea nevoie de mâncare și bere pentru trei zile. Nu mă așteptam să lipsim atât de mult, dar era bine să fim pregătiți. Între fluxuri și refluxuri, curățați-i carena, am continuat, și ai grijă ca toți oamenii să fie treji când vom pleca. Treji, cu armele ascuțite și gata de luptă.

Finan zâmbi, dar nu spuse nimic. Călăream printre colibele răspândite la marginea mlaștinii de lângă Temes. Mulți dintre cei care locuiau acolo erau sclavi care scăpaseră de stăpânii lor danezi din Anglia de Est și care trăiau din ce găseau prin gunoaiele orașului, însă câțiva plantaseră mici parcele cu secară, orz sau ovăz. Sărăcăcioasa recoltă tocmai era strânsă, și m-am oprit o clipă să ascult foșnetul coaselor care tăiau tulpinile.

– Nimeni din Lundene nu trebuie să știe că plecăm, i-am zis lui Finan.

– Nimeni nu va ști, spuse ferm irlandezul.

– Să fie gata de luptă.

– Vor fi, o să mă îngrijesc eu de asta!

O vreme, am călărit în tăcere. Oamenii îmi vedeau zalele și se grăbeau să se dea la o parte. Își atingeau frunțile și îngenuncheau în noroi, apoi se repezeau când le aruncam câțiva bănuți. Era seară deja, iar soarele era ascuns în spatele marelui nor de fum înălțat din vetrele pe care se gătea în Lundene, duhoarea orașului plutind acră și grea în aer.

– Ai văzut corabia care blochează canalul de la Beamfleot? l-am întrebat pe Finan.

– I-am aruncat o privire, milord.

– Dacă o atacăm, ne vor vedea venind. Ne vor aştepta în spatele bordului înălţat.

– E mai înaltă cu un stat de om decât a noastră, spuse Finan, dezvăluind că făcuse mai mult decât să arunce o privire.

– Gândeşte-te cum am putea s-o dăm la o parte de pe canal.

– Nu că s-ar pune problema s-o facem, nu-i aşa? întrebă el ironic.

– Fireşte că nu, Totuşi, gândeşte-te.

Scârţâitul unor balamale neunse anunţă deschiderea celei mai apropiate porţi, şi peste câteva clipe am intrat în oraş.

Mesagerii îl informaseră pe Alfred că ne întorceam, aşa că, înainte de a apuca s-o văd pe Gisela, am fost chemat la palatul de pe deal. M-am dus împreună cu părintele Willibald, Steapa şi Finan. Regele ne întâmpină în sala cea mare, care era luminată de lumânări înalte, marcate astfel încât să permită cunoaşterea trecerii timpului. Ceara se prelingea din belşug pe ele, şi un servitor avea grijă să taie din când în când fitilurile pentru ca flacăra să se menţină constantă. Alfred scria, dar se opri când am intrat. Şi Æthelred se afla acolo, la fel şi fratele Asser, părintele Beocca şi episcopul Erkenwald.

– Ei bine? se răsti Alfred, nu furia, ci îngrijorarea făcându-i vocea stridentă.

– Trăieşte, i-am răspuns. E teafără, e tratată cu respectul cuvenit rangului ei, este bine păzită şi ne va fi dată înapoi.

– Slavă Domnului! murmură Alfred făcându-şi semnul crucii. Slavă Domnului! repetă el, părând că urma să cadă în genunchi.

Fără să scoată o vorbă, Æthelred se uita la mine cu ochii lui de şarpe.

– Cât vor? se interesă episcopul Erkenwald.

– Trei mii de pfunzi de argint şi cinci sute de aur. Explicându-le că prima tranşă trebuia trimisă până la următoarea lună plină, iar următoarea, o lună mai târziu, am adăugat: Lady Æthelflaed va fi eliberată după ce toţi banii vor fi plătiţi.

Şi episcopul Erkenwald, şi fratele Asser tresăriră la auzul sumei, însă Alfred nu avu nici o reacţie.

– Practic, vom plăti pentru distrugerea noastră, mormăi episcopul Erkenwald.

– Îmi iubesc fiica, spuse Alfred pe un ton blajin.

– Cu banii aceia, îl avertiză episcopul, vor putea cumpăra o mie de oameni!

– Şi fără acei bani, ea ce va păţi? mă întrebă Alfred.

– Va fi umilită, i-am zis. Adevărul era că, dacă nu se plătea răscumpărarea, Æthelflaed ar fi avut şansa să-şi găsească fericirea alături de Erik, dar nu puteam să spun asta. Aşa că le-am descris soarta pe care Haesten o sugerase cu atâta cruzime: Va fi dusă în toate oraşele unde locuiesc vikingi, va fi dezbrăcată şi va fi expusă în faţa mulţimilor care o vor batjocori. Observând crisparea lui Alfred, am continuat necruţător: Apoi, cei care vor plăti mai mult o vor putea avea.

Æthelred îşi coborî privirea, iar clericii rămaseră tăcuţi.

– Este vorba despre demnitatea Wessexului, spuse Alfred încet.

– Şi trebuie să moară oameni pentru demnitatea Wessexului? întrebă episcopul Erkenwald.

– Da! Alfred se înfuriase brusc. O ţară înseamnă istoria ei, suma tuturor poveştilor ei. Noi suntem ceea ce ne-au făcut taţii noştri să fim, victoriile lor ne-au oferit ce avem astăzi, iar tu vrei să las urmaşilor mei o poveste despre umilinţă? Vrei ca oamenii să spună cum Wessexul a devenit batjocura păgânilor urlători? Episcopule, asta-i o poveste care nu va pieri niciodată, iar dacă o astfel de poveste ajunge să fie spusă, ori de câte ori oamenii se vor gândi la Wessex îşi vor aminti de prinţesa Wessexului plimbată goală printre păgâni. Ori de câte ori se vor gândi la Anglia, la asta se vor gândi!

M-am gândit că asta era interesant. Pe vremea aceea, rareori foloseam numele „Anglia". Era un vis, însă Alfred, în furia lui, şi-l dezvăluise. Mi-am dat seama că dorea ca armata lui să înainteze tot mai mult spre nord, până când nu aveau să

mai existe Wessex, Anglia de Est, Mercia și Northumbria, ci doar Anglia.

– Sire, rosti Erkenwald cu o umilință nefirească, nu știu dacă va mai exista Wessexul în caz că păgânii își vor aduna o armată.

– O armată nu se adună peste noapte, replică ferm Alfred, și nici o armată păgână nu va ataca înainte de strângerea recoltei. Iar după strângerea recoltei, vom putea convoca fyrdul.

Asta era adevărat, dar majoritatea oamenilor noștri ar fi fost țărani lipsiți de experiență, în vreme ce Sigefrid ar fi avut vikingi urlători și înfometați, care fuseseră crescuți cu sabia în mână. Alfred se întoarse spre ginerele său.

– Și mă aștept ca fyrdul din sudul Merciei să lupte alături de noi.

– Așa va fi, sire, spuse Æthelred cu entuziasm.

Pe chipul lui nu se vedea nici o urmă a bolii care-i provocase criza de vomă ultima dată când îl văzusem în acea sală. Culoarea îi revenise în obraji și-și recăpătase toată înfumurarea.

– Poate că asta-i lucrarea Domnului, zise Alfred adresându-i-se din nou lui Erkenwald. În milostenia Lui, poate că-i face pe dușmanii noștri să se adune cu miile pentru ca noi să-i putem înfrânge într-o singură mare bătălie. Dumnezeu este de partea mea, iar eu nu mă tem!

– Acesta este cuvântul Domnului! adăugă pios fratele Asser, făcându-și semnul crucii.

– Amin! încheie Æthelred. Și amin! Îi vom înfrânge, sire!

– Dar înainte de a obține acea mare victorie, i-am spus eu lui Æthelred, simțind o plăcere răutăcioasă la gândul vorbelor care urmau, ai o treabă de făcut. Va trebui ca tu, personal, să duci banii de răscumpărare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici vorbă! răbufni Æthelred indignat, apoi, observând privirea lui Alfred, se potoli.

– Și va trebui să îngenunchezi în fața lui Sigefrid, am continuat, răsucindu-i cuțitul în rană.

Până și Alfred păru deranjat de asta.

– Insistă Sigefrid asupra acestor aspecte?

– Insistă, sire, deşi eu m-am opus. Nu am fost de acord, sire, dar n-a vrut să cedeze, în ciuda tuturor rugăminţilor.

Æthelred mă privea îngrozit.

– Atunci, aşa să fie, spuse Alfred. Uneori, Dumnezeu ne cere să ducem mai mult decât putem, dar pentru El trebuie să îndurăm.

– Amin! am rostit eu cu fervoare, alegându-mă pe bună dreptate cu o privire sceptică din partea regelui.

Vorbiră vreo două ore, după cum indica semnul de pe una dintre lumânările marcate ale lui Alfred. Vorbiră despre cum să fie adunaţi banii, despre cum să fie transportaţi la Lundene şi despre cum să fie duşi la Beamfleot. Am făcut câteva sugestii, iar Alfred îşi notă câte ceva pe marginea pergamentului său, dar era un efort inutil. Dacă îmi reuşea planul, răscumpărarea nu avea să fie plătită, Æthelflaed nu avea să se întoarcă, iar tronul lui Alfred avea să fie în siguranţă.

Iar eu trebuia să fac ca toate astea să se întâmple.

Peste o săptămână.

Unsprezece

Întuneric. Lumina zilei se stinsese cu totul, iar întunericul ne învăluia.

Luna era ascunsă după nori, argintându-le marginile, iar sub vastul cer argintiu, negru și înstelat, *Vulturul Mării* cobora pe Temes.

Ralla se afla la cârmă. Era un navigator mult mai bun decât puteam eu spera să fiu vreodată, așa că i-am încredințat lui misiunea de a duce corabia prin meandrele dificile. În cea mai mare parte a timpului era imposibil să-ți dai seama unde se termina fluviul și unde începea mlaștina, însă Ralla părea să nu aibă nici o grijă. Stătea pe punte cu picioarele depărtate și bătea vârful cizmei în ritm cu mișcarea lentă a vâslelor. Vorbea puțin și, din când în când, făcea mici corecții cu lunga tijă de cârmit, dar niciodată vreo vâslă a oamenilor nu atinse malul. Ocazional, luna se ițea de după vreun nor, și apa devenea brusc argintie în fața noastră. Pe maluri se vedeau câteodată scânteieri roșietice – micile focuri aprinse în colibele din mlaștină.

Ne foloseam de ultima perioadă a refluxului ca să coborâm pe fluviu. Licărirea intermitentă a lunii pe apă ne arăta malurile care se îndepărtau unul de altul, fluviul lărgindu-se înainte de vărsarea în mare. Priveam întruna spre nord, așteptând să văd strălucirea de pe cer care să trădeze focurile taberei de la Beamfleot.

– Câte corăbii păgâne sunt la Beamfleot? mă întrebă Ralla deodată.

– Cu o săptămână în urmă erau şaizeci şi patru, dar acum probabil că sunt vreo optzeci. Sau poate peste o sută.

– Iar noi ne ducem singuri? chicoti el.

– Singuri, i-am confirmat eu.

– În largul coastei sunt alte corăbii. Am auzit că vikingii îşi fac o tabără la Sceobyrig, aşa-i?

– Sunt acolo de o lună deja, cu cel puţin cincisprezece echipaje. Probabil că au ajuns să fie vreo treizeci.

Sceobyrig era o limbă de pământ pustie, noroioasă, aflată la câteva mile est de Beamfleot. Cincisprezece corăbii daneze fuseseră trase pe uscat acolo, şi oamenii construiseră un fort de pământ cu stâlpi de lemn. Bănuiam că aleseseră Sceobyrigul pentru că pe canalul de la Beamfleot nu mai era loc, iar flota lui Sigefrid, aflată în apropiere, le oferea protecţie. Fără îndoială, îl plătiseră cu argint şi, fără îndoială, sperau să-l urmeze în Wessex, unde să prade tot ce puteau. Pe ţărmurile fiecărei mări, în taberele de pe râuri şi în toată lumea vikingilor se răspândea vestea că regatul Wessexului era vulnerabil, aşa că războinicii se adunau.

– Dar nu ne vom lupta astăzi? întrebă Ralla.

– Sper că nu, e foarte primejdios să te lupţi.

Ralla râse.

– N-ar trebui să ne luptăm, zise el peste câteva clipe. Fiindcă, în caz că ar trebui, nu avem nici un preot la bord.

– Nu avem niciodată un preot la bord, i-am amintit.

– Dar ar trebui să avem, milord, protestă el.

– De ce? am întrebat eu arţăgos.

– Pentru că, dacă tu ai vrea să mori cu o sabie în mână, noi am vrea să murim iertaţi de păcate, îmi spuse Ralla cu reproş.

Cuvintele lui mă făcură să mă simt prost. Aveam o datorie faţă de aceşti oameni, iar dacă mureau fără binecuvântarea unui preot, se chema că nu-mi făcusem datoria faţă de ei. Preţ de câteva clipe, n-am ştiut ce să spun, apoi mă străfulgeră o idee.

– Fratele Osferth poate fi preotul nostru astăzi.

– Voi fi, declară Osferth de pe o bancă de vâslaş, iar eu am fost mulţumit de răspunsul lui, pentru că, în sfârşit, era dispus să facă ceva ce ştiam că nu dorea.

Mai târziu am descoperit că, renunţând la noviciat, nu avea nici un drept să ofere binecuvântările creştine, însă oamenii mei considerau că era mai aproape de zeul lor decât ei, şi asta se dovedi a fi destul.

– Dar nu mă aştept să avem parte de o luptă, am spus.

Vreo zece oameni, aceia care se aflau cel mai aproape de puntea cârmei, ascultau. Desigur, Finan venise cu mine, la fel şi Cerdic, Sihtric, Rypere şi Clapa. Făceau parte din garda mea, erau oamenii mei, tovarăşii mei, fraţii mei de sânge şi mă urmaseră pe mare în noaptea aceasta, şi aveau încredere în mine, deşi nu ştiau unde mergeam şi de ce.

– Atunci, ce vom face? întrebă Ralla.

Am făcut o pauză, ştiind că răspunsul avea să-i entuziasmeze.

– O vom salva pe lady Æthelflaed, am zis în cele din urmă.

Am auzit icnete dinspre cei care ascultau, apoi un murmur în timp ce vestea era transmisă până la prora *Vulturului Mării*. Oamenii mei ştiau că această călătorie era primejdioasă şi fuseseră intrigaţi de modul categoric în care impusesem păstrarea secretului. Probabil bănuiseră că avea legătură cu răpirea lui Æthelflaed, însă acum le confirmasem.

Vâsla de cârmit trosni uşor când Ralla făcu o mică corecţie.

– Cum? se interesă el.

– Cât de curând, regele va începe să strângă răscumpărarea pentru fiica lui, am spus, ignorându-i întrebarea şi vorbind tare pentru ca toţi oamenii de pe corabie să mă poată auzi. Dacă aveţi zece brăţări, vă va cere patru! Dacă aveţi argint ascuns pe undeva, oamenii regelui îl vor găsi şi-şi vor lua partea! Însă ce vom face azi poate împiedica asta!

Răsună un alt murmur. În Wessex era deja o nefericire profundă la gândul banilor care aveau să fie storşi de la proprietarii de pământuri şi de la negustori. Alfred îşi dădea toată averea, dar era nevoie de mai mult, de mult mai mult, şi singurul motiv pentru care colectarea banilor nu începuse încă era reprezentat

de disputele furioase dintre sfetnicii săi. Unii doreau ca Biserica să contribuie şi ea, deoarece, în ciuda insistenţei clericilor că nu aveau averi, toată lumea ştia că mănăstirile erau ticsite cu bogăţii. Replica Bisericii fusese să ameninţe cu excomunicarea pe oricine îndrăznea să atingă chiar şi un bănuţ de argint care aparţinea lui Dumnezeu, sau mai exact episcopilor şi stareţilor lui Dumnezeu. Deşi, în secret, speram că răscumpărarea nu avea să fie necesară, recomandasem ca toată suma să fie luată de la Biserică, însă sfatul meu, desigur, fusese ignorat.

– Iar dacă răscumpărarea este plătită, am continuat, duşmanii noştri vor fi suficient de bogaţi ca să angajeze zece mii de săbii! În tot Wessexul va fi război! Casele vă vor fi incendiate, femeile voastre vor fi siluite, copiii vă vor fi răpiţi, iar averea vă va fi confiscată. Însă ce vom face azi poate împiedica asta!

Exagerasem, dar nu prea mult. Cu acea răscumpărare puteau fi cu certitudine adunate cinci mii de lănci, securi şi săbii, şi acesta era motivul pentru care vikingii se adunau în estuarul fluviului Temes. Simţeau mirosul slăbiciunii, iar slăbiciunea însemna sânge, iar sângele însemna bogăţie. Corăbiile de război veneau spre sud, chilele lor brăzdând marea în timp ce se îndreptau spre Beamfleot pentru ca apoi vikingii să invadeze Wessexul.

– Dar vikingii sunt lacomi! am spus. Ei ştiu că Æthelflaed reprezintă o mare valoare şi mârâie unii la alţii ca nişte câini înfometaţi! Ei bine, unul dintre ei este gata să-i trădeze pe ceilalţi! În zorii acestei zile, o va scoate pe Æthelflaed din tabără! Ne-o va da în schimbul unei răscumpărări mult mai mici! Preferă o răscumpărare mai mică pentru el decât o parte şi mai mică dintr-o răscumpărare mare! Se va îmbogăţi! Dar nu va fi suficient de bogat ca să angajeze o armată!

Aceasta era povestea pe care mă decisesem s-o spun. Nu puteam să mă întorc la Lundene şi să zic că o ajutasem pe Æthelflaed să fugă cu iubitul ei, aşa încât aveam să pretind că Erik se decisese să-şi trădeze fratele şi că mă dusesem să-l ajut s-o facă, dar apoi Erik mă trădase şi pe mine, încălcând înţelegerea pe care o făcuserăm. Urma să susţin că, în loc să mi-o dea pe Æthelflaed, plecase cu ea pe mare. Alfred avea să fie furios

pe mine, însă nu m-ar fi putut acuza că trădasem Wessexul. Ba chiar luasem la bord un mare cufăr de lemn. Era plin cu nisip și fusese bătut în cuie, astfel încât capacul nu putea fi ridicat. Toți oamenii văzuseră cufărul adus pe *Vulturul Mării* și băgat sub puntea cârmei, așa că probabil erau convinși că în el se afla răscumpărarea pe care aveam să i-o ofer lui Erik.

– Înaintea zorilor, am continuat, lady Æthelflaed va fi dusă pe o corabie! Când soarele va apărea la marginea cerului, acea corabie o va duce de-acolo! Dar în calea lor se află o corabie care blochează gura canalului, fiind legată cu lanțuri de maluri. Treaba noastră este să îndepărtăm acea corabie! Asta-i tot! Trebuie doar să dăm la o parte o corabie, și lady Æthelflaed va fi liberă, iar noi o vom duce înapoi un Lundene, unde vom fi sărbătoriți ca niște eroi! Regele ne va fi recunoscător!

Asta le plăcu. Le plăcea gândul că vor fi răsplătiți de rege, iar eu am simțit un fior de vină, fiindcă știam că nu vom face decât să stârnim furia lui Alfred, cu toate că-l scuteam de necesitatea de a aduna răscumpărarea.

– Nu v-am spus asta mai devreme, și nu i-am zis nici lui Alfred, pentru că, dacă aș fi făcut-o, unul dintre voi sau unul dintre oamenii regelui s-ar fi îmbătat și ar fi vorbit despre asta în vreo cârciumă, spionii lui Sigefrid i-ar fi spus, iar când am fi ajuns în Beamfleot, am fi găsit o armată așteptându-ne. Așa, îi vom găsi pe oamenii lui dormind. Și o vom salva pe lady Æthelflaed!

Izbucniră în urale. Numai Ralla rămase tăcut, iar când zarva se sfârși, mă întrebă cu voce joasă:

– Și cum dăm la o parte corabia aia? E mai mare decât a noastră, bordurile i-au fost înălțate și are un echipaj format din războinici care sigur nu dorm.

– N-o vom da noi la o parte. O voi da eu. Clapa! Rypere! Voi doi mă veți ajuta. Noi trei ne vom ocupa de corabie.

Iar Æthelflaed va fi liberă, dragostea va triumfa, vântul va fi mereu o adiere caldă, vom avea mâncare toată iarna, nici unul dintre noi nu va îmbătrâni, argintul va crește în copaci,

aurul va apărea ca roua pe firele de iarbă, şi steaua luminoasă a îndrăgostiţilor va străluci pentru totdeauna.

Totul era foarte simplu.

Am continuat să vâslim spre est.

Înainte de a pleca din Lundene, dăduserăm jos catargul *Vulturului Mării*, care se sprijinea în furcheţi pe mijlocul corabiei. Nu-i puseserăm capetele sculptate nici la proră, nici la pupă, pentru că nu voiam să atragă atenţia. Doream să fie o siluetă întunecată în noapte, nu să se vadă catargul sau capul de vultur deasupra liniei orizontului. Ne-am apropiat pe furiş, înainte de ivirea zorilor. Eram o umbră pe mare.

Am atins mânerul Răsuflării-Şarpelui, însă n-am simţit nici un freamăt în ea, nu am auzit-o cântând, nu am simţit-o înfometată de sânge, iar asta mă linişti. Aveam să deschidem canalul şi să ne uităm cum Æthelflaed pornea spre libertate, în timp ce Răsuflarea-Şarpelui se odihnea în teaca sa căptuşită cu lână.

În cele din urmă am văzut o lumină apărând pe cer, o pată de un roşu palid care marca locul unde ardeau focurile în tabăra lui Sigefrid de pe coama dealului. Lumina se intensifica pe măsură ce ne apropiam prin apa liniştită, la perioada de maxim a fluxului, iar dincolo de ea apărură pe nori alte reflexii, ale focurilor care ardeau pe versanţii estici ai dealurilor din spate. Acele străluciri roşiatice indicau poziţiile noilor tabere presărate între dealul Beamfleot şi peninsula Sceobyrig.

– Chiar şi fără răscumpărare, s-ar putea să fie tentaţi să ne atace, comentă Ralla.

– S-ar putea, am fost eu de acord, dar mă îndoiam că Sigefrid avea destui oameni pentru a fi sigur că va învinge.

Cu burgurile sale recent construite, Wessexul era dificil de atacat, şi presupuneam că Sigefrid va dori cel puţin trei mii de oameni în plus înainte de a arunca zarurile războiului. Ca să facă rost de acei luptători, trebuia să primească răscumpărarea.

– Ştii ce ai de făcut? l-am întrebat pe Ralla.

– Știu! răspunse el răbdător, dându-și seama că insistam din pricina nervozității, nu pentru că n-aș fi avut încredere în el. Ocolesc Caninga și vă iau de pe țărmul estic.

– Și dacă nu reușim să deschidem canalul?

L-am simțit rânjind în întuneric.

– Vă iau, iar tu o să hotărăști ce e de făcut, zise el.

Dacă nu reușeam să dau la o parte corabia ce bloca gura canalului, Æthelred avea să rămână captivă acolo, iar eu trebuia să decid dacă implicam *Vulturul Mării* într-o luptă cu vasul care avea bordurile înălțate și al cărui echipaj avea să fie furios. Nu era o luptă pe care mi-o doream și erau șanse mici s-o câștig, ceea ce însemna că trebuia să deschid canalul înainte ca înfruntarea să devină necesară.

– Încetiniți! le strigă Ralla vâslașilor. Cârmise spre nord, iar acum înaintam precaut spre țărmul întunecat al Caningăi. O să te uzi, îmi spuse el.

– Cât mai e până în zori?

– Vreo cinci sau șase ore.

– Suficient, am zis.

Chiar atunci, prora *Vulturului Mării* atinse mâlul de la mal, iar chila sa lungă se cutremură.

– Vâsliți înapoi! strigă Ralla, și vâslele răscoliră apa puțin adâncă pentru a desprinde prora de acel țărm înșelător. Grăbiți-vă, mă îndemnă el. Apa se retrage repede aici, și nu vrem să ne înnămolim.

M-am dus cu Clapa și cu Rypere la proră. Mă gândisem dacă să port sau nu cămașa de zale, sperând că nu trebuia să lupt în zorii acelei zile de vară. Până la urmă, precauția avu câștig de cauză, așa că mi-am pus zalele și mi-am luat cele două săbii, dar nu și coiful. Temându-mă că lumina slabă a nopții avea să se reflecte în strălucitoarea creastă în formă de lup, mi-am pus doar căptușeala din piele a coifului. De asemenea, purtam mantia neagră pe care mi-o făcuse Gisela, acea mantie care mă putea face nevăzut în noapte și care avea pe spate un fulger brodat de la gât până la poale. Rypere și Clapa purtau și ei mantii negre, care le ascundeau zalele, și fiecare avea două săbii.

În plus, Clapa avea prinsă pe spinare o uriaşă secure având lama lăţită la un capăt.

– Ar trebui să mă iei şi pe mine, bombăni Finan.

– Tu rămâi şef aici, i-am zis. Dacă dăm de necaz, s-ar putea să trebuiască să ne abandonezi. Va fi decizia ta.

– Vâsliţi înapoi! strigă Ralla din nou, iar *Vulturul Mării* se mai retrase câţiva yarzi ca să nu rămână blocată în mâl din cauza refluxului.

– Nu vă vom abandona, îmi promise Finan întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o, apoi l-am lăsat să mă coboare peste bordul corabiei şi am sărit în amestecul murdar de nămol şi apă.

– Ne vedem în zori, am strigat eu către silueta întunecată a irlandezului, apoi am pornit împreună cu Clapa şi Rypere să traversăm întinderea mâloasă.

Am auzit vâslele de pe *Vulturul Mării* scârţâind în furcheţi şi împroşcând apa în timp ce Ralla o îndepărta de ţărm; când am întors capul, corabia deja dispăruse.

Debarcaserăm pe ţărmul vestic al Caningăi, insula care mărginea canalul de la Beamfleot, la mare distanţă de locul unde corăbiile lui Sigefrid erau ancorate sau trase pe nisip. Ne aflam suficient de departe pentru ca santinelele de pe zidul înalt al fortului să nu fi văzut corabia noastră întunecată şi fără catarg – sau cel puţin asta speram –, aşa că aveam un drum lung de făcut. Am traversat întinderea de mâl argintată de lună, care se lăţea tot mai mult pe măsură ce marea se retrăgea, şi în unele locuri a trebuit să facem eforturi ca să înaintăm. Ne poticneam şi ne împiedicam, ne afundam în nămol, înjuram şi stropeam cu apă în jur. Nu era nici pământ, nici apă, ci un noroi lipicios, aşa că ne-am grăbit până când începu să fie mai mult pământ decât apă. Dintr-odată începură să răsune ţipetele păsărilor trezite de prezenţa noastră. Aerul nopţii era răscolit de bătăile aripilor şi de protestele lor stridente. M-am gândit că zgomotul acela cu siguranţă avea să-i alerteze pe duşmani, dar nu puteam decât să înaintăm rugându-ne să ajungem mai repede pe pământ stabil. În cele din urmă, am putut merge

mai uşor, cu toate că pământul încă mirosea a sare. Ralla îmi spusese că, atunci când mareea era foarte înaltă, Caninga putea să dispară cu totul sub valuri, şi mi-am amintit de danezii pe care-i înecasem în mlaştina de pe ţărmul mării vestice după ce-i ademenisem într-un astfel de flux. Asta se întâmplase înainte de Ethandun, când Wessexul păruse sortit pieirii, dar Wessexul încă exista, pe când danezii muriseră.

Am găsit o potecă. Printre smocurile de iarbă înaltă dormeau nişte oi, iar eu mi-am dat seama că aceea era o cărare pentru animale, însă era dificilă şi înşelătoare, fiind adesea întreruptă de şanţuri în care bolborosea apa mării ce se retrăgea. M-am întrebat dacă nu cumva nu era pe-acolo şi un păstor. Sau poate că, fiind pe o insulă, acele oi nu aveau nevoie să fie păzite de lupi, aşa că nu erau însoţite de un păstor sau, şi mai grav, de câini care să se trezească şi să înceapă să latre. Dacă totuşi erau câini acolo, dormiră în timp ce noi ne-am îndreptat spre est. M-am uitat după *Vulturul Mării*, dar, cu toate că lumina lunii strălucea pe apa estuarului, n-am zărit corabia.

După o vreme am făcut un popas. Lovind cu piciorul trei oi, le-am trezit şi le-am alungat ca să ne aşezăm pe pământul încălzit de ele. În curând, Clapa adormi şi începu să sforăie. Eu scrutam fluviul, încercând să văd *Vulturul Mării*, însă era doar o umbră printre altele. M-am gândit la Ragnar, prietenul meu, şi la cum avea să reacţioneze când Erik şi fiica lui Alfred aveau să apară la Dunholm. Ştiam că se va amuza, dar cât avea să-l ţină amuzamentul? Alfred avea să-i trimită soli lui Guthred, regele Northumbriei, cerând întoarcerea fiicei lui, şi toţi vikingii capabili să ţină o sabie în mână aveau să privească lacomi spre stânca pe care se înălţa Dunholmul. În timp ce vântul făcea iarba să foşnească, m-am gândit din nou că era o nebunie.

– Ce se petrece acolo, milord? mă întrebă Rypere, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

Păruse alarmat, aşa că am întors capul şi am văzut un foc uriaş izbucnit pe creasta Beamfleotului. Flăcările se înălţau spre cerul întunecat, conturând meterezele fortului, iar deasupra

casei lui Siefrid se formase o coloană groasă de fum ce împroşca scântei.

Cu o înjurătură, l-am trezit pe Clapa şi m-am ridicat.

Casa lui Sigefrid ardea, ceea ce însemna că toţi cei din tabără se treziseră, însă nu aveam de unde să ştiu dacă incendiul era accidental sau deliberat. Poate că aceasta era diversiunea pusă la cale de Erik pentru a o scoate pe Æthelflaed din casa unde stătea; totuşi, nu credeam că Erik ar fi riscat să-i dea foc fratelui său.

– Indiferent care este cauza acelui foc, nu e de bine, am spus eu posomorât.

Focul abia izbucnise, dar probabil că paiele acoperişului erau uscate, pentru că flăcările se întindeau cu o iuţeală extraordinară. Vâlvătaia se înteţi, luminând coama dealului şi aruncând umbre sinistre pe solul mlăştinos al Caningăi.

– Ne vor vedea, milord, zise Clapa neliniştit.

– Va trebui să riscăm, am spus, sperând că oamenii de pe corabia care bloca intrarea pe canal aveau să privească focul, nu să se uite după eventuali duşmani pe insula Caninga.

Plănuiam să ajungem pe malul sudic al canalului, unde lanţul care ţinea corabia era legat de un stâlp uriaş. Dacă-l tăiam sau îl dezlegam, corabia avea să fie luată de reflux şi să se răsucească, deoarece lanţul de la prora o ţinea legată de stâlpul de pe malul nordic, permiţându-i să deschidă calea asemenea unei porţi.

– Să mergem! am zis, şi am pornit toţi trei pe cărarea oilor, înaintând uşor datorită luminii aruncate de marele incendiu.

Zorii erau aproape, dar soarele nu avea să se arate decât peste mult timp. La un moment dat, am avut impresia că văd *Vulturul Mării*, că-i zăresc forma prelungă reliefându-se pe fundalul cenuşiu şi negru, dar nu eram sigur.

Pe măsură ce ne apropiam de corabia care stătea de veghe, ne-am îndepărtat de poteca oilor şi am luat-o prin stuf ca să nu fim văzuţi. Păsările ţipară din nou. Ne opream la fiecare câţiva paşi şi ne uitam pe deasupra trestiilor, de fiecare dată constatând că echipajul privea spre incendiul de pe creasta

dealului. Am ajuns la marginea stufărișului și ne-am lăsat pe vine acolo, la o sută de pași de uriașul stâlp de care era legat lanțul de la pupa corabiei.

– S-ar putea să nu avem nevoie de securea ta, i-am spus lui Clapa.

Îi cerusem să ia securea în eventualitatea că trebuia să tăiem grelele verigi din fier.

– Ai de gând să muști lanțul, milord? mă întrebă Rypere amuzat.

I-am tras o scatoalcă amicală peste ceafă.

– Dacă te urci pe umerii lui Clapa, ar trebui să poți ridica lanțul de pe stâlp. Va fi mai rapid așa.

– Ar trebui s-o facem până să se lumineze, spuse Clapa.

– Așa e, nu trebuie să le lăsăm timp să lege din nou corabia.

Tocmai mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să iau cu mine mai mulți oameni, când mi-am dat seama că ar fi trebuit.

Pentru că nu eram siguri pe Caninga.

Am pus o mână pe brațul lui Clapa pentru a-l face să tacă. Dintr-odată, tot ce păruse simplu deveni dificil.

Oamenii alergau pe malul sudic al canalului. Erau șase bărbați înarmați cu săbii și securi, șase bărbați care se îndreptau spre stâlpul la care voiam noi să ajungem. În clipa aceea, am înțeles ce se întâmpla, sau am sperat că înțelegeam, dar a fost un moment în care am văzut tot viitorul atârnând în balanță. Aveam o secundă ca să iau o decizie, și m-am gândit la cele trei norne care stăteau la rădăcinile lui Yggdrasil. Mi-am dat seama că, dacă făceam alegerea greșită, puteam distruge tot ce doream să obțin în acea dimineață.

M-am gândit că poate Erik decisese să deschidă singur canalul.

Poate crezuse că nu voi veni. Sau poate găsise o cale de a deschide canalul fără să-i atace pe oamenii fratelui său. Poate că cei șase oameni erau războinicii lui Erik.

Sau poate că nu erau.

– Ucideți-i! am rostit, abia conștientizând decizia pe care o luasem.

– Poftim? întrebă Clapa.

– Acum! Deja o luasem din loc. Repede, haideți!

Echipajul de pe corabie arunca lănci în cei șase oameni, dar nici unul nu fu nimerit în timp ce noi alergam spre stâlp. Sprinten și rapid, Rypere mi-o luă înainte, însă l-am oprit cu mâna stângă, după care mi-am scos din teacă Răsuflarea-Șarpelui.

Moartea veni în lumina lupească de dinaintea zorilor. Moarte pe un mal noroios. Cei șase bărbați ajunseră la stâlp înaintea noastră. Când unul dintre ei, un om înalt, repezi o secure de luptă în lanțul înfășurat, o lance azvârlită de pe corabie îl nimeri în coapsă. Se împletici îndărăt înjurând, în vreme ce tovarășii săi, uluiți, se întoarseră spre noi. Îi luaserăm prin surprindere.

Am scos un strigăt războinic și m-am năpustit spre ei. A fost un atac furibund. O sabie mi s-ar fi putut înfige în pântec, făcându-mă să mă zvârcolesc într-o baltă de sânge, dar zeii erau de partea mea. Răsuflarea-Șarpelui lovi centrul de plumb al unui scut, iar omul căzu pe spate. M-am dus după el, sigur că Rypere și Clapa se ocupau de cei patru camarazi ai săi. Clapa lovea cu securea lui uriașă, în vreme ce Rypere dănțuia dansul sabiei, pe care îl învățase de la Finan. Am repezit Răsuflarea-Șarpelui spre bărbatul căzut, care încerca să se ridice, și lama îi lovi coiful, făcându-l să se prăbușească la loc. M-am răsucit și am fandat cu Răsuflarea-Șarpelui spre bărbatul înalt care încercase să taie lanțul.

Acesta se întoarse legănându-și securea, iar în lumina slabă de pe cer am putut vedea părul roșu care se ițea de sub coif și barba roșie care-i ieșea de sub apărătorile de obraji. Era Eilaf cel Roșu, omul lui Haesten, și atunci mi-am dat seama ce se întâmplase de fapt în acea dimineață a trădării.

Haesten pusese focul.

Și probabil că Haesten o luase pe Æthelflaed.

Iar acum, dorea ca gura canalului să fie deschisă ca să poată ieși cu corăbiile lui.

În condițiile acestea, trebuia să menținem canalul închis. Veniserăm să-l deschidem, însă acum luptam de partea lui Sigefrid ca să-l menținem închis. Mi-am repezit sabia spre Eilaf,

care reuşi cumva s-o evite şi mă izbi cu securea în talie, dar lovitura nu avu forţă, aşa că abia am simţit-o prin mantie şi prin zale. O lance aruncată de pe corabie şuieră pe lângă mine, apoi alta izbi cu putere stâlpul, înfigându-se în el şi vibrând. M-am împleticit pe lângă Eilaf, cu picioarele nesigure pe terenul mlăştinos.

Eilaf era rapid, iar eu nu aveam scutul. Când securea se legănă, m-am aplecat în timp ce mă întorceam spre el, apoi, cu ambele mâini, i-am repezit Răsuflarea-Şarpelui în pântec, însă scutul său preluă lovitura. Am auzit plescăituri în spatele meu şi mi-am dat seama că echipajul de pe corabie ne venea în ajutor. Un om ţipă în locul unde luptau Clapa şi Rypere, dar n-am avut vreme să mă răsucesc ca să văd ce se petrecea. Am atacat din nou; Eilaf cel Roşu încă îşi retrăgea braţul drept, iar cu stângul trebuia să-şi mişte scutul ca să-mi pareze lovitura, însă eu am ridicat Răsuflarea-Şarpelui, care zgârie cu zgomot marginea de fier a scutului, după care vârful se înfipse în capul danezului pe sub coif.

Am simţit osul frângându-se. Securea venea spre mine, dar lent, aşa că am apucat-o de coadă cu mâna stângă şi am smuls-o în vreme ce Eilaf se împleticea cu ochii împăienjeniţi din cauza rănii pe care i-o făcusem. I-am tras un şut în piciorul lovit de lance, am eliberat Răsuflarea-Şarpelui de sub coif, apoi am repezit-o în jos ca să-i străpung zalele, făcându-l să se zvârcolească precum un ţipar într-o suliţă. Se prăbuşi în noroi şi încercă să-şi smulgă securea din strânsoarea mea. Mârâia la mine, cu fruntea transformată într-o masă de oase şi sânge. Înjurându-l, i-am tras securea din mână, i-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în gât şi l-am privit cum se zbătea în ghearele morţii. Cei de pe corabie trecură pe lângă mine ca să-i ucidă pe oamenii lui Eilaf, iar eu i-am smuls coiful de pe capul însângerat. Sângele picura din el, însă mi l-am pus peste căptuşeala de piele, sperând că apărătorile de obraji îmi vor ascunde chipul.

Oamenii care veniseră de pe corabie puteau să mă fi văzut la petrecerea lui Sigefrid, iar dacă m-ar fi recunoscut, şi-ar fi

întors săbiile spre mine. Erau vreo zece sau unsprezece şi-i uciseră pe cei cinci însoţitori ai lui Eilaf cel Roşu, dar nu înainte ca unul dintre aceştia să-i dea lovitura fatală lui Clapa. Sărmanul Clapa, atât de lent în gândire, atât de cumsecade din fire, atât de puternic în luptă, zăcea cu gura deschisă şi sângele i se revărsa în barbă. Văzând că trupul îi tremura puţin, m-am repezit să-i pun o sabie în mâna dreaptă, după care i-am strânse degetele pe mânerul ei. Fusese lovit în piept de o secure, iar coastele, plămânii şi zalele îi erau un amestec însângerat.

– Cine eşti? strigă un om.

– Ragnar Olafson, am inventat eu un nume.

– Ce cauţi aici?

– Corabia noastră a eşuat pe coastă şi am venit să caut ajutor.

Rypere plângea. Îl ţinea pe Clapa de mâna stângă şi rostea întruna numele prietenului său.

Ne facem prieteni în luptă. Ne tachinăm, glumim unul pe seama altuia şi ne insultăm, dar ne şi iubim. În luptă, te apropii de prietenul tău mai mult decât de un frate, iar Clapa şi Rypere erau prieteni care avuseseră parte de o asemenea apropiere, însă acum Clapa, care era danez, murea, şi Rypere, care era saxon, plângea. Totuşi, lacrimile lui nu erau de slăbiciune, ci de furie. În timp ce ţineam mâna muribundă a lui Clapa strânsă pe mânerul sabiei, l-am văzut pe Rypere răsucindu-se şi ridicându-şi propria sabie.

– Milord! rosti el.

Întorcându-mă, am văzut alţi oameni venind pe ţărm.

Haesten trimisese un întreg echipaj să deschidă canalul. Corabia lor fusese trasă pe mal la cincizeci de paşi mai departe, şi dincolo de ea se vedeau altele care aşteptau să iasă pe mare după ce canalul era eliberat. Haesten şi toţi oamenii lui fugeau din Beamfleot luând-o pe Æthelflaed cu ei, iar dincolo de canal, pe versantul abrupt de sub casa care ardea, i-am văzut pe oamenii lui Sigefrid şi Erik alergând la vale fără a le păsa de terenul dificil, ca să-l atace pe trădătorul Haesten.

Ai cărui oameni se repezeau spre noi într-un număr copleşitor.

– Zid de scuturi! strigă cineva.

Habar n-am cine strigase, tot ce-mi amintesc este că m-am gândit că vom muri acolo, pe acel mal noroios. Am mângâiat obrazul plin de sânge al lui Clapa, apoi, văzându-i securea zăcând în mâl, am simțit aceeași furie pe care o simțise Rypere. Am băgat Răsuflarea-Șarpelui în teacă și am înșfăcat uriașa secure de război cu lama lată și lungă.

Echipajul lui Haesten venea urlând, mânat de graba de a scăpa de pe canal înainte ca oamenii lui Sigefrid să ajungă acolo și să-i măcelărească. Haesten făcea tot posibilul să încetinească urmărirea incendiind corăbiile lui Sigefrid care era trase pe celălalt mal al canalului. Eram vag conștient de acele noi focuri, de flăcările care urcau rapid pe greementele date cu catran, de fumul care se împrăștia peste apa în creștere, însă n-am avut timp să mă uit, ci doar să mă încordez pentru a-i întâmpina pe oamenii care se apropiau răcnind.

Atacară cu câțiva pași înainte de a ajunge la noi. Ar fi trebuit să murim acolo, doar că acela care ne îndemnase să formăm un zid de scuturi alesese bine locul, deoarece unul dintre numeroasele șanțuri de pe Caninga șerpuia prin fața noastră. Nu era efectiv un șanț, ci mai degrabă albia mâloasă a unui pârâiaș, însă atacatorii își pierdură echilibrul pe malurile sale alunecoase, așa că venise rândul nostru să urlăm, iar furia din mine deveni furia roșie a bătăliei. Am repezit uriașa secure spre un om care încerca să-și recapete echilibrul, și strigătul meu de luptă se transformă într-un țipăt triumfător când lama îi sparse coiful și i se înfipse în craniu, tăindu-i creierul în două. În timp ce o jerbă de sânge țâșnea în aer, am smucit securea ca s-o eliberez și, urlând, am repezit-o din nou. Nu mai știam nimic altceva în afară de nebunie, furie și disperare. Bucuria bătăliei. Nebunia sângelui. Războinici la luptă. Tot zidul nostru de scuturi se mutase la marginea șanțului, unde dușmanii încercau să se țină piept. Avu loc un măcel furios, cu lamele sclipind în lumina lunii, sângele negru ca smoala, oamenii țipând în beznă la fel de sălbatic precum păsările.

Totuşi, eram depăşiţi numeric, iar flancurile nu ne erau protejate. Ar fi trebuit să murim acolo, lângă stâlpul de care era legat lanţul corabiei ce bloca intrarea pe canal, doar că alţi oameni săriră de la bordul corabiei şi veniră în fugă prin apa puţin adâncă ca să se năpustească asupra celor care ne atacau flancul stâng. Însă oamenii lui Haesten tot erau mai mulţi decât noi, iar cei din rândurile aflate în spate treceau pe lângă camarazii lor muribunzi ca să ne atace. Treptat, am fost siliţi să ne retragem, deoarece ne erau superiori atât numeric, cât şi din punctul de vedere al echipamentului. Eu nu aveam scut. Loveam cu securea pe care o ţineam cu ambele mâini, mârâind, ţinându-i pe duşmani la distanţă cu ajutorul armei grele, dar un lăncier ce se găsea în afara razei de acţiune a securii mele îşi tot repezea arma spre mine. Alături de mine, Rypere culesese de pe jos un scut pierdut de cineva şi făcea tot posibilul să mă protejeze, însă lăncierul izbuti să evite scutul şi îşi repezi lancea cu intenţia de a mi-o înfige în gamba stângă. Am azvârlit securea, care-l izbi în faţă în timp ce-mi smulgeam Răsuflarea-Şarpelui din teacă şi o lăsam să-şi cânte cântecul de luptă. Zgârietura pe care mi-o făcuse el era banală, însă rănile pricinuite de Răsuflarea-Şarpelui nu erau. Un om înnebunit, cu gura căscată, în care i se vedeau gingiile fără dinţi, îşi năpusti securea spre mine, dar Răsuflarea-Şarpelui îi luă sufletul cu o uşurinţă elegantă, atât de elegantă, încât am râs triumfător în vreme ce-i smulgeam sabia din burtă.

– Rezistăm! am urlat, şi nimeni nu băgă de seamă că strigasem în engleză.

Cu toate că micul nostru zid de scuturi rezista ferm în faţa stâlpului, duşmanii noştri începuseră să ne atace flancul stâng, iar oamenii aflaţi acolo, loviţi din două părţi, ieşiră din zid şi o rupseră la fugă. Ne-am împleticit îndărăt ca s-o luăm pe urmele lor. Armele inamicilor se izbeau de scuturile noastre, securile spintecau lemnul, săbiile se ciocneau răsunător, iar noi ne retrăgeam incapabili să ne păstrăm poziţia în faţa numeroşilor atacatori. Am fost împinşi dincolo de uriaşul stâlp, iar

acum era destulă lumină ca să pot vedea clisa verzuie de la baza lui, în care lanțul cel gros zăcea ruginit.

Oamenii lui Haesten scoaseră un urlet de victorie. Obrajii le erau umflați, ochii le străluceau în lumina revărsată dinspre est, știau că învinseseră, în vreme ce noi pur și simplu dădeam bir cu fugiții. N-am cum să descriu altfel momentul acela de dinaintea apariției soarelui pe cer. Șaizeci sau șaptezeci de oameni încercau să ne ucidă și deja îi omorâseră pe unii dintre membrii echipajului de pe corabia ancorată, așa că am fugit pe mal, unde noroiul era dens. M-am gândit din nou că voi muri acolo, pe acel teren vălurit și alunecos, însă atacatorii noștri, mulțumiți că ne alungaseră, se întoarseră la stâlpul de care era legat uriașul lanț. Unii strigau la noi, provocându-ne să ne întoarcem pe pământul ferm, în vreme ce alții loveau lanțul cu securile. Dincolo de ei, forme negre pe cerul încă întunecat în partea aceea, pe când ultimele stele se stingeau, am văzut corăbiile lui Haesten așteptând să poată ieși pe mare.

Securile izbeau și tăiau, iar apoi se auziră urale când lanțul alunecă asemenea unui șarpe în noroi. Marea revenise, și fluxul era puternic, așa încât curentul începu să împingă corabia spre malul vestic. Nu puteam face altceva decât să asist la evadarea lui Haesten.

Atacatorii noștri fugiră înapoi la corăbiile lor. Lanțul dispăruse în apa puțin adâncă, iar corabia se îndepărta încet de malul nostru. Țin minte că am pornit poticnindu-mă prin noroi, cu o mână pe umărul lui Rypere, piciorul stâng lipăindu-mi în sângele din cizmă. Aveam Răsuflarea-Șarpelui în mână, dar știam că nu aveam cum să împiedic ducerea lui Æthelflaed într-o captivitate mult mai rea.

M-am gândit că răscumpărarea avea să se dubleze, iar Haesten avea să devină un senior al războiului, un om chiar mai bogat decât poftea lăcomia lui nemăsurată. Avea să-și strângă o armată. Avea să distrugă Wessexul. Avea să fie rege, și toate astea pentru că acel lanț fusese tăiat, permițând trecerea pe Hothlege.

În clipa aceea l-am văzut pe Haesten. Stătea la prora corabiei lui, care se numea *Dragonul Călător*, acesta fiind primul vas care aştepta ca gura canalului să fie complet deblocată. Cu mantia şi armura pe el, Haesten stătea mândru sub capul de dragon de la proră. Coiful îi strălucea în lumina zorilor, la fel şi sabia scoasă din teacă, şi zâmbea larg, căci învinsese. Eram sigur că Æthelflaed se afla pe acea corabie, iar în spatele lui erau alte douăzeci de nave – flota lui, oamenii lui.

Oamenii lui Sigefrid şi Erik ajunseseră pe malul canalului şi lansaseră la apă câteva dintre corăbiile care fuseseră cruţate de foc. Începuseră să se bată cu cei de pe ultimele corăbii ale lui Haesten, iar la lumina flăcărilor de pe vasele care ardeau am zărit sclipirile armelor şi am ştiut că alţi oameni mureau, însă era prea târziu.

Gura canalului se deschidea.

Ţinută doar de lanţul de la proră, corabia se răsucea tot mai repede. Mi-am dat seama că, peste doar câteva clipe, îngustul canal avea să fie deschis complet. Am văzut cum vâslele lui Haesten se scufundară pentru ca *Dragonul Călător* să nu fie dus de flux şi am ştiut că, dintr-un moment în altul, aveau să fie manevrate cu forţă, iar zvelta corabie avea să treacă pe lângă cea care blocase calea. Avea să pornească spre est, către o nouă tabără, spre un viitor ce avea să-i aducă regatul care cândva se numise Wessex.

Nici unul dintre noi nu spuse nimic. Nu-i cunoşteam pe oamenii alături de care luptasem, nici ei nu mă cunoşteau pe mine, aşa că pur şi simplu am stat acolo ca nişte străini posomorâţi, privind cum canalul se elibera, iar cerul se lumina. Astrul zilei aproape că atinsese marginea lumii, iar spre est, cerul era roşu, auriu şi argintiu. Acea lumină a soarelui strălucea pe vâslele ude ale lui Haesten în vreme ce oamenii lui se pregăteau să ducă corabia departe. Preţ de o clipă, acele reflexii mă orbiră, apoi Haesten strigă o comandă, vâslele dispărură în apă şi corabia lui prelungă se năpusti înainte.

În momentul acela, mi-am dat seama că se deslușea panică în vocea lui Haesten.

– Vâsliți! striga el. Repede!

Nu i-am înțeles panica. Nici una dintre corăbiile lui Sigefrid pe care oamenii se îmbarcaseră în grabă nu se apropiase de el, iar marea se deschidea în fața lui, așa că nu pricepeam de ce vocea îi era disperată.

– Vâsliți! striga el. Vâsliți!

Dragonul Călător se îndrepta tot mai rapid spre estul aurit de soare. Capul său de dragon, cu botul ridicat și cu colții la vedere, sfida astrul care se înălța.

Și în clipa aceea, am văzut de ce se speriase Haesten.

Vulturul Mării se apropia.

Finan decisese. Mai târziu, mi-a explicat, dar pe moment i-a fost greu să găsească o justificare pentru alegerea pe care o făcuse. Mai presus de toate fusese instinctul. Știa că doream să deschid canalul, dar intrând cu *Vulturul Mării* pe Hothlege avea să-l blocheze din nou; cu toate astea, se hotărâse să vină.

– Ți-am văzut mantia, îmi zise el.

– Cum mi-ai văzut mantia?

– Fulgerul de ea, milord. Și apărai stâlpul de care era legat lanțul, nu-l atacai.

– Și dacă de fapt fusesem ucis? Dacă un dușman îmi luase mantia?

– L-am recunoscut și pe Rypere, spuse Finan. N-ai cum să-l confunzi pe omulețul ăla urât, nu-i așa?

Așa că irlandezul îi ceruse lui Ralla să bage *Vulturul Mării* pe canal. Așteptaseră la capătul estic al insulei Two-Tree, peticul de noroi care forma malul nordic al intrării, și Ralla pătrunsese pe Hothlege odată cu fluxul. Chiar înainte de a intra pe canal, ceruse ca vâslele să fie ridicate la bord, apoi cârmise *Vulturul Mării* astfel încât să reteze vâslele de pe o laterală a *Dragonului Călător.*

Am privit ce se întâmpla. *Vulturul Mării* se afla pe mijlocul canalului, în vreme ce corabia lui Haesten era mai aproape de mine, așa că nu am văzut cum erau rupte vâslele, dar le-am auzit trosnind. Am auzit cum erau frânte una după alta și am auzit

ţipetele oamenilor lui Haesten când cozile rupte le erau împinse în piept, asemenea lovituri fiind cumplite. Ţipetele încă răsunau când *Dragonul Călător* se opri brusc, clătinându-se. Ralla manevrase vâsla de cârmit astfel încât să împingă corabia lui Haesten în malul mocirlos al Caningăi, apoi *Vulturul Mării* se opri la fel de brusc, ajungând captivă între corabia care blocase canalul şi *Dragonul Călător*, care tocmai se înfipsese în mal. Canalul era închis din nou, blocat de trei corăbii.

Între timp, soarele se ridicase complet deasupra mării, strălucitor ca aurul, inundând pământul cu o lumină orbitoare.

Iar canalul de la Beamfleot devenise un imens câmp de luptă.

Haesten le ordonă oamenilor lui să sară la bordul *Vulturului Mării* şi să-i ucidă echipajul. Mă îndoiesc că avea habar a cui era corabia aceea, ştia doar că-i dejucase planul. Urlând, luptătorii lui se repeziră pe punte, unde dădură de Finan, care îi conducea pe războinicii din garda mea, cele două ziduri de scuturi întâlnindu-se pe băncile de vâslit din faţă. Securi şi lănci, săbii şi scuturi. Preţ de câteva clipe, n-am putut decât să privesc. Am auzit trosnetele scuturilor care se ciocneau, am văzut lumina reflectându-se în lamele ridicate şi am văzut alţi oameni de-ai lui Haesten înghesuindu-se să urce pe la prora *Vulturului Mării.*

Lupta se extinse pe toată intrarea în canal. În spatele celor trei corăbii, fluxul ducea restul flotei lui Haesten înapoi spre vasele incendiate de pe mal, dar nu toate corăbiile lui Sigefrid ardeau, ci pe tot mai multe se îmbarcau oameni, care vâsleau spre navele lui Haesten. Bătălia începuse şi acolo. Sus, pe dealul verde al Beamfleotului, casa încă ardea, iar pe malul Hothlege-ului erau o mulţime de corăbii în flăcări, aşa că lumina aurie era umbrită de pale de fum sub care mureau oameni, pe când din cer cădeau fulgi de cenuşă neagră, care se agitau ca nişte molii.

Oamenii lui Haesten aflaţi pe mal, cei care ne alungaseră pe noroi şi care tăiaseră lanţul corabiei, se repeziră prin apa puţin adâncă pentru a urca la bordul *Dragonului Călător*, ca apoi să se poată alătura luptei de pe *Vulturul Mării.*

– După ei! am strigat.

Oamenii lui Sigefrid nu aveau nici un motiv să mă asculte. Nu știau cine eram, ci doar că luptasem alături de ei, însă, cuprinși de furia bătăliei, își însușiră ordinul. Haesten încălcase înțelegerea cu Sigefrid, iar ei erau oamenii lui Sigefrid, așa că oamenii lui Haesten trebuiau să moară.

Acei oameni, cei care ne atrăseseră într-o luptă infamă, uitaseră de noi. Ajunseseră la bordul *Dragonului Călător* și se îndreptau spre *Vulturul Mării* intenționând să ucidă echipajul care împiedicase plecarea lui Haesten; prin urmare, nimeni nu ne împiedică să urcăm la bordul corabiei lor. Oamenii pe care-i conduceam erau dușmanii mei, însă ei nu știau asta și mă urmau din toată inima, dornici să-și slujească stăpânul. Armele noastre îi loviră pe războinicii lui Haesten în spinări, iar ei muriră fără a ști că erau atacați, apoi supraviețuitorii se răsuciră spre noi, și ne-am pomenit o mână de oameni în fața a o sută.

Erau mult prea mulți războinici la bordul corabiei lui Haesten, iar la prora *Vulturului Mării* nu era nici pe departe loc pentru ca toți să se alăture luptei. Dar oamenii de la bordul *Dragonului Călător* aveau acum propriii dușmani. Noi!

Însă o corabie este îngustă. Zidul nostru de scuturi, ale cărui flancuri fuseseră atacate cu ușurință pe mal, se întindea acum de la un bord la altul, iar băncile de vâslit reprezentau obstacole care opreau atacurile rapide. Dușmanii trebuiau să se apropie încet, altminteri riscau să se împiedice de băncile înalte până la nivelul genunchilor; cu toate astea, atacau cu înverșunare. O aveau pe Æthelflaed, așa că fiecare om lupta visând să se îmbogățească, iar tot ce trebuiau să facă pentru a deveni bogați era să ne ucidă. Luasem un scut de la unul dintre oamenii pe care-i doborâsem cu ocazia primului atac, și acum stăteam locului, cu Rypere în dreapta mea și cu un străin în stânga, așteptându-i să vină.

Aveam în mână Răsuflarea-Șarpelui. De obicei, sabia scurtă, Acul-Viespii, era mai bună într-o luptă în zid de scuturi, dar aici inamicii nu se puteau apropia prea mult de noi, fiindcă stăteam în spatele băncilor de vâslit. Pe mijlocul corabiei, unde

mă aflam eu, nu erau bănci, însă un suport al catargului servea drept obstacol, aşa că trebuia să fiu atent în dreapta şi în stânga lui ca să văd unde era primejdia mai mare. Un bărbos sălbatic urcă pe banca din faţa lui Rypere cu gândul de a-l lovi cu securea în cap, dar îşi ridică scutul prea sus. Răsuflarea-Şarpelui îi străpunse burta, apoi se răsuci şi-l tăie pe laterală, astfel încât securea lui căzu în spatele lui Rypere. Ceva, o secure sau o sabie, îmi lovea scutul; bărbatul cu stomacul spintecat se prăbuşi pe acea armă, iar sângele lui se prelinse pe lama Răsuflării-Şarpelui, încălzindu-mi mâna.

O lance trecu pe lângă mine, deviată de scut. Vârful său dispăru, apoi fu tras înapoi, iar eu mi-am suprapus marginea scutului peste al lui Rypere chiar înainte să lovească din nou. „N-are decât", ţin minte că am gândit. N-aveau decât să ne lovească scuturile cu lănci toată dimineaţa, că n-ar fi obţinut nimic. Ca să ne spargă zidul, trebuiau să treacă peste bănci şi să lupte corp la corp cu noi. M-am uitat peste marginea de sus a scutului şi le-am văzut feţele bărboase. Ţipau, dar habar n-aveam ce insulte ne adresau, ştiam doar că aveau să se repeadă din nou. Când o făcură, l-am izbit cu scutul pe un om care se urcase pe banca din stânga mea şi i-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în picior, dar nu prea tare. Bosajul scutului meu îl lovi în burtă şi-l împinse îndărăt, moment în care o armă mă izbi în partea de jos a pântecului, dar zalele mele nu cedară. Duşmanii se înghesuiau să coboare de pe corabie, cei din spate împingându-i pe cei din faţă în lamele noastre. Mi-am dat seama vag că unii dintre oamenii noştri ne apărau spatele de contraatacul luptătorilor lui Haesten care urcaseră la bordul *Vulturului Mării*, iar acum încercau să revină pe *Dragonul Călător.* Doi bărbaţi izbutiră să treacă de suportul catargului şi mă atacară, ciocnirea scuturilor noastre făcându-mă să mă împleticesc îndărăt şi să mă împiedic de o bancă. Orbit de panică, am repezit Răsuflarea-Şarpelui pe lângă marginea scutului şi am simţit lama străpungând zale, piele, muşchi şi carne. M-am ridicat, cu sabia în continuare înfiptă în carnea duşmanului, apoi mi-am suprapus scutul peste cele din stânga

şi din dreapta şi am urlat cu sălbăticie în timp ce-mi eliberam arma răsucind-o şi smulgând-o. O secure agăţă marginea de sus a scutului meu şi încercă să mi-l coboare, dar eu l-am lăsat brusc în jos, apoi l-am ridicat din nou şi mi-am repezit sabia spre atacator. Eram tot numai instincte, numai furie, numai urlete mânioase, o ceaţă cuprinzându-mi mintea.

Cât a durat lupta aceea?

Poate, câteva clipe, sau poate o oră. Nici până în ziua de azi nu ştiu. Îi ascult pe barzi cântând despre bătăliile de demult şi mă gândesc că nu, nu a fost aşa. Cu siguranţă, lupta de la bordul corabiei lui Haesten nu are nici o legătură cu aiurelile barzilor. Nu a fost eroică şi măreaţă şi nu a fost nici un senior al războiului care să semene moarte cu sabia lui neobosită. A fost panică pură. A fost frică abjectă. Oamenii se căcau pe ei de teamă, oamenii se pişau pe ei, oamenii sângerau, oamenii se schimonoseau şi plângeau la fel de jalnic ca nişte copii bătuţi. Era un haos de lame care zburau în toate părţile, de scuturi care se ciocneau, de pericole întrezărite, de parări disperate şi de atacuri orbeşti. Picioarele alunecau pe sânge, morţii zăceau cu mâinile răsucite, cei răniţi îşi apăsau cumplitele răni care aveau să-i ucidă şi îşi strigau mamele, pescăruşii ţipau, iar barzii laudă toate astea fiindcă asta-i treaba lor. Fac ca totul să pară minunat. Vântul adia domol peste marea care intra pe canalul de la Beamfleot, sângele prelingându-se în apa învolburată, diluat în marea verde şi rece.

La început fuseseră două bătălii. Echipajul meu de la bordul *Vulturului Mării*, condus de Finan şi ajutat de cei care mai rămăseseră dintre războinicii lui Sigefrid aflaţi pe corabia ce blocase canalul, se luptase cu disperare împotriva gărzilor lui Haesten. Noi i-am ajutat urcând la bordul *Dragonului Călător*, în vreme ce mai sus pe canal, unde nişte corăbii încă ardeau, oamenii lui Sigefrid şi Erik atacau ultimele vase din flota lui Haesten.

Dar situaţia se schimbase la un moment dat. Erik văzuse ce se petrecea la gura canalului şi, în loc să se îmbarce pe o corabie, îşi condusese oamenii pe malul sudic, trecuse prin

micul canal care ducea pe insula Two-Tree, apoi urcase pe corabia care blocase canalul. De pe ea, săriseră pe *Vulturul Mării*, întărind zidul de scuturi al lui Finan. Şi era mare nevoie de ei, pentru că primele corăbii ale lui Haesten veniseră în sfârşit să-l salveze, iar unii oameni încercau să ajungă la bordul *Vulturului Mării*, în vreme ce alţii urcau la bordul *Dragonului Călător*. Era un haos total. Când oamenii lui Sigefrid văzură ce făcuse Erik, mulţi îl urmară, iar Sigefrid, la bordul unei corăbii de luptă mai mici, reuşi să găsească apă cu o adâncime suficientă ca să vâslească împotriva fluxului şi veni spre gura canalului, unde cele trei corăbii erau înghesuite una în alta, iar oamenii se luptau fără să aibă cine le erau adversarii. Se părea că toată lumea se bătea cu toată lumea. M-am gândit, ţin minte, că semăna cu bătăliile care ne aşteptau în palatul lui Odin, acea eternitate fericită în care războinicii se bat toată ziua şi învie ca să bea, să mănânce şi să-şi iubească femeile toată noaptea.

Năvălind la bordul *Vulturului Mării*, oamenii lui Erik îi ajutară pe ai lui Finan să-i respingă pe atacatorii lui Haesten. Unii săriră în canal, care acolo era destul de adânc pentru ca un om să se înece, alţii scăpară pe corăbiile lui Haesten care tocmai veniseră, în vreme ce o ariergardă încăpăţânată formă un zid de scuturi la prora *Vulturului Mării*. Ajutat de Erik, Finan câştigase bătălia, ceea ce însemna că mulţi dintre oamenii lui putură să vină la bordul *Dragonului Călător* pentru a consolida zidul nostru de scuturi atacat întruna, iar lupta de pe corabia lui Haesten îşi pierdu din intensitate când oamenii lui văzură că nu-i aştepta decât moartea. Se retraseră păşind peste bănci şi lăsându-şi morţii în urmă, apoi începură să mârâie la noi de la o distanţă sigură. Venise rândul lor să aştepte atacul nostru.

Şi atunci, în acea scurtă pauză în care oamenii din ambele tabere cântăreau probabilităţile de a trăi şi de a muri, am văzut-o pe Æthelflaed. Stătea ghemuită sub puntea de la cârma *Dragonului Călător*, de unde privea haosul morţii, însă pe chip nu i se citea spaimă. Ar fi trebuit să fie îngrozită, pentru că, în ultimele câteva ore, în jurul ei nu fusese decât foc, moarte şi

panică. După cum am aflat mai târziu, Haesten poruncise incendierea casei lui Sigefrid, iar în confuzia creată, atacase gărzile pe care Erik le pusese în faţa casei lui Æthelflaed. Acei oamenii fuseseră ucişi, şi Æthelflaed fusese luată din camera ei şi târâtă în grabă la vale, unde aştepta *Dragonul Călător.* Fusese un plan deştept, simplu şi brutal, care ar fi putut să reuşească dacă *Vulturul Mării* n-ar fi aşteptat lângă gura canalului; acum, sute de oameni se hăcuiau şi se înjunghiau într-o luptă sălbatică, în care nimeni nu ştia precis cine era duşmanul, oamenii bătându-se pur şi simplu pentru că lupta era bucuria lor.

– Ucideţi-i! Ucideţi-i! strigă Haesten, încercând să-şi stimuleze războinicii.

Nu trebuia decât să-i ucidă pe oamenii noştri şi pe ai lui Erik, apoi ar fi avut cale liberă spre largul mării. Chiar atunci însă, venind repede din spate, corabia lui Sigefrid trecu pe lângă celelalte vase ale lui Haesten, iar cârmaciul ei o îndreptă spre cele trei corăbii care blocau canalul. Găsi destul spaţiu pentru ca vâslaşii să se opintească de trei ori cu toată forţa, iar vasul mai mic se înfipse hotărât în luptă. Se izbi de prora *Vulturului Mării* exact când ultimii atacatori ai lui Haesten formau zidul de scuturi, şi i-am văzut pe acei războinici aruncaţi într-o parte de forţa impactului, dar am văzut şi cum bordul *Vulturului Mării* era zdrobit de etrava corabiei lui Sigefrid. Sigefrid aproape că fu aruncat din scaun, dar reuşi să se redreseze şi, cu sabia în mână, începu să urle la duşmani, chemându-i să vină pentru a fi ucişi de sabia lui, Dătătoarea-de-Spaimă.

Oamenii lui Sigefrid se năpustiră în luptă, în vreme ce Erik, cu părul vâlvoi şi cu sabia în mână, deja ajunsese la prora *Vulturului Mării* ca să treacă pe *Dragonul Călător,* iar acum îşi croia drum cu sălbăticie spre Æthelflaed. Balanţa luptei începea să se încline în favoarea noastră. Sosirea lui Erik şi a oamenilor lui şi apariţia brutală a corabiei lui Sigefrid îi făcuseră pe războinicii lui Haesten să intre în defensivă. Cei care mai rămăseseră la bordul *Vulturului Mării* cedară primii. I-am văzut grăbindu-se să sară la bordul *Dragonului Călător* şi am avut impresia că oamenii lui Sigefrid îi atacaseră cu ferocitate, din

moment ce-i puseseră pe fugă atât de rapid, dar apoi am văzut că vasul meu se scufunda. Corabia lui Sigefrid îi spărsese bordul, şi marea năvălea printre plăcile rupte.

– Ucideţi-i! striga Erik. Ucideţi-i!

Conduşi de el, ne-am repezit înainte, însă inamicii se retraseră în spatele unui rând de bănci. Am înaintat peste acel obstacol, fiind întâmpinaţi cu o ploaie de lovituri. Mi-am întins orbeşte sabia, dar n-am nimerit decât lemnul unui scut. O secure şuieră deasupra capului meu şi mă rată doar pentru că *Dragonul Călător* zvâcni în clipa aceea, iar eu mi-am dat seama că fluxul ridicase corabia din mâl, făcând-o să plutească.

– Luaţi vâslele! am auzit un urlet colosal.

O secure se înfipse în scutul meu, despicându-i lemnul, şi am văzut un om uitându-se la mine cu o privire dementă şi încercând să-şi recupereze arma. Am smucit scutul într-o parte şi am fandat cu Răsuflarea-Şarpelui spre pieptul lui, folosindu-mi toată forţa ca să-i implânt lama de oţel prin zale; el continuă să mă privească în timp ce sabia îi găsea inima.

– Luaţi vâslele! Era Ralla, care striga la aceia dintre oamenii mei care nu mai trebuiau să se apere de atacatorii lui Haesten. Luaţi vâslele, ticăloşilor! răcni el, şi m-am gândit că înnebunise, din moment ce voia ca oamenii să vâslească într-o corabie care se scufunda.

Însă Ralla nu înnebunise. Gândea foarte bine. *Vulturul Mării* se scufunda, dar *Dragonul Călător* plutea, şi prora sa era îndreptată către estuar. Cum el însuşi îi retezase vâslele de pe o parte, acum Ralla îi silea pe oamenii mei să care vâslele de pe *Vulturul Mării* la bordul *Dragonului Călător.* Intenţia lui era să ia corabia lui Haesten.

Doar că pe *Dragonul Călător* era acum o mare debandadă de oameni disperaţi. Echipajul lui Sigefrid trecuse de la prora *Vulturului Mării*, pe cale să se scufunde, pe puntea cârmei sub care se afla Æthelflaed, şi de acolo îi atacau pe oamenii lui Haesten, care erau împinşi de tovarăşii mei şi de oamenii lui Erik. Norvegianul lupta cu o furie dementă. Nu avea scut, ci doar sabia lungă, iar după cum se năpustea asupra inamicilor

săi, am crezut de vreo zece ori că va muri, însă zeii au fost de partea lui în acele momente, aşa că Erik scăpă cu viaţă, pe când duşmanii lui muriră. Tot mai mulţi dintre oamenii lui Sigefrid urcau la pupa, aşa că Haesten şi echipajul lui fură prinşi la mijloc.

– Haesten, am strigat, vino să mori!

Păru stupefiat când mă văzu. Nu ştiu dacă mă auzise, dar în orice caz voia să trăiască pentru a lupta din nou. *Dragonul Călător* plutea, însă în apă atât de mică, încât îi auzeam chila lovindu-se de mâl, iar în spatele său se aflau alte corăbii ale lui Haesten. Haesten sări peste bord, căzu în apa până la genunchi şi fugi pe malul Caningăi până la adăpostul oferit de următoarea corabie. Lupta, care fusese atât de furioasă, se stinse într-o clipită.

– Am găsit-o pe căţea! răcni Sigefrid.

Ajunsese cumva la bordul corabiei lui Haesten. Scaunul şi cele două prăjini folosite pentru transportul său încă erau la bordul vasului care scufundase *Vulturul Mării*, ceea ce însemna că nu oamenii lui îl căraseră, ci Sigefrid folosise colosala forţă a braţelor sale ca să traverseze *Vulturul Mării* şi să urce la bordul *Dragonului Călător.* Acum, zăcea pe picioarele sale inutile, cu sabia într-o mână şi cu părul despletit al lui Æthelflaed în cealaltă.

Oamenii lui rânjiră. Câştigaseră. Îşi recuperaseră trofeul.

Sigefrid îi zâmbi fratelui său.

– Am găsit-o pe căţea! repetă el.

– Dă-mi-o! rosti Erik.

– O vom duce înapoi, spuse Sigefrid fără să priceapă.

Æthelflaed se uita la Erik. Fusese ţintuită pe punte, iar părul ei auriu era în mâna uriaşă a lui Sigefrid.

– Dă-mi-o! insistă Erik.

Nu voi spune că se făcuse linişte. Nu putea fi linişte atâta vreme cât luptele continuau pe corăbiile lui Haesten, focurile trosneau, iar răniţii gemeau, însă păru să se facă linişte, iar ochii lui Sigefrid se îndreptară spre oamenii lui Erik şi se opriră când ajunseră la mine. Eram mai înalt decât ceilalţi şi, cu toate

că mă aflam cu spatele la soarele care se înălța pe cer, probabil că mă recunoscuse, deoarece ridică vârful sabiei spre mine.

– Scoate-ți coiful! îmi porunci el cu vocea sa curios de piți-găiată.

– Nu sunt omul tău, așa că n-am de ce să-ți ascult porunca, i-am replicat.

Lângă mine se aflau câțiva dintre oamenii lui Sigefrid, cei care coborâseră de pe corabia ce bloca gura canalului ca să-i împiedice pe oamenii lui Haesten s-o dea la o parte. Se răsuciră spre mine și ridicară armele, dar și Finan se afla acolo, împreună cu gărzile mele.

– Nu-i omorâți, am spus, doar aruncați-i peste bord. Au luptat alături de mine.

Sigefrid dădu drumul părului lui Æthelflaed, o îmbrânci spre oamenii lui, apoi își sălță spre noi masivul trup invalid înveșmântat în negru.

– Tu și saxonul, ei? i se adresă lui Erik. Tu și trădătorul saxon? Mă trădezi, frate?

– Îți voi plăti partea ta din răscumpărare, zise Erik.

– Tu? Să plătești? În ce? În pișat?

– Îți voi plăti răscumpărarea, insistă Erik.

– Tu n-ai cu ce să plătești o capră să-ți lingă sudoarea de pe coaie! mugi Sigefrid. Duceți-o la mal! le porunci el oamenilor săi.

În clipa aceea, Erik atacă. Nu avea nevoie s-o facă. Oamenii lui Sigefrid n-ar fi avut cum s-o ducă pe Æthelflaed la mal, pentru că *Dragonul Călător* fusese împins de flux pe lângă *Vulturul Mării*, care se scufunda, iar acum trecea pe lângă corăbiile lui Haesten. Mă temeam să nu fim abordați. Ralla se temea de același lucru, așa că-i puse pe câțiva dintre oamenii mei să se ducă pe băncile din față.

– Vâsliți! strigă el. Vâsliți!

Erik atacă vrând să-i doboare pe cei care o țineau pe Æthelflaed, dar pentru asta trebuia să treacă pe lângă fratele său, care stătea întunecat și furios pe puntea năclăită de sânge. L-am văzut pe Sigefrid ridicându-și sabia și am văzut privirea lui

Erik şocată de faptul că propriul frate ridicase sabia la el, şi am auzit ţipătul lui Æthelflaed când iubitul ei se înfipse în Dătătoarea-de-Spaimă. Pe chipul lui Sigefrid nu se desluşi nimic, nici furie, nici durere. Ţinu sabia ridicată în vreme ce fratele lui se îndoi în lama ei, moment în care, fără vreo comandă, noi am atacat. Umăr la umăr, oamenii lui Erik şi oamenii mei, am început să ucidem din nou. Am făcut o pauză doar ca să-l apuc de umăr pe unul dintre războinicii mei.

– Ai grijă ca Sigefrid să nu moară, i-am cerut, fără să bag de seamă cine era, apoi mi-am dus Răsuflarea-Şarpelui în ultima luptă din acea dimineaţă însângerată.

Oamenii lui Sigefrid muriră repede. Ei erau câţiva, noi eram mulţi. Rezistară câteva clipe, întâmpinându-ne atacul cu un zid de scuturi ferm, însă noi atacam mânaţi de o furie amară, iar Răsuflarea-Şarpelui ţipa ca un pescăruş. Îmi azvârlisem scutul, căci nu voiam decât să-i spintec pe acei oameni. Prima mea lovitură doborî un scut şi tăie falca unui om, care încercă să urle, însă doar scuipă sânge, fiindcă Sihtric îşi înfipse sabia în gura căscată. Furia noastră doborî zidul de scuturi. Oamenii lui Erik luptau ca să-şi răzbune stăpânul, iar oamenii mei luptau pentru Æthelflaed, care stătea ghemuită, cu braţele deasupra capului, în vreme ce oamenii lui Sigefrid mureau în jurul ei. Ţipa şi jelea sfâşietor, ca o bocitoare, şi poate că tocmai asta o ajută să rămână în viaţă, pentru că, în acel măcel de la pupa *Dragonului Călător*, oamenii se speriară de acele ţipete cumplite. Sunetele acelea copleşitoare, exprimând o tristeţe care părea să umple lumea, continuară şi după ce ultimul dintre oamenii lui Sigefrid sări peste bord, ca să scape de săbiile şi securile noastre.

Doar Sigefrid rămase, iar *Dragonul Călător* porni la drum împotriva fluxului, încercând să iasă din canal împins doar de câteva vâsle.

Mi-am pus mantia îmbibată de sânge pe umerii lui Æthelflaed. Corabia începu să înainteze mai repede, vâslaşii lui Ralla găsindu-şi ritmul. Li se alăturară şi alţi oşteni, care-şi lepădară

scuturile şi armele, iar apoi puseră mâna pe vâslele lungi şi le scoaseră prin găurile din flancurile *Dragonului Călător.*

– Vâsliţi! strigă Ralla în timp ce străbătea puntea alunecoasă din pricina sângelui ca să ajungă la cârmă. Vâsliţi!

Sigefrid stătea pe punte cu picioarele inutile îndoite sub el, cu mâna dreaptă goală şi cu o sabie la gât. Osferth, fiul lui Alfred, ţinea acea sabie şi mă privea nervos. Sigefrid înjura şi scuipa. Trupul fratelui său, cu Dătătoarea-de-Spaimă încă înfiptă în burtă, zăcea lângă el. Mici valuri se spărgeau de ţărmul Caningăi în timp ce fluxul acoperea întinderea mâloasă.

M-am apropiat de Sigefrid. Mi-am coborât privirea spre el fără să-i aud insultele. M-am uitat la trupul lui Erik şi m-am gândit că fusese un om pe care l-aş fi putut îndrăgi, alături de care aş fi putut lupta, de care m-aş fi putut apropia ca de un frate, iar apoi am privit chipul lui Osferth, atât de asemănător cu al tatălui său.

– Ţi-am spus cândva că nu-ţi câştigi o reputaţie bună ucigând invalizi, i-am zis.

– Da, milord.

– M-am înşelat. Ucide-l!

– Daţi-mi sabia! ceru Sigefrid.

Osferth ezită în timp ce eu mă uitam la norvegian.

– Îmi voi petrece toată viaţa de după moarte în palatul lui Odin, i-am spus. Iar acolo, voi petrece împreună cu fratele tău, şi nici el, nici eu nu vom dori compania ta.

– Daţi-mi sabia! repetă Sigefrid, pe un ton rugător de data aceasta.

Întinse mâna spre mânerul Dătătoarei-de-Spaimă, dar i-am lovit palma cu piciorul ca s-o îndepărtez de trupul lui Erik.

– Ucide-l! i-am spus lui Osferth.

Am aruncat cadavrul lui Sigefrid Thurgilson peste bord undeva în marea pe care dansa soarele, dincolo de Caninga, apoi am cârmit spre vest pentru ca fluxul să ne ducă în sus pe fluviu. Haesten, care izbutise să se urce pe altă corabie, ne urmări o vreme, însă noi aveam o corabie mai lungă şi mai rapidă, aşa că ne-am îndepărtat de el. După un timp, corăbiile

lui abandonară cursa, iar fumul de la Beamfleot se diminuă până ajunse să arate ca un nor prelung şi jos. Æthelflaed plângea în continuare.

– Noi ce facem acum? mă întrebă cineva.

Era unul dintre oamenii lui Erik, cel care îi conducea acum pe cei douăzeci şi doi de supravieţuitori care scăpaseră împreună cu noi.

– Orice doriţi, am spus.

– Am auzit că regele vostru îi spânzură pe toţi vikingii, zise el.

– Atunci, pe mine mă va spânzura primul. Nu veţi păţi nimic, i-am promis, iar după ce ajungem în Lundene, vă voi da o corabie cu care puteţi să vă duceţi unde poftiţi. Am zâmbit. Sau aţi putea rămâne în serviciul meu.

Acei oamenii puseseră respectuoşi trupul lui Erik pe o mantie. Scoseseră sabia lui Sigefrid din burta stăpânului lor şi mi-o dăduseră, iar eu i-am dat-o lui Osferth.

– O meriţi, i-am zis, şi chiar aşa era, pentru că, în acea vâltoare a morţii, fiul lui Alfred se luptase ca un bărbat.

Erik ţinea propria sabie în mâna moartă, iar eu m-am gândit că deja era în palatul lui Odin şi mă aştepta.

Am luat-o pe Æthelflaed de lângă trupul iubitului ei şi am dus-o la pupa, unde am strâns-o în braţe şi am lăsat-o să plângă. Părul ei auriu îmi atingea barba. Se agăţă de mine şi plânse până nu mai avu lacrimi, apoi începu să scâncească şi-şi ascunse faţa lipind-o de zalele mele însângerate.

– Regele va fi mulţumit de noi, zise Finan.

– Da, va fi, am spus eu.

Nu mai trebuia plătită nici o răscumpărare. Wessexul era în siguranţă. Vikingii se luptaseră şi se omorâseră unii pe alţii, corăbiile lor ardeau, iar visurile lor se transformaseră în cenuşă.

Am simţit trupul lui Æthelflaed cutremurându-se lipit de al meu şi m-am uitat spre est, unde soarele strălucea deasupra Beamfleotului în flăcări.

– Mă duci înapoi la Æthelred, nu-i aşa? mă întrebă ea pe un ton acuzator.

– Te duc la tatăl tău. Unde altundeva te-aş putea duce? Nu-mi răspunse, fiindcă ştia că nu aveam de ales. *Wyrd bið ful ăræd.* Şi nimeni nu trebuie să afle vreodată de tine şi de Erik, am adăugat încet.

Nu spuse nimic nici de data aceasta, căci hohotea prea tare, aşa că am cuprins-o în braţe de parcă aş fi putut s-o ascund de oamenii care priveau şi de lumea întreagă, şi de soţul care o aştepta.

Lungile vâsle se scufundară în apă când, de o parte şi de alta, apărură malurile fluviului. Spre vest, fumul Lundene-ului păta cerul de vară.

Iar eu am dus-o pe Æthelflaed acasă.

Notă istorică

În *Cântecul sabiei* există mai multă ficţiune decât în celelalte romane despre Uhtred de Bebbanburg. Dacă Æthelflaed chiar a fost răpită de vikingi, cronicarii au păstrat o tăcere curioasă în privinţa acestui incident, aşa că această parte a povestirii a fost inventată de mine. Însă este adevărat că fata cea mare a lui Alfred s-a măritat cu Æthelred de Mercia, şi există destule dovezi că nu a fost o căsnicie fericită. Bănuiesc că am fost extrem de nedrept faţă de adevăratul Æthelred, dar nu corectitudinea este prima îndatorire a unui autor de romane istorice.

Consemnările despre domnia lui Alfred sunt numeroase, parţial datorită faptului că regele a fost un erudit şi a ţinut ca astfel de consemnări să fie făcute. Chiar şi aşa, rămân unele mistere. Ştim că trupele lui au cucerit Londra, dar există o controversă în privinţa anului în care acest oraş a fost integrat în Wessex. Oficial, a rămas al Merciei, însă Alfred era un om ambiţios şi evident hotărât să menţină Mercia, lipsită de un rege, aservită Wessexului. După cucerirea Lundene-ului a început inexorabila expansiune spre nord, ceea ce, până la urmă, după moartea lui Alfred, a dus la transformarea regatului saxon al Wessexului în ceea ce astăzi se numeşte Anglia.

Mare parte din restul poveştii se bazează pe adevăr. A existat un atac hotărât al vikingilor asupra Rochesterului (Hrofeceastre), aflat în Kent, care însă s-a soldat cu un eşec total. Acesta a determinat politica defensivă a lui Alfred, care a pus

să se construiască de-a lungul hotarelor burguri, oraşe fortificate în care exista permanent o garnizoană formată din oamenii fyrdurilor. Totuşi, o căpetenie vikingă putea invada Wessexul, dar puţine armate vikinge cărau după ele echipament de asediu, aşa că o astfel de invazie ar fi riscat să lase în urmă un inamic puternic. Burgurile aveau o organizare impecabilă, ceea ce bănuiesc că reflecta obsesia lui Alfred pentru ordine, şi avem norocul să se fi păstrat un document original din secolul al XI-lea în care este descrisă organizarea unui burg. *Burghal Hildage*, după cum este cunoscut documentul, menţionează câţi oameni erau necesari în fiecare burg şi cum urmau să fie adunaţi acei oameni, reflectând extraordinarul efort depus pentru apărarea regatului. Ruinele oraşelor antice au fost refăcute, iar zidurile, reconstruite. Alfred însuşi a întocmit planurile unora dintre oraşe, iar dacă te plimbi astăzi pe străzile din Wareham, în Dorset, sau din Wallingford, în Oxford, vei merge pe drumurile aşternute de geodezii lui şi vei vedea hotare de domenii peste care au trecut douăsprezece secole.

Dacă schema defensivă a lui Alfred a reprezentat un succes strălucit, primele lui eforturi în privinţa strategiei ofensive au fost mai puţin remarcabile. Nu am găsit nici o dovadă că Æthelred de Mercia a condus flota care i-a atacat pe danezi pe râul Stour şi mă îndoiesc sincer că Æthelred a avut vreo legătură cu asta, însă povestea este în esenţă adevărată, iar saxonii, după o victorie iniţială, au fost învinşi de vikingi. De asemenea, nu am nici urmă de dovadă că Æthelred şi-a supus tânăra soţie chinului de a bea apă amară, dar oricine este fascinat de asemenea vrăjitorii străvechi şi urâte poate găsi instrucţiunile lui Dumnezeu pentru această ceremonie în Vechiul Testament (Numerii:5).

În momentul în care se încheie *Cântecul sabiei*, Alfred cel Mare mai are câţiva ani de domnie, Æthelflaed de Mercia urmează să găsească gloria, iar Uhtred de Bebbanburg, un personaj fictiv, dar creat pe baza unei persoane reale, care a fost unul dintre strămoşii mei paterni, are un drum lung de

străbătut. La finele secolului al IX-lea, Anglia încă este un vis în mintea câtorva vizionari. Dar visurile, după cum constată personajele mele mai norocoase, se pot îndeplini, așa că povestea lui Uhtred va continua.

CUPRINS

Toponime 7

Prolog 11
Partea întâi. MIREASA 25
Partea a doua. ORAȘUL 115
Partea a treia. IZGONIREA 259

Notă istorică 347

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

CÂNTECUL SABIEI este al patrulea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

ESTE ANUL 885, iar în Anglia, divizată în regatul danez din nord și regatul Wessex din sud, domnește pacea. Războinic din instinct și viking din fire, Uhtred, fiul unui nobil din Northumbria, are pământ, soție și copii... și o datorie față de regele Alfred: să mențină granița pe Temes. Dar vikingii au invadat orașul Lundene, cu gândul să cucerească Wessexul... cu ajutorul lui Uhtred. Forțat să aleagă între jurământul față de rege și valul periculos de schimbări ce se prefigurează, Uhtred trebuie să ia acum decizia care va determina viitorul Angliei.

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, măreție, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui tânăr războinic, a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1987-7
9 786063 319877
eBook disponibil